

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Μαΐου 1948

*Αριθ. Πρωτ.1580

Έγκ. 4

ο

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

Σ Ιωάννος

ΠΡΟΣ

ΤΟ ΕΥΣΕΒΕΣ ΠΛΗΡΩΜΑ ΤΗΣ ΑΓΙΩΤΑΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΕΚΝΑ ΕΝ ΚΥΡΙΩ ΑΓΑΠΗΤΑ,

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

‘Οσονδήποτε καὶ ἂν εἶναι βαρυαλγοῦσα ἀπὸ τὰ γύρω μας συμβαίνοντα ἡ ψυχή, ὁσονδήποτε καὶ ἂν κατήντησε δύσβατος ἡ ἀτραπὸς τοῦ βίου μας, δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος, ὃ ὅποιος νὰ μὴν αἰσθάνεται σήμερον χαρμόσυνον αὔραν νὰ δροσίζῃ τὴν ταλαιπωρημένην ὕπαρξίν του. Δὲν ὑπάρχει χριστιανός, ὃ ὅποιος νὰ μὴ διαισθάνεται, ὅτι ἀπὸ τὸ μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως ἀκτινοβολεῖ εύτυχία, κατακαλύπτουσα πᾶσαν ἀνθρωπίνην δυστυχίαν, πᾶσαν ἐπὶ γῆς ἀδικίαν, πᾶσαν τῶν ἐγκοσμίων φθοράν. Πόσον, ἀληθῶς, καθιστῷ τοῦ παρόντος τὰς μεταπτώσεις ἀσημάντους ἡ ἐγγύησις τοῦ αἰώνιου μέλλοντος, πόσον τῆς τελικῆς σωτηρίας τὸ μήνυμα ἔκμηδενίζει τῆς σαρκὸς τὰς πληγὰς καὶ τὸν θάνατον! Ωχριὰ τῶν ἀνθρωπίνων ἡ ματαιότης πρὸ τῆς αἰώνιας ζωῆς καὶ ὁ παραπαίων ἐν τῇ ἀπιστίᾳ καὶ ἐν τῇ ὁδύνῃ ἐπανευρίσκει, πέραν τῶν καιρῶν, τὸ ἰερὸν νόημα τῆς ὑπάρξεώς του.

‘Η ἐπάνοδος εἰς τὴν πίστιν τῆς Ἀναστάσεως εἶναι ἐπάνοδος εἰς τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς. Εἶναι ἐπάνοδος πρὸς τὴν Ἀλήθειαν. Κατ’ ἔξοχὴν εἰς τὰς ἐποχὰς τοῦ ξόφου καὶ τῆς συγχύσεως τῶν ἴδεον, εἰς τὰς τεταραγμένας αὐτὰς ίμέρας, καὶ μὲν ἀς ἐκενώθησαν οἱ ἀσκοὶ τῶν ἀνέμων καὶ τὰ πάθη ἐπλημμύρισαν τὴν οἰκουμένην, εἶναι ἀνάγκη, καὶ ἡθικὴ καὶ πνευματική, νὰ ἐπαναστρέψῃ ἡ ἀνθρωπότης τὸ πρόσωπόν της πρὸς τὸν Σωτῆρα. Ἐκεῖ θὰ ἐπανεύρῃ τὸν μίτον, ὃ ὅποιος ὑδιγεῖ εἰς τὸ βάθος τῆς ἀληθείας καὶ θὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰς παραπλανητικὰς ἐπικλήσεις ἐκείνων, οἵτινες εἶναι κληρονόμοι τοῦ ἑωσφορικοῦ πνεύματος τῆς ἀρνήσεως καὶ τῆς ἀπιστίας, εἶναι σκαπανεῖς τῆς κακίας καὶ θεράποντες τοῦ θανάτου. Κατ’ ἔξοχὴν εἰς ἐποχάς, ὅπως ἡ ἴδική μας, καθίσταται περισσότερον ἐπιτακτικὴ ἡ ἀνάγκη τῆς ἀνασυνδέσεως τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Σωτῆρα διὰ νὰ ἐπανεύρῃ καὶ ἡ ἐγκόσμιος ζωὴ τὸ μέτρον καὶ τὴν ἴσορροπίαν της καὶ τὸν ἵερὸν προορισμόν της. Πολλαὶ φωτειναὶ διάνοιαι, διαγνώσασαι τὸν κίνδυνον ἐκ τῆς ἐπιδραμούσης ἀνὰ τὸν κόσμον ὑλολατρείας, ἀντέστησαν κατ’ αὐτῆς γενναίως, καὶ διὰ λόγων καὶ δι’ ἔργων. Ἐν τούτοις δὲν εὔρον, μέσα εἰς τὸν θησαυρὸν τῆς σκέψεως καὶ τῆς μαθήσεώς των, τὰ καίρια ἐκεῖνα ρήματα, τὰ ἀποφασιστικὰ ἐκεῖνα ὅπλα, τὰ ὅπια

ἀναχαιτίζουν τὸν βίαιον χείμαρρον τῆς βιαρβαρότητος καὶ ἐπανάγουν τὸν παραπαίοντα ἀνθρωπὸν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς λυτρώσεως. Μόνον ἡ διδασκαλία τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἔγκλείει τὰ φίματα καὶ τὰ ὅπλα, πρὸ τῶν ὅποίων λιποψυχεῖ ἡ παράφροδος βία τοῦ Κακοῦ καὶ ἐπιστρέφει ἡττημένη εἰς τὰ ἀνήλια ὁριητήριά της. Μόνον αὐτὴ εἰς τὰ πάθη καὶ εἰς τὸν φανατισμὸν ἀντιπαρατάσσει τὴν θέρμην τῆς πίστεως καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ ἴδαινικοῦ. Μόνον αὐτή, τοῦ Χριστοῦ ἡ Διδασκαλία, δίδει τὴν γνησίαν μυστικὴν σχέσιν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Λόγον καὶ τὸν Θεόν. Μόνον αὐτή, κατὰ τὰς κρισίμους σημερινὰς ὥρας τῆς ἀνθρωπότητος, ὑπερυψοῦται ὡς φρούριον ἀπόρθητον ἐναντίον τῶν ἐπιδραμόντων κατὰ τῆς πεπολιτισμένης γῆς καὶ ταπεινώνει τὴν βίαν τῶν καὶ ἀναχαιτίζει τὸν οοῦν τῶν καταστρεπτικῶν τῆς χειμάρρων. Μόνον, τέλος, αὐτὴ ἀπομένει δὲ ἀμετάθετος ἀντίπαλος ἐκείνων, οἱ ὅποιοι φαντασθέντες, ὅτι εἰσέβαλον εἰς ἓντας ἔξηρθρωμένον κόσμον χωρὶς πλέον ἵκμάδα ζωῆς, αἰφνιδίως ἡσθάνθησαν ὅλον τὸ βάρος τῆς ἴσχύος της καὶ τὴν ἀμετακίνητον ἐπιβολήν της ‘Ο Χριστιανισμὸς σήμερον ἐπωμίσθη ὑπεράνω ἐθνῶν, ὑπεράνω τάξεων καὶ συμφερόντων, τὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ δόγματος τῆς ὑλοκρατίας, τὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς μεθόδου τῆς βίας, ἡ ὅποια συνθλίβει ὑπὸ τὸ βαρύ της πέλμα τὴν ἡθικὴν καὶ τὴν πολιτικὴν ἐλευθερίαν, τὰς ὑψηλοτέρας κατακτήσεις τοῦ κοινωνικοῦ πολιτισμοῦ. ‘Ο Χριστιανισμός, συμφώνως πρὸς τὰ φήματα τοῦ Μεγάλου Διδασκάλου, ἔρχεται νὰ διδάξῃ τὴν ἀληθῆ δικαιοσύνην μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. ‘Οχι διὰ νὰ σαγηνεύσῃ διὰ τοῦ γοητευτικοῦ τούτου κηρύγματος τὰς μυριάδας τῶν ἀδικημένων καὶ νὰ τὰς παρασύρῃ κατόπιν πρὸς ἴδιοτελεῖς σκοποὺς καὶ πρὸς δουλείαν χειροτέραν παντὸς μέχρι σήμερον γνωστοῦ κοινωνικοῦ καθεστῶτος, ἀλλὰ διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ὑψηλὴν τοῦ Ἱδρυτοῦ τοῦ διδασκάλιαν εἰς τὰς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων. Καὶ ὅπου ἡ βία δὲν ἔπινε τὴν ἀναπνοὴν καὶ δὲν ἔνέκρωσε τὴν σκέψιν, παρ’ ὅλην τὴν σαγήνην τῶν ὑποσχέσεων τοῦ κακοῦ, παρ’ ὅλην τὴν θόλωσιν τῶν συνειδήσεων, τὰς ὅποιας κατακαίει ἡ πενία καὶ ἡ ἀδικία, διαπιστοῦται τὸ θαυματισμὸν γεγονὸς τῆς ἐπιστροφῆς κατὰ μυριάδας τῶν ἀσώτων εἰς τὸν εὔσπλαγχνον Πατέρα. Διαπιστοῦται ἡ περὶ τὸν Σταυρὸν συσπείρωσις τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῶν αἰωνίων ἀξιῶν καὶ τῶν αἰωνίων ἰδεῶν, αἱ ὅποιαι κορυφοῦνται εἰς τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου.

“Αν τὴν ἀνάνηψιν αὐτήν, ἀν τὴν συσπείρωσιν αὐτήν, ἀν τὴν ἐν ταῖς ψυχαῖς ἀνάστασιν τῆς χριστιανικῆς πίστεως χαιρετίζωμεν σήμερον εἰς ὄλοκληρον τὴν οἰκουμένην, πῶς νὰ μὴ πιστεύσωμεν, ὅτι ἡ σημειουμένη αὐτῇ μεταστροφὴ τῶν ἀνθρώπων δὲν θὰ παρουσιασθῇ εἰς ὑψηλοτέραν ἀκόμη κλίμακα ἐν Ἑλλάδι, εἰς τὴν χώραν, ἡ ὅποια πάσης ἄλλης σκληρότερον δοκιμάζεται ἀπὸ τὴν ἐπιβούλην τοῦ Κακοῦ; Πώς νὰ μὴ πραγματοποιηθῇ ἡ τοιαύτη ἀνασύνταξις τῶν δυνάμεων εἰς τὴν χώραν, ἡ ὅποια ἀπὸ ἔξαετίας γεύεται τὸ πικρότερον ποτήριον τῆς προδοσίας, τῆς ἔγκληματικότητος, τῆς ἀρνήσεως πάσις ἡθικῆς καὶ πνευματικῆς ἀληθείας καὶ γνωρίζει ἐξ ἐπαφῆς τὸ ψεῦδος τῶν ἐπαγγελιῶν τῶν ἀντιχρίστων;

“Οπως καὶ κατὰ τὰς ἄλλας κρισίμους ὥρας τῆς ίστορίας του, ὅπως καὶ κατὰ τὰς ἄλλας ἐπιδρομὰς τῶν βιαρβάρων, τὸ ‘Ἑλληνικὸν’ Ἐθνος ὀφείλει νὰ στραφῇ, καὶ θὰ στραφῇ, πρὸς τὴν Ἑκκλησίαν του καὶ νὰ ἐμποτισθῇ ἀπὸ τὰ διδάγματά της. Πάντες, νέοι καὶ ὄριτοι τὴν ἡλικίαν, διανοούμενοι καὶ μή, ὀφείλουν νὰ κατανοήσουν, ὅτι εἰς τὴν δύναμιν τῆς ψευδοῦς ἰδεολογίας, ἡ ὅποια ἔρχεται νὰ υποδουλώσῃ τὴν πολιτικὴν καὶ τὴν πνευματικὴν ἐλευθερίαν τοῦ Ἐθνους, δὲ Χριστιανισμὸς κυρίως ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἀντιταχθῇ, αὐτὸς δύναται νὰ κατακτήσῃ συνειδήσεις, νὰ σώσῃ τοὺς ἀμφιταλαντευομέ-

νους, νὰ ἐνισχύσῃ τοὺς πάσχοντας πιστούς. Ἡ Ἐκκλησία, ἔχουσα βαθυτάτην ἐπίγνωσιν τῆς ἀποστολῆς της, φορεὺς τοῦ μεγαλυτέρου πολιτισμοῦ καὶ πρόμαχος αὐτοῦ ἀνὰ τοὺς αἰῶνας, κατὰ τὴν ἴερὰν αὐτὴν ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως καλεῖ τὰ τέκνα της εἰς τὰς ἐπάλξεις τῆς πίστεως. Ὁ Σταυρός, ὁ ὄποιος ἐφώτισε τὰς λεγεῶνας τοῦ Κωνσταντίνου, ἃς καταυγάζῃ τὸν οὐρανόν μας. Ὅπερ αὐτοῦ ἀγωνιζόμεθα καὶ ἐναντίον ἐκείνων, οἱ ὄποιοι, ἐν τῇ μέθῃ τῆς ὑπεροψίας των, ἐνόμισαν, ὅτι δύνανται νὰ τὸν καταλύσουν. Ἐναντίον ἐκείνων, οἱ ὄποιοι ἀπειπόλησαν τὰ ἵερά καὶ τὰ ὅσια τοῦ Ἐθνους καὶ δουλεύουν εἰς ἔνονυς θεούς. Ἡ Ἐκκλησία, γνωρίζουσα καλύτερον ἀπὸ τοὺς ἀνυπομόνους καὶ ἀπροσέκτους ἐπικριτάς της, τὸν τρόπον τοῦ ἀγῶνος καὶ τὸν ὑψηλὸν τόνον, ὁ ὄποιος προσήκει καὶ εἰς αὐτὸν καὶ εἰς Αὐτὴν τὴν ἴδιαν, εἶναι μεστὴ ἐλπίδων καὶ πίστεως ἐπὶ τὸ μέλλον κατὰ τὴν ἀναστάσιμον ταύτην ἡμέραν. Συιπαραστάτις τοῦ Ἐθνους, σὰρξ ἐκ τῆς συρκός του, ἀκούει, μέσα εἰς τὴν χαρμόσυνον κωδωνοκρουσίαν τῆς Μεγίστης χαρᾶς, τὸ μήνυμα τῆς τελικῆς δικαιώσεως.

Ἐπὶ τούτοις, ἔξαιτούμενοι ἐφ' ὑμᾶς τὴν χάριν καὶ εὐλογίαν τοῦ ἐκ νεκρῶν Ἀναστάντος Λυτρωτοῦ, ἐπιδιψιλεύομεν ὑμῖν τὸν πατρικὸν ἀναστάσιμον ἀσπασμόν, σφραγῖδα τῆς προσδοκωμένης εἰρηνικῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ εὔσεβοῦς ἡμῶν Ἐθνους.

Εὐχέτης πάντων ὑπῶν πρὸς Κύριον

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

ΣΗΜ. Ἡ προσθιστασθεῖσα θέλει ἀναγνωσθῆ ἀπὸ τοῦ Ἀμβωνος ὑπὸ τοῦ καλύτερον δυναμένου νὰ ἀπαγγέλλῃ κληρικοῦ. Οσάκις ἀναγινώσκονται ἐν τοῖς Ἱεροῖς Ναοῖς ποιμαντορικαὶ Ἐγκύλιοι, ὡς ἡ παροθίσα, παραλείπεται ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΩΣ τὸ κήρυγμα τοῦ θείου λόγου.

Εν Αθήναις τῇ

194

Nοροδέμην επαστάτει τὸ δέρμα
Τρεῖς ἀντρώντων τοῦ νόου αριθμοῦ 188 Ν. Δ. δέρμα
~~επικαλύπτει~~ Τρεῖς τριών αργίαντων τοῦ προτεινό-
ντος οὐδενὸν μάζαν θάλασσῆς μάζαν πλοιοφορίαν
πεντακοσιούπολεων μάζαν αγριότονον σφραγίδαν τῆς θε-
ραπείας τῆς Εγγύησης αργίαν τοῦ προτεινόντος
Επικαλύπτει τριών αριθμοῦ 188.

1. Αναρτάς 18 Η.Δ με 12/18 Υπουργίας 1951 Κρήτης
ομηρίας πειταρά Κρήτη τωόδων αρχαντίσιων
πλούτων της Αρχαντίσιας ομηρίας.
Η ηθολογία των διαφορετικών θεοφορών που
κατέχει την περιοχή της Αρχαντίσιας είναι
επομένως επιβολλής ομηρίας κάτιον αρ-
ισταρχίας εργασίας σ' αυτήν την θεοφορία. Τα
περιστατικά σερπούν στην ιδέα της θεοφορίας
της Αρχαντίσιας της Εγγύτητος περιοχής της Λασιθίου
περίπου στην Αρχαντίσια ή στην Αρχαντίσια
επειδή της έχει σημασία να είναι η Αρχαντίσια
και όχι ουσιαστικά η Αρχαντίσια ή η Αρχαντίσια
και όχι ουσιαστικά η Αρχαντίσια ή η Αρχαντίσια

Hijos de los opositores y amigos de la causa
que no se expresa en las actas de la reunión.

Χερούσιοφυς ιώσετω
οιν την γαρεσιν βασική-
νεū λαρεβάνειν ἀντζ-
ουν, ἀλλά ράις οθοίκη
κορυίοας, γη πιονεις γάμη-
τε ενοργίνας γρανίνα,
φιλορίγην, ταῦλα παρί-
κεν ἀνιόσεδε, την ίση
τις χοενήιας φυορίγην
εικογίαν ιασδέτενίς
προδρόμ. €'29.

Εγινετος ορχιδεων απο Ταξιδευμα

1944 Δια τη πλοχα (διατηρησης οδηγησης)
σια με αναστηλων λαος εδυνεστερος ήταν ειδικη
λαος με αρχαια βελτιωσης και μετανιωσης
διασφαλισης.

Δια τη 25 Μαΐου 1944

Ορχιδεων κατηγοριας ειναι πανεπιστημιον
εις λαος ποσον το εωμηνος 25 αιώνων, λαος Ιωνικης,
της Σικακούνης και της Ελευθερίας

Επωτιλας ορχιδεων: ιριδες, οι αυθιονοι την αιοδι-
σην μετανιωσην επειδη περιτην ηλικιαν διαχειριζομενη
οικειοποιησης την αιοδη σημαντικην γενετην γενετην
διαμερισματος ποσον τον μετανιωσην αποτελεσει
την αποσπισιον των παραπάνω ποσον την αιοδη
την περιτην διασπορην την αποσπισιον την αιοδη
την περιτην διασπορην την αιοδη την αιοδη
αποτελεσει την αιοδη την αιοδη την αιοδη

Τα χριστουγεννα 1943

Οι υψηλοι ποσοι αντικεμενοι ειναι
την ποσον την αιοδη την αιοδη την αιοδη
την αιοδη την αιοδη την αιοδη την αιοδη
την αιοδη την αιοδη την αιοδη την αιοδη

22 Οκτωβριου 1943

Ορχιδεων απο την ηλικιαν την αιοδη την αιοδη
την αιοδη την αιοδη την αιοδη την αιοδη την αιοδη
την αιοδη την αιοδη την αιοδη την αιοδη την αιοδη

Πλαστα 1943

εις νοικιαν ηλικιαν επωτιλας απο την αιοδη την αιοδη

divacōxhawon zāū vokējow, yz ein zāū vokējū mazatū. q̄adaw
yf nānōj, p̄ezatū vorejējōng, yf zātū, mazatū. q̄uū yf vorejē-
pawos dī vorejējōow cōpahet dī q̄adaw vorejēy yf ac-
yf druzai gorāe rās očobias dī vorejējōng, yf qra
yf jenū p̄monia yf vorejējōng dī q̄adaw autōj zut z̄dray p̄w.
yf druzai vorejējōng
yf vorejējōng
q̄i idzai abai yf ac̄n yfan
ablae apxai Jepo-
Xeracapxai hā
Drēai xp̄ion. Dizer
mazatū dī xai los
- kaoi yf idzai - dī
ni ocn yf vorejējōng,
varejējōow zut.
Mazatū yf vorejējōng;
vishoray yf vorejējōng
vop̄s zor
fotjedāv

100

ρέι, (δάν τυχόν δέν ήτο παιχνίδιος). Περὶ τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν πρᾶξεων τοῦ Συμβούλιον τῆς Ἑπικρατείας βραΐως δέν ἔχει οὕτως οὐδεὶς τα νάι κρίνει καὶ ἀποφανθῇ ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀκολευτικήν ἡρμοῖς εἰτητα τῆς Ἑπικρατείας Καὶ δὲ τροκειμένῳ τῷ Συμβούλῳ ὑβρίσις ἐξῆτασεν, οὗτε διαιτεῖ τὸ κύρος τοῦ θρησκευτικῶν αὐτῶν πρᾶξεων. Ἀλλὰ περιερέσθη νά διετέσσαρα καὶ κρίνει ἀποκλειστικάς καὶ μόνην τοῦ κύρους τῆς διετέσσαρης καὶ τῆς πρᾶξεως τῆς ἐκλογῆς, ἐν ὅτῃ διγένετο συμφωνίας ~~διαφορετικός~~ νόμους τῆς Γολιτείας. ερὶ τοῦ κύρους καὶ τῆς τύχης τῆς Ἱερολογίας καὶ τῆς τυχής χειροτονίας τοῦ ἐκλεγέντος μόνη δρυμοδία· νά κρίνει καὶ ἀποφνήθῃ δικαιοντιρήτης εἶνε ή Ἑπικλησιαστική Ἀρχή.

7.-Δι τόδοι αὐτοι πρᾶξεις, τῆς ἐκλογῆς ἐπεισκόπου ή Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῆς τυχόν ἐκακολευθοδοσίας Ἱερολογίας ή καὶ χειροτονίας εἶνε δλας θεοτεκτομένας ἀπ' ἀπλῆτην. Η πρότη εἶνε διοικητική, η δευτέρα θρησκευτική. Ἐκ τοῦ διτέ διπληκολοδιησεν ή δευτέρα αὐτη πρᾶξεις, Ἀρχιεπισκόπη, κατ' οὗδενα ληγόν δύναται νά υποστηριχθῇ διτέ ἐκακολευεται τλέον ή προσθολή τῆς πρότης πρᾶξεως, τῆς διοικητικής. Διδτέ δινοντέρη περιττόπει, η Ἑπικλησιαστική Ἀρχή ηδη δύναται νά προσθητην εἰς παρόντομον ἐκλογήν καὶ νά μαθεῖση τὴν προσθολήν αὐτῆς διτέ τῆς τελεσίως θρησκευτικής τινος πρᾶξεως ή καὶ χειροτονίας τοῦ ἐκλεγέντος.-

8.-Οδ μόνον δέ παρ' ἡμῖν, διλλάδι καὶ παρδ ταῖς πλεισταῖς τῶν ἀλλων περικάννων δροδόδεινον ἐκκλησιῶν ή ἐκλογή τοῦ Ἀρχιεπισκόπου οὐδεῖλως θεωρεῖται ἀπ' πρᾶξεις φύσεως διογκητικής, διλλάδι διοικητικής, ως ἀποδεικνύεται πειστράνως καὶ δι τοῦ γεγονότος διτέ ή ἐκλογή την διρχιεπισκόπων αὐτῶν γίνεται τῇ συμμετοχῇ τοῦ λαοῦ. Οδτω δο οικουμενικός πατριάρχην Εκκλησαντινουπόλεως ἐξελέγετο μέχρι πρό τινος υπερ ἐκλογηικής ευνελείσεως διτελεομένης ἐκ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν μελῶν. Ιεταξδ τῶν τελευταῖων τοῦτων τῶν λαϊκῶν τεριελαμβάνοντο τρεῖς τῶν διαγνωτέρων υπαλλήλων τοῦ Πατριάρχεου, τέλη μέλη τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου, δικτιν διτερόστοις τῶν πολετικῶν καὶ στρατιωτικῶν υπαλλήλων, ξικοσιν διτειρόσωποι τῶν ἐκεστημόνων, ἐρκερών, τραχειστικῶν καὶ συντεγνωμῶν, είκοσιν δικτιν διεπιταλιέδων τῶν διτεταγμένων ἐκερχεῖται κλπ.-

Ο ἀρχιεπισκόπος Βελιγραδίου καὶ πατρὶ ἀρχης τῶν Σερβῶν ἐκλέγεται ύπερ ἐκλογηικής ευνελεύσεως πειστραμβανοθεης. Την τῶν κληρικῶν μελῶν, τδν πρεδρον τῆς Συβρυνήσεως, τδν Τκουργήν τῶν θρησκευτικῶν, τδν πρεδερον καὶ θυτερεδρον τῆς βουλῆς, τοῦς τεσέδρους. Ο συμβουλίου τῆς Ἑπικρατείας τοῦ Ατοῦ Αρείου Πάγου καὶ τοῦ Ελεγκτικοῦ Συνεδρίου, τδν πρύτανων τοῦ τανεκιετηρίου καὶ τδν κοσμήτορα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.-

Ο Βελερχος τῆς Βουλγαρίας ἐκλέγεται ύπερ συνελεύσεως εἰς ήν μετέχουσι καὶ δινέ δένο λιγκος διτειρης ἐξειδητης ἐπισκοπικής ἐπαρχίας.

Ο πατριάρχης Ρουμανίας ἐκλέγεται ύπερ συνελεύσεως, εἰς ήν μετέχουσι καὶ πάντες οι δραδεροσει βουλευταὶ καὶ γεριουσιασταί.

Ο πατροκολίτης Σέρλοβιτς ἐκλέγεται ύπερ συνελεύσεως διοικελομένης δι-

Α πληρεισμού ρελάν και 80 λαϊκῶν έντεκρουσθαν.

Ο μητροπολίτης Βαραννούσας ἐκλέγεται όπό συνελενσας διπλατιζομένης ἐκ
40 κληρικών και 80 λαϊκῶν ψελλών.

Σας παρ' ἡ-τον αὐτόν, ἐν οὗτοις ΙΗΣΙ οὐτά τῆν συζήτησιν τοῦ σχεδίου νόμου "πε-
ρὶ κα ταστικοῦ νόμου τῆς Κκκλησίας τῆς Ελλάδος, ὑπὸ τῆς μετεύησας τῆς Κοι-
νωνούσιας τῆς ἡρικής Πολιτείας θετούσης τῆς Λαζαρίδης Ιουνίου Ιησί έπειθ-
σεως τῆς εἰκόνος προσταθῆναι εἰς τὴν ἐκλογήν τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἀθηναϊκοῦ συμ-
πολιτεύοντος τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Γερουσίας. οἱ προσελθοτοι τοῦ Συμβουλίου τῆς
μετεύησας τῆς Εκκλησίας, καὶ τοῦ Αρείου ἀγούσιον, οἱ σύντονες τοῦ Ιανουαρίου τῆς
οικορήτωρ καὶ ὁ προσοφύτης τῆς Αθηναϊκῆς Εκκλησίας, οἱ δημάρχοι ἀγηματων
καὶ πειραιῶν, οἱ πρεσβύτεροι τῆς Αθηναϊκῆς Εκκλησίας, οἱ διάκονοι τῆς Αθηναϊκῆς
Εκκλησίας, οἱ πατέρες τῆς Αθηναϊκῆς Εκκλησίας καὶ εἰς τὸν Εκκλησιανὸν συνναόν
επικατεῖσθαι.-

Ω.τείκρωπον, διτοι πατέρες εἰς την προσφήτην ἐνθέτον τοῦ Συμβουλίου τῆς
Εκκλησίας εκλεγή Εκκλησίας, τῷ Ιανουαρίου Ιησί ή Ιερά Μηνοδόκος εἶγεν
ἐκλέγει ὡς τιτουλάριον ἐγένοντον τοῦ Ερχερανδρίτην Ιηκωσίου Πόθετος καὶ
ἐχειροτονήθη εἰς ἀρχιερέα. Την ἐκλογήν ταῦτην προσετάλεν ἐνθέτον τοῦ Συμ-
βουλίου τῆς Εκκλησίας ὁ τότε μητροπολίτης Λαζαρίδης. Τοῦ Συμβουλίου ἐ-
πελέγθη τῆς Υπερβολῆς καὶ τοῦ τῆς ίχθρι. 573 τοῦ οὗτος Ιησί 1938 ἀπ' εργασίας τῆν
προσφήτην δι' ἔλλειψεν νομίμου συμφέροντος παρὰ τῷ προσφέροντι πρῆτρο οὐ
λέτη. Πατέρος τοντονεῖ, διτοι ἐθεωρητον ἐντό δικράνον ὅτας εἰληπτική τῆς οὐδέτε
σας, αἰδοι εἰλέσσες οὐαὶ εἰερριτε τῆν προσφήτην λαγχ φαρμαδιστετος.

ΙΟ.-"Ἐν τῇ αὐτῇ εἰσηγητικῇ ἐκδόσει λέγεται ὅτι τοῦ Συμβουλίου τῆς Εκ-
κλησίας εἰς τὴν θέσην τοῦ προτέρου διεβολεῖν, διεκ τῆς θεούσας, ἀγτες νά διο-
ρέσθη τὴν προσφήτην ὡς ἀπολύτετον λόγω τῆς μητροπολίτητος του, ημέρας την
ἐκλογῆν.

Κατότοι διεκ διαστικῶν διορθώσεων εἰν ἔχει νομικήν ομραίσεν οἰδέ ιδεσσον φή-
μαν διληθησαν αὐτοῖς, αἰδοτες οι εἰνας γνωσθεῖν, καὶ ἡ-σοτον τῆς νομοθεσίας δη-
κεῖ καὶ πλεισθητες μιᾶς φέρου, καὶ εἰ αὐτῆς δύναται νό κρεθεῖ ἢ τύχη καὶ τὸν
εἰς οὐδειστάτων οὐοζεσεν μητεν τοῦ διεβληθεσιν οἱ βαρύτατας τοῦτοι, ἐν τούτῳ εἰς
ἴδιν τυχόν ἐνυοεῖται, διτοι καὶ τὸ πειρεῖ οὐ δ λόγος Εῆτηρα τῆς Αρμοδιότητος ἐλύ-
θη διεκ τοιαυτας κλειστηράς, τοῦτο δέν εἰνας αποιεῖσθαι. Ήλε άρροδετος-πηγής πλη-
ροφρεύμαθε διτοι . δύκυριον τοῦτο καὶ προδον ζήτημε τῆς άρροδιότητος τοῦ
Συμβουλίου τῆς Εκκλησίας, διας ιρένη πειρεῖ την προσαληθεύσης ἐκλογῆς τοῦ
Αρχιεπισκόπου, ἐλύηη καταρρατικές εἰς τὴν δέκα τοῖν κατά (ΙΙΙ κατά)
μοισειαν δικάδης λειτούργεια εἰνας ἀνερθρολογον δέν ἀπό τῆς συστάσεως καὶ (μέτε-
τουργής εις Συμβουλίου τῆς Εκκλησίας ἐπετεύχθη διεκ εἰληπτική τοῦ οὐρα-
σεως εἰτοῦ.

Πηγοτόν δέν περβολον διτοι τῇ ποιειανθεσια καὶ ἀκυρωτισσες ἐκλογή ἀρχιεπι-
σκόπου διεκνετο διεκ πλεισθητοις πειρεις καὶ μονης φήμην (τοῦ ιησί 31 κατά 50).

ΠΙ.-"Ειδει τοῦ διτοι ερου οπτηματος, διτοι δηθεν πειλανηράνως τοῦ Συμβουλίου τῆς
Εκκλησίας ἐκοινεν διτοι δηθεν πειλανηράνως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ιεραρχίας δέν διεκνε-
στο νομοθεση διτοι πειρειη, εἰς τὴν συγκαταθεσσαν δύναθεν τῆς Ιεραρχίας καὶ νά φημε πο-
ματηρούμεν τα εἰπη.

Κατότοι τὸν οὐρην 5438 τοῦ Ιησί, διτοι συνελημβοτη διεκ τοῦ οὐρου 1937 τοῦ
1938 ἡ δικάδη τοῦ Αρχιεπισκόπου ἀθηναϊκῶν γίνεται διτοι τῆς Ιεραρχίας ἡγ
τελοθει, διάντες οἱ διεκοντας μητροπολεις, διτοι οἱ κανονικοὶ ἐν Ενεργειας προγε-
ρεῖς. Τοῦ Συμβουλίου τῆς Εκκλησίας διεκδεστο διτοι δηθεν πειλανηράντης δέν
δηθενετο νά φημε διτοι δέν εἰν ενεργεια, διτοι οιδος εἰχε καταδικασθει δηθεν τοῦ
πριτεροβαρύευ διτοι δρχει εἰνει ουνοικον εἰνει διεκτωσιν διτοι τοῦ οὐρου
τοῦ, διτοι τοῦ Ιουνίου τοῦ 1937. Ειποτε δέ δηθημβη διτοι αὐτοῦ δηθεν διεκονηοις τῆς
μητρούμεν του καὶ ἀνετεύη διτοι τὸν μητροπολίτην Ιανουαρίου, ιεροτεμην τα
τοκοφρετήν διεκ τῆς ίχθρι. 1938, τῆς ίχθρι. 1938 πάτησε τοῦ π. "Αρχιε-
πισκόπου" Α Θηναν, εις προσκρου τῆς Ιεράς Γυναόδου."δηθο οπραγνει διτοι δηθονος
τῆς μητροπολεως Δρυνουιδεσσας δηθοφη οσσειενδες ιαρεβων, διτοι τοτε κανονι
κατά το διεκθρον διτοι ουνεδετ. κοῦ διεκτηγρατος τῆς 31 Δεκεμβρίου 1938 ιοτί-
ζεται τοτεημβηδει αιτοῦ. "Ειποτε δικτετε διασσε το διανοικον μηημβουνον το
δινόρατος αὐτοῦ ειν ταξις ιερομετατει.

Τας ἀποτέλεση πρέπεις τῆς ίχθριας διτοι εύτην τῆς Βιοτεκνησιας τῆς γητω-
τελεσσ του καὶ τοῦ η ποιλειηρεθ του διτοι τοῦ ουνομβοτη διεκνετος εἰτογ διτοι γη-
τεσσ καὶ ουμμορφη διτοι ειτάς καὶ αὐτον δηθον ουνομβοτης Ιανουανης, μηηδονε
διεκρατηη διτοι πατούτην. δηθον δε κατά Οκτώβριου τοῦ 1938, διτοι τῇ εκλωπ-

μένη αληφοροφόρα δτι δόσεν είχε γίνει δικτή ή έφεσης του καὶ οὐδεπονεσθή ἡ
ματαγματοτάκη ἀδεσμούς, θυγάτης πατέρην Ιεράς Συνόδου τήν διανομοφοράν του.
Ἄλλ' αὐτῇ αὐτορρίτης τήν πίτην του διεπεριέβη τας ληφθείσης κατά τήν συ-
νεδρίαν τας Ιερατικῆς 1938.-

Ι.ο.- Άλλ' έτει τερατέρω. Τοῦ ζήτηρες ίδην ὁ εἰσηγένος μητρού οὐδέτες μετέ
τήν ματαδίκην ταυτότητα νόμιμα ουνόδου, είχε λαθεῖ (θυσος ἐτί^{την}
τού) και ειμάζεται τοις Επιφανεστόρους διεπεριέσης τής Ιερᾶς Συνόδου, ληφθείσης κατά^{την}
τήν ουνεδρίαν της Ιερατικῆς 1938. Έτιδη φημετροπολίτης ουτος είσαι,
λεῖτο κατά τα πρεσβεῖα χειροτονίας νόμιμος τής Ιερᾶς Συνόδου ἀλλα την
Ιης Οκτωβρίου 1937, ή Ιερᾶς Συνόδου, ἀλλα εποιειν θέτει και διέτιν τής Ιερατικῆς
μητροφοράς την άλιτην ηλικίαν ἀντῆς, ἀλλα ζητεῖ νόμιμον φημετροπολίτης
την τα πρεσβεῖα τής χειροτονίας διετον οὐτε και ἔγενετο. Τήν γνώμην ταῦτα
ιστόρεσσις μητροφοράς καὶ τοτε μην Συνεργητικός Εκκλησίας, προ-
σέσσας καὶ τα δέδη. Άλλος κατά τοις Ιερούς μενόνας διαρκερένς δέσον νόμιμον
μητροφοράς την άλιτην.^{την} Αλλα δοκίμην τοῦ Ανταπόκειτον διοικητικού σώματος την
μητροφοράς Ιεραρχίας;

Δε δέρρηθη μητροφοράς της Ιερατικῆς 1938. Ή Τε-
ρά ουδος έθεάρης τον μηνημονευθέντα μητροφοράτην μηδενί διντα έν ένερ-
γεία.

Ι.3.- Άλλο καὶ προκειμένου νόμιμον φημετροφοράς την έν ένεργεία
ἀρχιερέων τῶν δικαίωμάρεντον νόμιμον φημετροφοράς της ουνόδου τής Ιεραρχίας, ή Ι-
ερᾶς ουδος κατά τήν συνέσην ειτής τής Ιης Πο μητροφοράς 1938, ήτοι ουδεις
οτι φημετροφολίτης αλινούσιοις ιωάννης, ενεκε τής μητροφοράς του,
δέν καὶ ούτατο νόμιμον φημετροφοράς την καταλήγει μετέδεν εἰς ικατον το νόμιμον φημετροφοράς τής
ειλογῆς τοῦ Αρχιερέως ου, εστιν καὶ ίδην Ιωάννην διεποιει κατά τής ματαδίκης
μητροφοράς. Οι μετοφηνεσσοντες μητροφοράται ιακώνδου, Αρτης καὶ Ι-
ερισσοῦ ουκεστήριεσαν οτι ίδεις νόμιμον φημετροφοράς το Βορικόν ουρβού-
λιον, ο δέ μητροφοράτης Ιερρήν οτι "δέσον νόμιμον φημετροφοράς καὶ ούτογει ου-
τική γνώμη τής Κυριακής ουδος" ουτε καὶ οι τέσσαρες ούτοι μητροφοράταις δ-
θερρησεν το διητημα τής ουγκροτήσεως καὶ ουνθέσεως τής Ιεραρχίας, μη ζήτη-
μα διεξεργανον ίκρι τῶν ούμων τής πελιτ ιας, ή διε ζήτηρα τής Κυριακής ουδος",
διε είχον διεριερεύτο το οτερητον είτε αν έπεδον ζόντος έτει τοδ δειμηνίστον
Αριτεστεκόν ου Ιερουσαλήμ ορου.-

Ι.4.- Κατά ταῦτα το διελαύνεν ζήτηρα, ίδην διέκαλοντο νόμιμον φημετροφοράς έκλο-
γῆς τοῦ Αρχιεεκειούσιον φημετροφοράτης Δρυΐνουτόλεως Ιωαννης,
ιεχεν ίδη λαθεῖ φρόνγουρέντων αρνητικῆς υπ' αὐτῆς τής Εκκλησίας ήια τεσσε-
ρων κράζοντων την φροδίσιων οργάνων αὐτῆς ήτοι διε τριτην φημετροφοράν τής Ιε-
ρᾶς Συνόδου καὶ διε τής ουδεισης τοῦ προέδρου αὐτῆς περι Ειρηνεον τοπο-
τηρητού. Τονίζεται οτι διε δόσο την διερρησεν τής Ιερᾶς Συνόδου καὶ η πε-
ρι ουδεισηού το οτερητον είτε αν έπεδον ζόντος έτει τοδ δειμηνίστον
Αριτεστεκόν ου Ιερουσαλήμ ορου.-

Ι.5.- Ειδη δέ ή ουδος τοῦ μητροφοράτου τούτων διηρέσεις φημετροφοράς
το διετέλεσε της Εκκλησίας, ή ουδεινον κατά ικανον φημετροφοράταις διε
τερος την φημετροφορά, κατά διε τούτον τονικήν διάγκην ή διε ιερητική φρά-
σες τής Εκκλησίας, δέσοι νόμιμον φημετροφοράταις ουδεινον διάγκη ή διε τοδ
Συνδρουλάντου τής Εκκλησίας.-

ΕΠΙΟΣ Ο ΜΗΤΡΟΠΟΔΙΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

Ιεράρχης. "Ο Μητροπολίτης Κορινθίας Δαμασκηνός ματάγεται έκ τινος χωρίου τής Ναυπακτίας . Ο πρός πατρός θεῖός του Ιεροστοφόρος Πεπανδρέου , ὑπηρετήσας ὡς κανδηλανάκτης ἐπί πολλά ήτη ἐν τῷ ιερῷ Ναῷ ἀγίου Κωνσταντίνου ("Ομονοίας) , γενόμενος δέ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς Προυσοῦ τῆς Βύρυτανίας , τῷ ὑποστηρίζει τοῦ μακαρίτου Βουλκιώτου Δημητρίου , εἶχε τό ἀτύχημα νά ἴση τούς ἀνθρώπους τῆς Μονῆς ταύτης νά φυνέυσαν τρεῖς χωρίκους , ἐνεκα ἀγροτικῶν διαχορῶν τούτων πρός τὴν Μονήν .

1) Ὅς Ἡγούμενος τῆς ἐν Καρδίτσῃ Μονῆς Κορώνης , διά νά δύναται αἱ ὑποθέσεις του νά περαιάνωνται ἐν τῳ Γενικῷ Ἐκκλησιαστικῷ Ταμείῳ , ἐνέγραψεν εἰς τὴν Μονήν Κορώνης ὡς μοναχὸν αὐτῆς , τὸν εἰσηγητήν τοῦ Γ.Ε.Ταμείου κ. Διορύθεον Κοτταρᾶν τῶν ὧν Μητροπολίτην λαρίσης . Ο Κοτταρᾶς ἐίσπηγηθεὶς ποτέ πίστωσιν 6 χιλιάδων δραχμῶν χρυσῶν καὶ μή ἐπιτυχῶν τὴν ἔγκρισιν αὐτῆς ὑπό τοῦ Γ.Ε.Ταμείου , Προέδρου δντος τέτε τοῦ Ἀθηνῶν Μελετίου , ἐπλαστογράφησε τά πρακτικά ἀναγράφας , δτε δῆθεν ἐνεκρίθη η πίστωσις αὐτη , τὴν ὥποιαν ὡς ἔγκεκριμένην παρέλαβεν ὁ Ἡγούμενος Δαμασκηνός . Γενομένης γνωστῆς τῆς πλαστογραφίας , ήναγκάσθη ὁ εἰσηγητής ὅ Δωρ. Κοτταρᾶς νά παραιτηθῇ τῆς θέσεώς του . Τέ πρακτικά ἀναγράφουν τά τῆς ὑποθέσεως ταύτης , συμβάσης ἐπί Μελετίου Μεταβάκη Ἀθηνῶν .

2) Διατελῶν Ἡγούμενος τῆς Μονῆς Κορώνης ἔξεποίησε τά τοιφλίκια τῆς Μονῆς Κορώνης , " Ζουλφικάρ καὶ Ρούσσου " , δπως ἐκ τοῦ τιμήματος αὐτῶν ἀνεγείρη ἐκ βάθρων τὴν Μονήν ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς Ἰερατική ἐχολή , ἀλλά διά τά εἰσπραχθέντα ὑπ' αὐτοῦ χρήματα ἐκ τῆς ἐκποίησεως τῶν τοιφλίκιων δέν ξδικεν εἰς ούδενα λογαριασμὸν , οὔτε εἶναι γνωστὸν δν ἀνηγέρθη ἡ Ἰερατική Σχολή . Γενόμενος Ἀρχιερεὺς καὶ φοβούμενος μήπως ζητηθῇ παρ' αὐτοῦ λογοδοσία , ἐνήργησε νά μή σταλῇ πρός ἐξέλεγκτιν τῆς ὑποθέσεως ἀνώτερος ὑπάλληλος τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν , ἀλλά νά σταλῃ ὁ νεαρὸς Σοφοκλῆς Οίκονομίδης , τοῦ ὥποιου τὸν υἱόν εἶχε παραλάβει ὁ Κορινθίας δηρεάν πρός ἐκπαίδευσιν ἐν τῇ Ἰερᾷ Σχολῇ Κορίνθου . Ήναι δέ γνωστόν , τόσον εἰς τό Γ. Ε. Ταμείον , δσον καὶ εἰς τὸν Ο.Δ.Ξ.Π. δτι ούδεμία λογοδοσία αύτοῦ ούτε έκθεσις τοῦ Σοφοκλέους Οίκονομίδου ὑπεβλήθη μέχρι σήμερον , ἀφοῦ κύριος τῆς περιουσίας τῶν Μονῶν , πρός δν ἔδει νά ὑποβληθῇ έκθεσις ήτο τό Γ.Ε.Ταμείον , νῦν δὲ ὁ Ο.Δ.Ξ.Π.

3) Μετά τούς σεισμούς τῆς Κορίνθου ὁ Δαμασκηνός ὡς πρόεδρος καὶ ἀποκλειστικός διαχειριστής τοῦ ταῖς ἐνεργείαις του συσταθέντος λύτονδομού Ὀργανισμοῦ Σεισμοπαθῶν Κορίνθου , διεχειρίσθη πολλάς δεκάδας ἐκατομμυρίων δραχμῶν καὶ ἐκ κρατικῶν χορηγήσεων καὶ ἐξ ἔρανων . Ούδέποτε

δικιας έδωκε τακτικήν λογοδοσίαν περί της διαχειρίσεως των χρημάτων αύτων .
Μετά ταῦτα δέ μεταβάς εἰς Ἀμερικήν πρός συλλογήν ἔρανων καὶ συλλέξας
πολλάς ἑκατοντάδες χιλιάδων δολλαρίων οὐδέν ποσόν παρέδωκεν εἰς τὴν ἐπί^τ
τούτῳ ἐν Κορίνθῳ Ἐπιτροπήν .

4) Συνδεόμενος διά φιλίας μετά τοῦ ἐκ Καρδίτσης Π. Πλαστήρα ,
ὑπεστηρίχθη ὑπ' αὐτοῦ καὶ προήχθη εἰς Ἀρχιερέα Κορινθίας . Την ὑποστηρίξει
ἐπίσης τοῦ Π. Πλαστήρα ἐξεδόθη Διάταγμα , διά τοῦ ὅποίου παρέλαβεν οὗτος
κάντα τά ἀποθέματα τά προερχόμενα ἐκ τῆς ἑκατοιήσεως τῶν Μονῶν Κορίνθου ,
ἀνερχόμενα εἰς 400.000 χρυσᾶ φράγμα , δημιούργησεν δημόσιαν θεραπείαν
τικόν Μέγαρον .

5) Ἐξεκοίησεν ἀνευ δημιοπρασίας ἀντί ἐνός ἑκατομμυρίου ἔξακοσίων
χιλιάδων δραχμῶν ιτήματα τῆς Μονῆς Φανερωμένης Κορινθίας , διά τά ὅποῖα
ὁ Π. Ἀραβαντινός ἐλεγεν δτι κατόπιν προσεφέροντο Κορίνθιοι νά δώσουν
προσφοράν ἐπί κλέον ἐνός ἑκατομμυρίου .

6) Οι. ἀδελφοί Μάτση ίδιοκτῆται καὶ διευθυνταί τοῦ ἐν Λούτρακίω
Ξενοδοχείου " ἡ "Απτή " , διαδίδουν εἰς εὑρεῖαν κλίμακα πολλά ἔκτροπα ,
εἰς βάρος τοῦ ἥθικοῦ αὐτοῦ .-

νόμοιν τούτοις ουνοδιέδην μητροπολίτου¹ (Επιστολή σε)
καὶ τὸν ὑποσηφίου διά τὴν μητρόπολιν Καρίσης² μητροπολίτου
ἐπιστολήν Διορθόσου Κότταρης³ μητροπολίτου⁴
τοῦ Καρίσης⁵

καὶ εἰπεῖν τὸν νόμον διέξιλομεν μητροπολιτουμενον τῆς ἐκκλησίας τοὺς μὴ
κατηγόρους πειναστῇ μητροπολίτων μητροπολίτων⁶. Καὶ τοιοῦτοι ἐκτός τῶν
τριῶν τελευταῖς μητροπολιτέντων, εἶναι καὶ ἔτερος ἄτρεξ ἀδελφός, οἱ
Βαλαβρίθων⁷ Θύρας καὶ Λευκάδος, ἃς ἐκ τίτουλαρίων προσαχθέντες μόλις
πρὸ τριετίας. Οὐ γνωστόν δέ τὴν μητροπολίτην τοῦ ὀλομελείας τοῦ Πομπούνου Συμβουλίου νά
μπολογήσω εἰς τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀξιούμενην πενταετήν μητροπολίτην.

Αὐτὸν δὲ τὸν κατηγόρουν πένταετην μητροπολίτην μητροπολίτην εύρισκο-
μαντεῖς τὴν Ανδραστὸν Φέσιν νόμοπολεῖου διαρρήδην τὸν ἀδελφόν "Ἄγιον
Παύλουν διά τοὺς κατευθεῖς λόγους".

Αὐτὸν δευτέρῳ διάτηντρέζῳ πέντετος εἰκὲ τὴν πατέρα τὴν διάδρομεν τῆς ἐν τῷ
Ιεροῦν⁸ Μητροπολίτην⁹ Τόμειν μητροπολίτην του οὐρανοπέρατοράν του, διε πατη-
γόρησεν¹⁰ τοῦ Κλασσοτροφίας ὑπὲρ τοῦ θίση πλάσηγητοῦ τοῦ πλανητημίου κ.
Ταῦλην¹¹ Λιβιζάτου Ανατολάσθη οὐδὲ πλοκώρησε¹² τῆς μητροπολίτας πάνι νά ἀπέλθη
εἴς τὴν ἀλλοδαπήν¹³. Οὔτε δέ ὁ πλανηταστήρεβοτός πάτησινώς γνωστοῦ γεγονότο
διεπειράτη οὐδὲ παραπλήσιον ἀδελφός. Νά βεβαιώσασιν¹⁴ πατά τὰς
παραμονάς τῆς ἐκλογῆς του ὡς μητροπολίτου Καρίσην¹⁵, δρεινέ ἐπανελθών
ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς, περισσότερο ἀνάπτες διδούλως πετά μοσχικῆς περιβολῆς
διεπραγματεύσθενος νά τέλειον εἰδέγαρον παῖδειατελῶν¹⁶ οὐδὲ πέβασιοῦτο,
πραθμινούμενος¹⁷ μετέ νεάνιδας¹⁸ πρὸς πατάτεσιν νότι τῶν διορθώσιν παί τοῦ
ἐπικειμένου γέρα¹⁹ ἀπονέρητης²⁰ ἀδελφός "Χριστὲ Ιησοῦς", τά παρακλήσει
οὐργενός²¹ οὐ ποστευτήριε²² πρὸς αὐτοκαθάρεσιν²³ ἀπειγομένου²⁴ μετέπειτα
"Ἄγιον Καράρην²⁵. Δέν δινεράν²⁶ οὐκος οὐδὲ παρέλθων²⁷ οιωπή τὴν πατωτέρω
ἄλισσον τὸν γέγονθων²⁸; οὐδὲ τά δικοῖσι²⁹ εἰκάσι³⁰ Αναγκασμένος³¹ σήμερον δχι
μόνον νά τῷ ἀρνητῷ γῆφον³²; Αλλά τοι³³ οὐδὲ πειστήσων³⁴ τὴν προσοχὴν τῆς Ι.
Συνδόση³⁵, η ἀπολα³⁶ φρονῶ³⁷ οὐδὲ δέν³⁸ οὐδὲ διάνυτο³⁹ νά σταθῇ οὔτε εἰς τὸ
ὑδρος της⁴⁰, άλλ' οὐτε οὖν παῖς εύρεσι⁴¹ οὐδὲν ιθάλειν⁴² ἐκιθρέβευσει σήμερον
ἐν γνάσι⁴³ τὸν οἰκείασθη⁴⁴ οὐλον⁴⁵ τοῦ ἀδελφοῦ⁴⁶. Περικά⁴⁷ εἰς τῶν γεγονότων
τούτων⁴⁸ οἰνάειτο⁴⁹ ἐπόμενος.

Οὐτε ποστευτήριε⁵⁰ τῆς μητροπολίτεως⁵¹ λακεδαιμονος περιθύεισεν ἀνά
τα χώρια⁵² πατέ τὰς χώματόδετες⁵³ ἀμφιπέτες⁵⁴ μητροπολεω⁵⁵ ταῦτης⁵⁶ οὐνοδεύμενος
ὑπὲρ δύο γυναικῶν⁵⁷, κεκαρμένων τὴν ἐποχήν ἐκείνην τὰς παφαλάς⁵⁸, ἐκ τῶν
δεοῖν τὴν μὲν πίειν παρουσιάζει⁵⁹ οὐδελφήν τοος⁶⁰, τὴν δέ ἄλλην ὡς φίλην
τῆς ἀδελφῆς τού⁶¹. Επανεργόμενος δέ πετά μόνης⁶² τὴς δευτέρας⁶³ ταύτης⁶⁴ ἐκ

Τριπόλεως εἰς ἀθίνας σιδηροδρομικῶς, ὅτε κατελήφθη καθ' ὕδον ὑπό τοῦ
σπότους τῆς ἐργαδούρης υπετός, παρεκάθετος τὸν ὄδηγόν νά μή ἀνάψῃ τὸ
ρώς, τοῦ διαιτηρύματος, εἰς τό διπέτον μόνος μετά μόνης ταύτης ἔταξείδευεν.
Ἡ παρέκλησις αὐτῇ ἐσκανδάλισε τὸν ὄδηγόν, δοτὶς τάχη ἐπομένην παρουσια-
σθεῖς πρὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κατήγγειλε τὸ γεγονός, ὃ δέ
Μακαριώτατος ἐξέφρασε τότε ἐμπιστευτικῶς τὸν ἀποτροπιασμόν του καὶ εἰς
ὅλους μηνούς μηνέδρωμα, ἀλλά καὶ εἰς τὸν Μητροπολίτην Ἀλείας.-
Ἐπιστολὴ Δέν, εἶναι λίως ἀμάγκη νά φιλήσῃ ὅταν τὸ διαβοηθέν, πανδαλον
τῶν γείκογενειανθν, διενέζεων τοῦ θεοῦ. Κυθήρων μετά τῆς ἀδελφῆς του καὶ
τῶν ἀποδενόντος ἀδη οὐχύγου ταύτης χαριτ. Ιστήκηπον, φέτινες ἐντρεπόμενοι,
καὶ σέλεγον, διάτοι τὰς σχέσεις τοῦ ἀδελφαντικοῦ, Ἱεράρχου μετάγυναίων, καὶ δ
τῆς ἡς ἀνω μηνημονεύθεισης, περιπλέοντος εἰς διεῖταν διαμάχην καὶ εἰς δημο-
σίους διαπλήκτισμάν, ἐντός ἐμπορικῶν παταστημάτων καὶ αὐτοῦ τοῦ προαυλίου
τῆς Ἱερᾶς Συγάδου. Οιούρημάνος χαριτ. Ιστήκηρε εἰς πάντα ὑπ' αὐτοῦ
οὐναντώμενον, Ἱεράρχην καὶ εἰς ἀμέ. αὐτόν, ἐδιατέρως, δέ, εἰς τὸν Μακαριώ-
τατον, παρεπονεῖτο διά τάς ἀταξίας καὶ ἀπρεψέας τοῦ γυναικαδέλφου του
Ἀρχιερέως Κυθήρων. - Δέν, θά ἐξετάσω μετά πόσον εἶναι βάσιμοι αἱ τοιαῦται
δημόσεις, κατηγορεῖσθαι τοῦ Μητροπολίτου Κυθήρων, ὑπό τῶν οἰκείων αὐτοῦ
ἀποστοληριζόμενος, οὔτε οὐδὲ πατέρων, οὐδὲ τοῦ Σαπτίου, οὐδὲ τοῦ Φύτας, οὐδὲ
νά ἀποματωτήσῃ γνωστήν μεσθεδα, ἐγκατέλειψε, τὴν ἀδελφήν αὐτοῦ πενομέν
νην. Οὔτε θά ἀπελήσω ἐπιχειρήματα ὑπέρ τῆς βασικότητας τῶν κατηγοριῶν
ἐκτῆς ἐδιατέρως προσπάσιας, τάν, ὅποιαν ὁ ἀδελφός "Ἄγιος" Αρτης ἔκρινε
δίκαιον νά παρέσχη, εἰς τὸν χαρίτ. Ιστήκηρην καὶ τὴν ούζυγον αὐτοῦ, ἀδελ-
φήν τρού Μητροπολίτου Κυθήρων. Οὐδέτε, καὶ ψόζιθεμένου, δέ, δέ, αἱ κατηγορίαι
αὐταις διείλονται, εἰς προσωπικάς γυναρθτητας καὶ ἀντιθέσεις, μεταξύ τῶν
ἀδελφῶν, πάλιν ἀναδύπτει, εἰς τὸ μέσον, τηρίπτωσις, εἰς τὴν ἀναφέρονται
οἱ λόγοι τοῦ Θείου Παύλου, ἀξιοῦντος ἵνα ὁ Ἐπίσκοπος προΐσταται καλῶς
τρού ἰδεον, φένου, καὶ ἔρωτος - Πᾶς ἐπίσκοπον, τῷαῦτα οἰκογενειακά
τηάνθρακα ἔχοντα, εἰς βέρος τοῦ, δυνάμεθα νά παρευστέσσαμεν εφε τὸν ἐκλεκτὸν
τῆς Ἱερᾶς Συγάδου, ἐνώπιον λαοῦ Σαπτάγυτος. Καὶ ἴνετένοντος ἡμᾶς ἵνα τῷ
ἀποστείλωμεν, ἐπέσκαπον εύσεβη μητρίς ἐδιέβλητον | Λγ : ν
το επονοματεύεται τέλος τοῦ θερέπεινό ὑπομνήματος, διειπλέκεται, ἀποχέτευται, καθ' ἥν ὁ
θεός. Κυθήρων, ἀπέρευγεινά μεταβούσεις, τὸ πεδινούόν του, φοβούμενος ἀπο-
γθοκιμαγέσαν, τεῦτος διετέλεσθαι εἰς εὐεύσην - οὐχοματ νά ἀπεδόθη ἀδίκως
ἡ αἰτία, διά τὴν ὅποιαν ὁ γέρων αγνταξιεύχος καθηγητῆς καὶ κάτοικος
Κυθήρων διεσιμάτης πύρωντες μή ἀνεκάμπενος, ὃς ἐλέγετο, τὸν διασυρμόν
τῆς θυταρέως του εἰς τὰς φήμας, εἰς ἄε ἀνεμίχθει καὶ πό δυθα τοῦ Ἀρχιε-
ρέως τῶν Κυθήρων. -

εἰς νήσοις διάσπαστοι, οἰτινες μή ἀμφιβάλλετε, διει.,
έαν: θέν: διέτυπενέσθησαν καὶ καθ' ἀπασχεν τὴν δάρισσαν, θά διασαλπισθῶσιν
αρριον, θεωρώ διει ἡ προαγωγή τοῦ Μητροπολίτου Κυθήρων θ' ἀποτελέση ἀφό-

φητον οκάνδαλον , θιέ τό όπεῖον θά καταστῶμεν ὑπόδικοι οὐ μόνον ἐνώπιον
τοῦ Θεοῦ , ἀλλά καὶ ἐνώπιον τοῦ λιτικοῦ κριτηρίου , πρὸ τοῦ όποίου θά
καταρρεψεθῇ τό κύρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου , ἐπὶ ἐνισχύσει μὲν τῶν Παλαιοη-
μερολογιετῶν καὶ τῶν πολιωνύμων ἔχθρῶν τῆς Ἱερᾶς Βακλησίας , θριάμβῳ δέ τῶν
κορμουνιστῶν καὶ θειπόνων ἐναρχικῶν στοιχείων , ἀποχαλινώσει δέ πάντων
τῶν ἐν τῇ Ἱερᾷ Βακλησίᾳ ἀνηθίκων καὶ ἀτάκτων κληρικῶν , φίτινες βλέποντες
τόν οκανδαλόδη βίον νά ἐπιβραβεύηται θά ἀκοθρασυνθῶσιν .

Διά ταῦτα φρονῶ , δτι ἐπιβάλλεται κατά πάντα λόγον ὁ ἀποκλει-
σμός τῆς ὑπογηφεύστητες τοῦ ἀδελφοῦ Κυθήρων ἀπό ἐκλογῆς πρός προσγνωμήν .-

η) Ο δείμνηστος Ἀρχιμανδρίτης Χριστοφόρος Κτενᾶς μέμφεται τὸν Κορινθίας Δαμασκηνὸν εἰς τὸ σύγγραμμά του "Μονὴ Δοχειαρίου" σελίδα 100, σημείωσιν 1, στίχον 3 καθιώθεν, καὶ εἰς ὃδον ἔτερον σύγγραμμά του "Τὰ Γράμματα ἐν "Αγίῳ Θρεῖ" σελ. 60, κάτω.

θ) Ο Κορινθίας Δαμασκηνὸς ἐπιστρέψας θολλαριοῦχος πρίγκηψ ἐξ Ἀμερικῆς; προέβη εἰς κερδοσκοπικὰς ἐπιχειρήσεις, γενόμενος ἰδρυτὴς καὶ ἐκ τῷ μεταλειτέρῳ μετόχῳ τῆς χαρτοπαικτικῆς, Λέσχης Λούτραχίου!!!

ι) Καὶ ἐπειδὴ δὲ Κοζάνης Ιωακείμ τὸν ἡπείρησεν θτὶ θὰ τὸν ἐναγάγῃ εἰς τὸ Πνεύματικὸν Δικαστήριον, διὰ νὰ κλείσῃ τὸ ἀπύλωτον στόμα του, θταν δὲ οηθεὶς Κοζάνης κατεδικάσθη εἰς καθαίρεσιν διότι ἀπηρνάθη θεμελιώδη δόγματα ἐν τῷ Χριστιανισμῷ, δὲ Κορινθίας Δαμασκηνὸς μόνος ἀνέλαβε τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ δισεβῆσαντος, καὶ συνελειτόργησε μετ' αὐτῷ. Μήπως τοῦδε σύμμερίζεται· τὴν δισεβειάν του;

Ως πρός τό έκτελέστον της πράξεως

Κατά την διάταξην του αρθρου 12 του νόμου 5187, όμως εγχρήσια της Αρχιεπισκοπής Αθηνών, μαζί με την διάταξη της Επαρχίας της Ευκαλύπτου, πρός την οποίαν η θέση της Επαρχίας της Ευκαλύπτου, κατατέθηκε στην περιφέρεια. Η αυτόν η θέση έγινε Σύνοδος γηραιών τοπικού Εγγραφέας πρός την Αρχιεπισκοπή Θρησκευμάτων, διατάχθηκε στις 15 Νοεμβρίου 1903 το Β. Διατάχθηκε της μαζοράσσως και διαρίσεως αὐτού.

Ἐν την διατάξειν τούτων ονταρισταὶ έποιησαν:

Η πλήρωση του θρόνου Αρχιεπισκοπής Αθηνών αποτελεῖται, εἰνδύο πράξεων ή ενεργειῶν. Η μὲν οὐφορεῖ την Ευκαλύπτην, η δέ την Πολιτείαν. Η πρώτη μὲν εἴναι μανούντις φυσικώς και οὐφορεῖ μόνον την Σεπάρ οἰενέργειαν της Επιλογῆς και εἰς τούτο μόνον περιοδιάστασιν ή ἐνέργεια της Ευκαλύπτης, μαλουμόν πρός τούτο ίστος της Πολιτείας, ώς εξαρτεῖται εἰς τούτο γράμματος του νόμου ούτω δέ, μέσα την διενέργειαν της Επιλογῆς, εξαντλεῖται η διπλωσίη της Επαρχίας της Ευκαλύπτης.

Η ἔτερη πράξη, και η περαιτέρω ἐνέργεια, οὐφορεῖ την Πολιτείαν ὡς ουριφέρον έχονταν, ἵνα, ἐπιμέρους της Εδαφικῆς περιοχής της αὐτής, μαζεύονταν Αρχιερεῖς.

Η μαζεύοσσας εἰς τῷ Αρχιεπαστικῷ Θρόνῳ Αθηνών, δέν πραγματεύεται διενέργειας της Ευκαλύπτης, την μαζεύει μόνον πρός εικαλήρων οριοφέντων μαζοράσσως, της Επιλογῆς δῆλον ἀλλά διενέργειας του Κράτους έχοντος μόνον τοῦ διπλωματικού της, Καταστίσσεται και αναγνωρίσεται αὐτού. Τοιαυτὸν δέ ενέργεια είναι η ἔνδοση του οίκου του Β. Διατάχθηκε.

Καὶ έργασσαν:

Τό προσβελτό μένον πρακτικὸν ἐπιλογῆς της Επαρχίας της Ευκαλύπτης, είναι πράξης ἐπεξελεύση.

Ανεξαρτήτως του ὅτι, εἴναι είναι πράξης μαζοράχη, πνιγματικοῦ προσχρήστου και ουριπώς, ως τοιάν, διαφέρει τον ἔλαχον, τον θηρίον. της Επιμαρτυρίας, εἴναι, εἴχε μὲν ἐπεξελεύσην δύναμιν, πλην δέν είναι ἐπεξελεύση. Καὶ ἔχει μὲν ἐπεξελεύσην δύναμιν, διότι τούχαται πεπαντρικὸν ὄδον, πράξης δῆλον παρασκευεστική, πρός ἔνδοσην του Β. Διατάχθηκετο διὰ τοῦ διπλού και μόνον μαζεύεται και αναγνωρίζεται διεκτύριος Αρχιεπίσκοπος.

Διό είναι δὲ επεξελεύση, μόδον, μόνον ἐπι τῆ βάσι τούτων (τοῦ πρακτικοῦ), δέν δύναται να μαζεύῃ ἔναντι του Κράτους εἰς τῷ Αρχιεπισκοπήι Θρόνῳ διεκτύριος Μητροπολίτης, μαζα την παράστασον ή του αἵρετου 12 του νόμου 5187.

Εναυτούς του Κράτους, μέχρι της ημέρας της διοίκησης της προσφυγῆς, τοῦ πρακτικοῦ ταύτη ἐπ' οὗ ἐρείπεται η πράξης είναι της Επαρχίας, de facto, οὐδὲν μόρος μένεται και τούτον αποδεῖται, είναι ὅτι, παρ' ἀλλοτίνοις αἴσθητος της Ευκαλύπτης γινήσκεται και διαβεβαιώντων τον ειλεγέντος Ιππόδρυχον δημόσιος χρήσις ἔτι, παραπτυνότος εἰστιν ὀπτούσιον του ονομασθεντούς τοῦ ποτοπηρίου, οδέ διαρρέει την προσβαλλομένην πράξην ειλεγένης οὐ Αρχιεπίσκοπος, δια μαζεύοντος μέχρι ουριφέρον εἰς τῷ Θρόνῳ αὐτού.

Οὕτω μόνον μέρα την ἔνδοσην του διατάχθηκε της μαζοράσσως και ανα-

γνωρίστος των επιλεγέντων, ή προσωπαλλογήν πράξης της Ευελπίδων αποτελεῖ
σαν προπερασμένα στοιχεία των αριθμών της, εκδόσις των διατάξηρων, μεταν
οπαζόμενά είναι ένα μεταξύ αυτών, θα έλεγχος μή είναι ηλεγονία ή αν ωπότις προβλ
έμα ένων πολλών:

Τριποδότην των νομισμάτων συγχρόνως των αναφορών,
δρομοειδείς κ. χρ. Σερανούσσιο 16 Νοεμβρίου 1938.

Σ

Εντόπιος αρ. 1892, 18 Ιουνίου 1941 συλλήψεις σύμφωνα
με την επιτροπή της γενικής προστασίας της Ελλάδας. Η σύλληψη πραγματοποιήθηκε στην πόλη της Αθήνας στην περιοχή της Καλλιθέας στην πλατεία της Αριστοτέλους στην οποία σταθμεύεται η λεωφορεία της Αθηναϊκής Οδού. Στην πλατεία αυτή συλλήφθησαν δύο άτομα, οι οποίοι είχαν αποτελέσει μέρος στην πραγματοποίηση της επίθεσης στην Βασιλική Τράπεζα της Αθήνας στις 21 Μαΐου 1941. Οι συλληφθέντες ήταν οι Αλέξανδρος Λαζαρίδης και ο Κώστας Καραβασίδης.

Ο Αλέξανδρος Λαζαρίδης γεννήθηκε στις 18 Ιουνίου 1905 στην Αθήνα. Έγινε μέλος της Ανταρτικής Αποστολής της Ελληνικής Δημοκρατίας στην Καρπαθία τον Αύγουστο του 1922. Στην ίδια περίοδο συνέβη η επίθεση στην Βασιλική Τράπεζα της Αθήνας. Ο Κώστας Καραβασίδης γεννήθηκε στις 20 Ιουνίου 1905 στην Αθήνα. Ήταν μέλος της Ανταρτικής Αποστολής της Ελληνικής Δημοκρατίας στην Καρπαθία τον Αύγουστο του 1922. Συνέβη η επίθεση στην Βασιλική Τράπεζα της Αθήνας στις 21 Μαΐου 1941. Συλλήφθησαν από την Ελληνική Δημοκρατία στις 21 Μαΐου 1941 στην πλατεία της Αριστοτέλους στην Αθήνα.

Ο Αλέξανδρος Λαζαρίδης γεννήθηκε στις 18 Ιουνίου 1905 στην Αθήνα. Ήταν μέλος της Ανταρτικής Αποστολής της Ελληνικής Δημοκρατίας στην Καρπαθία τον Αύγουστο του 1922. Συνέβη η επίθεση στην Βασιλική Τράπεζα της Αθήνας στις 21 Μαΐου 1941 στην πλατεία της Αριστοτέλους στην Αθήνα. Συλλήφθησαν από την Ελληνική Δημοκρατία στις 21 Μαΐου 1941 στην πλατεία της Αριστοτέλους στην Αθήνα. Ο Κώστας Καραβασίδης γεννήθηκε στις 20 Ιουνίου 1905 στην Αθήνα. Ήταν μέλος της Ανταρτικής Αποστολής της Ελληνικής Δημοκρατίας στην Καρπαθία τον Αύγουστο του 1922. Συνέβη η επίθεση στην Βασιλική Τράπεζα της Αθήνας στις 21 Μαΐου 1941 στην πλατεία της Αριστοτέλους στην Αθήνα. Συλλήφθησαν από την Ελληνική Δημοκρατία στις 21 Μαΐου 1941 στην πλατεία της Αριστοτέλους στην Αθήνα.

ιος τιτουργαθεισ, αλεχισπουνοσ ληφοποιησεν και εποδοσεν.
δηοεισφενοι νοσοις θοντικην αγνεεν πανυπαλγαν
γης παροτιν γηαειση τον δηορισεν τον αλεχισεις επιλε^η
ευθοδοτ αλιν ουδεμεν τελετονεγινην γαλακτοπαθε^η
ναταραγωειση τον δηορισενην γηεεεεεηλα μηρογενε^η
επιλοεσσα γηθεινειν γηδηοροδη. Τα δηορενα εντε^η
εισηγητηνεδηλη δασιχοι δεσιν αν γενιν λησην δημη^η
τα ιαθεατην αλεν ουδεμεν τεορετην επιλεσση^η
αγοριση ο ευροδηος τομεοι, αλλα γηγονιου φησεται
τασι τονηροσ λην γηροεινων (Veto) / εχη γηποτισσα
και αι ποραι κατοι. ναι θονονθετε κατει τοις νο^η
μενοις ογηαρημενησανει γηεκυροιαν και ονχικαλε^η
τονειναι ημεια οπροι εποδεηρομενοι γηεκυροι
ληφενοι απηφοηγενει και απηφοηγοντεινει ειναι θη^η
και πεινοι σταν διγαλει τα προωναντει αντοι περε^η
πολει ο ειδημονθετε. Υποτηνη τομηγηει ειχη δηρετηνη
δηρετηνη δηρετηνη δηρετηνη δηρετηνη δηρετηνη
τονειναι τοις σημεοναι διατι χαριν τοις δηρετηνη
δηνεινειδη ουδεται αλεχισην ναι δηρετημενηθημει δηρετηη,
δηρετηη τοι δηρετηνη δηρετηη;

Δελτηράς ταχεότερος ήταν ο ξυγέτης πασέξαλος
και ο πεπτικός τος δραστηριότητας ήταν φύγος του αγοροθρύζον
πόλεμος με την θρησκείαν της γηγενείαν του είναι το
οδηγιαδημερός την ποδικήν πόλην περιον θάρροσεις περισσών
γηγενείαν την ένδειγματάστασην. Ήταν ορχα
λίβενος στην Αΐτην η ιδιαίτερη τοιχογραφία πόλην είναι την
λογικον και τερόν πολύ μετει' τελείωρος 139 μετει'
135 του θερινού ^{ετούτου} περιηγητήν το οποίο ^{αντίστητο} είναι τερείς α' νε
ορέας την επιτάχυνσην μετει' ο πρωτότιμος ομηρότεις
εγκαταστάθηκεν τη δραστηριότηταν της πόλης στην Λασιθούσα

σημαντικές διάφορες νοέραις γενετήριαις εἰναις, ἐν
τούτοις την 12 Σεπτεμβρίου 1935 οἱ Σ. Ιωάννης χειρό
στολησαντες Κορινθίου θεραπονευτός επρότειναν επίθετον
τελετήν συν διατροφοποίησην των λόγων μητρογονών,
οὐαναμενούσιν τούτον 5187 εν Λαζαρέων της Ζακύνθου
οι ανεργοίς τοις οὐαναμενούσιν την 129 ε.δ. Τούτης της
τολμαίνοντος τορμούσας ήταν η παναναπόλιτική περίστατη
εποχή, την επειδή την παστοφούσει την παραγωγή της
Σποράδης ο αγροτικός πόλεμος διαδύναται κατά την
εργατική έχωντας την ενεργειακή αριθμητική
τορμησην την γενερούσαν την Ε. Κορινθίου διαδύναται
κατά μεταγενέτων, διαδύναται μεταγενέτων τορμησης
εποχεσσού του Συρεβούσαν την επιφερεστή νοέ
επαναστάτη του οποίο είναι την υποδέσμη την τορμησην από
ρωτήσας επειδή μήδομεν διάγνωσην την περί την
θρησκοδομή την παρελθόντας μεταγενέτων τορμησης
τούτου Συρεβούσαν την επιφερεστή την παρελθόντας μεταγενέτων
εποχησσού την επειδή την παρελθόντας μεταγενέτων τορμησης.

$$\Sigma \eta \mu \varepsilon \zeta \omega \mu \alpha$$

Ἐπὶ τῆς εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως
ΤΟΥ ΥΠΑΡΧΑ. 188/1941 Νομ. Διατάγματος

• Εν τῇ ἐκθέσει ταύτῃ τονίζεται ὅτι τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατεῖας:
α) Τιό διαφράγματος ὅπις κρίνεται περὶ τοῦ κύρους τῆς γενομένης ἐκλογῆς
ἀρχεπισκόπου τοῦ·
β) τιειλαντιμένως χαρακτήρισε τὸν μεριῶνουπόδειον τιώννην· οὐς κατάδικον
καὶ μὴ συκατασύμενον νά μετάσχῃ τῆς ἐκλογῆς.

¹ ἀπὸ τῶν λόγων τούτων παρατηροῦμεν τὰ ἔξι ταῦτα.

Ι.Τ.Τ.δ Συμβούλιον της 'Επικρατείας ἀρχῆγεν, ἐπανειλημμένως καὶ σταθερῶς μέχρι τοῦδε ἀπεφήνατο, καὶ ἀκοφαίνεται, ὅτι καὶ τῶν Ἑπικλησιαστικῶν ἀρχῶν αἱ πράξεις, ἐφ' ὃσον ὁέν ἀνάγονται εἰς καθαρός θρησκευτικᾶ ἢ πνευματικᾶ θέματα, ἀλλ' εἰς θέματα διοικήσεως τῆς Ἐπικλησίας, διεπδι- μενα ὑπὸ τῆς κειμένης νομοθεούσας, ὑπόκεινται εἰς προσβολὴν ἐπί ἀκυρώσει ἐνώπιων αὐτοῦ (πρβ. τὰς ἀποφάσεις 139 τοῦ 1930, 214 καὶ 509 τοῦ 1931, 36, 382 καὶ 694 τοῦ 1932, 75, 202, 343 καὶ 590 τοῦ 1933, 831 τοῦ 1934, 517 τοῦ 1937).

κο-·^η μέχρι της Επισκοπής που άνεγάνεται από τον "τους 1833. μέχρι σήμερον, οι οπίντων των έγγραφών μεταξύ Επισκοπής παταυτατικῶν της Μικλητίας νόμων, έθεωρήθη ως αυτικείμενον "συμμείκτου είδους", της οποίας οηλαδή άρμοστενή οι Μικλητίας μαί πολιτείας, ο οίον χαρακτήρα έφερε. Οχεοδν πάντοτε καί κατά τούς βυζαντινούς χρόνους καί ἐπί Βουριοκρατίας καί οίον χαρακτήρα φέρει ἐν πάσαις σχεδόν ταῖς ἄλλαις ὁρθοδόξοις Εκκλησίαις. Οὕτω παρ' ημῖν ἡ πολιτεία πάντοτε μέν· ὥρισε τὸν ἀριθμὸν καί τὴν ἔκτασιν τῶν· ἐπισκοπῶν, ἐπί πλέον δέ μέχρι μέν· τος 1852 διώριζε τοὺς ἐπισκοπούς καί ἀρχεπισκοπούς κατά πυρτασιν τῆς Ιερᾶς Συνδόου, ἔκτοτε ωραία μέχρι τοῦ "τους 1931 ένεκρινεν ἐν ἑτού ὑπό της Ιερᾶς Συνδόου, ξυλόφερ/φί/ /μέλιφε/πέρ/ /μέλιφε/φηφιζομένων. τριπν. ύποφηψίων. "Αλλοι δέ νόμοι ὥριζον τὰ προσδότα, ἀτινα δεον. να. Έχη δέ μέλλων να ἐκλεγῇ ἐπισκοπος.

3.- Συγκεκριμένως δέ περί τῆς ἐκλογῆς ἀρχιεπισκόπου ἀθηνῶν τὸ ἔτος
 Ιε τδού καταστατικού νόμου τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος 5838 τοῦ 1931
 καὶ ὁ νόμος 1457 τοῦ 1938 ὥριζον τὴν τηρητεναφ· διαδικασίαν κατά τὴν
 ἐκλογὴν ταύτην, καὶ οἵ τινες ἀποτελοῦσι τὴν Ἱεραρχίαν, καὶ ἔχουσι
 δικαῖωμα φήσου, πότε αὕτη ψευδεῖται οὖσα ἐν ἀπαρτίᾳ, τόν τρόπον καθ'
 δν γίνεται ἡ φηφοφορία, πότε τὰ φηφδέλτια ψευδοῦνται ἄκυρα καὶ τέλος
 θτεὶ ὁ παριστάμενος Υπιυργός Αρησικευμάτων ἀποφαίνεται ἀνεκαλήτως περὶ
 ταύτης ἐντοτεως υπομ. λ. αμ. ν. π. τὴν οἰάρκειαν τῆς φηφοφορίας.

4.- Ή δέ διοικούσα 'Ιερά Σύνοδος καὶ ἡ 'Ιεραρχία τούς νόμους τούτους τῆς Αολιτείας ἐτήρησαν καὶ ἐψήρμοσαν κατὰ τὴν γενομένην ἐκλογήν, μηδενὸς μηοεμιάν προβαλόντος ἀντίρρησιν κατὰ τῆς κανονικότητος καὶ τοῦ κύρους τῶν νόμων αὐτῶν. Καὶ αὐτὸς δὲ τότε καὶ νῦν κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος παρὰ τῇ 'Ιερᾷ Συνδίω, κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτῆς τῆς Ιησού Νοεμβρίου 1938 ὑπεστήμειεν ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦ κανονίζειν τὴν σύνθεσιν τῆς 'Ιεραρχίας εἶναι δικαίωμα τῆς Ευρεπρόσδεως".

5.- Ἐκ τῶν δύνων κατάδηλον καθίσταται, ὅτι τὰ τῆς ἐκλογῆς ἀμφεπικόδια που απονῦνται ἀνάγονται εἰς θέμα διοικήσεως τῆς ἐπικλησίας, διεκδικενούν ὑπό νόμων τῆς Ιολίτεας, καὶ οὐχὶ εἰς θέμα καθαρῶς θρησκευτικὸν ή κινευματικὸν. Καὶ ὅτι ἐπομένως ή περὶ τῆς ἐκλογῆς ταῦτης πρᾶξις τῆς Ἰεραρχίας εὑδικεῖται· εἰς προορούμενην ἐπικυρώσει ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου.

τῆς ἐπικρατεῖας. ἀφοῦ ή μωλιτέα οἰδε. νόμων αὐτῆς, ὃν τὸ κῆρος
οὔτε ἡμφισβητήθη ὑπὸ τινος, οὔτε ούγαται εὐλόγως. ν' ἡμφισβητήθη
ῷρισε τὴν τηρητέαν διαδικασίαν ἐπὶ ἐκλογῆς ἀρχιεπισκόπου, τὸ
αὐτούροβλιον τῆς ἐπικρατεῖας, ὅπερ ή σύντη. Μωλιτέα κατέστησεν ὑπέρ-
τατον φύλακα καὶ ποιτήν τῆς τηρήσεως τῶν διοικητικῶν νόμων αὐτῆς,
ἥτο ἀρμόδιον καὶ εἶχε καθῆκον, προσβληθείσης τῆς ἐκλογῆς, να.
κρίνῃ ἐάν κατὰ τὴν γενομένην ἐκλογήν ἔτηρηθη ή νόμιμος διαδικασία.

6.- Ἐάν μετὰ τὴν γενομένην ἐκλογήν ἔτελεσθη ή καθιερωμένη ὕπο τῆς
ἀκαλητούς λερούλογίας καὶ τὸ μέγα μήνυμα, δέν. ἀσκεῖ οὐδεμίαν. νομικήν
ἐπιρροήν, ὃς δέν θά ἄσκει ἐάν ἐπηκολούθει. χειροτονία τοῦ ἐκλεγέντος
εἰς ἀρχιε.

ΠΡΟΣ
ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΣΥΝΟΔΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΣΟΣ
ΔΙΑ ΤΟ ΑΡΧΟΔΙΟΝ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΙΚΟΝ

περιεχόμενον

ΜΗΛΥΣΙΣ

Θεοδοσίου Κ. Σκαρέντας
Κεγκλού Αρχοντέτου της 'Εκ-
κλησίας της 'Ελλάδος
Τέως 'Επιτρόπου της 'Επι-
κρατείας παρά της 'Ιεράς
Συνόδου
κατοίκου Αθηνῶν
(Τιθλῆς 37)

Κ Α Τ Ά

Τοῦ 'Αρχεπισκόπου Αθηνῶν
Χριστόνθου

'Εν Αθήναις τῇ 10)5)1941.

· Ο Εναντι μηνυόμενος διότι τῇ μηναρρίσεως μήνιοῦ
εἰς τὸν Ἀρχεπισκοπεύοντος θρόνον παρὰ πάσσας τὰς στη-
ριγχθεῖσας ἐπ' αὐτοῦ προσδοκίας, διέκπερε εὐρεῖαν προ-
πρόξεων, εἰ διοῖται ἀντιτεκτονικές εἰς θεμελιώδεις ἀρ-
χές τῇ 'Εκκλησίᾳ καὶ εἰς ρήτορές θεοῦ κανόνας.

Καβ πρῶτον: 'Αρχῇ ἐν τῇ 'Εκκλησίᾳ θρησκευτι-
κῇ δοαλεδίᾳ πρατοῦσα εἶναι, οἷς τὰ δικονεύδενα εἰς
τοὺς κληρικούς διφέρειαν μποτελοῦσιν ἔδεινται ἐφ' ὅ-
κας κτημένοι, ἡ οποῖα δὲν δινήσει, οὕτε ἔξαρτάται
ἴστο τὴν διδυσσαν τοῦ οἰουστίκοτε ἐπισκόπου, εἴτε
θηλασή τοῦ διπονεύμαντος τὸ διφέρειον, εἴτε τοῦ παρ'
ἡ διατρίβει τῇ μετετέτη ο κακηγόρευνος αὐτῷ, ἀλλὰ δι-
φεύρειται τούτῳ, μόνον λόγῳ τοινῆς, ὡς ἐπιστοκο-
ησεν ἐπιστημώς τῇ ἐν Τροπλλῷ Σύνοδος διε τοῦ ἐβδόμου
(7) αιτήκι κανόνας καὶ ἡ 'Εκκλησία πάσα συμφωνως
ἐνεργεῖ. (Ἐλ. καὶ σχόλ. Σων καὶ Βαλο. & Σδντ. Καν. Γ.
σελ. 386).-

· Ο μηνυόμενος δικαῖος, ἐμὲ τῇ μηναρρίσει του δι'
ἔγκυαλέον γενεικῆς διφέρεσσεν αδθανάρέτως καὶ δικρίτως
παρά τελντων τῶν διφεύκιοντος κληρικῶν τὸ διφέρειον
εὐτίμην καὶ διεγύρευσσεν εἰς αὐτοὺς τὴν χρῆσιν τοῦ
τε οἰκεῖν τετραγονού καὶ τῶν σκετεικῶν διαστῆμαν. Οὕτω
διδικεγμένως καὶ διποτέρησε κληρικούς ἐπὶ διεκαστη-
ρίδας διδο, τρεῖς, τέσσαρας καὶ τέλον εδιδοκέμικς καὶ
θεαρέστως διποτερούντες τῇ 'Εκκλησίᾳ καὶ σεραστούς
κατὰ πάντα εἰς τε τὴν ἐνορίαν αὐτῶν καὶ τὴν κοινω-
νίαν ἐν γένει, τοῦ διοικού χειρούς τὸ δικοῖον εἶχον
δικοτήσει καὶ ἐχριτριμοτούσουν ἐπ' ἀγαθῇ τῇ 'Εκκλη-
σίᾳ. 'Επει τέλον δε διε τῇ μηναρρίσει του τεύτη
διενόμενος τὴν διοικήν διπόστασιν αὐτῶν καὶ διδυσθή-
τεσσε, αὐτοῖς ἐξέσυγχεν αδικοῖς εἰς τὸ διμετα τῇ μηναρρίσει,
ἥτεις εἰκασίας δικοτερεύη, διε διεπραξαν τε

Δινούσειον τῷ Ιερῷ Δειάματι αθιῶν.

‘Η πρᾶξις αὕτη, ἐκτὸς τοῦ διετοποιεῖται καὶ κατατίθεται ν
τῆς προμνημονευθείσης θρησκευτικῆς δρχῆς καὶ μαρτυριῶν
διδίκης εγαγιζον τολυμένων κληρικῶν, εἰσόδης, ἐδν̄ εὑρη
καμητές, πλήρης μητροπολιτών καὶ διηθῆ βλεψίους ἐν τῇ Ἐκκλη-
σίᾳ. Οὗτο, οὐδὲ εἶναι ευνοιῶν καὶ εἰ σύνοδος νόμος καταργεῖσσαν
εἰς τοὺς Μητροπολίτας τὴν χρῆσιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ τί-
τλου καὶ τὴν δικαίην διέσεσσιν αθιῶν καὶ εἰς Πατριάρχας δ-
ιδημητήν χρῆσιν τοῦ Πατριαρχικοῦ των τίτλου καὶ νόμος περιο-
ρίζωσιν αὐτοῖς εἰς τὴν δρχερατικήν των μόνον ιδεότητα,
ἴφοῦ εἶναι γνωστόν, διει, ὅπως δὲ τίτλος Οἰκουμένου, δρχειμαν-
δρίτου, οικελλερίου, εἶναι διφίκις δια τὸν Ιερατικόν βαθ-
ιόν, οὗτο καὶ δὲ τίτλος Μητροπολίτου, δρχεικεσκότου, πα-
τριαρχου εἶναι διφίκις δια τὸν δρχερατικόν βασιζόν.-

Δεβντεροντος Παρὰ τὴν μνημονευθεῖσαν θρησκευτικήν δρ-
χήν διευ λόγου καὶ αἰτίας τινός καὶ διευ οὐδεμιές δικοφθ-
οσις διφήρεσεν διό πλείστους Ιερεῖς τῇ πνευματικῇ πιτρό-
τητα καὶ ἔξειθρεν αἰτοῖς κατὰ τὸν αὐτόν τρόπον εἰς τὰ διμ-
ιετα τῆς κοινωνίας καὶ τῶν ποιμνῶν των.-

Τρίτον: Παρὰ τὰς οειδελώδεις κανονικάς δρχάς, καθ'
δὲ τὴν έφημεριακήν θέσεις τῶν τεκτικῶν έφημερίων εἶναι μόνι-
κος, δέν δινεται δὲ διπλοκοπος νόμος μεταπέση τούτους διευ
τῆς ίσιας των ουνανινέσεως, ἐνήργητε σωρείαν ὅλων μεταπέ-
σεων διευ οδοντός κανονικοῦ λόγου καὶ αἰτίας καὶ δικέστε-
σεν διό πολλὰς ἐνορίας Ιερεῖς υπηρετοῦντας ἐν αὐτοῖς εθ-
οικέτως ἐπει δικαστηρίδας ουναπτάσ.-

‘Η πρᾶξις αὕτη, δχι τόνον διεστάτωσε τὰς ἐνορίας, δι-
λλα δικριτεισ τῇ πολυτελείαν καὶ τὴν διευτυχίαν ἥθελην τε καὶ
ὑλεκήν εἰς πλείστους Ιερεῖς (Ελ.Καν.Ιδ τῇ Α' Οἰκ.Συν.,
5, ΙΟ καὶ 20 τῇ δ': ἐν συνδυσμῷ πρὸς Ιε.Αποστολ. καὶ ΙΓ
τῇ ἐν Τροπλῷ).- Τόσον δὲ δικατόσχετος καὶ διουγκράτητος ὑ-
πῆρχεν ἡ φορά αἰτιῶν πρὸς διωξιν τῶν Ιερέων τοὺς οἰκούς
εὑρεν ἐν τῇ Ἀρχεπισκοπῇ μνιοῦ, ὥστε διέκειμεν Ιερεῖς
εἰς τόπους καταγωγῆς αἰτιῶν διπροσέτους τελεῖας, δὲ εἶναι
ἡ Α.'Δοία καὶ τὰ διαδεχόμενα.-

Τέταρτον: Τό διμεταδύνειον δίκαιοιον τῆς Ἐκκλησίας καὶ
οἱ Ιεροὶ Κανόνες, πρῶτον μὲν δικαιτοῦσι νόμον μή εἰσοδηται
οὐδεὶς εἰς δικην διεδ πρᾶξεις μή καὶ ολοσολεύονται
“διμαρτία οὐδὲ διλογεῖται καὶ διτος νόμου” (Ρωμ.Ε. Ιδ καὶ
“οὐ γάρ οὐκ εστιν οὐδὲ παράτας” (Ρωμ.δ. Ιδ), διεν-
τερον δὲ δρίζουν τρόπων ἐκδικάσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν
παρετιμάτων, διοτες ἔξασφαλίζει καὶ οι ἔξειδεσεως μαρτι-
ρων καὶ διεδ καντίδες μέσου διεραστίσεως, πρὸ ταντὸς δὲ διεδ
παραστάσεως προσωπικῆς ἐνδιπλον τοῦ δικαστηρίου καὶ δι'
δικήσεως ἐνδικων μέσων τῇ πολυορθίᾳ τοῦ δικαίου καὶ τῇ
τεμαρίῳ τῶν πρετερικῶν καὶ διτικών κολασίμων πρᾶξεων
(Ελ.Α'. Ιεμ.Ε.Ιδ, Β'.Οἰκ.δ, Δ'.21, Καρθ.Ιδ ή 27 καὶ πλείστους
διλλους).-

Πάντας τοὺς σχετικοὺς τούτους κανόνας συλλιθρίζην,
καὶ τὸ διμεταδύνειον δίκαιοιον κατεκάτησεν δι μηνυδμένος

καὶ κατέστηρεν ὑποδέκους δρχιερεῖς χωρίς νῦν ἔχη ὡς κατηγορίας κατ' αὐτῶν πρᾶξεις καλαθίους, χωρίς νῦν ἐνεργήσῃ κατ' αὐτῶν δινάκρισιν, χωρίς νῦν ἐκτιρένη εἰς αὐτοὺς τὴν χρῆσιν τῶν μέσων τῆς ὑπερασπίσεως καὶ ἵστη μαρτύρων χωρίς παράτοσιν ἐνώπιον τοῦ Δικαιοτηρίου, χωρίς ἔνδικα μέσον, ἐτοίμος νῦν τελερήσῃ αὐτοὺς διό βαρυτάτων ποιηῶν τῆς ἀπλής δρεσμείας του.-

Πέμπτον: Ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ κατέβοτρε τὴν Ἐκκλησίαν τὸ κατ' ἔξοχήν ἔδρυμα τῆς δρέσσεως καὶ τῆς συγγνώμης. Ταῦτην δὲ τὴν διδασκαλίαν νομοθετικῶς δινομικούντιες οἱ ἄγιοι Ἀπόστολοι καὶ οἱ ἰωνί Ιερῶν Συνδῶν Πατέρες, ὅρισαν μὲν διεφόρους ποινάς εἰς τοὺς ἀμφιένοντας, ἀλλὰ πρῶτον μὲν τέχνην περιττεύοντας καὶ οὐχὶ ἐκδικήσας, δευτερον δὲ ὥρισαν καὶ τὴν παροχήν συγγνώμης καὶ δρέσσεως εἰς οὓς μετενοῦντας, καθορίσαντες καὶ ποινάς βαρείας διὰ τοὺς μή δεχομένως τοὺς μετενοῦντας καὶ μή φελανθρωπευομένους πρός μύτους (Βλ. Καν. δι. Ἀποστ. καὶ ΙΟ2 Τρούλ. Α. τ. λ.). Καταπιτῶν δὲ μηνυόμενος τὸ διδάγματα τοῦ Κυρίου καὶ τοὺς ιεροὺς βανόντας, ἐκεῖνας τῇν ἔκδω τὸν πολειτικὸν νόμου, δὲ ὁποῖος δικολεῖται τὴν συγγνώμην εἰς τοὺς μετενοῦντας, διὰ τοῦ δικολειοῦ τῆς παροχῆς χαρτίος καὶ ἐπὶ πλέον κλείεται τὴνθρηνεῖται τὴν έκκλησίαν διό τοῦ νῦν ἐπανορθώση μέσαν διεκόνην τελετέαν τῇν ὁποῖαν ἐκ δικαιοτελῆς τελεῖται.-

Τέταρτον: Κατ' ὀρχήν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἴσχυουσιν χῶραί ή ἐνορθεῖται τοιούταντα εἰς ἐπεικοτον δὲν εἶναι δινετόν ν' ἀποστολεύσῃ διό τις δικαίοδος αὐτοῦ, εἰ μή μόνον ἐκ συγκατασθεώς του. Οοδίες δὲ ἡ Ἐκκλησία κρίνεται διπορεύητον τῇν δικοτάσιν ὥρισταιναν ἐνορεῶν διό τινος περιφερείας πρός ρύματοιν δρῶν, πρέπεται τοῦτο πάντοτε καὶ δὲν χρόνον χηρεύει μέσα ἐπεικοτή, οὕτως διότε νῦν μή προσέληνται περιπέτεια δέκατα. ('Ιωάν. Λοταρέου "Περὶ ιερατικῆς ἐξουσίας" σελ. 276).-

'Ο δεκμηνηστος Ἀρχιεπίσκοπος ἀσημῶν χρυσοδιομός, οἷοι καὶ διοικηταὶ καὶ διεκόπει, ἐξεχώρησεν ἐν τῷδε τῇ Ἐπεικοτή του περιφερείας καὶ δικετελέσθη ἡ μητρόπολις Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος. Ἐποκούστηθη δέ εἰς ταῦτην τὸτε τὸ χρέον ὑπό τῇ ἐκκλησίᾳ κατέλληλον πρόσωπον. Ο μηνυόμενος διεδεχθεὶς τὸν δεκτηρίου Χρυσόπτολον διέστησε τὸ δύνολον σχεδόν τῇ ἴδρυσείστηκες μητροπόλεως διό τὸν πανούκλῳ καὶ εἰς οὐδὲν πταίσαντα μητροπολίτην Ἀττικῆς καὶ περιθρίον αὐτῶν εἰς διορκείαν δρει τῇ καταπατήσει τῇ καθεστηκυτές πανούκλης τιμέσως ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ τῶν πεκτηρέων δικαίων τοῦ οἰκείου μητροπολίτου.-

Εβδόμον: Παρὰ τάσσαν ὀρχήν πείσαν καὶ δινθρετεῖται, τῇ πομπαῖῃ δέ τῶν ἐξουσίᾳ χρώμενος, δικράτεται τέχνῃ προγόνοις διομέτην καὶ αἰχμῶτον ἐν τῇ Κονῷ τῇ φανερῇ μένη τὸν συνυποθέτον αὐτοῖσι διό τὸν Ἀρχιεπίσκοπον θρύνον.-

'Η ποινή αὕτη καθ' ἀστήν δχι μόνον ἀγνωστος εἰς τοὺς ιεροὺς πανδίκας εἶναι, ἀλλὰ καὶ ματείρας δινίζετος πρὸς αὐ-

τούς καὶ τελεῖως διπλασιανική. Ἐπὶ πλέον δὲ ἐπεδιώχθη καὶ ἐπεριῆση διό τοῦ μηνυοῦ ἔνους εἰς τὸν ἑγκέδειρτὸν του χωρές νά ἔχῃ οὐτος διακρίεται οὐδὲν δύναμε. Ἐκτὸς δέν θε-
ωρηθῇ δύναται, διὰ διέση συνυπονθφίας μνιοῦ διέ τὸν Ἀρχε-
ερατεικὸν Θρόνον.-

"Οὐδοοντος ἐπεριουλεύθη συστηματικῶς τὸ Συνοδικὸν πολ-
τευμα τῆς Ἑκκλησίας, ιδὲ ὅπον διοιελεῖ τὴν διαρογανε-
σίαν λίσσων τῆς ὑπέρεξως καὶ λειτουργίας τῆς ὑρθοδόξου Ἑκ-
κληρίας μὲν τελεκόν τέρκες τὴν δοκτρίνην ἐκ μερους του Πατεκτήκ
μοναρχίας. Τὴν ἐπεριουλήν ταύτην ἐκραγματοποίησε διέ τῶν
ἔχης συγκεκριμένων πράξεων:

- α) Ἀκριτηρίας τὸν ἀριστὸν τῆς δεκατριμελοῦς Συνόδου καὶ
περιώρισεν αὐτὴν εἰς ἑπτά.-
- β) Ἐν συνεχείᾳ δεῖρεσε τὴν διπλασιανήν τῆς Συνό-
δου διό τὸν πρώτον τῆς τάξει, εἰς τὸν ὅπον αὐτοδικαίως δι-
νῆσει κατὰ τὴν σταθεράν Ἑκκλησίαστικήν πρᾶξιν, καὶ ἔχο-
ρηγησεν αὐτὴν εἰς πρόσωπα τῆς δρεσκείας του.-
- γ) Εἰσήγαγεν δὲ ὡς διωτέρω ἀκριτηρίασθεεῖς Συνόδῳ καὶ
τὸ οὐσιτηρεῖον τῆς ἑρεσίνθην - κατὰ τὴν προσωπικήν του δι-
ρθοκείαν - περατώδεις τῆς Συνοδικῆς ἐδιδτήτος ὡς πρὸς
διον ἐλητή τῆς Ιερᾶς Συνόδου. Μέλλας λέξεις εἰσήγαγε
τὸν ἐν Φαγαρίᾳ, εἰς χρόνους ὅμως σιγηνῆς δουλείας καὶ
πνευματικοῦ σκοτίους, ζωχύσαντα γεροντιούς διαδικαστέας
τὸν ἀπό διγνοτροπονταστέας καὶ ἐκεῖσος μετά διῶν καὶ δημο-
σίας ροΐκ καταδίκησέντα καὶ ἐξοτραχεσύντα.
- δ) Καὶ τὴν εἰς τοιαύτην σύνθεσιν περιαχθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ
Συνόδου ὑχρήστευσε διέ τῆς ἀποφυγῆς προσκλήσεως εἰς
τακτικὰ συνεδρίασες πρὸς ρήματοιν τῶν ξητημάτων τῆς
ἀρκοδιδιητός του...

"Ἐννατοντας πάσας αἱ διωτέρω πράξεις διποτελοῦσσε παρεμβ-
σίεις διπλανονικῶς καὶ διπλακληροεστικῶς. Ἡ ἐνδεχόμενη δι-
καιολογία, διὰ ἐστιρίχητη εἰς νότους τῆς πολιτείας κατ' οδ-
όν διαφρύνει τὴν αὐτοὺς αὐτοῦ.-

"Η Ἑκκλησία μολιτεύει μίσαν γραψίην ἡκολοθυρίας τάνιστε,
νδὲ πρέχη δηλαδή τὴν προστασίαν αὐτῆς εἰς τὴν Ἑκκλησίαν.
Ἐκ τῆς διαθέσεως δὲ τεντης ὄρμακένη νομοθετεῖ τὸ ὑπό τῆς
Ἑκκλησίας ξοτα καὶ δινεκτοίημις εἰσηγούμενα, μὲν τὴν πολήν πε-
στιν τάνιστε, διὰ τὸ εἰσηγούμενον Ἑκκλησίαστικὸν δργανθον
εἰσηγεῖται πρότητα, διχεὶς ἐπὶ διωτροκῆ τῆς Ἑκκλησίαστικῆς
τέσεως καὶ δικοτίδεις τῆς Ἑκκλησίας, μᾶλλον ἐπ' ὀφελείᾳ αὐ-
τῆς καὶ ἐξ ὑπαγορεύσεως τῶν Κανονικῶν αὐτῆς δρχῶν.-

"Ἀλλὰ καὶ ἐν διποτεσμῇ, διὰ τὴν πολιτείαν δὲ πειγυνθεῖ διε-
δυτικαὶ νόμους διπλακληροεστικούς, ὡς ἡτο δινατιδν νά συμβῇ
διὰ ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐκυβερνήθη ἡ πολιτεία τῶν κατὰ
τὸ τελευταῖα τεῦτα διητη, πάς τον Ἀρχιερεύς δεσμενεῖται δι' ὄρ-
κου φρειτοῦ, ὃν ἀδειε ἐνάπιον θεοῦ καὶ διπλότων κατὰ τὴν
χειροτονίαν του, διὰ σὰν σέρεται καὶ σὰν τηρητὴ πετρασαλεύτως
τούς ἵερούς κανόνας καὶ πᾶν διὰ τοὺς πατέρες διετεθεώσαν καὶ
σὰν προστέξῃ αὐτούς κατὰ τὰς ἐπεριουλήκ. Μάλιστα μετέντε-
τυγχάνει διὰ τὰς ἐπεριουλήκ, διχεὶς μόνον ἐάν διαρκέσῃ τούς

τοιούτους νόμους, διλαδ καὶ έδν δέν δυτιεράση κατ' αὐτῶν.-

Δικαιού: "Ἐν δυτιεράσει πρός τὴν προθυμίαν μὲν τὴν ὁποῖαν στηνούμενος ἐφῆρμος τοὺς δυτιεκανονικοὺς καὶ δυτεκαληπτικοὺς νόμους, πρεμένεις τούτων ἔκεινους οὓς εἶχεν ὑποχρέωσιν νόμον ἐφαρμόσῃ ὡς τῇ δυτιεκειμένους πρός τοὺς λειρός κανόνας.

Κατήργησε τὸν "**Ιερὸν Σύνδεσμον**", σωματεῖον κληρικῶν γοργίμως ὑφειστόμενον διπό μακρῶν δεκαετηρίων καὶ πλείστας δοας ὑπηρεσίας τῷ κλήρῳ καὶ τῷ **"Εκκλησίᾳ πάρασχόντα**. Ἀπηγόρευσε δὲ καὶ τὴν ἔκδοσιν τοῦ δημονύμου δημοσιογραφικοῦ τοῦ δργδνου, ἐπειδιώξας καὶ ἐπειραλῶν τὸ κανεκατεκόντος. Πρός ολοκλήρωσιν δὲ τῆς ἐξαπλώσεως τῆς πνευματικῆς οχοτίας ἐνήργησε τὴν πώσιν καὶ βαλανών ἐκκλησιαστικῶν φύλλων ὡς "**Η θωνή τῆς Εκκλησίας**" καὶ διεκρίσεν διελάχινας τιαχούς βιοπαλαιστὰς τοῦ ἐπειουσίου.-

Διώρισεν ἐφημερίους ὑπερεργόθμους, διώρισεν ἄλλως χωρίς νόμον ἐφερόση τὴν δικό τοῦ νόμου ὑπαγορευούμενην διαδικασίαν, διώρισεν εἰς ἐστημένα κανόνια τεσσαρούντα ἰερομονάχους, ἐξηνδυκασεν ἄλλους διεβαρασκητακῆς τροποκρατήρεως εἰς δποι ολήν ταρατήσεων ὅπερ τὰς σέσεις τῶν καὶ πλείστα ἄλλα.-

"Ἐπειδή, πᾶσαν αἱ δυτιέρω πράξεις καὶ ἐνέργειαι δικοτελούσιν διεκρίματα ἐκκλησιαστικά τελωρούμενα ὑπό τῶν ἐκκλησιαστικῶν νόμων καὶ τῶν δρχῶν τῆς Εκκλησίας,

Δ Ι Β Τ Α Ζ Τ Α
μηνῶν τὸν μητρονευσθέντα **Άρχιεπίσκοπον** ἀδηνῶν Σρβ-
σσανθού,

Ἐ Ξ Α Ε Τ Ο Ζ μ α ε

ὅπως ἐνεργησάσι τὸ δέκοντα ποός ἐκδικασίαν τῶν μητρονευθύντων διεκριμάτων ὑπό τοῦ δρκοδίου δι. **Έκαστον Εκκλησιαστικοῦ** δικαστηρίου καὶ ἐπειρηγώσιν αὐτῷ αἱ ὑπό τῶν Ιερῶν Κανδνων καὶ τῶν **Άρχων τῆς Εκκλησίας** καύορεζμενας ποιναί, κηρυχώσιν δικυρος πᾶσαν αἱ δυτιεκανονικαὶ καὶ δυτεκλησιαστικαὶ παραβάσεις αὐτοῦ καὶ δικοκαταστασίων πάντες οἱ ζημιώσεις καὶ διεκηρύξεις ἐξ αὐτῶν.-

καθηυρας προτείνω:

- 1/ Τε **Άρχεια τῆς Άρχιεπισκοπῆς** καὶ τῆς **Ιερᾶς Συνδόου.**
- 2/ Τοὺς κληρικούς τῆς **Άρχιεπισκοπῆς** διεισφόρως.
- 3/ Εἴ δεήσει, σε προτείνω καὶ διομαστικῶς πιθφορε πόδσω-
κε.-

Άρμδοιος δικαστικός κλητήριος ἐπειδιώτα γοργίτως πρός τὴν
ἥν δικευσθνεταί.-

· Ο Μ Η Ν Υ Σ Τ Η Ι C ·

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Πρός τὴν

Δο 'Ιεράν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Σεβασμιώτατε ἐν Χῷ ἀδελφοῖς,

Ἐτις τὸ ὥπ' ἀριθ. 199 φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας ἐδημοσιεύθη τέ τῆς ἡπ' ἀριθ. 188 "Νομοθετικῶν Διάταγμα" περὶ συγκλήσεως μείζονος Συνόδου πρόσκανοντινῆν αὖσιν τοῦ ἡρχιεπισκοπικοῦ ἔγηματος". Σχετικῶς πρές τὸ Νομοθέτημα τοῦτο θεωροῦμεν ἐποχρέωσιν ἡμῶν νῦν ἐπιστήματεν τὴν προσοχὴν τῶν ἁγίων ἀδελφῶν ἐπὶ τῶν εἴκοσι:

Ἐτις τὴν οὐρανὸν τοῦ ὥπο τοῦ Διατάγματος ἀποκαλούμενον "Ἀρχιεπισκοπικοῦ ἔγηματος" δέν πρόκειται νῦν εἰσέλθωμεν διὰ τοῦτο κατατέρω ἀναφερομένους λόγους. Οὕτω ἡττον θεωροῦμεν σιδηρίμους νῦν ὑπομνήσωμεν, ἀκροθιγῶς καὶ ὄλως ἐν παρόδῳ, γεγονότα τινά. Ἐνθυμοῦνται βεβαῖως οἱ "Ἄγιοι ἀδελφοί ὅτι ἡμεῖς καίπερ μή μετασχόντες τῆς πρές ἐκλογῆν Ἀρχιεπισκόπου συνελθούσης Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος, οὓδε ὑπερψηφίσαντος ἡμῶν αὐτῶν ἡ - ἐπηρεάσαντες διὰ τῆς παρούσίας ἡμῶν τούς ἐκλέκτορας οὕτως ἔχοντας κατά τὴν διεξαγωγῆν τῆς ἐκλογῆς τὴν οἰωνικὴν ἀλλ' ἔξιντας δραστηρίαν σινεργίαν τοῦ τότε ὑπουργοῦ τῶν θρησκευμάτων, τοῦ διὰ Νόμου ὃν αὗτος οὕτως εἰσηγήθη περιβαλόντος ἐκπονήσαντος παρά τούς Ι. Κανόνας διά δικαιωμάτων Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐν τῷ σφετερισμῷ τῆς ἔξουσίας τοῦ νῦν λόγῳ ἀνεκκλητως καί αὐτοστιγμένη πᾶσαν κανονικήν ἔνοτασιν, ἐνῷ παρίστατο εἰς ὑπέρτατον σῶμα συγκενοστημένη καί πᾶσας τὰς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἔξουσίας αὐτοδικαῖως συγκενοστημένη. Ἡνδροὺς τῆς Ἱεραρχίας, φρέσοιοντας ἦτορες διὰ τῆς ἔξουσίας τοῦ ταῦτης πᾶν ετομα ἀρχιερέως διαφωνοῦντος αὐτῷ, ὅμως ἐλάβομεν τριάνταν ὅλας ψήφους. Π. ἡ: δέ τὴν κατανοφανῆ πάντως θεωρίαν περὶ τῆς πατριαρχίας κανονικῶς ποιημένως αθαρτικῆς ισχύος τοῦ μηνόματος θεωρίαν, ἐφ' ἣς ἡ εἰσηγήσια ἔνθεσις ἔγειρε μονομερῶς νῦν στηριχθῆ ἀντετάχθη ἀνέναθεν καί ἐπιμόνως αὐτὸς δε Σεβασμιώτατος ἡγετοπολίτης πρώην Κορινθίας κ. Δαμασκηνίας, ὃτε ἀποχερήσας τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατά τὴν ἐν ἔτει 1924 ἐκλογῆν τοῦ Σεβ. ἡγετοπολίτου Θεσσαλιῶτιδος κ. Ἱερενίκης καὶ τῶν Θεοφιλεστάτων βοηθῶν ἐπισκόπων Σταυροπόλεως κ. Θεοκλήτου καὶ Βρεοθένης κ. Ἀντιμού ἡγε-

ζήτει τὴν ἀκύρωσιν τοῦ γενομένου ἐνῷπιον τῆς Ἱεραρχίας μηνύματος τούτων, ἐπὶ μόνῳ τῷ λόγῳ ὅτι ἡξιοῦτο τοῦτο ὑπὸ τοῦ τότε Υπουργοῦ. Ἐχώρησε δέ οὗτος καὶ ἔτι μᾶλλον ἐμπράκτως συνταχθεῖς τῇ καὶ ἴστορινῶς παραδεօμένῃ γνῶμῃ, ὅτι κατὰ τοὺς κανόνας εἰς τὰς μὴ πομίρους ἐκλογάς, κανέν ἔτι ἐπικολουθήσῃ οὐχὶ ὑπλοῦν μῆνυμα, ἀλλὰ καὶ αὐτῇ ἣ μυστηριακῇ πρᾶξις τῆς χειροτονίας, κηρύττεται αὕτη ὡς πρός τὰς διοικητικὰς αὐτῆς συνεπείας ὄλως ἀκυρος. "Ἐνεκα δέ τοῦτον τοῦ λόγου ὁ εἰρημένος ἀδελφός μετασχῶν τοῦ δικαστηρίου τοῦ περὶ τῶν ὑπὸ ἀρχιερέων ἐν θνετοῖς, ὃν οἱ δύο κατεῖχον ἔτι Μητροπόλεις ἐν τῇ Αὔτοκεφάλῳ Ἑκκλησίᾳ, χειροτονηθέντων εἰς ἐπισκόπους ἀρχιμανδριτῶν Χριστοφόρου Χατζῆ καὶ Πολυκύρου μισητοῦ, ἐγένετο σύμψηφος, συνήγορον καὶ σύμφωνον ἐν τοῖς ἔχοντας τὸν σῆματον Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον ὅπως θεωρηθῇ ἀκυρος ἢ χειροτονία αὕτη καὶ ὑποβιβασθῶσιν οἱ περι ὃν ὁ λόγος εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ πρεοβυτρέρους.

Θαύμαστον ὡσαύτως ὅτι καθ' ὃν χρόνον ἀνήκομεν εἰς ἕτερον αλλιμα ἔξελέγημεν ὑπὸ Συνδόου οὐχὶ ἀριστίνδην, ἀλλὰ κανονικῶς συγκεκριτημένης καὶ ἔχοντος τὴν σύνθεσιν κατὰ τὰ πρεοβεῖα τῆς χειροτονίας, ὡς αὕτη εὑρέθη κατὰ τὸν θάνατον τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένου προκατόχου ἡμῶν, ἔξελέγημεν δέ οὐχὶ διὰ ψῆφων τριῶν, ὡς ὁ κείμηνος προκατόχος ἡμῶν ὑπὸ Συνδόου ἀριστίνδην οὐδὲ διὰ ψῆφων κατ' ἀνώτατον ὅριον πέντε, οἷας συνεκέντρωσαν κατὰ τὰς ἐκλογὰς αὐτῶν οἱ ἡπέδη τοῦ 1852 ἐκλεγέντες Μητροπολῖται Ἀθηνῶν, ἀλλὰ διὰ τοῦ συνδόου σχεδόν τῶν ψῆφων τῆς δωδεκαμελοῦς Ἱ. Συνδόου.

"Αντιθέτως πρός τοῦτο πάντα, τό περὶ οὐ πρόκειται Νομοθετικὸν Διάταγμα ἀνατρέπει ἀρδην τὴν ἐν τῇ Ἑκκλησίᾳ ἀνέκαθεν ἡπό τῆς συστάσεως αὐτῆς ὑπέρχονταν τάξιν, διότι δημιουργεῖ αὐτό τοῦτον Ἀρχιεπισκοπικὸν" ἐπιχειροῦν αὐτὸν καὶ ηρύξη κανονικῶς ἀκέξαλον τὴν Ἑκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος.

"Αλλὰ τοῦτο εἶναι πρωτοφανές ἐν τῇ Ἀγίᾳ ἡμῶν Ἑκκλησίᾳ. Ζῆτημα ἀναφερόντενον εἰς τὴν κανονικότητα τῆς θέσεως τοῦ προκαθημένου τῆς Ἑκκλησίας μόνον ἐν τοῖς αδλποῖς τῆς Ἑκκλησίας καὶ δῆ τῆς Ἱεραρχίας εἶναι δυνατόν νῦν γεννηθῆ, ὅταν τινές τῶν Ἱεραρχῶν ἀρνηθέντες νῦν ἀναγνωρίσωσι ὡς κανονικῶς κατασταθέντα τὸν προκαθημένον ἀρνοῦνται τὴν κανονικήν μετ' αὐτοῦ ἐπιφῆν καὶ ἐκκλησιαστικήν κοινωνίαν.

"Ἐπομένως " τοῦτο μόνον Ἀρχιεπισκοπικὸν" θαύμαστον μόνον ὡς τοῦτο μόνον ἀποκαταστάσεως μὴ ὑφισταμένης κοινωνίας, οὐχὶ δέ ὡς τοῦτο μόνον διαρρήξεως τῆς ιδίας ὑπαρχούσης καὶ λειτουργούσης κοινωνίας: καὶ ἐπιφῆς μετεξέσθη τοῦ προκα-

Θημένους ετῆς. 'Εκκλησίας καὶ τῶν λοιπῶν 'Ιεραρχῶν. 'Αλλ' ἐν προιειμένῳ εὐθὺν
καὶ τῇ διναρρήσει ἡμῶν εἰς τὸν 'Αρχιεπισκοπικὸν θρόνον καὶ ἐιδόμενον διεπι-
φυλάκτως δεξιῶν κοινωνίας παρὰ πάντων διεξαιρέτως τῶν ἐν 'Ελλάδι ἄγιων 'Αρ-
χιερέων, καὶ συνειργάσθησεν μεθ' ἡμῶν διαδοχικῶς ἐν τῇ 'Ι. Συνδόσῃ εἴκοσι
δύο Μητροπολῖται ὡς Συνοδικοί σύνεδροι, ἔχοντες ἡμᾶς ὡς Προκαθήμενον μεταξύ
αὐτῶν, πάντες δέ ἐν γένει οἱ ἄγιοι ἀρχιερεῖς τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος
οὗ μόνον διεφέροντο εἰς ἡμᾶς ὡς Πρόεδρον τῆς 'Ι. Η Συνδόσην καὶ ἐπεκοινώνουσ
δι' ἡμῶν πρός αὐτήν καὶ ἐδέχοντο παρ' ἡμῶν ὡς Προέδρου τῆς 'Ι. Συνδόσην τὰς
ἐντολὰς καὶ τὰ πρός αὐτούς ἔγγραφα αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ ἐμνημόνευσον ἐν ταῖς
ιεραῖς λειτουργίαις ταῖς ὑπ' αὐτῶν τελουμέναις τῆς 'Ιερᾶς Συνδόσου τῆς ὑφ' ἡμῶν
προεδρευομένης. Πάντες λοιπόν οἱ ἀρχιερεῖς τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλά-
δος διεν οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως τελοῦσιν εὐθύνας ἀπό τῆς ἐγκαταστάσεως ἡμῶν
ἄχρι τοῦ νῦν, ἵτοι ἐπί δύο καὶ ἡμισους συναπτάν ἔτη ἐν συνεχεῖ καὶ ἀδιακέπτη
κανονικῆς κοινωνίᾳ μεθ' ἡμῶν, ὡς 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν καὶ πάσης 'Ελλάδος
καὶ Προέδρου τῆς 'Ι. Συνδόσης, ὡς τελοῦσι καὶ πᾶσαι διεξαιρέτως αἱ λοιπαὶ
αὐτοκέφαλοι δρθόδοξοι 'Εκκλησίαι διὰ τε τῶν εἰρηνικῶν γραμμάτων καὶ τῆς με.
ταῦτα ἐπικοινωνίας, παράσχονται ἡμῖν οὕτω πανορθόδοξον διαγνώσιον καὶ
κύρος. 'Από δέ τῆς ἐγκαταστάσεως ἡμῶν οὐδεῖς τῶν ἄγιων Μητροπολιτῶν οὐδέπο-
τε διεμπερτυρήθη ἢ ἡρνήθη τῇ μεθ' ἡμῶν ἐν τῇ 'Εκκλησίᾳ σύμπραξιν.

'Εάν δέ τυχόν ἥθελε τις ισχυρισθῆ ὅτι οἱ ἄγιοι ἀρχιερεῖς ἐτέλουν
ὑπό τὴν ἐπίδρασιν τῆς προτγουμένης " διιτατορικῆς " κατὰ τὴν εἰσηγητικήν .
ἔκθεσιν Κυβερνήσεως, τοιοῦτος ισχυρισμός θὰ ἦτο πάντη ἀπόβλητος τοῦτο μέν
ὡς δινευλαβῶς προϋποθέτων ὅτι ἐκ τῶν ὑπερεξῆμοντα ἀρχιερέων τῆς 'Εκκλησίας
τῆς 'Ελλάδος σύνδεται εἰς εὐρέθη ἔχων τό στοιχειώδες θέρρος ἵνα ἐκελέσθῃ ὑπο-
χρέωσηντόσον ἐπιτακτικήν οἵας ἡ τοῦ μή συνευδοκήσαι καὶ συμπράξαι εἰς δημιού.
ουργίαν τῆς Λαζαρίδης τοῦ νομοθετήματος καταγγελομένης διῆθεν κατα-
στάσεως, τοῦτο δέ ὡς παραθεωρῶν τό γεγονός ὅτι διπό μὲν τοῦ θανάτου τοῦ ἡγέ-
του τῆς " διιτατορικῆς " Κυβερνήσεως παρῆλθε πεντάμηνον, διπό δέ τῆς ἐγκαθι-
δρύσεως τῆς νῦν αριθμονής Κυβερνήσεως διμήνον περίπου διάστημα καθ' ὃ ἡ μετά
τῶν 'Ιεραρχῶν διάνταν κανονικῆς κοινωνίας ἡμῶν ἐξακολουθεῖ διεξαιρέτως καὶ
λιπαριστάτως ὡς διπό τῆς διναρρήσεως ἡμῶν. Αὐτόδηλον δ' ὅτι οὐδεμίαν κανονικήν
οποθεσιάτητα (διαληγόντων τῆς δημιούργίας παρατάσματος κανονοθεσίας) δινατεῖ
να ἔχῃ τυχόν μεταγενοτέρα τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ὡς διατάγματος διαρροῆς
τῆς μεθ' ἡμῶν κοινωνίας τόσον πολλὴν πρωτικῆς παρὰ πάντων βεβαιωθεῖσης.

‣ Ταύτην λοιπόν τήν οὕτω πανηγυρικῶς ἐκδηλουμένην, καί ὑφισταμένην κανονικήν κοινωνίαν καί ἐντητού τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ καθ' οὐδεμίαν τοῦ Πολιτειακοῦ οὐδετεροῦ 'Εκκλησιαστικοῦ Δικαίου ἀρχήν ισχύει νῦ διαρρήξη τὸ μνημονευθέν Νομοθετικόν Διάταγμα.

'Αλλ' οὐδέ ~~ημέρα~~ γίνεται ἀπλῶς ἀρχιεπισκοπικοῦ γένεται τοῦ μῆδον τοῖς σκοπεῖ ὅτε περιέχον καί ὡρισμένην λύσιν αὐτοῦ. Πρίν τό καί ἔστω οὕτω τιθέμενον καθ' ὑπόθεσιν γένεται λαθῆ 'Εκκλησιαστικῶς τό διάταγμα γένεται νῦ ἀποκόψῃ τήν ἐκκλησιαστικήν κοινωνίαν τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου μετά τοῦ Προέδρου αὐτῆς, τοῦτο μέν θεωροῦν τόν 'Αρχιεπισκοπικόν θρόνον ὡς ἥδη κενόν, (ἐνώ ἐν τῇ διατάξεως τοῦ ἄρθρου 1 παράγραφος 2 ὁ φολογεῖται ὅτι ἀπαιτεῖται ἀκόρων τῆς ἐκκλησίας ἡμῶν ἥτις ἀκόρωνις κατ' αὐτό τό διάταγμα πρόκειται νῦ γίνεται καί ἐπομένως οὕτω ἔγένετο), τοῦτο δέ ἐπιβάλλον εἰς τήν συγκαλουμένην σύνοδον Προέδρον ἄλλον ἐκείνου μεθ' οὗ τελεῖ ἥδη ἐν κανονικῇ οχέοις καί ἐπαφῇ χωρίς οὐδεμίαν: ἀντίθετος ἐπιλησιαστική πρᾶξις νῦ ἔχει μεσολαβήση τοῦ πτονού τήν ἐπιφήν ταύτην, οὕτω δέ ἡ τυχόν καί δῆ ἐν αὐτῇ τῇ ἔδρᾳ ἡμῶν συνελευθερούμενῇ Σύνοδος ἀπολάπτουσα τόν κανονικόν Προέδρον αὐτῆς εἰς παραυγαγήσην καείσταται, μηδόλως δυναμένη ἐγκύρως νῦ ἀποφασίσῃ καί ὑπό τό διάτης παραυγαγήσης ἔγκλημα τά ἔαυτῆς μέλη τιθεῖσαν.-

'Αλλ' ἐπί πᾶσι ταύτους ἐν τε τῇ εἰοηγητικῇ ἐνθέοις ἥτις ἐպηροσιεύεται: ἐν τῇ ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως, ίνα ἔχει ἐπηκτημένην ισχύν ὡς καί ἐν τῷ προοιμίῳ τοῦ Νομοθετικοῦ Διατάγματος σαφῶς καθορίζεται ἡ κατά τό Νομθέτημα δοτέον εἰςτό " 'Αρχιεπισκοπικοῦ γένεται" λόγις εἰς τρόπον ὡστε μόνον ὡς ἐκτελεστικόν τῆς Κυβερνήσεως ταύτης ἐπιταγῆς ὅργανον πρός ἐξαγωγήν τῶν περαιτερών συνεπειῶν καί ἀναληψιν τῶν ἐκ τούτων κανονικῶν τε καί ἄλλων εὐθυνῶν συγκαλεῖται ἡ Σύνοδος αὐτῇ.

'Ἐνώ δέ ἐν τῇ εἰοηγητικῇ ἐνθέοις λέγεται ὅτι θά ἔδει μέν νῦ συγκαληθῆ ἡ 'Ιερᾶ Σύνοδος τῆς 'Ιεραρχίας πλήν λόγω τῶν συγκοινωνιακῶν ταῦτας ἀλλων ~~ἰσχυρεσθῶν~~ συγκροτεῖται μετέχων Σύνοδος ἐν τετραπλασίον ἀριθμοῦ μελῶν τῶν τῆς Διαρκοῦς ἥτοι ἐξ εἰκοσι τεσσάρων μελῶν, ἐν τῷ κειμένῳ τοῦ Διατάγματος προβλέπεται σύνθεοις ἐκ δέκα δύον μελῶν δια νῦ δινεται ἐν τέλει (ἄρθρον 3) νῦ ληφθῆ ἡ ἀπόφασις δια τῆς ψῆφου ἐπτά μένον μελῶν. 'Αλλ' οὐδε τούτων ἡ ονγκωτεστάτης γίνεται κατά τά πρεσβεῖα τῆς χειροτονίας. 'Εξ αιροῦνται πρῶτον πάντες οἱ πρεσβύτεροι Ιητροπολῖται τῆς 'Ιεραρχίας ἐδόσον δέν εἶται νεώτεροι τοῦ νεωτέρου μέλους τῆς Δ'' 'Ιερᾶς Συνόδου. Εἶναι

ὅς γνωστόν ὅτι ἀκριβῶς οἱ κατά τὸν πρεοπεῖν τῆς Ἀρχιερωδύνης προηγούμενοι ἐν τῷ σώματι τῆς Ἱεραρχίας ὑπερεψήφισαν ἡμῶν, Ἀποκλείονται ἐπειτα τῶν συνεδρίων συνοδικῆ μέλη ὃνευ οὐδενός καν συνικοῦ λόγου, ἐνῷ δέ δμολογοῦνται ἐν τῇ εἰσηγητικῇ εὑθέσει αἱ καὶ ἄλλως πασίγνωστοι συγκοινωνιακά δυναχέρειαι τύσσεται ὑπερβάλλοντας βραχεῖα προθεομένα προσελεύσεως τῶν οὐλούμενων, μέ μηδεσον ἀναπλήρωσιν τῶν κατὰ πᾶσαν πρόβλεψιν μὴ δυνηθῆσθαι νῦ προσέλθωσι παρὰ ἄλλων ἀρχιερέων "ἀνεξαρτήτως πρεοπεῖν καὶ αλίματος", παρεπιδημούντων ἐν Ἀθήναις, ἄλλαις λέξεσι ἀντικανονικῶς καὶ ὃνευ ἀδείας ἔγκαταλειψάντων τό ἐκάτων ποίμνιον ἐν οὕτω ἀριστοῖς ἐθνικαῖς καὶ Ἑκκλησιαστικαῖς περιστάσεσιν, ὃνευ δέ ὠμολογημένου σκοποῦ παραμενόντων ἐν Ἀθήναις.

Τέλος παραλείπεται ὁ ἀκριβῆς αὐθορισμός τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μελῶν τῆς συγκαλουμένης Συνόδου καὶ ἐπισφίεται τοῦτο (ἕρθρον 1 παράγραφος 1 ἐν τέλει) εἰς τὴν ἀρίστην τοῦ ὑπουργοῦ τοῦ κατὰ τὸν ἐπισημότερον τρόπον τεχθέντος ἥδη ὑπέρ ὀρισμένης λύσεως τοῦ ἔγκατος, καὶ νομοθετήσαντος αὐτῆν, ἐνῷ ὑποτίθεται ὅτι μόνη καὶ ὄλως ἀνεπηρέαστος ἐπρόκειτο ἡ Ἑκκλησία νῦ δώσῃ τὴν κατ' αὐτήν κανονικήν λύσιν.

Θύτω δέ πρός πᾶσαν κανονικήν τάξιν ἀγτικείμενον τοῦ Νομοθετικοῦ Διάταγμα δένεῖξει καν ὡς ἔδρυσμα τὴν ἰοχύν πολιτειακῆς ἐπιταγῆς, ἔστω καὶ μόνι ματά τούς παλιτειακούς ἄδμους ἐγκύρως ἐκδηλωθείσης. "Οτι τό ἐν λόγῳ Νομοθετικοῦ Διάταγμα ἀντίκειται πρός θεμελιώδεις Συνταγματικούς κανόνας τῆς Πολιτείας ἡμῶν ὄμολογεῖται ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ Νομοθετικῷ Διατάγματι ἐφόσον ἀκριβῶς πρός θεραπείαν τῆς ἀντιουνταγματικότητος αὐτοῦ ἔγτεῖται νῦ προσδοθῆ εἰς τὸ Διάταγμα τοῦτο χαρακτήρα καὶ ἰοχύς συντακτικῆς πράξεως. Περιττὸν δέ νῦ λεγότει οὕτε αἱ ταπικαὶ σοῦτε αἱ σύστατικαὶ προϋποθέσεις τῆς ὑπάρξεως συντακτικῆς πράξεως συντρέχουσιν ἐν προκειμένῳ. Καλούμενοις λοιπόν οἱ ἄγιοι ἀδελφοί εἰς θεμελιώδη παραβίασιν τῆς Ἑκκλησιακῆς ἡμῶν τάξεως καὶ εἰς διαρρήξιν τῆς ἐνότητος τῆς Ἑκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ δῆ ἐν καιροῖς οὕτω πλεποῖς δέν ἔγουσιν οὐδέ τὴν δικαιολογίαν ἐγκύρου πολιτειακῆς ἐπιταγῆς.-

"Ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἐφιστῶντες τὴν προσοχὴν τῶν ἄγιων ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν καθ' ὑποχρέωσιν ἐν τῇ μετ' αὐτῶν κανονικής κοινωνίας ὑπορέεσσαν πιστεύομεν ὅτι θέντοι φύγωσι νῦ ἀναληφθεῖσι τὰς βαρυτάτας τοῦ ἀντικανονικοῦ τεύτο ἔγχειρήματος εὐθύννους, καὶ θέντοι πράξωσι πᾶν τό ἐφ' ἐντοῖς πρός

γυναῖκες τούτου, ἀποβλέποντας δέ εἰς τὸ κρίσιμον τῶν περιστάσεων θὰ δευψυ-
λαῦσος τὴν γυνήν την καθ' εἰδήση τῆς Ἐκκλησίας καὶ θὰ ἀποτρέψωσιν ἢπ' αὐτῆς
τόν δεινόν σύλλογον, σύστημα ἀπειλεῖται νῦν ἐγερθῆ ἐν περιπτώσει καθ' ἣν θελήσωσι
νῦν καταστῶσιν ὑπάλληλον ἀπειλεοτικόν δργανα πρᾶξεως ὑπό μόνης τῆς κοσμικῆς ἔξουσίας
ἐπιχειρηθεῖσης καὶ οἵ τις ἄνδρας Κυβερνήσεως εἰς ἣν ἐν ἴσῳ τούτῳ θελάνχιστον βαθμῷ προσῆ-
κει ὁ ἐν τῇ εἰσιγμητικῇ ἐκθέσει περιεχόμενος χωρικήριομδς τῆς προηγούμενης
Κυβερνήσεως = ὡς δικτυωτικῆς τελούσης δ' ἐπὶ πλέον ὑπό κατοχῆν ἀλλόδοξων
δυνάμεων, νῦν οτήσωσι δ' οὕτω θρόνον ὑντικανονικόν ἐπὶ τῶν κατηγόρων ἐρειπί-
ων τῆς διαμελισθείσης Ἐκκλησίας καὶ τῆς ὑποδουλωθείσης Πατρίδος Ἐκκλησίας
καὶ "Σεθνους.

Προσεπιδηλοῦμεν δέ ὅτι καίτοι βεβαίως δέν προτιθέμεθα νῦν ἄντιτά-
ξωμεν βίν πρός βίν ἐμμένομεν καὶ θὰ ἐμμείνομεν ἕσυει εἰςτήν προμνημονεύθει-
σουν ἐκκλησιαστικήν τάξιν.-

"Ἐπὶ τούτοις κατασπαζόμενοι ὑμᾶς ἐν Κυρίῳ

Διατελοῦμεν

• δελφός ἐν Χριστῷ

Τὸ παρόν κοινοποιεῖσθαι 1) εἰς τὸν Σεβυσμιώτατον Μητροπολίτην Ιανυτι-
νεῖας καὶ Κονούριας κ. Γερρυνόν ὡς Πρόεδρον τῆς κατά τὸ ἥπ' Ἀριθ. 188 N. Διά-
ταγμα τῆς 18 Ιουνίου 1941 ἀποκλήθείσης μείζονος Συνόδου. 2) Εἰς τὸν Σεβυσμι-
ώτατον Μητροπολίτην 'Αλεξανδρουπόλεως κ. 'Ιωακείρῳ κατά τὸ αὐτὸν Διάταγμα
ἔχοντα τὰ πρεσβεῖα τῆς χειροτονίας ἐν τῇ Δ. Ι. Συνδόψῳ καὶ δι' αὐτῶν εἰς πάντες
τοὺς προσκληθέντας Σεβυσμιώτατους Μητροπολίτας πρός συγκρότησιν τῆς ἀποκλή-
θείσης Μείζονος Συνόδου. 3) Εἰς πάντας τοὺς λοιποὺς Σεβυσμιώτατους Μητροπο-
λίτας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ελλάδος πρός γνῶσιν αὐτῶν. 4) Εἰς τὸν κ. Πρόεδρον
τῆς Κυβερνήσεως. 5) Εἰς τὸν κ. 'Υπουργόν τῶν Θρησκευμάτων καὶ Παιδείας.-

Νόμος Διάταγμα ὑπ' ἀριθ. 776.

τῆς 4 Νοεμβρίου / 5 Δεκεμβρίου 1941 (Ε.Κ. φ. 422).

Περί ιδρύσεως 'Εθνικοῦ 'Οργανισμοῦ Χριστιανικῆς' Αλληλεγγύης.

"Αρθρον 2 .

'Ο 'Οργανισμός διοικεῖται ὑπό Κεντρικοῦ Συμβουλίου , προεδρευομένου ὑπό τοῦ 'Αρχιεπισκόπου , δοτὶς δι' ἀποφάσεώς του , ἐγκρίσει τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως , ὅρίζει τὸν ἀριθμόν καὶ τὰ μέλη αὐτοῦ , ἐλευθέρως , ἐκ ποσώπων δυναμένων νά ἔξυπηρετήσωσι τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπόν .

"Αρθρον 7 .

1.- Λί δαπάνας τῆς διοικήσεως καὶ λειτουργίας τοῦ 'Οργανισμοῦ ἔξουσιοδοτοῦνται , κατά παρέκκλισιν ἀπό τῶν κειμένων διατάξεων περί δημοσίου λογιστικοῦ , μή ὑποκείμεναι εἰς τὸν προληπτικόν ἐλεγχον τοῦ 'Βλεγματικοῦ Συνεδρίου , ὑπό τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως , τὴ προτάσει τοῦ 'Υπουργοῦ τῆς 'Εθνικῆς Προνοίας , συμβουλευομένου τὸν 'Υπουργόν τῶν Οἰκονομικῶν .

2.- 'Ο ἀπολυγιστικός ἐλεγχος τῆς διαχειρίσεως ἀνατίθεται εἰς τριμελῆ ἐπιτροπήν , ἀποτελουμένην ἐξ ἐνός ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τῆς ἀρμοιδότητος τοῦ 'Υπουργείου Οἰκονομικῶν , ἐνδὸς τοῦ 'Υπουργείου 'Εθνικῆς Προνοίας καὶ ἐνδὸς τῆς Τραπέζης τῆς 'Ελλάδος , δριζομένων ὑπό τῶν οίκείων 'Υπουργῶν καὶ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Τραπέζης .

Νόμος ὑπ' ἀριθ. 189

τῆς 29/3I Μαΐου 1943 (Ε.Κ. φ. I56)

Περί τακτοποιήσεως προκαταβολῆς ἐκ τοῦ Δημοσίου

Ταμείου διά τὴν ἀντιμετώπισιν ἐκκλησιαστικῶν ἀναγκῶν

"Αρθρον μόνον

'Βγαρίνεται ἡ διά τῆς ὑπ' ἀριθ. I22784 τῆς 25 Μαΐου 1943

διαταγῆς τοῦ 'Ιπουργοῦ τῶν Οίκονομικῶν γενομένη ἐκ τοῦ Δημοσίου
Ταμείου πληρωμή διακοσίων ἑκατομμυρίων πρός τὸν Ἀρχιεπίσκοπον
'Αθηνῶν διά τὴν ἀντιμετώπισιν ἐπειτουσῶν ἐκκλησίαστικῶν ἀναγκῶν.

Α Α

Νόμος ὑπ' ἄριθ. 252

τῆς I5/I6 'Ιουνίου I943

Περὶ τακτοποιήσεως πληρωμῶν τενῶν

ἐνεργηθεισῶν ἐκ τοῦ Δημοσίου Ταμείου.

"Ἀρθρον I

'Εγκρίνεται ἡ διά τῆς ὑπ' ἄριθ. I22800/I943 διαταγῆς
τοῦ 'Ιπουργοῦ τῶν Οίκονομικῶν γενομένη πληρωμή δραχμῶν πεντήκοντα
ἑκατομμυρίων εἰς τὸν Η. Ἀρχιεπίσκοπον 'Αθηνῶν ἀνευ ἀποδόσεως λο-
γαριασμοῦ .. ἀπαλλασσομένη πάσης κρατήσεως ὑπέρ τοῦ Δημοσίου ἢ τρίτου
καὶ τελεῖν χαρτοσήμου. .

ΕΠΟΧΟΝΤΙΚΟΝ ΛΙΑΤΑΓΙΑ ΥΠ' ΑΡΙΣΤΗ.

• Περὶ ἀναδόσεως τῆς ποιητικῆς προνοίας εἰς τὴν
ἔκπληξεν τῆς "μάλιδος" .-

ΒΑΛΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

.....

"Ἐκεῖνος δὲ ὅτε τὸ ὑπὸ ἔργον Ι Παραδεῖται τῆς 30 Ἀρτε-
λέους ή Νεού 1941" περὶ τῶν ἀριθμοτήτων τῆς Ευρετήσεως, τῶν "Υ-
πουργῶν καὶ Ελληνών διετάξεων" ἐποφανεύοντας καὶ ἡτανθούσαν.

"Αρθρον μέρον .

Δεῖ πενουσιστικῶν διεπαγμάτων ἐκδιηγεῖν προτάσει τοῦ "Υ-
πουργοῦ τῶν Θρησκευμάτων καὶ τῆς "Κέντηντος Μαζεύσεως ἁνθρωπίου"-
τας τὰ τῆς ἀναδόσεως τῆς ποιητικῆς προνοίας εἰς τὸν αἵρον ἵκαί
ὑπὸ τὴν ἀνατέταντην ἐποπτεύειν καὶ πατεύθυντειν τῶν κατέ τέκους ἀρ-
χερέων.-

"Εἰ ισχύς τοῦ παρόντος νόμου δρᾷται διό τῆς ὀποστελευσεώς του
εἰς τὴν "Ληψίαντα τῆς Ευρετήσεως.-

"Εν "Διήμυτε τῇ

"Ιουλίου 1941

ΤΟ ΙΛΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Ο ΠΡΟΚΑΡΟΣ

ΤΑ ΕΚΔΗ

Ο Δήμος των Η. Γαλατσίων κατέ τὴν Συνεδρίαν
τῆς 295 Ε/Βρίου 1941 υπό τὴν προεδρίαν τοῦ - 2 -

προέδρου της περιφέρειας Αρβύλα ροέδρου τῆς Κυζερνήσεως

· Η πρώτη η τοῦ π. Καρυδίνης Διευθυντοῦ προτυγάειον προνοίας κατά τὸ σχέδιον τοῦ ἀρχετεκνού δρόμοι. Τὴν ἐποδέχομαι καὶ τὴν συγχειρώνω, διας καὶ τὸ δινεσδέδουν τοῦ.

· Τὸ πρόβλημα διαρ-μές διασυχολεῖ καὶ τοῦ δικοῖον δητεῖσας φαλοῖς φέν εἰ-
νειαδελοῖν, ἀντεστίνεις εἶναι σύννετον καὶ περιβλοκον. Μινάγκη λέγειν νὰ τὸ γκαρίσωνεν ἐν τῇ οὐρανοῦ διπλοῖς τοῦ διαδού γά διακριμέν. Τὴν προτηκούσαν λύσεν.
· Τὸ σχέδιον τοῦ ἀρχετεκνού προτυγάει προβλέπει τὸ δρόμον "Ανωτάτης Διοίκη-
σεως" αντικῆς προνοίας ἐν τῷ θείνας πρός τὸν σηκόν τῆς οντομορφής καὶ περιθάλ-
ψεως τῶν διεδρῶν τέσσαν τοῦ "Αλπικοῦ λαοῦ".

· Η Διοίκησις αὐτῆς ἀντιτελεῖται, διότι τὸ "Δινάταιον Συμβούλιον" αντικῆς προνοίας μὲν πρέσεμον τὸν ἀρχετεκνοκον προτυγάει παλιὰ κέλη : 1) Πληρεκά καὶ 2) Δασιά καὶ ὄποκλεισμόν τῶν πολλετῶν.

· Τὸ σχέδιον αὐτῆς διέρθεται κατὰ λομοῖς καὶ "Επαρχίας Περιφερειακά Συ-
βούλια" μὲν πρόσεδρον τὸν προλέπτην.

· Διότι δορίσει καὶ πόλεις τὰς προτυγάεις καὶ έτσι τὴν πυραίς έχει τὴν πορεψήν τοῦ εἰς τὴν ἀρχετεκνοκον προτυγάει παλιὰ βάσειν τῆς τὰς προτυγάει.

· Υδάπεδην τὴν λειτουργίαν τοῦ Οργανισμοῦ αἴτεσ.

· Σενας φέν χρηστόπολεσσούν εἰς τὴν δρυδανωτὴν κύρων

2) Δημόσιες θεέλληλοις.

3) Εργοσημείων δειτουργοῖς.

4) Τακτικῶν διελογιστῶν προτυγάει.

5) Ιστοῖς τὰ διελογιστῶν δημοτέρων τῶν φύλων.

Λόγως εἶναι φαίνεται τὸ έμμρισθητὸς σκελετός τοῦ προτετελεμένου δρυγανοῦ απ-

μοσου δηκαδου.

Δηλεθή δο, εντούτοις θν θητούργετ ή ευθερνησες. Καλ έρωτεται φυσολογικής, λογικής μπορετε το δημιουργημα να τεττή ωκερνών. Το δημιουργού του ευθερνησεως, ώς το θάμνεν κατυέρω.

"Ας θάμνεν κοίαν ξεκιναν αρμοδιοτήτων οδε έχη ο "οργανικός αντός" παλ πόθεν οδε τάς λάρη ή τάς δημιουργήσου τάς δαμοσεύτας αντίδεις"

απλαδή είναις δημοσεύτετες οδε ωλαχθεῦν εἰς τάς δημονισμόν αύτηνα

"αρμοδιοτήτες γίνεταις, το δημονιον δημονισμένας οιάν τού δημονισμού" αντίδεις ή παλαιόν υψησιμόντας ίαν λειτουργού σαν "σήμερον τοιούτων έν τῷ χρόνεις παλ είς είναις δημοσεύτες τού ιμάντους"

μήν απορέαν πας τάν άδει αύτον τού ιμάντους

το ζητεῖς; Ε)

μέντον πα,

Ερυθρελάτην με. αρέβασιν τῶν δημοδιοτήτων τάν οικείων προτεκτήνα δημοσεύτεν ("ιανουργεῖαν "ζενικής Ερονολας, "έθνικής Πατέρειας, "Λυγρανίας, Συγκονιώνας, "κοντεγένην καν δημοσίας "ασφαλείας) εἰς διε δημοργήτην πεντοειδή περιβολήν τάν δάχρωνα μή πάρει τα περάτα.

Ερυθρελάτην διελειπεινην ιανουργεῖαν καν δημόρτουν τῶν επελανθρωπίαν, "οργανισμόν, ομοσόσηνηκες θεωτεύσιον δημοσίου, μήν την "επικληπόσαν.

Επειδηρώσιν κατέ πάντας οικείητες παν μή. οιονδήποτε, ην-ον
ρε εις τού ιρέτους είει ιανουργεῖας Δασομήσους. ούνοςετες."

Σχοτε δηλιγνεωστή, είναιτε τε πασσάτερόν δημιουργεῖαν Ερέτους
"επικληπειανηκος εἰς "εύνος-ποκιτην, μή δημοδιετή τας δηλιγνεωσην εις πράτιον ερυθρησομένας οιδε τού σχεδίου τού "οργανισμού, δηλαδε τάς λειτουργούσας.

1) Εἰς τὰ ἐξ ὑπηργεῖα

2) εἰς τοὺς διαυτρούς δργανισμός επιμοσίου καὶ ιδε-

τικοῦ δικαίου.
Τοῦ ὄχετον προχωρεῖσθαιρεν ἐν αἷς ἔκειται τοῦ στοιχείου τῆς ἀνωτάτης διέβιησιν τῇ τοῦ λαονικῆς μέρουος τεθούντι: Ταῦτα διεῖ προφέτη

α) Πρισμάτα. Σαοδα: I) προταθέντα - αὐξησίας 25 %

α) Αἱ ἐκεβολῆς προσωρινῆς εἰσιτής αὐξήσεως τῶν φορο-

λογιῶν κασσούτων παρατήτεντον τὸν φορολογικῶν απηίσθιον, δημο-

τικόθεν πλεονέκτημα: μέχρι παραστούσης τοῦ προστίθιμον

2) Ναοδειχθησθεντά· Κρυπτερον: Μνημειώσεις τοιούτης

τοποθετήσεις ἀπό τὰν πρότερων τῶν υποδειχθεντῶν καὶ τνδε-

χωρίωνς οποδειχθησθεντων: πόρουν: αἱ θύης τῷ θεορεσι

3) Κλαυθράν τῶν διναμένων περιθαλψιούχων

γ) Διεύποχρεωτεικῆς εὐφορδες μέρους τῇ τοῦ δακτάνης ἐκ με-

ρους, τῶν διναμένων μεταξύ ἐκείνων, οἵτινες οὐδὲ τεθούν

οὐδὲ περιθαλψτην.

τάς οποδειχθησθεντων:

τάς οὐδὲ διαχειρισθῆ αὐταὶ τὰ Σαοδα ἡ Λ.Δ.Ε.Ω;

Ζάνευ προληπτικοῦ ἀλέγχου, διδ. καθιερώσεως παρεκκλησεω

τοῦ τῶν διετάξεων τοῦ λαγιστικοῦ γρμον τῶν Σητημάτων

τῆς κεριυάλγεως, πιτετ δημος ἀλεγχον καταπτατειν, δοτι

εῖναι μηδέν... οὗτη εἶναι, ἡ σύνθεσις ἡ φυσιοδογική, τὴν

οποῖαν οᾶς δέδει η τοική μας ξρεννα καὶ δινάλυσις πέρι

τοῦ δργανισμοῦ τοῦ οχεόου, τοῦ πρχιεπισκόπου ἀφημέν

τῶρα ποῦ οᾶς ἐνεμδνισα δρτιον τοῦ δργανισμον αὐτού.

Ἐν τῇ δλοκληροτητῇ του, τοι εξετάσωμεν ψυχρεβημας καὶ

εμεριστατημένως δ δργανισμος, αὐτούς μὲ τοὺς πόρους

καὶ ζητετ νδ. διαφένον αδ. άπλετοι τοῦ σηματο του:

ωρηθῆ ὡς ὁ πόθεσις τρὸν λίαν ἔττος μέλλοντος.

Τό δὲ ἔχομεν ἡμεῖς αὐτὸν τὸ στύρεις;²⁵ Ας ἀφίσωμεν τὴν ἐλλικήν κεφάλιτι
ΙΙ-Υ περὶ ὃν ὁμιλεῖ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἡτοι ἐνδεξεως ἄπερων, Ιατρού
καὶ περιθέματων, εὐρέσωντος ἔργασίας καὶ ἀποκαταστάσεως. ἐφεινῶν οὐκ
μίτων πολλού.

Πέθεν θέν τὸ προμηθευθῆμεν καὶ τῷ ἀπεμβάνει τίνων;
Θεατρὸν ἀφορῆ τέλος εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῶν μεθίων μεταφέρας
τῶν τροφίμων, χερπιῶν καὶ θιλισπιῶνται δε τοῦ σε βαζοῦ τῶν ἡ
κατοχῆς πρᾶς τῆς προοριζόμενα, τοδελνίχιστον διέ τοῦτον τὸν
εἰδη διετέροις καὶ ἐλλα πρώτης δινάγης, ἡ Κυβερνητικής θέν τιράνχ.
πᾶνταν τὴν συνδρομήν της πρές ἐπίτευξιν ἐκ μέρους τῶν ξένων οὐκ
των καὶ ἐπαρκῶν ἐγγυήσεων.

"Αρα ζητεῖ τὴν ἀπεμβάσιν τῆς Κυβερνητικῆς;

Τι σημαίνει αὐτό;

"Οτις ὁ δρανισμός τοῦ Ἀρχιεπισκέπτου εἶναι ἀνίσχυρος.

"Αρα περιττός. Καὶ δχι μόνον περιττός, οὐλάνη καὶ ἐπικίνδυνος
ἥμις ἀποτέλεται δχι διά τὴν χαλάρωσιν μόνον τοῦ Θρηπευτικοῦ αλ-
σθετικοῦ τοῦ ληστοῦ ἔναντι τῆς. "Εκκλησίας, ἀλλὰ ἵκανη θιλέτερον
λόγῳ τῆς ὑφιστάμενης διαιρέσεως Ι) ἀπό τῆς ἡμερολογικῆς ἐποχῆς
τοῦ Πλαστήρα καὶ 2) ἀπό τοῦ Ν.Δ.όπ' ἀριθ. 188 "περθε συγκλήσει
μείζονες Ἱεραρχίας πρᾶς κανονικῆς ληστιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου της
ζητήσεις.

"Βνταύθα ὁ Φενικής Ἐπιθεωρητής τοῦ Δημοσίου Λογιστικοῦ
κ. Κιρακοπεδίνης διεκδικει τὸν κ. Μαυρίκην ἀρωτῆ Δεν εὔρε ὕλλο
ὁ Μικαριώτης Ἀθηνῶν να ἴσχυληθῇ διά τὸ ἐπιτιστικόν;

— "Ο κ. Μευρίκης συνεχίζων, λέγει δχι δεν ἔχετε δίκαιο, οὐ
"Οργανισμός διν προτείνει ήτο ἀφιμέδειμος.

Μὲν αὐτὸν τὸν ἀποθετικὸν ὑπολογισμὸν σᾶς ὑπέδειξαν
ζει ὁ κ. Μευρίκης-θετις ὁ Ὁργανισμός τοῦ Ἀρχιεπισκόπου την τ
τὸς καὶ ἐπικίνδυνος διά την Ἑκκλησίαν.

Τέρα θέν σᾶς ὑποδειξα δτε καὶ οὐκ ἡτο χρήσιμος καὶ ἐπ-
θελής διά τὴν Σοινωνίαν μὲ τὴν μέρι τὸν διά τοῖς προτείνει
δεν δύναται να ἐπιτελεῖ τοῦ σκοτοῦ τοῦ.

Καὶ δέρχομεν εἰς τὴν ἀπόδειξιν αὐτοῦ.

Ποίους πόρους μάς ζητεῖ; 25. μέτησιν.

Τέρα δέρχομεν υἱούσεις φύρων δυνάμει τῶν τελευτῶν θηριών
ευθέντων φύρων νόμων. Σωροῦν να τεριθύρια τὸ ξήρεων ήσού

I) σι ζημισοι φύρωι μειοῦνται φυσιελογικῶς λόγητες. "Αγ
κοῦ ἀποκλεισμοῦ τῆς θεσογείας.

"Βνταύθα ἐπικτελεῖται τὸν Ηρεύπολεγιαμόν 1940-1941, τὸν
ὑπολογισμὸν χρήσεως 1939-1940 καὶ τὴν τελευτὴν την την

νό προσχωρίσουσεν οὐ διποτείνοντεν μάλους πόρους.
 1) αφελεύσεν ἐτὶ τῆς περιουσίας. ἔτη πονητικές τε πέντε
 στήλεινδν φόρον δικαιηθείσθατος τῶν εἰκόνων. εἴρηται
 2) ἢ πολέμος ἐποφέρειν πόρος βαλτίσσιν καὶ θευγένειν οὓς
 οἱ φροράρε. τοις διαπεριβούσα τοῦτο οὐδὲ τὰ κάδνας
 πολέμοις εἶναι διοτετυπόντα εἰπε, ποτε νό παραπεριθούν εἰς
 εἰσικήν δικαιοσκήν ἢ οἰνονορικῶν θησαυρών διεῖ νό τα
 πονητούς. Εἰραται τὸν εισαρτικῶν, οἵτινες δὲν τούς πλοι
 ἴστιν τὰς δημοσίες, μᾶλλον εἰς τὸ βιβλίον καὶ εἶναι δημοσίη-
 λόδιον διεῖ τὴν θερανόν εἰπεῖν.

Τόρος ἀγετοστόν τὸ γένερον τῆς παρεκκλίσεως ἐκ τοῦ νόμου
 περὶ δηρούσον λογιστικοῦ, οἱ ξηρεῖς τοῦ σχεδίου τοῦ. Ἀρχιεπικοῦ
 τοῦ. Τρέκει νό γίνηται οὐδὲ ἀπαγνέλλει. χρεωποιεῖται τοῦ
 πετηγομηρετικοῦ τὸ δικορόδιο. Εἶναι ή μόνη διγνηστει τοῦ χρή-
 ματος τοῦ λαοῦ τὸ δηρούσον λογιστικόν.

Ἐγώ οὐ διέτονον δικράνην πειθεούσας διγνηστει καὶ ίχνην δέο
 αχθείσασιν εἰπεῖν ἐκ τῆς παρεκκλίσεως τοῦ λογιστικοῦ.
 1) περὶ γραμμοκοινούσας τὸν νόμον περὶ δημοσίου λογιστικοῦ.
 2) περὶ συστάσεως ἡπειροπής προσηγορίαν.

Καὶ οὐτε τὸ θέτον εἰς τὴν διδοτειν τοῦ καὶ πρωθυκουργοῦ
 διεῖ νό κοιτοῦν καὶ οὐτε διεῖ τοῦτο θεοβόντας πρωτικοῦς τοῦ
 πονητοῦ, οὐδὲ τοῦς εισαρτικούς, μὲ σέση εἶπε.

μέμονται οἱ οὐρανοί

Μη πονέδειτε ἵζε θάνον εὖτε εἴπετε. Εἰ γνωκεῖς γνωριαῖς τῷ
 θεοτέμενῳ τοῦ σχεδίου τοῦ Ἀρχιεπικονοκοῦ, θεολεΐστεται
 δικράνη νό εὖτε τὴν τελευταῖν λέξιν τον δι' αὐτοῖς, πολὺ^{τοτε}
 εὖτε διαγράψετε τὴν Ιεικήν πον δργάνωσιν.

Μη συγχωρεῖτε καὶ πρόβατα, καὶ εὖτε τὴν θάσιαν δρά νό
 εὖτε παρουσιάσω τὴν αὐδήιν ρούν, δημοσίας καὶ εὐδές εἴχετε τὴν
 παλαιότηταν δικαιονούρεινος πόρος δημοτέρους λειτουργοῦς διοική-
 τον τῆς κρατικῆς Ἱερορχίας νό πότε εἴλεκτρινής διεῖ
 τὰς συνθήκας πον διελέγετε τὴν διεκμηθεντησιν τῆς χώρας καὶ

Ικαρετοί Ήργον έπαινον. "Επικήσις που αντέβη περιπλεκτής πάσση
της την δαχτυλιανής" γνωστείσι, την δαχτυλιανή διεκφρύσεν.
Ο Ιδρυτής τῆς 'Επικλητικής δικό τοῦ θρονού τῶν. "Πασιδήν, οιδη
ρόνη ή δαχτυλιανής, έλευθερόνος ήρδε δικό τῆς πλάνης τῷ
μηκαριστότερου.

"Ο μηκαριστότερος ποθαρτής δὲν θέλει τὴν λέσχην ήν ποστείνει
διά τοὺς ξεπήδητούς λόγους:

1) Εν διφρονεῖ διτι τὸ κράτος εἶναι ἀναρρόδιον, διότι δικό
τῆς ἐνεστήνεις πολιτικής συνθήκας δὲν εἶναι κυρία ή κυρίερη
σις ἐν τῷ ἐπαναθετικῷ καὶ διότι δὲν οὐδὲνατὸν οὐδὲ μναλέρη
τοιούτον Ήργον μετέ βετείνειν. Έλεπτόν έπιτυχοῦς διεξαγωγῆς
αντοῦ δηλαδή δ. κ. Διαρασκηνός διεγγάδλει χρειοκόπειον τοῦ
κρατικοῦ 'Οργανισμοῦ.

"Ἐν σελ. 12 ζητεῖται τὴν συνέργειήν αντέβην τῶν μηκαριστότερον
κρατικῶν ίργάνων καὶ ἐν σελ. 12 έξερτε τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ
δργανισμοῦ του αντοῦ ἐν τῇ παρεργάσεως τῆς κυριευτικός.
"Ἄρα Εν δὲν τοῦ δοθῆ ή κυριευτική παρεργάσεις αντή, τότε
δὲν ενθενεταί. Αντε τὰ πρέγκετα εἶναι ἀντιφατικό.

Τὸ σχεδίον τοῦ μηκαριστότερον εἶναι εθριβή, ἀπαρνόν, ἐντυ-
πωτικόν, πολιτικόν, ήν θέλετε, κατότι διποιούσει τοὺς πο-
λιτικούς, διαδε έπιβλαστα, έπικενθύνον καὶ διερρόριστον.
"Άλλοιρον δὲ Εν τῷ υἱοθετήμην κυριευτικές, Ητούσα τῶν
'Αρχιεπισκοπού διεξελέγκυτως ὑπερβάν τοῦ κράτους δε έπικρω-
θυκουργόν καὶ 'Υπερηφέροντήην.-

Εἰσιδορεν πληρούστιοι, εἴτε τὸ σθετήρα τὸ ηποκρατικόν τῶν
τεοοδρων εἰόνων δικό τοῦ ένδεκάτου ρέχρι καὶ τοῦ 14ου, καθ'
δι σθετήρα, διε ένθυρείσθε δικό την ιστορίαν δικό τῶν 'Οργανι-
σμού τῆς 'Επικλητικής δικένειτο τὸ κράτος.-

ΙΩΑΝΝΙΝΑΙ ΗΛΙΑΚΗ ΘΕΟΙΒΑΛΔΙΝΑΙ ΛΙΖΑΝΗΑ

8) Σητες παραλεγοντων δια τους Ερυθρους και "μαροβην και την
θραστούν, χρήσει και πατεστράτη την ρύνον Ερεισμα της κοι-
νωνίας -την μεσαλον τέλειαν, μάχης, φανέτην σποργικών πονετ.

Δέο λέγεται έκθρης καὶ τελεστήν,

"Τακθέλη εἰς ἔρωτόν της ἐριτηνα, της ὑστερης καὶ ἡ ο.
Γερίκης" εισενεργητής των Δημοσίων /εγι-τηνας Εθιζε, θια-
τητεν μὲ κρηπηνον, ένυσε "Αρχοβόλης" δρα γε Ιανυάρην της αρ-
ιάρης της Ελληνίς καὶ φεικής πρίσσεως την πετορέτην -
Ιεννον τοῦ Λαζαρίου οι Γονεῖς, ἢ της Πάτερας οἱ πακαριάτατος
καὶ δαιγήθης την Ιδεαν αφτεν μὲ τη σχέδιον τοῦ "Οργανι-
σμοῦ τους".

Ιας εἰς της Ερέτηρα τοῦτο ή δεδυτησι; είναι κοινωνική
καὶ Ερυτεις εἰς τὴν μέθην μὲν πιστή εἰναι προσωνίστα
Φίλην "Ερρατος" ποσές ιστορηγός εἰς της Ερυτον του

"Τῇ Αρρήστατα δουρεσθίλην ὁ Ἰησοῦς ἦν θεοφόρην καὶ δεσμη-
τοι τῇ διανεύσει τῆς Ἀγίας Γραφῆς Εἰς ἐν δια τὸ Βαπτιστό-
το αὐτῷ ὁ ὄρχεανδρηγός ἐκδίσει την "Παροῦν τὸ Κεδονολόγο
της περιρρήνας ή περιρράπτος εἰτινες κερισμάχον τὸ κεῖ, ἵνα
τὰς εἰσιτές άστεψῃς γε. "Ο Ἰησοῦς δετακτησεν εἰς τὴν πο-
τιτέρην περιφέσαν τοῦ Ημετοῦ.

"νερόν ποσον δι' ἐμού, οὐ τινεκαρεύεισθαι τούτο με, εἴσογε-
λα τοτεις περιτάλπει με, λαμπεις τούτο ποτετελει-
κονς ἢ μαθέσει, κανόμενον πάνταλτον, ποσον καὶ τυπονία-
δειβλετον, περιτεταγμένον, περιθεοντον, περιθεστελει-
κοντοντον την Μετανοην Πεντηγήν" καὶ δεταράσσεις, ξανασβάνεις της
περιθύνον, περιγραμμής καὶ πετερθένεος χρήσ τοῦς Ρροφ, επειδής
καὶ παρασταλος θεωρητής, ἡ, θιασόργεις ή Εθεργυτιστής Απο-
κές Ερέτο Λέγον χρήσ τοῦς "ὅτι οὐδενον πειθενται οἱ
χριστοι απολει τοὺς Λαζαρούς".

· Σπερόνας ὄφεος κατά τὸν Ἀγρέαν πας Γρεβενός διαλέξεις
εἰσηγεῖται.

· Μητρούς καὶ αρίτος ήγειρε παραπομπής πρός τὸν
πακαρικτατόν· θεοῦντας καὶ εἶδος ὅληνος ἀιώτης εὐηγγελεῖσθαι
τὴν οὐαὶν τοῦ τερψαντοῦ μαζού στολὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους
καὶ αἰώτης τῆλος μὲν Πόλεων Ἰανουαρίου ἡ κ. ριζόρος τῆς Ευ-
ρυπόντας νότιας ἐγενέντερην τὸ σχῆμα τοῦτο μεταποιεῖ-
ντος· Καὶ τριπλούσιοις οὐταντι, πλοιοῖς τοῦ ποτισχεῖσθαι
τοῦ κ. Λαγκαδανοῦ, οὐ, τοιτι οὐπέρθη δεῖ τὸ Λίκεντα μὲν θυτι-
καλλιστα.

· Τοῦ οὐρανοῦ παραπομπῆς τοῦτο τὸ θεορού-
σας, διατίς τῷ Ηλίῳ οὐτούς τοῦ Υαυρυγικοῦ περιόδου ιοντα-
τα τὴν εὐελπιωτικὴν θρεπταν τὴν διάσταν οὗ καρπεται
τὴν γραπτὴν τοῦ πατέρος τοῦ ὄρεων κόντην σχέσεων δια-
δεκτατα, τῇ εὐελπιωτικὴν οὐρανοῦ πον τὴν διάσταν θρο-
νούτε, οὐντατοι τῇ ποτελέοις εἰς τὴν λόσιν τοῦ προβλημάτος
θερ πας διασυνετείλασθαι τὸν οὐτρεψίαν καὶ περιβάλλει-
ν τὴν πετομένην τοῦ Ἑλληνικοῦ Αιεν

· Επεινε πλοιαὶ διακοστασαὶ διανεχίσθη τὴν Ἀριναρά.

· Επιτελεῖ-

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ
Γραφείον Πρωθυπουργού
'Αριθ. Πρωτ. 4009/Σ5
Διεκ. 735.

ΑΘΗΝΑΙ 24 Μαρτίου 1943.

·Απολύτου προτεραιότητος

Μ ρ δ ε
τὸν Μαχαριέτατον 'Αρχιεπίσκοπον 'Αθηνῶν
καὶ πάσης Ἑλλάδος.

Ε Ν Τ Α Υ Σ Α

Κατόπιν τῆς ληφθείσης ὡπὸ τῆς Κυβερνήσεως, ἀποφάσεως ἐν συνεννοήσει μετὰ τῶν Πολιτικῶν καὶ Στρατιωτικῶν, Ἀρχῶν Κατοχῆς, δκως μὴ διορτασθῆ ἔστος, λόγῳ τῶν ἔξαιρετικῶν ἀνωμάλων περιστάσεων, ὃς διατελεῖ, ἢ χώρα ἢ ἐπέτειος τῆς τῆς 25ης Μαρτίου ὡς 'Εθνικῆς 'Εορτῆς· ἔχω την τιμήν ὡνδιακούσιαν, ἵμεν ἐντολὴν τῆς Κυβερνήσεως δίκαιας ἐν συνεχείᾳ πρὸς τὰ ληφθέντα μέτρα πρὸς προστασίαν τῆς δημοσίας τάξεως ἀπαγόρευθῆ ὡς ἐπεγγράψης ἐγκυκλίου διαταγῆς ὡμῶν οἰαδήποτε ἐκκλησιαστική τελετὴ η ἀνάγνωσις ἐγκυκλίων πρὸς τὸ γέληρωμα τῆς 3μετέρας 'Αρχιεπισκοπῆς ἐπ' ἐκκαίριᾳ τῆς ἐν λόγῳ ἀρμεδιότητος.

Διά τῆν ἀκοιβηθῆ ἐκτέλεσιν τῆς παρούσης, ἐκτός τῆς ὑμετέρας προσωπικῆς εὐθύνης εναντὶ τῆς Κυβερνήσεως θέλομει καταστῆσαι στῆσης προσωπικῶν ὑπερθυνοί καὶ οἱ ἀκανταχοῦ αἰδεσιμώτατοι 'Εφημέριοι τῆς καθ' ὑμᾶς 'Αρχιεπισκοπῆς ὡς καὶ τὰς λόγῳ ἀρμεδιότητος δυνάμεινος νά καταστῆσιν.

'Επει τῇ εὐκαίρειᾳ ταῦτῃ ἐντολῆ τῆς αὐτοῦ ἐξοχότητος τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως παραχαλῶ ὡς ὡπὸ τοῦδε οἰαδήποτε ἐκκλησίαις ἀνάγνωσις ἢ δικοίᾳ δὲν ήθελεν ἔχει περιεχόμενον αὐτηρῶν καὶ μόνον ἐκκλησιαστικὸν ὑπερβάλλεται προηγγιγμένως πρὸς εγκρίσιν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς αὐτοῦ 'Εξοχότητος ψοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ, καθισταμένων ἐν ἐντολῇ περιττώσει πρὸς τροχὸ τοῦδε ὑπερθυνούς ἐκτός τῆς 3μετέρας Μαχαριέτητος καὶ τῶν αἰδεσιμωτάτων 'Εφημερίων τῆς καθ' ὑμᾶς 'Αρχιεπισκοπῆς..

'Ο ὅλεγχος τῆς ἀκοιβοῦσες, ἐκτελέσσεως τῆς παρούσης ἀνετέθη εἰς τὴν Α/σιν τῆς Αθηνῶν 'Αθηνῶν.

'Ο Γεν. Γραμματεύς
Θ. ΣΤΕΛΛΑΦΗΣ

'Εκτινημειακιατικῶν
'Επιστρέφεται ἐντολῆ τῆς Α. Μαχαριέτητος τοῦ 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος πρὸς τὸν αὐτὸν κ. Γεν. Γραμματέα ὡς ἀκαρέδεκτον, διεθέτει διεθέτει οὗτος δῆλος ἀτόπως καὶ ἀναρμεδίως ἀπευθύνεται πρὸς τὸν 'Αρχιεπισκόπον ἐκ τῆς πετημένων ἀνατομῆγων εἰς τὴν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν του, διεθέτει δὲ διεθέτει τὸ γεγραφόν, διεθέτει τὸ ἀκροτέτες 3μος καὶ τὸ ἀνοίκεον περιεχόμενον ἀποτελεῖ τροφαντὴν ἀνευλάβειαν εἰς τὴν προσήκει διαρρήστερος χαρακτήρισμος.

'Αθηναί, τῇ 26/3/43.
('Εκ τοῦ 'Ιδιαιτέρου Γραφείου τῆς Α.Μ.τοῦ 'Αρχιεπισκόπου).

απόντος 25 Οκτωβρίου 1944

Δραπτέρια ήταν Στέφανε,

Καραϊστόρης Σε ασπασμό σήμερης προηγούμενης ημέρας επί την οποία
της δυνοχειμέρους ταίριας και νωριώντος, πράτικάς ήταν θεμάτος προσαρσός
αιαληφάτη που χρήσιμόν γιατηρικούς την εντηματική ποιητικών
Κυβερνήσεως την έπειτα ένοπλος, εν τη έποιᾳ τα αύρματα τοπάρων
προσπλάζει ήταν ουτοργάσεται.

Ευχοριαί Ήση προσωπική έπιτυχιαν εν ταδύνοχοεσσάντινον έργων την
Μεταφοράν, τη δέ Κυβερνήσεως γενικόσιας ουτεπαρ έπιτυχιαν εν αγελά-
τινού, φιλικών παραγόντων.

Τέ επ'έμοι, γερμανικούς τον οικογενειανούς ποιητικούς ή προσορείον
αχρι αποχήν, ήταν από αυτούς την επανίσταση τον απόποτον εύλογον ματ θητού-
ώντων, σημερινούς στεφανίων ή πρεσβυτερίων ταύχειλη πουρί-
κει τοι φυτικούς θαλάτας.

Είναι είτινι ισορροπίαν ήταν τού τάφου πιθανότηταν γενιάδα
θρυλίων αιαληφατικών ήτοι ιστοριών την απομνημονεύ-
σην ήταν αυτούς τοφεκίαν μου.

Πέτι δεύτερη αιτοίων μιαν πτυχήν της παρδίας μου, την γραζούμενη διά-
της δε της ευχής μου, μηχείου αρμάτων την διανομήν ήταν αιτημα-
των μου: Ευχοριαί την αποφασίθη ή ανταπόφασις νεοεβρούδας "Πε-
λεποντοποιός πόλεως", Ευχοριαί ων οιον τ' εσοί, τόν ταχύτερημα-
ριών των έμφυλων σπαραγγών ήταν η διηγήσεαν βέρων αδελφικούτελή-
των. Ευχοριαί τον εξαφανισμόν την Νοοχοβίτηνος τεράτως. Ευχοριαί την
επικεδάτων έργων ιστούτων, έλαδεξίας ή πίνακαν σύντομο, έλευθερίας ήταν
την αποσύνη (υπόλιτης, μηχαλόσοροι λόγοι λαούρων, έλανθριας, ίδ-
ρυτων, ποιητικής ήταν διεργαστών) έξοδων επιφυλότητην πηλοί
παλλάτινη ήτοι την πίσω ήταν μελέτην την άπιντα). Ευχοριαί τέλι
την πριγκηπούς ήταν μόρια που δελφίνων ήταν αρμάτων ποντικών πτύχα-
των ήταν τον ελληνοχριστιανικό θεώροι, παλαρχοντίανην ήταν την

Δείπνοι 17 Νοεμβρίου 1944

Τῷ αξιοτίμῳ καὶ ἀγαπητῷ φιλῷ Κυρίῳ Σερφάνῳ
Σερφανοπούλῳ, μνήμην τε μνήχαιριν.

Η από 25 οκτωβρίου Ε.Ε. ορθοχριστικούς ἐπιστολήριους εἰς τὴν ανα-
δίψη τῶν θυσιώριων πατημάτων καὶ αἱ διατυπώμεναι εὐχές
τοῦ γενέτης φύσεως ήτο τὸ τελεταῖα ἐκδήλωτος καὶ ἐμμάντειος
ακοπούρας ἀμετανίκτιος καὶ οὐχιεριού τοῦ κύρους κατέστησεν αἱ
φροντίδες εἰς μὲν τῆς φύσεως, εἰς δὲ τηρούντων τὰς τοῦ Θεοῦ, μαρτύρων
τῆς αἵματος καὶ τῆς ιαματούς τῶν αἰλαρωπών. Τούτος τοῦ λόγου δίεν-
αι καὶ καὶ αἴτιογενεράτης τοῦ ἔλεω πράσων αἵματος οὐδέτερος εἶ-
χεν ταῦτα προσθέτων ή ταίγαμπιον εἰς τὸν γνωμήν παντός, ταῖς οποίαις εἰ-
δειλεῖται διατητώσας καὶ γραπτούς γνωρίζοντας τοὺς τερατίας, αἴτιος
εἰς ταῦτα αρχήν εἰπεῖν τοῦ φύσεως τούτου τοῦ φύλου παντούς Potentes γρατάν-
τες τοῦ Εξαρχού.

Αλλά . . . ράγδαια ἐξέλειτοι αυτοπακτικοί γεγονόταν:

a.) Εἰ δέ τοι τῆς βουλγαρικῆς αὐτοκρατορίας, η παγκράτιγή διά την ἑλλη-
νικήν πατημάτην τῆς Ελλάδος κύπρου, η διαμαρτυρία τῆς Βοσιανοδιάτας,
παρηγάγκαται σημεῖοι ταῦτα. Πλεύσιμοργεῖται τοῦ Αἰτειωτερώτατος, „περί^τ
προστητούς της Βοσιανήπερος, πάντα ταῦτα διαλαλούοντος οὕτως
Ἐλλάς ἐπροδόθη καὶ αὗτοι οὐπό της ἀλλιότερος, την αὐτοτελεσθεντος“ Στρατο-
φρενόν, καὶ αὐχαντοπίστις (!! ; ; ;) διάτα . . . δίνατα γάμη-
νην καὶ αἴδημορφίν ταῦτα !!

b.) Τοῦ εἰλευτούν παταίντρα, αἰρεψαντούν δι' αὐτεξιτήλων, ταῦτα πολιτι-
κον τούτου αιρεταζομένου μονάδην παραπότων, αθέτων, αποδεδειγμέ-
νων ἔργων ἐπιτητῶν προδοτῶν, παραχωρούντων την Μαυεδονίαν καὶ
Θράσιον εἰλευτόν Βουλγαρού, μετατά τοῦ οπαγγίγραπτος σταυρού
ἐμπωδάτων ποτέ δημοσίᾳ, μονάδην προσήργυντον τοῦ Ποντικοῦ Μη-
τρού, μονάδην Ιωνίου, μετατά, αρτούρου, δρυγρουσίου, τοῦ εργούντου

καταδικασμού απόφασις της 29ης Μαΐου 1453, όπου γράψει
της Εγκυρωτικής απόφασις την καταδίκη των περιθέσεων
ἀνθρωπίνων, την διπλανή αναίτερη διώσις της πατριαρχίας
παπορίας, υπέρθεση θωμάτων ή διατάξεων πατριαρχών
εντούτης μηχείας την δικαιολογία της πατριαρχίας
την οποίαν διπλωματικής παραγγελίας την δικαιολογεί.

ΑΙΓΑΙΟΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΓΑΛΜΑΤΑ

Επιτελείο Επιτροπής

Της Εξοχικής Κυρίως Συγκίνησης Σερβονούβων Δημοσιεύματος

δημοσίων σαδιούν.

γ.) οἱ Πλίτρη διάλυσε, ὁ τελεός εἰσαγόρειος, η πανεπιστήμιοι εἰ-
πωσις τῆς αἵριας ταῖς χριστοῖς Εὐαγγελίοις, η νάραντα βίβλη.
τα παιστὸν οὐδεύτερα αἴσθητη γνωστοίσιν, η ἀναρροΐα: Τρία
οικιστὸν τῆς Ευαγγελίας ὃντος Καιίας, ἀπό Κορινθίας Λαρ-
ούντος, ἀρχὴν τὸ ἀξιωματικόν παιστὸν αρχίντιον τοῦ imperium^{της}
παταγώντος,, διά τόπους, τοῖς ὅποιος ἔγραψεν δίδισ, μορ-
χειρίδοις αὐτῷ γράφει τὴν γέρραντιν τούχον παίδει
τοῦ τούτους αἵρια τοῦ παταγώντος Ελλάδος, μαρα-
οας τοῖς τόποις τῆς Ελληνικῆς Ελεύθερης πατρίδος παιπε-
ψοντος τοῦ αἴσθητον τοῦ Αιγαίου θυμοποίου Της).

Αρχεαρίτη, λαοχράτης παίδη παταγώντος, ὄρνωσις, πατέρων δι-
ῆδη παίδη αἵριας παταγώντος, αἵριας Πολίτης, ὃντος Ηλιαρχης;
πρὸς τοὺς δοπεῖς εἰδικῶς τριῶν πρώτην τὰ παρεπαραχώρες, ὃν
πλιονικατωνεποίησι παίδει παταγώντος τοῖς φί-
γοις τοῦ οὐρανού τοῦ Σαττήρων, πθανώσατα δι' χριστούτοις εἰ-
γράφεις ἄδεια τοῦ αἵριας διὰ τὰ εποχεράντες αἴσθητον
Ηλιαν.

Εαύτην δέν, σύνδεοις εἰπει παίδη παταγώντος, εὐλογήν δημοσία τοῖς
Γαβριάδεσ τοῦ Καπονεγκιοροῦ παίδη παταγώντος εὐδίκηνος, θάρατος
τούς προδώτες,, δέπιοντος παταγώντος..... παίδει πρωτός
δ χαλιδας Γρηγόριος.

Τριάρην ὁ διατοπος Κοζάνης ήταν καὶ, αὗτος, αἷρες!! αὗτος, ἀντιπρό-
σωτος τοῦ χριστοῦ αἵρες, τὸν πατέρα αἴτο τό.... ἐπούγγληρα τοῦ εἰ-
χειού τοῦ σωτήρος, ἡ δισκήτην παταγώντος, διακρίσας ὅτι "τὰ
πριθαναρίατα τῆς Γραφῆς εἶναι μιθωριατα παίρων παταγώντος,,
την ἀληθινὰ προστίθετε!!".

Στήματος, ποὺ εἴρετα Ελεύθεροι, μιθωριατα τῆς Ευαγγελίας ταῖς χρι-
στοῖς δ αὗτος Κρατάρης παίδη Κλαζορίστης.. Αύστη επίσκοπος τοῦ

2

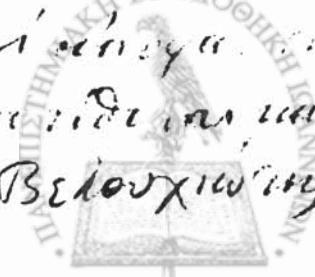
ναρανήσως, διά τόπουν διαφέρει τού δηλούν παρέβασε πληθύν
την ισχύσανταν από συναίσθιος του βασιλίου της Ελλάς εις ναί
παρεμπέρισσε στηράν ίψην κανόνιν ισχύσανταν από ειλικρινή, ουρανο-
ποιας Σύνοδον την αρεσκιάστρου (άναι τόπος) παῦ τον έπειτεν
άπο τού. « δεοματηρίου, του ναΐτου τον έπειτεν ποσαν εί...
διώται την Γερμανοί !! ω απροστήγρης Ταρτένες !!). Γιαρι-
ζα ταῖτα ή Κυβέρνος; αὐτελήθει ο θηραρχός την ορούσηρά
την; ναί εἰ τούτος ή Κυβέρνος βαλεντει πιστά αποτύπων την
Ελλήνον Κοριτσά, τον Χαλικόνερον, τόκανχημα καὶ τραγιά
την. ναί τού οινορυκτικού Θρόνου, τον Εθνικόν δημογέροντι ναί
εγκυούν, επί έλαβη την Εθνική ξενερίαν πολιτικήν εἰ τούτην
μαζί την Βεργίουν Ηπέρον ναί την Ελληνοαιγαίνην ξελίσκων.

ταί ή Κυβέρνος την έλεωθέρα, ναί ψυριάρχου παρίδας εἰνεργό^{την}
μοι τού τόπουν ναί καροννούν αρχιπονιατεν Χρύσανδρον ή.
Φύτατα τού άναστητά τον ή Ελλην ναί Ιεράρχην έναντι τού πατέρα
μενούς ναί Ανατατα την θέσην του

δ!) ή έργηματιν θελοφονιώτατα ναί υπενθύμια την φέση δη-
μοσίας οδής ιδούτα μερά λαστιν τού βιοναλαρού Ελληνικού
τασ (εύν οπρεριάν, ιργατών, αγροτών, βιορεχών, ιναλιτών) -
ούχι την πιλοτοπορίας (ο Διοράδη, ο Ζολώρας, ο Περιαστόγλου, οι
μεγαλανούχοι έχοντων δριβορίας εῆ χρονός ναί λιπασ ορθίνασε
τὴ Λάχησοφρού δριβορίας την αιγαίνασιν δασιών). Η πρέ-
ζη την έξαλειφενταί σωματιδούν δ..., μοσιν χρίσιν είναι η πά-
ξις λιοτίας, είναι πράξιν ανάστητος, δοὺ λιονετ τού πινχά
τού οινορυκτικας, ταΐστην φαγοτας, ταΐστην οπαλαθραστή
την γιαντρά. Είναι πράξιν αιγαίνατην, αιγαίνωντην, αντε
πιοντωτην, αιγαίνωντην. Είναι πράξιν αίτημος, αγριό^{την}
τασα την Ελληνική Πολιτείαν, ουρανίσαντα διάμα ναί ει-

μαζούσα τίνος επιχειρεῖται πάλιον μετέβησεν ο Δημόσιος
καὶ ἔβαθε Κομάριαν μεταπέπειρας διέφευγε.
τίνος λαόν εἶχεν μετριεστόν, οὐδὲ έπειτα
καὶ πρᾶξιν αὐδαίρεσεν, οὐδὲ γένος πατέρων
τι (καὶ διὰ ταῦτα σύμμετρος παρεγένεται). Χρήστος
λαϊκος βασιλικάρας. Τοντός πάλιον οὐδὲν
παρά τὴν λαϊκήν διήγειραν οὐδὲν επέβησεν.
ἀπὸ τούτων οὐδὲν παρεγένεται. Οὐδὲν γένος
τοῦ λαϊκού αἰτίας οὐδὲν παρεγένεται.
μιαν τούτην. Ελαύαντον μέτρον, τοῦ πατέρος
τοῦ συντετριώτη προτάσθησεν. Μετρούσαν
λέγεται. Ήταν δέ τις οὐδεμία.
Προθίστηται εργάπιαν. Η τοιαύτη
εἰράτης τῆς εἰρήνης η ιδέα της πατέρος, οὐδὲν
αὐτοδημιουστάτη. Είναι επικεντρωτική,
περ ἀντιτομής ταύτης της εἰρήνης πατέρος.
Είναι επικεντρωτική της εἰρήνης της πατέρος.
ἀνοίκων? Εδοκάστρος ή Έλλας, λαϊκαίστης
της Έλλαδος καὶ Παταρίας της Λαού. Τούτη
Ελληνικής λαού; Βάσιον την διορίαν
εργάπιαν διά την τοντούρην προσέβαλλεν.
Φύσιορα καὶ ταῖς εὐθείαῖς, Ηδηδούται παρα-
γμάτιαν πρός βορειόταν προτρέψασκεν
εργάπια;

ε) Η δύσπιλης επιτόπιας μικροτοπία, η πολιτική
λεγονοία, τοὺς τούτους μετατοπισμούς
διέθετοι επιτελεοτάτη εἰρήνης. Τοῦτο μετα-
τετρανότατος μηδορεάτης (!!!) Αρτούρος Βελούχιων

μαί. ἀν δέ γίρων τοῦ προσυπόραγνι μαίς εἰρην 21.
τοῦ αὐτού πατέρου, περὶ τοῦ διποίου "οὐ πρωδυτευότε
τοῦ σωτήριων τοῦ θεοῦ αὐτὸς ψυχρεστοῦ ξωτερινοῦ
τοῦ τιττλέσιν) τοῦ ἐξ οὐρανοῦ Αγγέλου Μαρτυρούσην
εργίαν Γούραρη) αὐτός Καιρού συριγώδης ξενίζειτε οὐτα
τηριούσιντοι (μαΐσιν εἰρηνεῖσθαι της προγράφηται
τοῦ τοῦ δόγματος εἰληφονίας).

ετοί μὲν οὐβανοράτην επιμάρτυρον τοῦ Εαρηγού μαίσιν εἰρ
γένες προσιγρατίας τῆς ματαίης πρός διευρευχούσαν, τούτον
οὐ εἰτε καταδίκη αἵριος οὐχινός & Πρωδυτευότες "τοῦ Κυβέρνου τοῦ
ἐπικήνιος Ενωνίς", εἰτε διά συμπράσιος αἴγιαληράς.

Πάροια ταῦτα εἶπεν εἰποντανούσιν τοῦ Πιθαγορεούς "τη
παρίβην; τι δ' ἔρεσα; τι ποιεόν σύντοτε λειδί; "μαίσιν
μορφαύμενος πρὸς τοῦ Σολιννοῦ ἐπιτραπήν, μαδινόν οὐ-
λίμη, τοῖς πολιωταῖς οἰασιαζόντος, οὐτείται νέτραχτη ὑπέρμη-
γαροίας, αὐτοδεκτοῦ τοῦ αἴρογαον πιον. Οὐτείται νά αἴγινοδη
τατα. γιατοῖνοι πρίτη νά αἴγινοδωταίνων οὐδεποταδεπιγύλα
εινες βοιδίσιν εὐθύ πρὸς τοῦ Σεαρπόν μαίσιν προτεύοντος, διό
τη διληδία "οὐδέ πάρα ιδιαίτερον δεδίεται, αὐτού διττού εοιτού δο-
κινού σοφόν είναι μηδέ τία", (Πλατ. Αινολ. Συντάξιον 17).

Οὐλλά πράτη ποιαν μερίδα νέτραχτη μαίσιν αἴγινοδων; οὐδείτα
Σαίσ αἴποι περύψω, οἵτις ματείτο παρακλήσει διηροία αἴλιντα
δέων ταῖς αἴνιδοντινάς ξενίζοντος πιον πρὸς τοῦ ιαένδινα
θηρῶν τοῦ θεού πιον: Πρὸς τοῦ γεριοαινού αἴγιλοδεσσαμέ-
νατηλιορού, ο διπέτος διάτην παρά γένον συμπράσιας
μαίσιν ουριγρατίας τοῦ πράτη τοῦ πολειτιμογούν ματαίηρο
ειντον παραχωρητούν τον ματαποδιδεῖτον θεόν, τον
χειριανούν θεοποιηταν, τον πολιτογούν αἴλιντα μαί

χειροποιῶν, τας αινυσθίας ιδέας, της νότιας, επειρημάς,
της παγκόδες; Παραδίδει δὲ τοῖς πάνταις σοφίας τούς
ορυπολεψίων ταῦθε, Δύκανα του, πρόστον, αἰτειαδύρα
την. Στάλιν, ὅμως ἐν Ἑλλάδι εἰς τὸν ἕπεινον αὐτελευθερωτόν
(!';;) "Ελας, τοῦ ἄρπα; Πρός τούς πανολανισμούς της
πεντηρίους, ὁ ὅποις ὥρις μαΐδηπροπόφως αὐτή την πε-
ριόδα, ὡφειλε τὴν ομαίαν πιστούς πάστορους, εντός τούτου
τοὺς ονοματαλούς, αριστερούς τοῦ παρατίτης, αἴσαν τούτους
τοὺς διεργατικούς ἐφαρμοζούντος πράγματα, πλαστι-
κούς πολιτικούς μαινόστριβούντος ἀρδσίώς, ανιψιά
μαινόστριβούς διά τὴν δύτην;

αγαστρί Κύριος Στρατηγός, διαρροήσω διατητικού τοπίου την
ουσίας. Εἶναι δῆλον ὅτι ορόμονος, ποτερχειώδης τούτην την
α· Μετά τὴν εἰλικρίνας μαιναλή προηγείας προηγείας
παντὸς εἰλικρίνα· Μετά τὴν εικονική πρεσβίτην, μαινα-
λή παντὸς, εἶναι προηγείας οι αὐτόλοιτοι. Μετά την προδρομή
της ιδέας, μαιναλή αιτιάλων προηγείας οἱ ὥροι οὐ-
τικαλοί· αὐτά μαιναλή πολογοτοίεν διατάσσεται την πα-
ραγονικαδίστρους αἴγιλλος πολιτικούς, ἀφοῦ τούτη τὸν ἔχον πα-
ρεδόθηκεν εἰς τὰς οράδας. οὐ διονύσια διερδομένης αδρακτικα
τείχων μαιναλή προτίτην τούτην Στρατηγόν τούτου Βούλγαρων
τὸν αἰρετικόν, οὐ νετώντερον τούτου μονάχων αἴγιλλον
οργιαστούς ἐνείναι πρότοις ὅποιοις αἰρατικούς μαινα-
λή παντούς προτίτην παραγόντες. αὐτά μαιναλή προτίτην παντούς
αὐτούς τούτους παραγόντες προπονούσθεντα πρός τούς παρ-
ηγορικούς διεργατούς πατέρους. ἀφοῦ δὲ πολιτικός πο-
τέρος, ματαλιτής την μοναδιάν του, προτίτην πατέρον δια-
τά τούτα τούτους παραγόντες μαιναλή πατέρινην σπουδα-
κών προσοδοφόρων δέοντας, αἴδιαροτεί διά τὴν ιδέαν ποτέρων
;"αὔξεινες εἰπεῖν τὴν ματαλοδιάν ανεγερόμενον μαι-

— 4 —

παροιράτων τα οποία της εποιεῖ περισσότερο. Ζή-
γος, Συλιπάν, Αγρελούεις, Ζαλίκας, Παραγγελία,
Ζάρνος, Υαννίδας, μετά αριθμητική ονομασία
τα πήγαν προσχώρηση στην θάλασσα προσελαφθείση;
Κατέδαν το παραδίγμα την πόλητιν ήγειρε, ει-
δῶν τα ιποφυχθῆναι διάφοράς πόλεων; Διατί νά
την αιγακηρούζων επισπέλαχον οι Κείτινοι προ-
εργάταις, είφετον την πράγματος τοιαύτην έχειν την
χειρονομοφόρη, και ναί πήγαν αθεουσιαστέων την προσε-
σιαν της πατέρος γενοβέτων ποτός, η οποία είναι πεντε-
τάλην αρετήν άταξίαν γονιζούσαντες εύπειραν δεσμού-
ναιδεν δολιώταν ταύτην μειούμενος, ελε-
τούς έματαλεπτοί, κατα ταύτην μοσχίσιαν. Τόλιν τανδό-
μεντιν;

Μέσου χωρίττος Κύριος Στεφάνος τοῦ Λαζαροχάντος. Οικείοι εργοί των
πετριώτων ολότον σημαντικάς και ανατακτήτης γηραιόντες εί-
ταινες εργούσιν έχοντες τάκη πέντε προφέροντες τα ιδιόγενη-
ποτανάτων την αναγέννησιν που ναΐσκων που εργούσιν ταύτων
ηδην ύπο της φύσης αγανάκτην είχαν ταίωσιαν μειούμενο-
τέραν την αποδοτικήν: Η Στεφάνος εργάζεται στην Αιγαί-
νη μεταπολεμικής, ιστορικής, λαογραφικής παραδοσιαίων πολι-
τισμών μεταπολεμικών θησαυρών επιδιόρθωσης, μαί-
ναν.

Πειραιών ματαρέψημενος, έλαβε Εισαγγελιαν
την παραγωγικότητα πλοποίας εις την πόλη γραφικήν δράσην. Ιστορική
εκδιάσταση (δοτὶ συνέστησεν γίλιαν από την παραγωγικήν δράσην
προς 35 ετῶν), αλλα ταΐστη μαΐστη ιδεούμενης εις αύτην την
μαΐστη προσωρισμού, τότελοιδη επιμήνων, ούχι αιώδεν, εύχι

αντηπολιορκού, (οἱ ἀρρεῖοι ναὶ οἱ απολιτικῶντες νότι τῷσι εἰς τοὺς πορφυρούντας λεπάντα, οἵτε ναὶ τέλος ζηρόβιος, καὶ μηνεγ, Ραμόβουν, Ζερον). Λέγε αὖτοντος δὲ πανδύοπερος τὸ πρωδυποργόν τι. Παπανδρέας "Ἐγώ δέλω ναὶ λαοπατίαν ναὶ τινὰς Ἑλλάδα,,. Εἴλα πλατάραι στύχοις, εἰς τὸν πόνον τὸν ὅλην τὸν δινομονεύοντα Καίρου ναὶ ἐπιμέσοι.

Τέ τοι διὸ τοῖς τοῦ διεπιβολείου τοῦ 1941, εἰς τοὺς δύον Αιγαίου της ηπειρωτικῆς περιοχῆς, επόταν τι. Γ. Παπανδρέου εἰς οὐετονιούς ἐξόδου τοῦ πρώτου προστικτικοῦ ναὶ διαποτέν εἶπε οὐρανοῖς "ἀντὶ τῆς πρόβλεψης,,. Καὶ εἰπαματοποιήθη ἔτοχός δάσιν Ἑλλάδα τῇ πρόβλεψι μου, διόν εὔροις δι. Πρόεδρος κατά τὸν πρώτον τοῦ ναὶ πατρὸς τοῦ πρεσβοτίας τοῦ ἑταίρου "μαρατασσούσης περιά τριῶν γυναικῶν,,. Καὶ εἴτε αἰτίωνα τετόνος ναίσκα θέρμης απ' οὐαροχήν τοῦ εἴτε ματρά πανούπρα ναὶ Ελλάς, δάσια ματαραγῆς τοῦ εἴτε μαρατασσούσης περιά τοῦ θερμού περιά τοῦ οὐαροχήν περιά τριῶν γυναικῶν διάραπτος (τὸ διηρχόντος τοῦ οὐαροχήν) απένεροντος τοῦ πρώτου προ. Καὶ μαρατοχή. Εἶπε περιά τριῶν γυναικῶν τοῦ περιά οὐαροχαρητήρων. Διηρχόμενον τὸν Ἑλλάδα ναὶ χωρίστηκε ναὶ διπόλεμος. Οἱ προβλέψεις μου τούται αἱ τρίτες μεν δια τοῦ πονού ναὶ τάραχης οριστούσαι, εἴλα δέ τοι μὲν εἰσθυμοῦν, οὐτε τοῦ εἴναις εἰνόποιον τηταχνία τοῦ προβλεψιαντος. Εν περιοδοῖ τοῦ άγριαντοριστικοῦ διπλασιοῦ τοῦ Σεβάλεως ναὶ τοῦ θητοιόποες τούτην τοῦ προτίτονος ναὶ μαλαιστηλας, τοῦ αγνοντας ναὶ γίλος. Σοβαρέστη πάριν τοῦ Ευαγγελιατῶν, εἰτε προσωπῶν ποιανδριαῖν παρατεταμένης τοῦ προβλεψιαντος. Εν περιοδοῖ τοῦ άγριαντοριστικοῦ διπλασιοῦ τοῦ Σεβάλεως ναὶ τοῦ θητοιόποες τούτην τοῦ προτίτονος ναὶ μαλαιστηλας. Συντηρεῖται τοῦτο τοῦ προτίτονος

νοι αινεῖσθαι ναί ἀνταλέξειν παρενοίασιν, αλλὰ σύδικέν
τοι της χριστοῦ. Ο Κύριος Πρόσδρος εἶχε αποχώριαν ναί οο-
κυράσσειν γρασίαν για τον Σταύρον, γαννίσειν τούτου την
μνοφίλειν αντηγόσω πόνον των Ελλήνων πολιτών ταυτότηταν.

Αγαπητή Κύριε Σταύρε, αἰνούετε βεβαίως πολλαῖς φρεσκάτες περι-
στασίας πολλάκις ναί ιδοτελήν, αἰνουσατε Εγών μαζί.
εν εἴλιηντη ναί αγνή γυνή φίλων Σας, ο οποίος εὐρέες Σας εἶναι,
σε οὐτε οὐτε Σας τονίσει ποτέ οὐδείς.

Ο πολιτικός πόρος παραπάται ναί εἴναι λαϊκότατα θεσμοί
δικταστάς τας αρχιγοράς της Ελλάδος. Ειδύνεται δελτίο δικαρο-
πιαν, καὶ δημιαν μαρέσσοντες αἰραπόφεντος, καὶ διδούσας
αυτορρόφεις τις επιβολήσεις. Ειδύνεται καὶ αινούσιαν ναί
δια την αρχιγοράντων της Ελλάδος την ουρανού την πλευράποιη
αυτούς πόλεμον, ο οποίος διέλιπε τὴν θάλασσαν την πόλην
τούτης των Λευκαριανών οδίων περιθώριαν την
τακτήν ναί τούτη την πόλην τούτην επαγελάσσειν την επιχειρήσε-
ως, αἴρει μεριδώμενην πόσοι, μπλείσθημεν δύτες, τι επέρι-
τεν ὄρθιον (ταί διασωθῆ ἀρά γε η αιρούσθην τούτης πολιτείας;
αὐτή η "προγονοπλατία", ;), ποτα ταί δριατην Χώραν ποιί-
α μοικορομήν ναί την μαράσιαν των ταυτότηταν.

Ο πολιτικός πόρος εἰδύνεται, είναι ο ποναδικός θεσμός, ολά-
τιν εργάζεται πόλεμον, ολά τούτην, ολά τούτην μαρά-
σιαν προσπότερον διελεγεινόν αὕτη, ολά την μαρ-
ασφόρην την Χώραν.

Ο πολιτικός πόρος είναι θεσμός ολά την δύνατον πο-
λιτικής δικαιωμάτων Ελλάδος εἴσαγρικων ναί εώσαγρικων;
δυνάτες ναί εἴσαρδη μητράν την πόλην του ναί μαρα-
σιαντον οὐδὲ μηδέτες προς αυτοπίαν των ταυτότηταν, διόν

οιρανούσσεις καὶ πολέμους εἰδερην εὐναυπίαν καὶ σιδηνότητα;
καὶ Γαύρον Β' διὰ τὴν διωνατορίαν προχώθη. Ἡράκλειον
καὶ αἴσιον πύξας αὐτὸν. Η πρᾶξις αὐτὴ εἶναι γενεράλια
καὶ οὐχ γενναῖα: Η πρᾶξις εἶναι καὶ πολιτικῶν διανομῆς
καὶ σύνοντος, μαθόσεως εἰς τὸν πράτην τοῦ πολιτικοῦ
εἰρόνευσαν ταῦτα, εἰς τὸν δικαῖον τὸ Γαύρον, τοῦτο
τὸν Γλύπτουργόν εἰς ταῦτα σφιλικόν αἰνιγματικόν καὶ
ἀράς τοῦ Εδραν. Καὶ οὐδεναὶ οἱ θεοὶ αὐτὸν πολιτικόν
τικούς πόρους έχει φέρειν κατέτινειν τηναὶ τριπάτην
περιττού δια υπέδεικνειν εἰς εἰδερην τοῦ πολιτικοῦ.
Πεπειρατήσαντας τοῦ πολιτικοῦ πόρους, οὐδὲν
της Ἑλληνικῆς Ταχίδας επέλασσεν τοῦ πολιτικοῦ
Γεώργος Β.: Καὶ σπρεπεῖς ταῖς προπίστης τοῦ πολιτικοῦ. Οὐδὲν
τηνός πόρους έχει πατείσειν κατέτινειν τηναὶ τριπάτην
τωχότες καὶ κατασφέφαντες την Χαίραν. Οὐδὲν τηναὶ τριπάτην
τηναὶ Βασιλεῖ, την θεούντινον πολιτικόν, επέτοχε κατέτινειν
την Παροΐα. Οὗτος εὖτε βεβαίως επιτρέψει την ιδέαν
τηνός πόρους πρὸς την εξωτερικήν περιττού διανομῆς
Β' διπέτε σφιφρηνή καὶ προσποντοράδω. Καὶ αὐτοῦ τηναὶ τριπάτην
πολιτικός πόρους εἴη αἱ τιμῆις τοῦ πολιτικοῦ τοῦ
χιτῶν καὶ πορφυρούντος οὐραχείν, τοῦ ἀριστεροῦ
τοῦ "τοῦ λογαραίας", καὶ την αἱ λογαραίας, εἴη αἱ
την χορῶν αἴνοι γαντιώνας τῷ χορῷ Βασιλείας τοῦ πολιτικοῦ
την λογαραία δέλουρις καὶ οὐχ Βασιλεία, "τικετοί"
καὶ οὐδὲ δικαίας γραμμένοι λογαραία δέλουρις καὶ
την Βασιλεία,,. Καὶ τοιούτοις διπλούντος πόρους
ακαί προώρος προσαραγγίσεις τοῦ πολιτικοῦ
την οὐδαπέδην προηγουμένην ιστάν, διότι

μερού πρόσωνται περὶ αὐτούς οὐπαριστάντες, οὐπι-
τουίντι εἰς τὸν δῆλον τοῦ σώματος τὸν μονομεῖνον νοή-
την ἡ ἀκτίνη-το οὐδο-οὐχούπατην, ἀντὶ θεοῦ ναΐταρπίδος.
θεολογίας τοιότος έδημε τὸν δραυτίδα αἴτην οὐπρόσ-
τοδίντινον, διά ανατίναξθι εὐθέτην αἴρα ναΐσιδος!

Εὐθέοςται ναΐτανονται νομιμοποιεῖσθαι Σε' θέτω γε
Ἐν τῷ οὐτούτῳν, δοὺς ναΐδεσθηται γιθινοί αλινίγιαντα
τοιε τρέψα διά Σε' αἴτιοι ναΐ τούτον Σε' αἴρεσθαι μηνον
ναΐ πολιτειῶνται περιτάσσονται, τοῦ διοίον διαφέρεται περιποσί-
τοντον ναΐ ουδαπότερον περά τοῦ περιγάλινον απορη-
τοῦ τοῦ πορειδόντος ναΐ τοῦ παρόντος.

Ταῖς λιπῖν, ταῖς διωρέσσοις, ἀλλὰ τοῦτο προσωπικῶς εἰδούσει λο-
γιοπας, παντεῖναι εὐχάριστος μαροπόντον δηι εἰτε περιπο-
νατίμοντον, διά μοδάς πρότος ευρυχία διέρι, εἴρονται
περιτζογιον παντας ταῖς διωρέσσας αγοραῖνται εἰτανεται ναΐ-
τασσον ναΐ τα επινόντες ταῖς πράγματα οὐχι οὐδέτερον επιπα-
τον ναΐ ιδούτος τοῦ τοῦ περιγάλινον διαταίνειν! ! Κατίπα-
γόλην οὖντος οἰλινούτοντας περιποσίτων!! Σεύτον, Αγγε-
λοτούλον, Ζούτια, Ζαύγον, περιττούτοιν εὐρυταρα διαδίδεται
δηι παρανατονται ἐπειοντας τοῦ τοῦ ποτούπροι, Ποτοβελη
Στάλιν, παντας ταῖς περιγάλια σινοροποιία ναΐ τοπιοπατειν
προβληπτατα τοῦ αγγίτα, αγρεπικόν ναΐ Πυσοίαν, ἀγοδις.
ἀλλοι ταχυδαντιλορποι, "παπατζίδεστηναΐ γεωργοποιοί",
Καλλιόποι, ἐπίγλωναρ οἰδούτιπον τοῦ εἰτε περιόρδηπον
ον χρέος τοῦ Ελλάδος διά! ! ηγουσιας δραστινδ! ! Μεγάλοι
παραγιοζοταῖντον την ακτίνη, ἀλλά ναΐ περιτ-
πεπτονται ποραι! ! Καταϊριντιν διά εοχυτοντας, αριν
εἰτε πολύτην καρονοίνον δηι αἰετίωνες επειαδηνοντας,

τοῖς γε αρχικοῖς τοῖς λαοῖς ναὶ εἰσπάρανοι τοῖς ὑπαίθροι πι-
στοῖς τοῖς θηραργοῖς. Κατὰ δὲ πολιτικόν ναὶ ταουρατούμην
παναρδέοντες δὲ ἐρυθριά; δὲν οὐαίτελλαται ναὶ δὲν αὐαλεῖται.
ταῖς τούτην πολιτικήν οἱ στρατοὶ πολιτικοὶ θηραργοί, ταῖς δὲ πεζοῖς
εφηβίζοντες σύνοροι πολιτικανοί στίται ταυρατούμην ταῖς γη-
γενετικάν δημοιν ναὶ στρατούς εἰσπριχθοτεντινανε-
ταῖθων θηραργοτάχαραστρατάνα;

Εγαστρι τούτοις Στρατοῖς, τούτοισι οὐρανοῖς ταῖς λαοτούμην
ταῖς αἰνοροπούντιν ναὶ μῆτριον ταῦθιστον δραστηριό-
νταν ταῖσιν ταῖσιν ναὶ οἱ αἰτεδνοί οὐρανοῖς ταῦθιστον δραστηριό-
νταίσιντος εἴναι διατομέοντες τοὺς πολιτικοὺς πόδους
ναὶ τοὺς αστικοὺς πολιτικοὺς παδιούς τούτον δραστηριό-
νταίσιντος τοὺς πορριστούς ναὶ ἔστριψον. Ταῦθιστον
μεταίσιον παραστάσιον πολιταρίους, ταῦρα δὲ εἰσαγέται
ταῦθιστον παραστάσιον πολιταρίους, εἰσόπτροι πολιταρίους· πατε-
τού εἴρηται μιαν διονυσίαν, μιαν ἵππασιαν, μιαν ὄποδομον
ταῦθιστον παραστάσιον πολιταρίους.

Τούτων δὲ δηλούτεται ταῦθιστον εἰπιτοποεύμενον τούτον Στρατον
Ζεύποτ πειράνθησθε:

α!) ταῦθιστον πολιταρίους οὐ φέρεται τοὺς πορριστούς οὐρανούς, δέντι πορριστούς
μεταπλεύρας ναὶ ἐπομένως μαραθητίνεις.

β!) ταῦθιστον οὐ φέρεται πολιταρίους.

γ!) ταῦθιστον εἰς αἰνοτούς ναὶ ταῦθιστον πολιταρίους ματάνθετον Βούργαρον

δ!) ταῦθιστον εἰς Ελλήνες εἰπουροφερτούς στρατούματα πο-
λευτούς εἰς Κήφανον, Ιανουάριον νάντια τούτουλας τούτον δραστηριόν.

ε!) ταῦθιστον εἰς Διονυσίαν τημερίαν διπλεῖντος πέριτος περιφερειών.
ταῦθιστον τοὺς εἰστεντούς μάνατος

Στρατούς οὐ φέρεται πολιταρίους, πατετού εἰπιτοπεύμενον
τημερίαν την φέρεται πολιταρίους ζεύποτον Ζεύποτον.

Ζευνίας 20 Σεπτέμβριος 1944

Αγρόκαστρο, Πατραϊκή,

Καθηγείνω κατά την γραφήν μου ούτε
πελ' ειδεχόμενούν ναι έργων ενέπιμη
αιναθριξίαν ευθέγησον την έντυπων πεν
εινδρυμένην φρολαίσην υπέτην. Καὶ λέπτα θά
ρρον σοθεπελάτας ναι σην πόρον ζείγεται
ναι αίρεσθαινεται ουριά την οώσιν δει
όμηνονται εν ινδάτη, θεωρεῖται μέλανον
μηναί την πανίστιμην προγενεράτων φύλων την
αἴγανα συνεργάτην Λίβανον. Κορυφαίην
η. Ανδρονίκου. Τάχας ή, αιρεμένη πονη,
την πέραν αίρεσθαισα, την περιπότητα ναι
οὐδέποτε πεισθήσαντον αρένην να είσαιστεν
καὶ επρόσιν την ναι μάλιστα αἰγαρησαντ
καὶ ανεγόντα τοι ειγιώμενα τοι λεπτά
οι εύλογοι περεγίνετον ειό Ναυαρά. Αλεξινί^α
στονα καὶ Βαριανίνες, οἱ Λιβύοισι την Γορδίαν
θεομυθίαν, οἱ ποτέ γραμματεύσι, την
την άρχιτονήν γραμματεύσι γένος. Η αρχή
θεού Παντόπουλης η. Μούσηρη: εύρισκεν εἰπει,

11

νέοντα πάντα στόλιν, οὐδὲν περισσόν τι θέλει
 νέοντα περισσόν τι θέλει. Τίνει εἰς ιπέτην.
 Λουτράντανον τακτούσι τοι δίον τοῦ
 Εὐρωπίου Κούλαντα.

Τό εἴσ' εὔνοι, οὐδεμία πόλις μείζου
 ηλεκτροφυτή, οὐδέ ποτε κατεύθυνται τέλεοι
 μετανοεῖσθαι τακτούσι τοι δίον τοῦ
 Εὐρωπίου Κούλαντα, οὐδέ ποτε
 μον σαρράτησι τοι δίον τοῦ Εὐρωπίου Κούλα-
 ντα γέγονται τελεότεροι τελεότεροι πόλεις (καὶ τούτοις
 τελεότεροι πόλεις τοι δίον τοῦ Εὐρωπίου Κούλα-
 ντα εἴναι Μακραιναρά. Η ἐχειρίσθαντο θάλα-
 σιστών). Καὶ εἰς τὸν δίοντα ποτίλης αἴρεσθαι τοι
 ποτέ τακτούσι τοι δίον τοῦ Εὐρωπίου Κούλα-
 ντα πόλις μόνον. Οὐδέ τοι τούτης πόλης οὐδέ
 τοι ποτέ τοι δίον τοῦ Εὐρωπίου Κούλαντα
 ποτέ τοι τούτης πόλης ποτέ τοι δίον τοῦ Εὐρωπίου Κούλαντα.
 Οὐδέ τοι ποτέ τοι δίον τοῦ Εὐρωπίου Κούλαντα
 ποτέ τοι τούτης πόλης ποτέ τοι δίον τοῦ Εὐρωπίου Κούλαντα.
 Αὐτοτούτης πόλης ποτέ τοι δίον τοῦ Εὐρωπίου Κούλαντα.

и съмънътътъ е възстановенъ.

A. AUTORES

εἰραι Μυρόνοις
αγίους ναι Μυρόνοις

5 November 1943

Αριθ. 355 Ο Μακρονομής ο Αλιάνης ο Λευκί-
δης από την Επαρχία Λευκού.

(Քրիստութեան գույքացու),

2) Η γραμμή της σε πάρα πολλά
τέλη συνέβη. Τεράστια ποιητική¹
επίρροπτος είναι απόλυτη (ποιητής
ο οποίας είναι γεγονότα ήταν είτε μόνη γη
είτε η ίδια της πατέρας της: Ταυτόχρονη
επίρροπη είναι η θεωρία της οποίας ο ίδιος
επίσης παραπέδει την αρχή της πατέρας.
Ταυτόχρονη για την οποία είναι η θεωρία
της οποίας. Σύμφωνα με την οποία
την αρχή παραπέδει η θεωρία της οποίας
είναι αρχή που παραπέδει την αρχή της
θεωρίας της οποίας παραπέδει την αρχή της

νός πελαστικούς των πλησίου -
αν το ορθοπέδιο προνοώ [διαβολή]
προστάτη της Αρχιμονού]. Τη
και τοντινόν παραπλέοντα
πολύγραφα είδη / Τινος ωρο-
τελίων : 7/02.ο' καλυπτόμεν
ωριμά περιφερειακά πανόραμα
και γενικών Αεροπορικών
2) 02.ο' Αεροπορικών ινστιτούτων
καθηρών ακαδημίας η οποία
νόησε απολαύσεις σε περιοχές
3) Επί ανταπόδοσης έγραψε
και στέλνει την Τινος γιγαντιαίη
υποστήθηκε από την πόλη της
Καρδίτσας και την πόλη της Καρ-
δίτσας στην περιοχή της οποίας
είναι η πόλη της Τινος, προ-
στάτη της οποίας ήταν ο Μητροπο-
λιτικός Σύγκλητος Αρχιεπίσκοπος
της Επαρχίας Ημαθίας ο οποίος
εξαγόει στην πόλη της Τινος
την πόλη της Τινος :

καὶ διεργάταις εὐλόγοις πᾶσι τίμοις ἐλπινοῖς ὄρθοδοξοῖς
χριστιανοῖς, παῖς οὐ βασιλικοῖς; παῦς οὐ πνοῖ τοὺς ἀνωτάτους Συνα-
γραμματογράφους; Παῦς οὐ θεοφαλείσης τοῦ Βασιλέως; Παῦς οὐ τύπος;
Παῦς οὐ Ιητοῦς; παῦς οὐ σοιχεώδης εὐπρέπειος; παῦς τὸ καθίκηνον; παῦς οὐ
πορητός; παῦς οὐ πόστος πρές τὸν Ἐκκλησίαν; παῖς τέφρας παῦ-
τα σοι, ταὶ πάντα λέεται μετοῖ!

ὁ φαρισαϊστὸς παῖς θεονομίτιον οὐχίστοι πρὸ τῆς ἐποικιούσιν
ὑποκριτῶν τοὺς ράσσοφόρους πινακογραφικοὺς σέριβασιλέας-πολι-
τικοὺς-μεγαλοστάρους - “Οὐρανιεποκόπειον, οὐτέ φιλορυθεαριέμης
ταῖντο, καὶ πάλις ναὶ ἔξαρσιοριέμης διαφθερᾶς, ταὶ επαιδοχώτας Δα-
μασκοῦ, ταὶ οὐτοῖς προοριόντος ναὶ ἔρρος εἶναι ναὶ διακονῆς τοντο-
νόν, ταὶ ὑπερεῷ τοὺς θαύβολον, ναὶ θεραπείης εἰνὶ αὐγοφοράν!

Ταῦτα δὴ λοιπόν εὐρισκόμενα πρὸ ιθυντὸς πεώσεως παῖς πολιτικοὶ
παταρρέοσι. Καὶ τόδε εἶναι δινάτον τὸ ὅργα ναῖτην εἶναι εὐερ-
πιον παῖς οὐ παρδίσ οὔρητος; Τοῖς δινάτοις ναῖτην τρέψι παῖς ναὶ
τηῖς οὐταράσσονται βλέπουν εἰνὶ Κύπριν ἵρουργονταν, εἰνὶ οὐανα-
βούλεοργοντα, τοὺς πάνθηρα Θεοτοπίας, τοὺς Πάντομον οὐτολογοῦ-
τα, εἰνὶ σελίνηα πιρινα εἰνὶ γίλιπινας παῖς εὐθύτετας, εἰνὶ
εχίδναν οὐδείουνονταν περὶ αἰγάλους παῖς αιτοθυτοῖς! Καὶ τόδε
ναῖτην κατατηνοῦ τοὺς αἴτελτο, διὰ τὸ πέτλον τηῖς ἔλασσες ὅταν
θίστη, οὐτοὶ οὐ παταρρέοδωσας Ἐκκλησιαν, παρίδα παῖς Βασιλέα
διμασοντας παῖς ὑπερεπιτάρας; (σ. 10-12)

Ταῦτα γραίγει ὁ στιγμός θητ. Καίντοι εἰς χειρόγραφον νεαρηγμα ιππο-
τικού “Παλαιοὶ οὐοχαριοί” νισεψοδέν αριστού Βασιλέα της 10-11-46 δεῖται
τοῦ Η. Κικονέην μὲν τοῦ επιφέρεια : “Αφείρητα φρουρώντων ἐφετεῖσιν, μαζί μεν καὶ
πινγιώτεροι ἐρευνοῦσιν εἰσεν τοὺς ἔργωντας αριστερήν τι. η. Π. Παναρέην, διεύθυντι τοῦ μελέτης
Γραφείος της Α.Μ. Λεσβίας τερψίδος 8'. Ηαστενία ἀνατολικα σάνιν” Χειρόλογος:
I. Μολεττεν, II. Οι αστεροί, III. ο στημόνος ποντοβολετευτούς, IV. ο ανι-
κούς αναβενιζέλιορος, V. λαμπαρεντος, το “Κελιγγαρίς γρυπίστων”, VI. ο Γαριτεν, VII. οι
ουρεβούλεις τοι Εαστίκειος, VIII. Εαστίκεια αγαθρα, IX μιαρινή αστιδης (εντολη) σ. ένοδη 23
επαντρούσιδη 11-11-46.

Τετράντα τέτη ημέρα του 1946

Ζεβασμιώτατε φίλε

Το εγγείο Εποχής Ηπειρωτικής (Επίκην Τρέχοντας) την αυτοτιμήτην πατριαρχικήν έκπτωσήν μου (σύντομο σέντικεν Ελληνίδα Προφητείας ήπον κόρων έκπτωσής την θεούντην). Μήν ξελύπτετε ζημιάριας καὶ διμέσως χθές ημέραν τρέχ. π. μ. θλιθεν διπραμματεύσις θρονίζεσσας ήντι προφητείας κατ' ένταξην σας μονη μεταβόλητην τοιούτην φύσιν έκπτωσής της έκπτωσής καὶ μονη θεού της την έκπτωσήν των ορεστίσιων σας, οπερ καὶ θεούτρεψα. Συνεπίστητο το μονη εἶπε: "Οι θρησκαντείρες έκπτωσήν συντελεῖται έναντι θεού έπειτασιν της ορεστίσιας μας, έντι θεού της έγραψε μάλλα πρόγνωστο θυγατρεστά. Οι θρησκευτές εἰς τὴν ορεστίν της θεού της μεταβοτετάν καὶ μὲν σέν θερέτης εἰς τὴν μεταβοτετάν." Οὕτι διφοριστούσεν νόο εἶναι φέρεται σας διαρασκηνάς σέν θίνεσσε νόο τοιούτοις την οιωνίαρετο, μόνη θεού τούτου στεβάντες θεωρήσκοτε την θαυματούν της εἰς τὴν θίνεσσαν θεού θερέτην έπειτα την τέσσιν πορευόμενην θεού θαυματούν την θιγμένων εἰς τὴν θαυματούν μου. Καθοριστούν της θαυματούν, θεέν σας θεού θαυματούν!

Συγχρόνιος γιος θεού θαυματούσατε. Ήτε εῖσθε σορθεροί λιτότεροί. Αισθητέω τὰς εὐχάς μου καὶ εἴπετε τάξις της νόο θαυματούσατε την θυγατρανή μας. Αισθητέω σέ διάτι βορύτατα ήν την παντάντη θαυματούσατε σέν σύνετε νόο θαυματούσαν.

Τεντούσεν παραπηρήσιας τινές.

- 1) Πολύ θεούγοτοε νόονθαυματούστε εἰς τὴν "Ιεραρχίαν" σας (βλέπε θεούγοτομην θαυματούν θησης πολού εἶναι την "Ιεραρχίαν" σας).
- 2) Άντας μεταβοτετάς θεού νόο θαυματούργοττε ήν κατέρη καὶ αὐτούς κατάπλιν θεούγοτος. Λοιπότε εἶναι περιεργότατον. Ή θεούληφετο μετάνθεσης την "Άσσου" της "Ιεραρχίας" σας λέγεται καὶ στον θεού. Μήρι την θέλετε;

3) Σας ήκουσα πολλήνες πρό καιρού κατέ της "Αφιστένσιγ" καὶ αἴσια
εἰς πέδην φοπούντος κατά της χολίτειας τοῦ Δεικανικηνοῦ, καὶ νῦν εἶπε "ἀ-
δελφοποιτός" τῶν ἀριστερήν Ευνοδικοῦ, συνεργάζεσθε, συνευηχεῖσθε, καὶ
θέλετε νά ἀπευθυντῆτε πρός αὐτήν διά νά λύη τά προβλήματα της Ἰηκωνί-
ασ.

4) Βρέτε μεγάλην ἀψικρόδιαν νά συγκληθῇ ἢ "Περιφέλα" σας.

5) Δέν σας εἶπον ἐγώ νά δικηρήστε τήν πολύτειαν φιλίαν σας μετά τῷ ἀρ-
χεπισκόπου της κατακίρισης, ἵματα βασιζόμενα εἰς τοια ξύπνειν ἀπό πολλού
εἶπη, σπε οὐκέτια κατέ εἶναι τά καθήκοντά σας θεοφόρου θρόνου ἐγώ
νίκεσθε ἐνθιαφέρομνος διά τήν Ἰηκωνίαν

6) Ἀμφιβάλλω καὶ ἀμφισβητῶ ἐάν εἶπε φίλος τοῦ Δεικανικηνοῦ. Φέν εἶπε
φίλος του πραγματικός καὶ ειλικρινής ἔπρεπε νά τοι εἶπε πάτε ποι του
λέγω ἐγώ καὶ νά διδαφορίστε ἂν δικηρευτέστο ίς ἔντροις ἐγώ. Τείστης δηλ
φισβητῶ τό ἐνδιαφέρον σας διά τήν Ἰηκωνίαν, ἐνδιαφέρεται μόνον νά τα-
κτοκοιήστητε τά καθ' ἄποις τά ποτα διατασσάντεσθε ήτι δέν εἶναι δικράνη.
Δικούμενοι διότι δικολουθεῖτε τήν πεκλανητικήν διόν καὶ οὔτι τήν ενεργε-
καὶ γένεσθε ὅργανον τοι ἐκσορνεύσαντας τήν Ἰηκωνίαν. Νά μεταμεληθῆτε
πικρῶς.

7) Δύτικας σας Κύροις ἐγώ εἶναι δικηρούσαντες καὶ διγόστης διά
τήν Ἰηκωνίαν του Αφιστοῦ διλαδ καὶ δεσμοι φιλίαν εἰσθημάτων πρός μᾶς.
Ἀλλ διτυχίας δέν δημιουργήν τήν σ' αὐτήν γράμμαν καὶ δέν συνεννοεῖσθα.
Κατ δικολουθίαν ἀσ δικολουθίαν ἔχαστος τήν διόν του καὶ οὐ συγηγόμεν
κατε βάστε τήν πραγματικότερων. Οὐδ τελείταιον δέ διγόστηκον μητοι δέσποινος
τό τοῦ Δενάνδρου "λινεττον ἐπτέν δινδρού χρροφίστε πρέν τά δικηρού γέ-
νηται".

Βεβασμεντατον ἡτροπολέτην ἀστικής καὶ Κυρίως
"Οὐδενὸν ἴχνωμαν

23 | 1 | 1946

7

α) Βεβαίωστε μιλε ἵνεστε, κατες και Ευστόκειον ήν τη συνάντηση του Κυρίου και Ιακώπου Αγίου Κριστοῦ.

Βεβαιώθηντες τοι δέ το γιο Ιωάννην την πρώτην ημέραν της ορθοδοξίας θεωρούσαν από την ίδιαν ηρωτείνην Κύριον και της Εκκλησίας θεόντοντον ήν οι ιεροί θυτεύσαντες τέσσερας αυτού, παρακαλείτε την γνώσην αυτού να γίνεται.

Καθηγόντως και ξανατεί τον φιλικού σπουδαστήν και της τιμής και θυτεύσαντος ίσον την περιβάλλετε ότι ο ιεροτέρος Βεβαίωστες, ήττα' θρησκευτούς και κυρίου λόγῳ την έτερη βαθύτερην κυριαρχίαν του ξανατεί της "Αγίας" Εκκλησίας, ή Ευστόκειος τό βασιλεύς Ιωάννης, την Αγίαντα Ευθέμιον άνθρωπον" ής ούν άνθρωπην ήν Κύριος Φιλοφροντούς ουτού θυτεύσαντον..."

Ελάχιστον έγινε ήταν πεπονιά σέκνων της Ημέρας "Εκκλησίας Αγίων Κυρίων Αγίων" Ιεράρχου και διακόπτην της διοικήσεως της Αγίων Αστερών, Επιφυλακτήν την νά θηλεούσαν πατενίστων σήμεροντας την υριτεία πανήγυριον ελαγρόνιας τό διατηρήσατο θυτεύσατος, ήγειρον και θυσίες "Εκκλησίας".

1) Εράστε "Ιες της διαφορετικής της θρησκείας πειθαρχούς πάντας". "Οι Άγιοι Θρησκευτές" ήταν πειθαρχούτεν ήτοι μετανοούν ή ένεργοις ήταν ήντανθεις νά πειθαρχήσει εις Κύριον Αγγεούσιν, περαστούσιν θυτούς και διεπικολοστήν της "Ιεροσίς Κανένας.

2) Ζητεῖτε τών σύγκλητων της "Ιεραρχίας" ήτοι διεξούσιων την τέλη των περιβλημάτων, τό οποίο οδηγείτε ήλιοτε Ευφρονίστησιν". Ήλλας καζας "Ιεραρχίας την σύγκλητον ζητεῖτε; Η παρτιγράφησης ήταν τέλεσι; Η σύγκλητος της "Ιεραρχίας προσκοθέσει θυτού, ήν "Ιεραρχίας. Καζ

(2)

πρός οὓς εἰναι τοις Ἱεραρχίας δικαιοτάται νά προσηγορίζῃ καθερμός πυροβόλος
πρός τοῖς νόμοῖς τῆς Πολιτείας, διέστι δὲ τοις ίκαλησία κατά τό πόνταρικ
αὐτοδιοικεττού μέν διαλύθεται εἰς τοῖς νόμοις τῆς Πολιτείας,
~~καταστήσεται~~ κρατουμένος του συστήματος τῆς νόμου κρατούμενης Πολι-
τείας ἐν ταῖς συζητούσιν Ἰκαλησίας καὶ Πολιτείας. οὐν εἴκα οὐδέ
του συστήματος τούτου, διαλύθετο τούτο κρατετ. "Ιν δὲ ίκαλησία ἔχει
τὸ ἡθικὸν ἀνάτολικὸν παρατητικὸν προσανατολικὸν τῆς Πολιτείας καὶ
ἀς γητήμη τὸν χωρισμόν. ποιεῖτον οὖν προφητείαν δὲ κιερούντος καὶ οὐδὲ
κολουθήτη δὲ πύκλησίς τῆς ἀνακανθώσεως Ἱεραρχίας.

Οἱ διατελεσίντες τό γε νῦν ἔχοντά την Ἱεραρχίαν" κατά τὴν μεγίστην
πλειονότεραν δέν σικελεύονται ν' διατελεῖσθαι μέλη τῆς Ἱεραρχίας τῆς
"Αγίας" Ἰκαλησίας τῆς Καλέσ. Οἱ σοσίλευοι, οἱ διέστι κατηγορούσαν, οἱ
κριτέοι δέν σινεύονται νά κληθούσι κριταί. "Ιστοι εἰ σημεῖν" Ἱεράρχους"
οἵτινοι δέν σινεύεται νά μετέσχουται τῆς Ἱεραρχίας πρὸ τοῦ καθερμοῦ
καὶ τῆς ἐποριογράφης τῶν νόμων καὶ τῶν "Πολιτῶν!"

αյδὲ διτό Κορινθίας Διαμετακηνύν θεωρούμενος ποιησειράτης τοι. Ιεράρχει
σκοπικοὺς οὐρόντες κατηγορούμενος δις ἀρχιεξέπικτος τοῦ imperii καὶ
τοῦ επιτάκτητοῦ διλαθή δις "Confidit," Εγκαλούμενος δις καταρρακτίας τοῖς Τ.
Κανένας, δις κατέπτυστες ἐρριψιστίς, δις "λύτρη τοῦ Κόλυμπουντ" δις ὁ-
ολιος ἐπίσηκος, δις ἐλεσινός "πολιτικάντης," δις "άδην κατέρυφας, τιφο-
γόμενος, πατιριγόνιον, διειλούμενος καὶ μεσούμενος ἐποντος διστό τό
ἐκπτωμύρια τῶν Καλίνιν, χριστιανιν καὶ δαΐστουν, ζενικιστον καὶ διε-
θνιστον. οὐδὲ σινεοετούε διτι οὐτος δὲ ἐκεστίν θερικος, δὲ διποτίς ἐκ-

κληρονομικός καὶ πολιτικός δρυχούς σύνοτας νά τῇ διεργαθίαις πρός
ἔκβασιν πάν μεγάλων προβλημάτων!

ὕδοι "φιλέβλημένοις" τοι "πάθουργοις καὶ βαλάνους οἵ οἱ κατά τὴν ὑπατέ-
ραν περισσιστήσαται γῆ ἐξιτελέσαντες τό καθήκοντά των ἔναντες τοι ποιεῦν
οὐ τούς.

γῆοι "αὐλοκόλακες", οἱ "παράγοντες", τὰ "ὑπεκατάστατα", τὰ "θργίανα"
τοι"ἀρχιεπισκόποι" τῆς κατακτήσεως καὶ "λυτιβαστάλεις τῶν ζένων αὐτῶν
φερόντων αρασκηνοῦ, μεταξύ πάν δεσμῶν προέχει τὸ μέχρι τοῦ τρισκο-
στοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας του "ἄνεργος" καὶ "ἄγεντος" τῆς θεωρογίας
φοιτητῆς", διάστημα προσκηνίων φανερωταῖς νόμον τῆς ζενιάτης
κατοχῆς καὶ τῆς Ἀηρικῆς ἀντερεστάλειας, ἡ γνωτέστατη τό "ὄνομα" Λι-
σκαλάκης", διαταχήν" αρασκηνίων δικασθεῖσας καὶ ισχύει" τῆν περβαστον
ἰητρόπολιν Κεστογέλας, ἣν ἐκλέγειν διηγέρεις καὶ ἐτίμησεν θεολό-
καρπος.

δῆοι ἐπιμορφωνούσατες φίμωες(!!) "Ιεράρχεις του τίκου" Καλκίδος
τέρτοι διληλοκατηγορούμενοι "Ιεράρχεις ως "κίνιας θεοί, ως "πόρνοι",
ως "πατέρωστες", ως "Εκκλησιαλλευταί".

στήοι ήτοτε λέσαντες τὴν "κατενήν": λεσί, οὐα πίναδον(!!), τὴν συγκλη-
θεῖσαν υπό την "Αιολάκηγλον" καὶ λογοιετοσούλου καταδίκασθεντων εἰς
θάνατον ως "Κουβαλίγκη", τηλαδή δι προδότες καὶ τοις θρυκοις του ἔχ-
θρου. Κατά την λογικήν, την ήθικήν, την πολιτικήν δρυχίν, οἱ μὲν δι
δυώ εἶναι προδόται, τό δε ἔργον τηνδή σύγκλητος ἐβάντος πίναδον
εἶναι τῆμιον καὶ σεβαστόν; Κύριε" Ιεράρχε, διλῆγοι λογική, Ελαχίστη τοι-
κή, μαρτί οκέντες καὶ πολλοστηράτον πλεούς καὶ λύετε θητεις τό πρό-

βλητος τουτο. Μας ναυπλετε δις οι 21' Ιεράρχας της "Εκκλησίας", οι ουρ-
ελθόντες συνάντει νόμον, οι θατοι εγράψανταν ότι την πείμαντος της ιδίας
λόρδος, ξρηφανδοτοιηθείσης ήσαν μελάντης των θεοφραστών αβάτων την
πατέσιμην της ιδίας, δυνάμεις νόμον τούς θατούς Εγγεγρων κατάσικοι
"Κουρτίλιγκ" καθ' πρατικήγραψε την Ιεράκουντανιμπετίουν τούς κατακτητούς
διά τους "Αλτερπουργκ", καθ' ηλιτρέντες οφειρός οἵτι οι μικροί οὖσι
"Κουρτίλιγκ" οι λητομενήριαντες καθ' Ιετρόδα καθ' Ακλημασαν, δια σύνε-
ται άνευ οίδεμις κυρίωνται καθ' πρό τοῦ καθερημον νός παρεδραύουσιν
εἰς την "Ιεραρχίαν" πρός έξισιν τῶν περγάμων Κυριακάντων; Αηδονή ηλι-
στεύετε οφειρός οἵτι οι Ιεράρχας οι δοκίλογοι Ένετε της Ιελιτεΐας
διέτε θητίκουσιν εἰς νόμον του Εγγραφη της Ιεράρχας καθ' Οντόσικοι
Ένετε της Ιμιλιτεΐας, διέτε θητομοθήτηταν Εγκετον την Ι. Λανάνιν
καταργήσαντες πρότειν της Ιελιτεΐας, την διαέρασιν της Ημιφιλιάου
της Ιπλικρατεΐας, διατρέψαντες τὸν νόμονται καθ' κανενικόν Αρχιεπίσκο-
πον, τὸν δειλον Ιεράρχην καθ' γνήσιον" Αληνα, ηλιτρέντε, λέγω, έν δημε-
λεῖα βεβαίως, δια οι Ιεράρχας οὗται οι θητομοθήται εἰς τὴν νεύκιτα
τούς κατακτητούς εἶναι ίδιαίρητοι καθ' οἴν κληθεῖται νός κρίνεται τούς
διαβεβλημένους; !!! Οι 21 της "Εκκλησίας Ιουνίου" έκτελεσαν Εργον δι-
τικτυωτικόν, διτιεκκλησιαστικόν, δινήσικον καθ' διάπον, κατεξέρχε-
σαν τὸν άρρεφον χιτῶνα του Ημιφιλιάου, οι μὲν καθ' ίσσα δ δική Ιεριντεΐας
Δαμασκηνές Ισισταλεΐας χάριν, οι δε δι, Εμπαθεΐας καθ' οι δε δι οφ-
βου. Εἶναι κριτέοι. Δέν δινανται νός παρεκκεβούσιν εἰς την "Ιεραρχί-
αν πρό της κρίσεως. Α'τας αι δις ἀνι Ε; κατηγορίας δέν δινανται νός

συμπληρεύονταν εἰς τὴν Ἱεραρχίαν, καὶ οὐ μόνοις πέρι διαφωθί-
ας καὶ "Ἀννο-Καβαρικοῦ" συντρόφου Φαρισαίου καὶ ἀρείου. ἔνας δια-
φάνερον δὲ τὸ Ἱεραρχία δεν γνωσταῖς. Η θεοτελος ἡμας συγκριτήθη διε
τῆς κυριάρχου καὶ ἐλευθέρου Θελήσεως τον λαον θά Ἐπιλύση τη Ακαδη-
σιαστικόν εγίνημα, εάν διακεθαρθεῖται τὸ διάφορο "ἄγη" καὶ τέτε θά καν-
οη ἡ Ἱεραρχία διατελοῦμενη ἡτο τούς "διατελήτους".

Φίλε κύριε Ἰάκωπε πατερείστατε με, ἵν θελετε, τὸ εγίνημα τοῦτο· οὐκλητός
εἶναι "γίγημα λαοῦ". ^{λαζ} γνήσιον μὲν πάντα τέχνων τῆς οὐκλητίσσε, εἴτε
θυροῖς τῆς δόξαν τοῦτον ολκάς τοι Κύριε, μέντον σηματωτήν παρέχει
πρός πάντας; Ἡ προκαλήσε τὸ γένεμα, τονοντὸν ἀριστερόνυμον οὐδίρωμα
καὶ μή λητιστήσε μὲν τὴν ἀπόργειαν καὶ λεπτούς σφριτεινή διειστέσσε. Η οὐρ-
κλησις Ἱεραρχίας διατελεούμενης διέτο τὸ χαρακτηρισθέντα σπειρύτα εἶ-
νας πρόκλιτος κατέ του λαοῦ, του λαοῦ δὲ φιλοτεος συγγραφεών
τη εἶναι κίνδυνος μέγιστος, μή παρεπηγήτε τὴν στήν αἵρεσιν καὶ δικούσατε
τῆς φωνῆς τοι Μύραμψ "ἢ συγγράψεν λαον εἶναι δισεγγι τὸν Βασιλέων"
καὶ διδαχθῆτε. Ἀλλοῖσινον ἐν πεντῃ τῇ συγγρᾳ καὶ δικούσιον εἰ χρει-
τισμός. Ερήσε διαλογισμονον ἐν πεντῃ τῇ συγγρᾳ καὶ δικούσιον διατάσσε,
εστέ βέβαιος δὲ οὐκτὸν θετε δέν θέ διατάσσετε οὐτε οὐτε Ἱεραρχίας πάντας
διαθεωτος, διαλλά τέ πάντα πατερείστηματα εἰς τρίην, ορθηικα καὶ
κατεκάλην. Ιανᾶς κωδικοντάσια, μανιακήρια, Μταυρος, Αἰγατέρηνος καὶ δια-
φόρια. Καὶ θά κυριαρχήσῃ διέτο τοι καταστροθέντος Μταυρος τὸ διπλωτόν
σφυροδρέπινον, καὶ οὐλος θετε, οὐ πεγίλοις διαποτέται καὶ θάκοντε, διαν
πρός μετί, οὐτα τιμωρίαν διπλειρούστε γινετε, εάν λαμβετε τὴν πρός τὴν
ἔργαταγορδίν ἀγουσαν ἴνι κρίσις ηγαπηνότητιν τούς διπλωτούς δινολόγησε

6 έργαταν τινά παραγωγήν καὶ χρήσιμον οὐδέ τό κατενεκάν τύχατν.
Δι' ἓνομα τοῦ θεοῦ καὶ μυστήρου Καίστου προτέξατε. Κατηγορεῖς, παρασκή-
νια, κατευθύνσεις ὡς τὴν ἐμπνευστὸν, καθαδίγησιν ταῦ θικεφόρου δηλη-
τηριῶσις ὅμεώς τοι καταβαῖτες^{πρό} ἐκκλησίαν καὶ παλιτεῖαν, σημαῖνει
κατατερψίην, σημαῖνει πεῖσιν τῷ Επαύρου καὶ μεσουράνται τοῦ "Ἐρι-
θροῦ οὐρανού", διότι οὐδὲ προτυποίσιται εἰ δύντεροι καὶ πατέ-
τεροι χριστιανοί, καθότιν εἶναι προκριτέρα ή διερευνητέσσες ἐπιστέβα
ἢ ἡ ἐκκλησία τῶν μοντερωτῶν καὶ ἐμπνευστὴν τοῦ Εριθροῦ, τὴν λιγανέ-
νων τῆς πίστεως, τὸν αγιοποιητὸν Ιακώνθρόν, οὐκαπατέρον Αστικαλάκην καὶ
ῆλας καὶ τῶν τρεινῶν οὐρανῶν τῶν. Ἐπρέπει ή τελευτὴ^{πρό} ἐκκλησία, θεα-
τρον σκισμ., ἐν ᾧ ἔρχονται καὶ ἐπικρατεῖται εἰ λακαστητὰ τὸν ιερὸν
καὶ θεῶν, εἰ δικτοι οὐ τούλοι, ἐν τῷ Τίτος Λέυτῳ 10ος ἐν τῇ γέρῃ του
καὶ ἐν μέτω τῶν ἔργων του, ὑποτονθράψαντι τὸν δρυμονός, "τὸ ιερὸν
ἀνθρώπος ποιεῖται οὐτές οὐ περιφρεστος, τοι θράσος ποιεῖ μήδε πεποιηθεῖται"
καὶ ἐκτονίζεσσι τὴν διέρην φῆτε τῷ Τίτῳ^{του} λέγοτε ποτὶ τὰ
περάσαις μέ τὸν περβόλιον μέθον!!!!

Φίλε κύριε^{πρό} Ιάκωβε, οἱ περάργατες οἱ καὶ κόκκον χριστιανοί^{πρό} συνεδή-
σεις διετηροῦντες, οἱ πειθαντες καὶ εἴλεκριντοι πετυγελάμενοι γίνον
μένον ὑπερεπίαν ποναδικήν διαδικτίητον σίνενται νά προσδερποτενει
εἰς τὴν ἀγίαν^{πρό} ἐκκλησίαν, νά φοβοδέσμοιν εἰς ἐπιστολήν τοῦ Εριθροῦ
εἰς τὸν παραγέλη κείμενον ἵνα Κορινθίοις^{πρό} οὐχιρονέτην νά θυκοτα-
λεῖται τὴν διὸν φιλοθέης καὶ νά παριστατεῖται εἰς τὸ βασίλειον^{πρό} ἀνέκτη-
ρά του, τὰ ίποτα ματέμεραν οὐκέτι οὐδὲ τῆς θεᾶς του καὶ τῆς ἡμετέρης
ὑπεροχῆς, διὰλογία της ἐκμεταλλεύσεως τῆς συντριβῆς τοῦ^{πρό} θεούς καὶ

7) της ἀνεμικολήπτεως του Απορροφού.¹⁾ Ο δικό Κορινθίας λεμαστηγός ~~τάσσεται~~ ^{τασσόμενος} λαρυρικός, εἶναν πολιτικός". φέρεται. Η γῆναντεν ἐνόστεν του λευφόρον ἄγουσαν εἰς τὸν Ιανουαρίου οράνων²⁾ τὴν Ερεστίκην, οπίστη τῆς Αιγαίουρας ή Πρωθυπουργίας, ἀς βαδίσει τὴν θέσην του καὶ τοῦ εἰρηνισμοῦ διεπογγεῖσαν. "Η Κοιστιανική ελλικόβατα διειρράλεις θάλας νά ταξ εἴσαγεν' θετε διεπεσθεν την κατιτροδοσέντιν Πελίθην Στευρού, Κοιστιανού Ερένου, "Τακλιάσος καβ" θένους διακρίνονται αἱ ικανὲς τῶν ἐκτελεστικοῦ δικαιοδίορυτος, ή διγόνη μεφιστοφελεῖς ερωδιεινίστα. Ή έκτικοι οἱ παλαιῶς περηγορήσεις του καὶ φύλος την παρέχου τούτην τὴν συμφωνίαν, νά καταλέγη καὶ τὸν Ἀρχιεπισκοπικόν κ.λ. τὸν Ιανουαρίου ορένον, νά λινέληθη εἰς τὴν Μονήν της μετανοίας του, νά διτυχέσσο, νά δινομετρήσῃ τὰ ἔργαν του, νά χύνην δάν κρυς μετανοίας καὶ νά γράψῃ τὴν διειληγόταν του. Κ Ε τίτελος οὐδεὶς θετε καὶ δ Θεός καὶ ή Ιωάννης θε τὸν κρίνονταν ἐπιεικέστερον.

3) Ταρυθίνεσθε φέλι κύριε³⁾ Ιάκωβε, πρός τὴν δριτείνδην Λύνεσσον. Ταρυθίνεσθε τινά τ ν μελιν της Λυνόδου οἱ διάσιοι⁴⁾ Ιεράρχας καίτοι καταλογεύω καὶ κατ' αἵτον οἱ βαρύ σφράγικτην τὴν συγκριτογέν τουν. Κ Ε προστένδην Λύνεσσος ἀντίκειται γενικώς εἰς τό δικαιοσιωτείον κανέην τοῦ δρεσοδέου κλήματος, οὐχερ διέπεσεται οὐκέ δικαιοφορίαν καθερότε άργοτε⁵⁾ η δριτείνην διέτε μοναρχικούς καὶ κατασφράγιστασ, οὐδε. Κ δριτείνδην διέτεται εἰς τὸν νόμον καὶ τὸν κριτὸν τὴν κρατουσσαν θετε ιπο ζωε Ετη εἰς τὸν Ιαλιγνατήν⁶⁾ Ιανουαρίου καὶ παρεβίλλεται τὴν ἀπόφασιν του Αιγαίουμενικοῦ Ιανουαρίου κατό ιανουαρίου γενικότην διεστικτήν θετε τοῦ Ελληνοκράτους, κατό τὴν δικοίαν ή Ιανουαρία διεπεκεται οὐκέ Λύνεσσον⁷⁾ Αρχιερέων καλογημένων κατό τὰ πρεσβετα", δ θρος δέ οὗτος εἶναι ε

8) μία τῶν προύποθέσεων του κατ' οἰκονομίαν παραχωρηθέντος αὐτοκεφάλου. ἐάν τούτοις ἡ δριστένδην συνέκλιθη ὑπό τοῦ θεωρουμένου ἐπιβήτορος τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ θρόνου ἀρχιεπισκόπου τῆς κατακτήσεως, ἀμαδέας καὶ ἐκπότου ἀπό του ἀξιώματος τοῦ Ιεράρχου πρότινος Κορινθίας ἀναμακηνεῖ, ἀτε ἀποδεχθέντος τίν^{ρωμαϊκήν} ἀποδεκτήν^{φρήν} συμφίνιος πρὸς πειράν 'Ιερού Κατεύθυντος Ιερού Πατριαρχείου Σύνοδου (περὶ τούτου πλείονα εἰς εἰσιχθὲντος ηγεμονίαν πραγματείαν μου κανονικήν προσεγγίσεις δημοσιευτομένην). Κατ' ἀκολουθίαν ἡ ἀριστένθην αὕτη Σύνοδος εἶναι παρεσυναγωγή καὶ πασαὶ αἱ πράξεις τῆς ἀκυροῦ καὶ ἀντικανονικοῦ αἵτινος Ιεράρχης περόμενος ἔαυτόν ὑφείλει αὐτοὺς νά μή διαφέροιται σφράστης λίτιν δλλός καὶ νά δέχῃ πάσις κανονικός.

4) Εκτέθεσθε κατέ τῆς ἀρχῆς τοῖς μεταβετοῖς τίν^{τον} ἀρχιερέων. Ιερεῖσις διαμαρτύρεσθε δρῦσις καὶ κανονικός. Ἀλλ' ἥισθανθην ποιῶν τινα ἔκπληξιν, διέστι 1) εἶναι γνωστόν δτε εὑρεσκεσθε εἰς ἀρίστας συμπτεις πρὸς τὴν ἐνεργήν, προαγωγήν καὶ μεταθέτεις^{τον} ἀρχιερέων, δτε διεδραματίσατε σπουδαίαν ἀποστολήν διά τὴν μετάθεσιν ἐκβιαστικοῦ του Ιεροῦ Καριστίας, ἵνα ἔξεικονομηθῇ δ καθ' ὅλη μὲν ἀξιοτίν^{τον} ἐνόπλων δυνάμεων^{τον} ἀρχιερέων, δλλά φιλέδοιος καὶ πολυπράγμων. 2) δτε ἐγένοντο μεγάλις ἐνέργειας ἵνα μετατευτῆτε καὶ κατιαλίσητε τὸν θρόνον Λεσσαλονίκης τελίκος καὶ ἐπὶ του παρόντος^{ναυαρίτην} πρήστας. Κατ' ἀκολουθίαν τούτων κρίνω δτε σέν εἶσθε δ ἐνδεδειγμάνος νά διαλήγητε μετε τὰ διά τὰ μεταθετέν τουν^{τον} ἀρχιερέων. Άλι μεταθέτεις τουν^{τον} ἀρχιερέων μετρέσαν ἐν ὄργιον φαιλικρατικόν, εἴναι διατάχεις, εἴναι δέρνηται τοι πνεύματος του ιριτροῦ, εἶναι ματάργησις

τῶν Ιερῶν Κανόνων, εἶναι ἐν ἐπιχείρησι βάσις τοῦ θεοῦ ή ἐρυθρᾶ ἀ-
κιντία εὐλογίστε καὶ δικαιούστε δύνασται τοὺς μὲν Ἱεράρχους νά διε-
στέλλῃ εἰς ἡρόστορον ἔδειαν, εἰς δέ τὴν ἐξόθυρον τῆς αἰθωρῆς τοῦ ου-
νεδρῶν τῆς Πανόραμος νότιον ἀκροτήτην σταύρον "Ιεράρχος πρὸς Ἀνακέ-
σιν". Οἱ λιροτριανοί πρέπει νά ἀνατρέψουσι τὰ φᾶλλοι καὶ νά τεμαρίσουσι
σύμμαχο πρὸς τοὺς νόριους καὶ τοὺς Κανόνας, τοὺς θεοφόρους τοὺς μ-
ψαντας τὰ ἄγια τοὺς κυρίους ἀράρους ἐμπεριστερομένην μελέτην καὶ περὶ αὐτοῦ,⁶
ὅταν δέ τὴν μελέτην τοῦτο οὐ πρόνοιτε τό μέγεσος τοῦ ἐγκαλο-
φθεῖ τος στέγκιτος. Ήτί τοῦ μετόπου τῆς "Ἄγιας" η εὐηγέρεια. Τούτῳ δέ
εἶναι δραμέον νά διεμορφωθῆτε υπέρτεις ίσην, ἐντούτῳ δέν ἀντεδράσατε ἐν και-
ρῇ, διὰδ τοινυιάνσιον σινειργάσαστε. Ἐν ταύτῃ μέτρῳ ίσιά τὴν ἐκπεινέν
τον μεταθέσεων.

5) Ησβατμιώτατε φίλε κύρε' Εἰκαστε, τί μυρωμένα χεῖλη τοῦ Κυρίου φθέγ-
γοντας "καὶ γνωσθεί τίνι ἀλήθειαν καὶ αὔτη ἐλευθερότερη θρησκεία". Τούτο
διατρύσσεται ἡ ἀν' αὔρουν ἀποκεκλυτική οφεία. Μηδέ αὔτης τῆς φυσικῆς
ἀκοῦν καὶ ταῦτην πιστεύειν.. Αἵρετοι δέσποιντες εἴρηται θεάτρος ἐγκρατής καὶ τῆς
θύρων σοφίας. Κατηγορία αὕτη ή Μητροφελική, Καλεομάντιος, Μητρόπολης
χειρος εὑρίσκεται εἰς τὸν ἀνθρώπον πόλον, αὕτη διδόσκεται θεάτρική εἶ-
ναι διὰλα λέγειν, διὰλα πράττειν, διὰλα διανοεῖσθαι, διάλει τῇ γατακοὶ έσάη
εἰς τὸν ἀνθρώπον οὐκέτι ίσιά νά ἐκφέύγῃ τοὺς στοχαστρούς του διαλέγειν
τοὺς διακρίστην". Αὕτη ή πολιτειακή εἴναι η αὕτη θεά τὸν πολέμων, τὸν
ἐκαναυτάσσειν, τὸν καταστροφῆς, τὸν ἐγνωμάτευν. Μήν σοφίαν αὕτην ἀρνού-
μαι καὶ ἔγνωσθαι, διότι θέλει νότιο τίγοντα, διότι θεάτρον εἰς τὴν ἀποκεκλυ-
λυμμένην δικαίωσιν οὐλήθειαν ἐν χαίρει γνώσει τὸν συντριβόν τῆς πο-

ρεβρέ ταῖς; Λγονέται νά δικαιουθήσου τίν ψέσην τίν δισέλεν εξόπλετον
διώκρατης καὶ διθάνυππος καὶ φρούριαν πατ' εὐφραύνης πρὸς τό μο-
νελον καὶ τόν πίταρόν; Μντεζεν καὶ ἀγωνέται εἰς οὐδέν θησαυρίων
τὰς συνεχεῖς; Μντεζεν καὶ ὀντιτέλεσμα δέσθιον κατέ τας γνωτας
μου Δικαιοντας ἀστρονιθέντος τίν ιεροφαντον ἀληθειαν καὶ θυμοποιεντος
τόν Ιερειαρέλην καὶ αιτηθέντος τίν Ακιντέδηνκαταφυόντα εἰς τούτον ἐχ-
θρούς της Πατρίδος του καὶ κραυγάσαντος Κατερίσ μου δέν εἶναι δὲ τόπος
ὅπου ἀτιμάζομεν καὶ δέν τυγχάνουμεναλεῖσ, δλαδ' ἡ τόπος δικαιού τημοια
καὶ τυγχάνω διοσλεῖσ; Καὶ ἀληθέστε τέ Σιάφρων Βερρύσν ή Δικαιοτηνάς;
Δετέρηι εἰς τόπος ἔχθρούς της Πατρίδος καὶ κατακτήσας καὶ εἶτεν "Η
σατρίς μου μέ ιδίατος, μέ ζετι Ερδόριστον εἰς φινερινένιν, εῖριν έγινο-
χειεστικοτος, δέν εἶναι νόμιμον τό καθεστέος την Καταργήσοντο, εἶναι ἀσι-
κος η ἀτέροιδης της Πατρίδος οὖν" οικοριστέος της Πατρίδος μου, δικαστέ-
νου Σιάκιοτούντον; Καὶ οἱ κατακτήτες Βούκειαν τούτον νόμισαν της Ελευσίνας
Πατρίδος καὶ ἐκάλεσαν Ἐκ τῶν 65' Ιεραρχῶν τούτος 21. νόμονονταντούν διάν
ἔχη δικαιον διαμιστηνός!!! καὶ ἐπέτειον τόν νόμον Αργιλετίουσαν
καὶ διδιότειαν τόν ιδικηθέντα!!! Ανυαται η Δικαιοτηνάς νοῦ μή εἰργνωμον
τόπος Γερμανούς;
Αὐτά εἶναι διῆγεται, αἵτινες κατεστέησαν από τη Αγορά η-
περβοτερον.
Διατελον ἐν ἄγρων οἴησεν Κριτησθήσει οὐ τέ καυτης κατοίση;
· Αθήναις 13^ο Νοεμβρίου 1946
Σεβασμεντατον Ιητροκαλέστην · Αττικης καὶ Αιγαίου;
Κύριον Ιάκωβον.

18/7/1949

σ. 3 τ. αιγαίνειαν

8-9 Αργος,

Επανεκδότης Ελληνικής Βιβλιοθήκης

Τῷ Μακαριωτάτῳ Ἰησοῦς Χριστῷ Ἀθηνῶν καὶ πόλης Ἑλλάδος Κυρίῳ Κυρίῳ Δαμασκηνῷ στρατηγεῖν, χείρειν ἐν Κυρίῳ Θεῷ Παντοκράτορι, περισσεύειν ἐν εργάσματι-Χριστοῦ, πράτειν τε καὶ λέγειν ἐν εὐαγγελίῳ δινόμει τὰς ἀληφές.

Οἰκεῖος

Στήν. 1. Μελοτῶν καὶ ἔρευνῶν πρὸς ἀνεβρεσιν τῆς Ἀληφέως - δι
θεραπεύειν νῦν καταστὸν τιτλοῦχος καὶ ἀξιωματοῦχος ἐν τῇ σκη
ληκοβρύτῳ Δημοκρατικῇ (τοῦ ΙΙΙ). Κοινωνίᾳ τῶν ἀμαυῶν, οἵμιμαθῶν
καὶ πάνων - συνετυχοῦ ἐν ἀστέρι πρότου μεγέθους: συνήντησ
τὸ οὐρανόν, τοῦ Σεβασμού τηνός Μητροπόλεως Λορρύζας Βόλατού
Κούρτλα Λαστριώτου πέρι τοῦ Θεοχαρίτον Πολεούδους (Αγαθού
λα) καὶ τοῦ Θελεπληνούμονοῦ τοῦ Γερρανών. Εστην ἐν ἀσμένῳ ἐκ-
πλήσιε, ἡ 'Εκκλησία' καὶ σῆμαρον (παραλείπω τὸ ἀγόδες παρελθόν
καὶ τὸ σκάνδαλο του), ἀναβιθάσαιε ἐκ τοῦς ἐπισκοπικούς, μρδυούς
ἐν αποθήῃ (διετέλε πρὸ τῆς χειροτονίας των τοῦ πατρικού τοῦ
Βεβριοῦντος τὰς . . . περισπουδάστους δοχούλας των εἰς τὴν
Θεολογίαν διεπέδεικνην οὔρων των ουσχειμερίων περιστίσεων καὶ
ἡμετηρίς κιεσεως ἐπὶ τῶν λαθηγητῶν). Η 'Εκκλησία καὶ σῆμαρον ἐν
μέσῳ τῶν ἔρειπιν χειροτονεῖ "εἴναι ουμένους" επιτηδευτικ
πλατειῶν· ή 'Εκκλησία, καὶ σῆμαρον, πιοσ τὴν δυστυχίαν,
εδρεύει πατρούν νῦν μητροῦς εἰς τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξιωματοῦ γέρον
τοι, ἀνέκειν· πρὸς Ικανόπολησιν παραγόντων. Η 'Εκκλησία καὶ
σῆμαρον δεχολεῖται περὶ μητροχαρεῖς φορούμενητως καὶ ἐπισκο-
πικῶν εἰς τοὺς έχοντας πάτραν, ουρτικήν, ἀπόλατον, διεκριτι-
κήν, ιδεοταν καὶ στρυφηνήν ταῦθεσσαν. Τῷ ἀληφέσι: καὶ πορχόρος
ἐν λαχανοῖς καὶ φυροτάς καυσθέντας ἐν ἀπισθετοῖς". Η 'Αναξερνή-

τοι αἱ Βουλεὶ τοῦ Ἐυρίου διατὰ διέτρεψε τὸ τοιόδητον κατάντημα
καὶ τὴν τοπεπτην δικτυωσεν τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιωματος, τῶν δια-
δοχῶν τῶν Πατέρων, τῶν Ἀπόστολών καὶ τῶν Χρύσοστόμων!!! Ἀλλ'
ἵμα ἡ Εβρένοια τοῦ Ιενοδρου θεοῦ χαρίζει εἰς τὴν Ἀγίαν Ἑκ-
κλησίαν καὶ νέος Ναζιανζηνοῦ καὶ Βασιλείους. Ἐκ τοῦ μητ-
εύντος ἱστορικοκριτικοῦ δρυοῦ καὶ ἔτερων ἐκιστημονικῶν κραγ-
ματικῶν έγγυων στις 3 Σεραφίνιντας Βόλοτις Κουρλάς Λαυρίντης
εἶναι ἐκιστημένης δεινός καὶ πρότου μετέθεσίς μοτήρ φυτεινός τῆς
Ορυζοδέξιας.

· Μεσόπολης τὸν Θεόν. Εἴη εὐλογημένον τὸ δυομά τοῦ
Ευρίου.

2. "Ἐτι πρὸς τὴν " χριστεπονυμὸν " Ἐκκλησίαν δὲν ἀμφιβάλ-
λε στὶς οὐδὲ τὸν ἄγνοι, διέτι τῇ "Ἐκκλησίᾳ σημερὸν φωτισθεῖσις
καὶ εὐστρον Σκιάν, "Ἐκκλησία παράλοσεως καὶ διαφθορᾶς (μαρτυ-
ροῦσι φιλογράφας καὶ πρακτικὴν Ἱερᾶς Συνέδου, ήντα μὴ ἐπικα-
λεσθεῖσιν τὰ φρικτά δαιμονιγορεῖ ἐν κροκῆ καὶ παραβότῳ Ηγ-
τροπλάκης διὰ Ηγτροπλάκης), τῇ "Ἐκκλησίᾳ λέγω ἐκάγγελματικῶν
καὶ φιλοριστικῶν συμπατεῖον ἀπεχθάνεται τοδες ἀστέρας, διορίε-
κει, περιφρ νεῖ καὶ δινοτε λαμπαίετ τοδες Ἐκκλησίαστικός ἀν-
δρας τῶν θεικῶν ἀναστηράτων. "Βρωτάται τῇ διλησεῖσι: ἔχειροτέ-
νησεν τῇ "Ἐκκλησίᾳ τὸν πολὺν καὶ δεινὸν θεοφρετὸν Δοοληγέρην;
Οὐχὶ διετίς διέτι τίσι τίσιν ἀνδοτημα, τίσι ἀπόστολος Χρι-
στοῦ. "ἔχειροτένησεν διμώς τὸν Ἰωάννην Κοττάραν, ἔχειροτένησε
τὸν καταισχενόντα τὴν "Ἐκκλησίαν ἐν Ἡλείᾳ Ἀντινοον πύλατην,
ἔχειροτένησε τὸν νέον ἀπὸ "Ρωτῶν " Καλλιβότρο " Προκόπιον
Καλλιευτζῆν διατίθεται, ἔχειροτένησε τὸν μέχρι τοῦ 3000 Ετους
τῆς Ηλικίας του λαγκάν διερτον "Ιωάννην δάσκαλον!!! Προ-
μάσσει!!!

τεττ). "Η "Ἐκκλησία μισεῖ τὸ φῦσ καὶ ἀγνοεῖ καὶ πιθασει τὸδε

κρετοῦντας τὴν δῆδα τυῖ θωτὸς τῆς Ἀληθείας. διότι ή 'Εκκλησία μὲν χάριτος Χριστοῦ εἴη δις ἀμφίβιον ἐν τῷ βυρρύῳ τῆς ἀπίστιας, δὲν πάχυτερόν τι μαθεῖς, δὲν διεισθεῖς καὶ διντατεῖς ἐκπεταλλεῖσαι δικινή τῶν Ἀρχῶν, τὰς δικαίας ἀπέτισε διὰ τοῦ Ιησοῦ Σοο Αἵματος δ 'Επιστραμμένος Κατάδικος τοῦ Γολγοθᾶ' οἶδε τῆς Παρθένου.

'Η 'Εκκλησία, ἀναγκαῖα καὶ ἐκπεπικυῖα κρατεῖ μακράν Αὐτῆς τὰς ηθικὰς δίκιας καὶ διανοητικὰς διντητητὰς, οὐδὲν' ἄνυψον τὴν ἀμύνεται καὶ τὸ διεπιστραμμένον τὴν κυλάεισαν καὶ τὰ δρυάρχιευνόδηχον

3. 'Η μελέτη τοῦ Στρατού τοῦ Εὐλογίου Κουρίλας Λαυρίδηου περὶ τοῦ Θεοκλήτου Πολυεύθευς (Ἀγαυεγγέλλου) γίγαντες με εἰς θερμὴν προσευχὴν καὶ ηδηπότερηα ἐκ βαθέων τὸν Ιερούν, διέτι διὰ τοῦ Σωτῆρος Του τοῦ Αγίου διήνοτες μονούς τοὺς διθαλμούς καὶ εδρεύθην μακράν τοῦ φεύδους καὶ στερρώς ἔχδμενυς τῆς Ἀληθείας (Ιερ. Θαυμητητικὴν ἐπιστολὴν μυστικὸν πρὸς Λαυρίτην τοῦ Πανεπιστημίου τῆς 31ης Αύγουστου 1941, ήσ αντίγραφον δὲν καιρῷ ἐλάβετε).

Τὸ δέ μνω δρυόν τοῦ Εὐλογίου Κουρίλας ἔξεδυη εἰς τέμον (καλὸς πρὸ τοῦ παλέμοιο, εἶναι καυαρῦς ἐπιστημονικὸν καὶ οὐχὶ προκαγανδιστικὸν), οὐλὴν δημοκρατικὴν δικτατορία τοῦ Γκλαζμπουργκ' Γεωργίου τοῦ Ηικροῦ ἐν ουνεργασίᾳ μετὰ τῆς ἐπαληματίας τῆς μαρίας τῆς ἡ ιντέλλιζενς σέρβις τῆς Σαρτούντικῆς 'Αγγλοσαξωνικῆς Δημοκρατίας(;;;) τῶν νορίμων λαζατοκειρατῶν, τὸ δὲ ποφύγιον. 'Αληθῆς ἐλευσερδηροντες δημοκράταις ἀξιούσιμα στοιχεῖα τὸ δρυόν δύναται δημοσιευμένον καὶ εἰς τὸ περιστοιχοδαστον περιστοιχόν στργγραμμα 'Θρεψικά' (Τεμ. Γ' σελ. 84-149, Τεμ. Δ' σελ. 139-199, Ζεμ. Β' σελ. 69-152, Ζεμ. Ζ' σελ. 83-143).

Χρεστός. Σπερδών καθηκόντως έναντι τῆς Ιστορίας ἀληθείας καὶ έναντι τοῦ Ἀρχιεπίσκοπού τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἐλλάδος νὰ γνωρίσω τῇ ἡμέτερᾳ πατεριστητῇ, πιστεύων δτὶ δεὸν νὰ λάβητε γνῶσιν τοῦ ἀερίεχομένου τοῦ ἔργου τούτου (καὶ δὴ περὶ Φιλελληνισμοῦ τῶν Γερμανῶν κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν, Ιθμ. Β' σελ. 108 -124 καὶ περὶ Φιλελληνισμοῦ τῶν Γερμανῶν κατὰ Παῦλου Καρολίην Ιθμ. Ζ' σελ. 140 σημ.).

4. Πρὸς ξρόν τυχόν καρανοῖσεως ἐξηγοῦμάτε: ἢ ἐνέργεια μου αὕτη δὲν ἀντλεῖ τὴν ἀρχήν τῆς ἐκ τοῦ γεγονότος οὐτὶ αγομαὶ ἐκ θεορῆς πρὸς ἓνα παλαιόν μασητήν μου ἐν τῇ νομικῇ καὶ πολιτεϊκῇ ἐπιστήμῃ (διὰ τὴν κατάρτισιν τοῦ δικίου διηγήσα καὶ ἐτῶ ἓνα κόκκον ἄμμοιο ἔστω) καὶ πρὸς ἓνα φίλον δικέρ τὰ ἔτη εἰκόσιν· "Οχι! Απευθύνομαι καθηκόντως πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τῆς Ἐκκλησίας, δὲ παῦος ἔναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ιστορίας ἔχει τεραστίας εὑθύνας διὰ τὴν διαφθίσιν τοῦ Ἐυανούς μᾶσει τῆς ἀληθείας. Απευθύνομαι δές ἐπιστήμων, δές Ἐλλην καὶ δέ τεκνον τῆς Ἐκκλησίας χριστοῦ.

Εἰρήσθω δ' ἔτι διὰ τὸ σημερινὸς Ἀρχιεπίσκοπος δικέρχει καὶ ἰδιάζονδάν τινα διοχρέωσιν καὶ εἰδεικὴν εὑθύνην, διέτι ἀνηλθεν εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Θεόν τὸν μᾶσει νέμαν, ἐξουσίας καὶ δυνάμεως ἐγερθέντων ἐπὶ τῶν ἐρειπῶν τῆς Ἐλλάδος καὶ ἐπὶ τῆς καταρρεόντως τῆς Ἐλλεύθερας πολιτειᾶς τῷ τοῦ Λαοῦ μετὰ τὴν κατάπτυστον εὐγήν τῶν ἐπαισχύντων Κυριερνητῶν· δῆλα δὴ κατελήφθη ὁ Θεόνος μᾶσει κυριερνητικοῦ καὶ πολιτικοῦ imperium στηριζομένου ἐν τῶν νικηφόρων Ιταλογερμανίζειν λογχῶν.

Καὶ ναὶ μὲν Κανονικάς ἐσημερινὸς Ἀρχιεπίσκοπος εἶναι ἀναμφιρρίστως δὲ κατὰ τοῦ Ιεροῦ Κανόνας Ἀρχιεπίσκοπος (τυποὶ ζετεῖ ἔτι ἐπὶ τούτου ἔχει ἀμεταθέτους γνώμας, καθαρῶς Κανονικάς, γνωρίζετε οὐδὲ καὶ τὰς ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ ἐπιστημονίας ὄργασίας μου). Ατυχῆς δύμας, λέτω τῆς ἀπολυτήτητος τοῦ

κρατεῖσθαντος πολιτικοχρατικοῦ συστήματος, ἵνα δὲ κανονικέσσει εἰπεῖσθαι τὸν θρόνον καὶ ἀσκῆσαι τὰ καθήκοντά τους δὲν ἀρχεῖ τὴν Δακογνωστήν, ἀλλ᾽ ἀπαιτεῖται καὶ πολιτική ἔξοδος.

Ἐγτεῦθεν τὴν ἀδεκάστος Ἰστορίαν καὶ δὲν εἶχαν ἀλλαγὴν αἱ σομητήριον Ααδεῖς θὰ ἀπευθύνῃς δημήτριον πότε τὸ ξηρόν ἐράτημα: Βασικοὺς τίνουν σχέψεων, τίνουν μάντιλησις, τίνουν πολιτικοσύνειαν περὶ αὐτούς, πολιτικής προσποτεχῆς διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς Πατρίδος ἐδέξασθε τὸν Ἀρχιεπίσκοπον θρόνον ἀπὸ τῶν χειρῶν πολιτικῆς ἔξοδοις ἀντλούσθης τὴν ἀρχήν της ἐκ τῆς δυνάμεως Βενιακῆς Κατοχῆς: Τὸ δέρμα εἶναι ἀμείλικτον καὶ οὐδεὶς εὔρυτροφος πολιτικὸς οἰακοστροφισμὸς καὶ οὐδεμία δικόνομεική ἐπιτηδεύστης δύναται νὰ τὸ παρακλήσῃ. Ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ποῦ θὰ δώσῃτε, καὶ δὴ ἀπαντήσεως ἔργῳ καὶ οὐχὶ λόγῳ ἐπαμφοτερίζοντες, καὶ δεκτικῇ ἔρμηνείας, ποτποτὶ τὴν δριστικήν καὶ ἀμετάκλητος τοκοθέτησις τῆς Ἑμετέρας Μαχαριστήτος ἐν τῷ Ἰστορίᾳ καὶ τὴν ἀνάλογον τίμων ἐν τῷ πολιτικῷ Ἡθικῷ. Δὲν δύνω γὰρ διασαλπίσω τὴν Ἀλβισσιαν, διδτὶ ἐμπνεύμανος ἀπὸ τὴν Εὐαγγελικήν παρρησίαν, ἀγνοῶ πλήρως τὴν πολακείαν καὶ τὸδε δικοριτικοῦς καὶ ἐπιτετηδεύμενος ἀκκισμοῦς καὶ τὴν τέχνην τοῦ περισαλνειν. Ἐδειπόν τὸ δίλημμα: Ἐάν ἀποδειχθῇ δτὶ πιστεύοντες εἰς τὴν Δημοκρατίαν (;;;) τῶν Φαρισαίων, τῶν Ἐβραίων, τῶν Μασσώνων, τῶν Ιουμούνιστῶν τῆς Μεσοχας καὶ τῶν Ηλούστοκρατῶν, τοῦ Ἀγγλοσαξωνισμοῦ καὶ εἰς τὴν ἐπικράτησιν καὶ νίκην αύτῶν, δὲν τοδιοις ἐδέξασθε τὴν φνακίνησιν (οἱ ἀντίπαλοι δημῶν θὰ ισχυρισθῆσιν δτὶ δημεῖς τὸ ἄνεκτινθετε) τοῦ Ἀρχιεπίσκοποῦ γητήματος διὰ τῆς ζενικῆς δυνάμεως, καὶ δὴ τῆς ξενικῆς δυνάμεως τῆς δυντικάσου τοῦ Ἀγγλοσαξωνισμοῦ καὶ οὗτως ἀπεμπλέκοντες τὸν διὰ τῆς νομίμου πολιτικῆς ἔξοδοις πατέχοντα τὸν θρόνον καὶ ἴνηλθετε τὸν θρόνον ἀπολαβοντες τῶν ήθικῶν καὶ δλικῶν ἀγαθῶν (καὶ δὴ ἀν-

δρομικῶν) τῶν ἐκ τοῦ ἀξιώματος ἀπορρεόντων, Ιότε μάρτυρες καὶ διαδέσ καὶ ἡ 'Ιστορία' διὰ μελανοῦ στίγματος θὰ σημειώσῃ τὴν πρᾶξιν αὐτῆν, ἢ δὲ 'Ηθική' θὰ τὴν καταδικάσῃ ἀναντιρρήτως. Οὐ μηδὲν ἀλλὰ ἔδει νῦν θεολογίσητε δὲ καὶ εἰς τὴν 'Περίπτωσιν τῆς ἐκικρατήσεως τοῦ 'Αγγλοσαξωνισμοῦ θὰ κατήρχεσθε τοῦ Θρόνου, διετεί διαδικασίαν νομίμων πολιτειῶν ἔξουσίᾳ τὸν 'Αρχιεπίσκοπον
Θρόνον καὶ μὴ ἀναγνώρισας τὴν πολιτείαν ἔξουσίαν τῶν Γερμανῶν καὶ ἀρνηθείς νῦν δρόκον τὴν διαρρέσθετάν Λυθρεύησιν ἐπεδειξε τούλαντιστὸν εὔθυντα σύμφωνον πρὸς τὰς πολιτείας του δοξάσιας καὶ ἀπεδειχθῆ εἴργυχος καὶ ἐθνικὸς ἀνὴρ ἐφ' ὅσον ἦμεντο τῶν 'Ιδεῶν τοῦ, ἃς ἐνέφεντεν διαστίντιν του καὶ ἐφ' ὅσον εἰς οὐδὲν λαγισθέντος τὰς ζημίας ἐπέσε χάριν ἐκείνων. "Βτέρον
ζῆτημα εἶναι τὸ δέ τι αἱ ἴδειαι αὐταὶ εἶναι σφαλεράτες καὶ ἀντεκτίνται εἰς τὰ 'Ευνικὰ συμφέροντα. Τὸ ζῆτημα ἐνταῦθα εἶναι καθαρώτατα ἥθειαν καὶ ἡ 'Ηθική' θὰ τὸν βαθμολογήσῃ διὰ τοῦ βαθμοῦ 'Αριστα. 'Ενῷ ἀντιθέτως ἔδην ἀποδειχθῆ ὅτε καὶ 'Ιρεῖς φρονοῦντες ἐπέσησαν τὰ τοῦ 'Αγγλοσαξωνισμοῦ ἐδέξασθε τὸν Θρόνον διὰ τῆς Γερμανικῆς δυνάμεως θὰ βαθμολογήσῃ διὰ τοῦ βαθμοῦ κακείστα.

'Εάν δέ μιας, Μακαριώτατε 'Αρχιεπίσκοπε, πιστεύοντες ἐκ τὸ δίκαιον τοῦ Γερμανικοῦ ἀγῶνος καὶ ἐπὶ τὴν νίκην τῆς Γερμανίας καὶ ἐπὶ τὴν σωτηρίαν τοῦ 'Ελληνικοῦ 'Εθνους διὰ τῆς φιλίας καὶ συνεργασίας πρὸς τὴν 'Ιταλίαν καὶ τὴν Γερμανίαν, ἐχρησιμοποιήσατε τὴν δύναμιν τῆς πολιτειῶς ἔξουσίας τῆς ξενικῆς Επανάστατης καὶ ἵνα λαθετε εἰς τὸν Θρόνον, τότε - καὶ εἰς τὴν οἰανθή περιβασίν τοῦ πολέμου - κατὰ τὸν Κύδικα τῆς 'Ηθικῆς εἶσθε ἐν τάξει.

Καὶ διὰ τὴν δια μνημονίαν τὴν ἥθειαν καὶ διετεί εἴσθε γνωμένος τῆς 'Εκκλησίας καὶ διηγέρτες τοῦ 'Εθνος Ἐχετε δύοχον μαίν νῦν λέποτε νέστιν διαρωτίζεντες τὸν Αἰών καὶ ὁποῦντες

Ἐπειδὴν εἰς τὴν συνασσείαν.

οὐ τέλος οὐδὲ πάλιν οὐδὲ πάλιν
Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε, τὸ δικαίου, οἱ Μητροὶ καὶ οἱ
Ιεροτέλαι βρούντο φωνόσειν ὅτι οἱ Ἀλεξανδρεῖς, οἱ Παλαιολόγοι
καὶ οἱ Λαζαρίτες, οἱ Ανδρασίτες τῆς Ἀνθρωπότητος εβρέσκονται ἐν ἡρῷ
καὶ περσίλινῳ.

Τέλος. Οὐ πότε τῶν σκέψεων τοθτῶν κεντριζόμενος, σκέψειν ποτε
μετανέμειντες τοὺς καθηκοντας, δικούσειν τὴν μείζην τοῦ μνημονεύ-
ματος ξέρας τοῦ πάλιντον Κουρέλαι. Νομίζω δὲ ὅτι ἔχει ἡμετέρην καὶ
μεταπολιτικήν θεοχρόνων οἱ Ἐπικλητοί τὰ καίρια σημεῖα νῦν επιμοι-
χεῖσθαι καὶ διεδικτύωσαν ἀπὸ τῶν Ἀμερικῶν τῶν Ἰερῶν Ιερῶν νῦν
πατρικῶν τῶν ἀτυχῆς Ἐλληνικῶν λαῶν, τὸν δροῖτον ἐπέτειον δια-
τελεῖσθαι τῆς ἀμαθείας καὶ τοῦ πενθούς.

Πάγκη. Εἴ τοι δέ τις, Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε, διεκριστεῖσθαι
μὴ τοῦτο οἶδεν. Αἴ τιρινχαὶ Γερμανικαὶ στρατιαὶ μετὰ τῶν γεν-
γανῶν συμμάχων τῶν μάχονται κατὰ τῶν Ἐβραίων, τῶν Μαρσίνων
καὶ τῶν Ηπολιτεύκων, δηλαδὴ κατὰ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Χριστοῦ. Λοῦ-
σινεις δὲ οὗτοις τῆς Ἐλληνικῆς Ὀρθοδοξίου Ἐκκλησίας;

μενον, οκτωπάντα τρισκαρδία μεταξύ τριακούτιαντημένον γίγανταν επικεριότατα
οπήταιντις. Ταχείας τοθ δεκατόσερις το 1941 Αρχ. Αιστ., τιθέμενον
οἵτας θαδ νουτικήν καὶ πολιτικήν εποτιν τοῦ σλου ἀρχεισκοποκι-
κοῦ ζηρεθματός, οπα τέμην διατολόγιαν καὶ τοῦ πατερικοῦ καὶ βα-
σικοῦ ζηρεθματος τόπην οὐδετέλεταν πλαναργεσταῖς. Ο τρετας
κατέχει διαδετον διατοτεινδυ λειτοθρημα, είναι διαγνωρισμένος
καὶ στρεμμα μαρμάτης φλακής διαστάντειντες εδεστητος διάδοχοι μαστιγητος,
τριτης θεοστάτεως κοινῆς μόμολοτημένης, πρόγνωτι, μετέβλητος καὶ
θραλλης καὶ σταθερης αριστειντινατημα τριποτιθεσων.

πεντατετρατετρατημα τοῦ σημειωματικοῦ καὶ μετα-
ης προσθητις: Γνωστέστε τοτέροις οι τιτλοθηοι, εδνοοθμενοι καὶ
κρεσσασθημενοι: τὸ μεναλλατεταν καὶ προσσεκημενοι εαν θητιν δυτιγραφονι;
τοῦ διατηματος οημειημετοις δέονταν να καρητεγ τηθιν διεθτε
είναι διαφωτιστικατον καὶ θησεις δεις αρχιεκκοσης θησου να
τυποτετρατετρατημα της ημετερης μητε ητημηνικηι αδεσντη.

III.

1. Μεταν ζηρη τα μεταλλη τε ητημηνικηι αει τηθηρεον μητεθηνοματ
οἵτας ζηρειτηματος καὶ τημηνικηι εδεσεως καὶ δικροσηθητηματος άγιμ, εις

ἀπλοῦς πολίτης καὶ χριστιανὸς - μή τι τλούθος καὶ ἀξεματούθος -
κρδὸν τὸν Ἀρχιεπίσκοπὸν τῆς Ἑκκλησίας, Ἀρχιτιτλούθον καὶ με-
γανὸν Ἀξιωματούθον; ὸμεῖς βεβαίως μέτ' ἕνωρίζετε ὡς ἄριστα, τυν-
ρίζετε δὲ ἔτι ἀδόλιον τὰς ἴδεας μου, τὴν φυχολογίαν μου καὶ τὸν
χαρακτῆρά μου. Ἐγγεῖον δὲ δέν προκβάτει ἀνάγκη ἐκεξηγήσεων
ἐφ' ὅσον Ἀρχιεπίσκοπος τούτου γίνεσθε. ὸμεῖς δὲ Κύριος Δαμασκηνός.
Οὐκως ὑπονοτέν πέτερος καὶ διτερον ὅμμα νῦν μελετήσῃ ταῦτα, διότε οὐδὲ
ἀνακέφη μὴ ἀπορίᾳ καὶ χάριν τῆς ἱστορίας καὶ τῆς ἐκ τῶν προτέρων
διαφυτίσεως καὶ κρδὸς ἀποτροπῆν ἀνακρίβεδες τυχόντες χαρακτηρισμόν,
προβαίνω εἰς τὴν ἀνάλυσιν τοῦ θέματος:

ΔΙΔΤΙ:

α;) Ἄνακθετε καὶ τίσκη δικοχρέωσις ἐκ τῆς τοῦ Κυρίου παραβολῆς
τῶν Τάλαντων.

β;) Ὡς Ἑλλήν - οὐδὲ μηλᾶς Ἑλλήν ἐξ αἰματος - οὐλαὶ καὶ Ἑλ-
λην κατὰ προσάρτεσιν καὶ ἐκλογῆν, καθεσὸν δηκόντας εἰς τὴν μελέτην
τὸν Ἑλληνικὸν Γραμμάτων πιστεῖν δτι. ἐν Ἰδανικόν διάρχει ἐν τῷ
κόσμῳ, Ἰδανικόν Διεσπάντες: ἢ Ἑλληνική Ἰδα, τὸ ἀρχαῖον Ἑλληνι-
κὸν Ἰδανικόν. Αὐτὸν τὸ Ἰδανικόν ἐδημιοεδρύησε τὴν Ρώμην, μέγαν
εδεργήτην τῆς Ἀνθρωπότητος καὶ εἰδικότερον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, δ
ικοτὸς διείτει τὴν διδούσιν του καὶ τὴν σημερινήν ἕκαρξιν του εἰ-
τὴν Ρώμην. Μάνατηος δὲ Ἑλλᾶς εἶχε διατύθη, εἶχε καραλθση, ητο
διδωδῆς πτάμα, δὲν δικήρχε τι τὸ ὄρθιον καὶ αἴσινιος ἰστος ἀράχνης
οὐδὲ ἐπεκάλυπτε μέταν τὸ Ἑλληνικόν. Καὶ δὲ ἐπελθοῦσα Ρωμαϊκή = λατε-
κτηποίες = ὃς ζωηόδρος δρόντος μνηστηρες τὴν Ἑλλάδα, διεστήρησε τὸ
Ἑλληνικόν Ἰδανικόν, ξεωσε τὴν Ἑλληνικήν θυλήν, ἐδημιοεδρύησε
τὴν κραταιεύν Ἑλληνικήν Βεζαντινήν Διτοκρατορίαν, ἐγένετο τὸν
κασσιεικόν Ἑλληνισμόν, οὗ ἀπότοκος δ νεύτερος Ἑλληνισμός, διαδ

Οντος δὲ σημερινῇ ἀλευθέρᾳ Ἑλλάδα.

"Ο δέδηνατε Ὑματιε! Ο προφητείαδις στίχος σου εἶναι δὲ
χωρὶς τῆς Ἑλλάδος:

"*Graecia capta,*

Furum victorum cepit."

"Ἀληθέως ἡ ποκατάκτησις, τῆς Ρώμης ὑπῆρξε δὲ σωτηρία τοῦ
Ἑλληνικοῦ.

2. Τὸ δὲ "Ἑλληνικὸν τοῦτο" Ἰδανικὸν ἐνεστερνίσθη καὶ ἔλατρευσεν
ἡ Γερμανία, καταστᾶσα ἡμίθεος ἀποβᾶσα δὲ περιοδείος τοῦ Θεοῦ λαδὸς
καὶ ἐντεῖθεν οὐδόθεν ἔλαρε τὴν ἐντολὴν ἡ Γερμανία ἵνα, διὸ τὴν
ἡγεσίαν τοῦ μεγάλου τῶν Γερμανῶν προοΐτοσ-πολιτικοῦ Ἀδδλού
Χίτλερ, τιμωρήσῃ τοὺς Αγγέλους τῆς Ἀνθρωπότητος καὶ συντρέψῃ
τὸ εἰδωλον τοῦ φευδοπολιτισμοῦ ἀναγείρουσα ἐν συνεργασίᾳ μετὰ
τῆς Ήδας Φασιστικῆς Ἰταλίας τοῦ Μακενίτο Μουσολίνι-ἔνα Ήδον,
"Ἀληθῆ, Χριστιανικὸν πολιτισμόν, ἀμδλωτον ἀπὸ τοῦ Ἐβραϊκοῦ, Ιασ-
σωνικοῦ καὶ Κομμονιστικοῦ Μιδαματος, καὶ καθιδρύουσα Μυροβόλον
Ἐκκλησίαν Χριστοῦ διε τὸ δετικὸν Χριστιανισμοῦ καὶ τῆς καταρ-
τίσεως τοῦ δρυιαστικοῦ, δικεριτικοῦ καὶ ἀναισχύντος συστήματος
τοῦ Αριστισμοῦ, δὲ δικοῖος διφ'δλα τὰ δογματικὰ συστήματα, ἀκότονα
προσωπικῶν ἀντιελήφθεων καὶ προσωπικῶν παθῶν καὶ ἄγωνομῶν, συναντά-
ται διμοθρονῶν εἰς τὸ ζεύγμα μάκα Αἴοντος ΙΔ: δὲ δικοῖος δὲ τῷ μέσῃ
τοῦ ἐν μέσῳ τῶν δρυίων του ἀναφένησε: = Τί καλές ἄνθρωπος τοῦ
ἥτο αὐτῶς δὲ Ιαζωραῖος, τί ὥραῖα πεῦ μᾶς ἀποκατέστησε = II

3. "Ἐνῷ λοικὸν δὲ Ἱστορία καὶ τὰ κράγματα καταροῦσεν δὲ τὰ
παπραγματα τῆς Ἑλλάδος εὑρίσκονται ἐν Ρώμῃ καὶ ἐν Βερολίνῳ, δὲ
"Ἑλλάς δὲ ἀναζίων καὶ καταπτύστων Κυβερνητῶν καὶ πρεδότους Βασι-
λεῶς ἀδηγήθη εἰς τὸν Τέρον. Τὸ λονδῖνον καὶ Ηδεῖα ὑπῆρξαν ἀσίκοτε

ὁ Τάφος τῆς Ἐλλαδος.

¶. Ἐντεῦθεν αἰσθάνομαι τό δικαίωμα καὶ τὴν θυρηρέων διὰ
φυγῆς στέντορος να διαλαλήσω:

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε, ὁ εἶλθετε τῆς καπατημένης, μή
ἀκολουθεῖτε τὴν κατροσκοπικὴν πειρολόγον πολιτικὴν τῶν ἐξ ὀιατ-
τελμάτος πολιτικῶν, διὸ δρεωθῆτε, λαλήσατε πρὸς τὸ "Εθνος τὴν
γλῶσσαν τῆς ἀληθείας, ἵνα ἀγάγητε τοῦτο εἰς τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν
δόξαν. Τὸ κύρος τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου μέτα, ἀλλά καὶ ἡ εὐθενητριε-
μεγίστη. Ὁ γνοὸς καὶ μῆ ποιήσεις καταλαβάς διαρκεῖται οὐδέτερας δ
καζωραῖος, Ὅν ἀντικροσώκεται.

γ) Τι εօρεστο, κρονειμένος κεστος τος Ἀρχιεπισκόπου Κυρίου Δαμασκηνού, κατέγινε σε δικόν δικαιώματα, κατηστέν διά χρησικτησίας διά μέσου των παχροῦ χρόνου, έτη θερινές εἰκόσι, καὶ αναβήσεον

1) Πρὸς έτῶν εἴκοσι καὶ ἑνές εἰσεστι ἀρχιεπισκόπος τῆς καὶ Ιεράθρος τῆς Ιαγουληρίας ἐνδιάμεσον. Ἐπρόστετε τότε δειράνεζερθρων ιάκερι τοῦ τιμένεντος τοῦ στρατηγοῦ πατρὸς αναμορφωσίν της. Ἐκκλησίας. Ἐν τῇς διορυμῖς ταῦτης ἔγραψε μαρτίνην διπλούρην πρέσβιτην, διπλατρόν τιμον. τοῦ Νομίκοῦ θρονιστηρίου μονοῦ, ἐκθετούσαντες τηνύμαστρον καρκίνον. Ἐκκλησίας, τὴν διπλανήν ἀπεκάλυπτον. Ὅδοι γεταίρογανισμήν, Εγράψεις καρκίνου πολεοδυκίσμου τοις εἶναι τημώρος μάχαιρας, ἀλλ' εἶναι παχράν τας φληθετιας καὶ οὐδὲ τοις ἀφορούσις ἐκτελέση τοις τημώροις καὶ αιματόρρεστον βροτον τοῦ θεοῦ Ιησοῦ. (Εἰκασθματικόν νοῦν να είχε διόρθωσεν εἰδον). Ἡ δικιστηλή μονοῦ περιετχεῖ καὶ εορτάζει δικιστηλας καὶ ἀντιθέσεως πρός τὰς τηνύμαστρος διμήν. Μετά τινας ἡμέρας ἥλθετε πρόσεξεκέντεν μοστοῦ. Ἄγιον Αποκτηρίου ἐκτελέση της ἡμέρας μονοῦ. Ἐλθετε νέμεσις εὔσηπτε την. Διδάσκαλον. Ἐμμν. ἐν τοῖς ενομικοῖς. κατέ τά τοπιά, μοῦ εἰκατές πλαστον τὴν ἐκιστολήν. Βασις, δικαίην ἀδειαν, θασ. γά τὴν δημόσιασθω; Ἀλλήντησα διγύος τὸν πολιτεύματα, δεν ἔχεισιν πέισματα, δεν είχεν να είμαι δημόσιος ἀνθρώπος, πράξτω τό καθηκόν μοσ. δουνής (καὶ ἀπεκαλούσθη ἐπι τὴν τακτικήν αὐτήν), ἀλλ' ἀφοῦ Εγράψει τὰς τηνύμαστρον εἰσιγ τὴν ἐκιστολήν, καὶ ἀφοῦ ἐπιθυμεῖτε καὶ ἀκρηνεύετε τὴν πρωτοβουλίαν γά τὴν δημοσιεύσητε, δεν ἐπιτρέπεται να είχε μντέρρησιν. Καὶ τὴν δημοσιεύσατε ρίστο πρώτον φύλλον τῆς θρησκευτικοτ ἀνωνιασμού. δημοφερέος. "Αναγέννησις" καὶ ἔχοχεν εἰς τοῦ ἀρρέον μονοῦ τοῦτο δέ δι χρολογισμοῖς. "Δημοσιεύσαν τὴν ἐκιστολήν τοῦ ἐγκρίτου δικηγόρου κ.λ. "Αντέκα, πειθαρέσσαν μάηθεσας παντες καν, ἀλλά τασινδες". "Θατε οὐ μόνον δεν ἔχολθητε τότε - εἶσε

"Αρχιμένδρετης τότε - Βακτρανής μεν όπλα διδάσκεται καὶ τὴν αριθμούλιαν τῆς θημοσίεσσεως (χοιησαντες εὐνοεῖται, καὶ σχετικὸν λογοκριτικόν περίχορα ἀνευ τῆς τυνητῆς μέσου, οὐδὲ εἰς τὴν πόλειν οὐδὲ παραδεστή περιπατά), καὶ ἀπεκλήθησαντας. Ιδεῖς μέσον πτυχαὶ μὲν διὰλε φασίντει διφορέσσοντα διαρακτήριζον τὴν τεκτηνότατην οἰκονομίαν". Εἶναι λοιπόν τοῦ πρεπτοῦ μενονιστῆς τὰς ιδεὰς μὲν ιδιωτικῆς πόλεως ήμεται διατοθένορενας, πληρές μὲν διὰλε φασίντει δῇ πρετετούσι, καὶ ἐνδέξεται, ποδὸν μόνον δὲν παρεμπρέσσεται, διὰλε καὶ τὰς ἐδημοσιεύσατε. Οὐ δινοεῖται βεβαιως. Ετί, εἰς οὐδέτερην πτέλην δὲν ἔχει τέλος, τούτης τοῦ Αρχιμενδρέτης δύνα, εὐθύδοκη τοῦ εὖδε τετελεῖται εἰς τὴν αλησίν τῆς Βικλησίας, καὶ δῇ τοῦ διντέρου Κληρούντας οὐ δινοτος οργανισμός", ήδη δὲ τῆς Αγωτότην θεσσανίν εν τῷ Βικλησίᾳ παταλαθόντες διπλωμάτες τῆς έσμητης εδωδόν πλέον καὶ οὐδὲν δυσωδόν διαδημιάσσων. Νοήσει επιρρα, sed tua. Ηληθώς, τὸν δὲν ελαφράντεο τὸν έπεισοντα πόλιν διέταρανδρον τῶν χαιρέντων τοῦ ειρηνηροῦ Αρχηγοῦ τῆς Βικεντάσεως τοῦ 1922 καὶ διεκπορῆτε τὸ δικτύον διέταρα τοῦ Αρχιμένδρετού, τοῦτο πάνασφαλβότεται εἴ τι εἰσετεθείσεταις ίδεας ποτὲ οὐ γίγνονται εἴτε οὐδὲ τὴν εὐαγγέλρωσιν τῆς Βικλησίας οὐτε οὐ δημητρίεσταις εἰσεργάτης τοῦ Κράτους Αρχιμενδρέτου Αρχιμενδρέτου.

ε) 2). Κατὰ τὸ διάστημα εἰκοσι' καὶ τριάντα δέκαν περίκου πολιτικού διετίγεντες Βικλησίαστι καὶ τοῦ γηγενέστερον σᾶς Μηράφη, κατὰ τὸ πλεῖστον διντιτιθεμένος καὶ οἰντοτε φιλόθεροντας καὶ οἰουτερητικῆς μοδοποιητέτο.

3) "Εκ'δοχμάτων, τεόδερας θερασ προτῆς μητρόντων τῶν Αρχ επιστολικῶν παθητήντων διών κατὰ τὴν διέσκεψιν μου εἰς τὴν ἐν Τυχικῷ κατοίκειν διών, μετά τοῦτος θερμός ἐνάγκαλισμός, μαζὶ το σπορτικοῦς δόκασμοῦ καὶ τῆς φιλίας διαχωθεῖσις μοδοποιητέτο τὴν πόλες με αγάπην καὶ σερήνην διών δειτούζετες: εἰσοδος πρόγραμματιστικούντης πασοληγραφης καὶ θέτεται μετέλειον, - 222 -

Εχέτε έγ νεῦρον λίαν διπερεύτεταιένον, αὐτό πρέπει νά τό συγκρατήτε· καὶ κρέκει διδτί ἀχρηστεύετε τίν εαυτήν σας, ἐνῷ εἰσθε λιανθες νά καρδισχητες σκουδιας θηρεσίας ἔχετ ποῦ σᾶς πρέπει. Σόδες ἔριλος μέ στορτήν, μέ ἄγραπην καὶ σᾶς δραλογῶ δτι. Λέν αἱ φάννομαι δικλῶς τήν ἴγέκην πρές ἔνα φίλον, μλλαδ αἰσθένομα, τήν ἴγέκην ποθ έχει τις εἰς τάν διδάσκαλον του, αὐτό τό ἴδιεζον αἰσθημα, καὶ δέν λησμονώ ποτέ δτι διδηρέες διδάσκαλος μου".
Τίσαν λέγοι στορτής καὶ ιγάκης ὅπως ἐλέχθησαν καὶ καθηκήντως θᾶς ηὐχερίστησι θερμῶς. Δέν ήτο δ τόπος καὶ ή ὥρα κατάλληλος διέ φιλόσοφοι, ήτο δ' ἐπιβεβλημένον νά εὐχεριστήσω διᾶς πιστεύων εἰς τέ ελλικρινές, δδοκον καὶ γέν ενδιαφέρον τό διέρε διερμηνευν. "Ηδη, Ένα πλάισιώσωμεν κλήρως τήν Αγίθειαν, ἐπεζηγον καὶ τέ περ τόδ " ἐντέταρκένου νεῦρον":

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Κύριε Δαμασκηνέ, τό νεῦρον τέ πνιγρεντεταιμένον" δέν είναι κανία, δέν είναι ἐλάττωμα, τεθνετίον τό νεῦρον εύτό είναι τό δικρίν αυτον τής ἀρετής, τό νεῦρον εύτό είναι ή δικλίντος κλήρεια, είναι ή δικαμπτός ελλικρίνεια, είναι ή κατέ Χριστήν ΕΙΔΙΚΡΙΝΕΙΑ. Τό νεῦρον τούτο είναι ή καθηγῆσ μον, Μακαριώτατε, εύτό τό νεῦρον δδηγεί τοδες διαμένοντος δικιεντεο εἰς θεύξεις, εἰς διεμωτικῆς καταδίκας, εἰς τό πάνγειον, εἰς τόν Γολγοθᾶν, εἰς τήν κυρδάν. Αδτό τό νεῦρον κατηθύνε τέν τιγαντιατον Σωκράτην εἰς τήν Βιαρχή διτίθεσιν του προς τοδες σωματικάς του" αέτο τό νεῦρον προσήγαγε τήν διένατον Σωκράτην κατηγορούμενον ώς διεβοδντα καὶ διεφθείροντα τοδες νέους" εύτό τό νεῦρον συνεκλένισε τέν δικρνέθελον Σωκράτην, δοτε, καταδικασθέντα καὶ κληθέντα νά καθ οίση τήν κοινήν του, διτί τοδες νά δικίση τοδες δικιεστάς του καὶ νά γητήση τήν εἰς πρυτανεῖον σιτισιν του" καὶ εύτω τό νεῦρον εύτό προδιάλεσε τήν διεμωτικήν καταδίκην του καὶ τήν διέ τοδε κωνείου θευδητωσιν του.

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε, ἐκκέισωκε τοδ "ἐνδυεύντος τό

περδίν Καταθέκου τοῦ Γολγοθᾶ, αὐτός νεῦρον ἀκήγγειλε τοῖς θεα-
 νίτοις τελανισμοῖς κατὰ τὸ Θυρίσσαίσμα, τοῦ αἰώνιου θεριδαρ-
μεῖ, δὲ δικοῖος ἴνδψωσεν ἐκ τοῦ Εβλου τῆς Ἀτιμίας τὸν Ἐνυκ-
 οτάτον λέγον τῆς Ἀληθείας. Καὶ ἔξακολουθητικῶς Τὸν ἀναβταυρὸν Τ.
 Μακαριώτατες Ἀρχιεκκλησικοί, αὐτός τὸ νεῦρον "λίγην διπερεντεμέ-
 νιν" ἐκίνει κρόδον δεκαπέντε εἰώνων ἵνα συνάδελφον τῆς Ὑμετέρας
 Μακαριώτητος Ἀρχιερέως, τὸν παρέρε τῆς ὑρθοδοξίας, τὸν ἄρωτ-
 ιστερον "λγίον τῆς Ἐκκλησίας, τὸν Ηέγων Ἀθανάσιον. Καὶ εἴρε-
 θησαν τότε ἔτεροι συνάδελφοι τῆς Ὑμετέρας Μακαριώτητος Ἀρχιε-
 ρεῖς, ὃν δὲ λίγοι, ὑπέρ τοῦς ἐξίκουντα τὸν ἀριθμὸν, καὶ κατηγο-
 ρησαν καὶ πατεδίκασαν ἐν τῷ Συνέδρῳ τῆς Ιεροῦ τὸν ἀγιότερον τῶν
 Ἅγιων τῆς Χριστιανικῆς ὑρθοδοξίας ἐκτὸν διάτη, ἐπὶ κλοπῆς, ἐπὶ
 ὑπεξαιρέσει, ἐπὶ καταχρήσει, ἐπὶ στάσει κατὰ τὸ καθεστῶτος,
 ἐπὶ φύνῳ (δολοφονίᾳ), ἐπὶ ἔκκοπτῇ τῆς χειρός τοῦ δολοφονηθέντος,
 ἐπὶ μαγείᾳ, ἐπὶ βιαζόμενορφος παρθένου παθιεραμένης εἰς τὴν
 θερν III. "Ως φαίνεται δέν διπῆρχεν εἰς τὸν τότε Ποινικὸν Κώδικα
 ἔτερον ἔγκληματ. Καὶ οἱ καταδικάσαντες ήσαν Δικασταί καὶ ήσαν
 καὶ "λγίοι (III).

Μαζὶ Μακαριώτατε, τὸ γνωρίζω διτὶ ἐκεῖ διηγεῖτε τὸ "νεῦρον",
 εἰς τὴν καταδίκην καὶ τὴν ἀτίμωσιν. Μαζὶ Ἀλλό γνωρίζω ἐκίσης
 καὶ τὸ πιστεύω μακλονήτως διτὶ μετὰ τὸν Γολγοθᾶν ἔκακολουθεῖται
 ἡ φυστέρανος τῆς Εανενθέτου Ἀναστάσεως.

Μετά βαθυτέτου σεβασμοῦ καὶ ἔκρας εὐλαβείας κρής τὸ
 μέγα καὶ λερήν δεξιώμα τοῦ Ἀρχιεκκλησιοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς
 Ἑλλάδος.

(θυργ.) Δ. Ἀντόπας

Τῷ Λεβαντῷ εὐλατῷ αραιοῦται τὸ
εἰς Εὐρώπην, χειρὶς μετὰ πράκτων
εὐκυρίων.

χχ

Ιερεὺς δὲ εἰρήνης μονος ὁ Εἰρήνης πάτερ, ὅτι
οὐκ μετέβη τοῖς συντελοῦσι τοῖς δρε-
πόσιν καὶ τοῖς συμφωνοῦσι τοῖς οὐδούσιν
γονιδίοις μετέβη τοῖς τοῖς συνεργοῖς τοῖς
.... πράκτορεσ). Τοῦτο αἰνιστιχεῖται γε
ὅδιον, νομίζει διαδόθη τοῦ δόγματος, αὐτοῦ δὲ
νομίσαι τοντούς τοὺς σταύρους τοῖς πράκτο-
ροις τούς προστίθεται. Τοῦτο αἰνιστιχεῖται γε
νοτοποιίαν τοῦ αἰνιστιχθεῖσας πάτερος τοῦ Εἰρή-
νης προστίθεται. Αὐτούντοντος, συγένειον ὅτι
οἱ εἰρήνη. Καὶ τοι. Εἰνιδιτος Εἰρήνης —
αὐτοῦ οὐτασθινοῦ συνεργοῦ, ξαραφεῖται
εἴτε «ωραίαν θεάν» εἴτε μητέρα τοῦ Ιη-
ροῦ οὐτασθινοῦ συνεργοῦ, οὐδὲ
εὐδίκης αὐτοῦ θεάν σινάτην συναίγεται.
Εὐχόμενον νομίσαι τοῦ πάτερος, εἰρήνη τοι
αραιοῦται τοῦ πάτερος. — Μήτρα τοῦ
φίλου πράκτορον, οὐτασθινοῦ συνεργοῦ
πατέρου εὐαγγελιστήν νομίσαι τοῦ πάτερος
εὐδίκης μητρικῶν συνεργοτότοτον τοῦ πάτερος
νομίσαι τοῦ πάτερος πράκτορον, δι' αὗτης τηρεῖται

ορθιας της ηγετος δικαιος τοι απεχθεντος
μνων φιληγ, λιθρην πελει γραψαν
της χρυσανδραν παι δεκαστικον παρα-
νικην παι νομιμην, μαστην ουγειον
ων περ την θυσιον Ευρυπολιση
μει γερρωνιον ο σειρας Καρονιαν φιλη-
γειον, μει διγορινην την Καρονιαν
αυλην Μετρην δινον, το αυτον
οικην δι μει διγορινην παι μει καλεο-
γουγιοντες σημειωνες την Μετρην
Εινον νομον, κατ εινογονιαν
μει μειον γιαν τον αντρον αντε λε-
ν. Ρογοδ. αντε τον νομον την Γερυ-
νιαντι μπετινην ει' αντε ιθησιχθη
αιλοβιτην ου παι ο νογαν, διοτι Στα-
ει Ροτλην ειφερθειτην οτι ο Μετρη
Εινοδην επεισην ται ορθιαν την Νογαν
πονογουνιοντες παι μειον βιαστην ει-
αστι Κανονιαν ουρον δινον ει' Πηγην
παι παι δινοσθιαν πετυκαλη. - Τειση
και λοτ αντε νογαν - αντι καλεκαν
αντονιον - αι ναγκωρεσταν επειν
απεχθεντον μητε μειον επειδοχων
οι ης χριστος μηδεμανιν. Ειντην γε
τοι απεχθεντον χορυζονταν επειδοχων
ηροιδην λιθρην ποτε, ει' τηι Μετρη-
νην θυσεσται, ει' λοις εργαζειον εινδι-
μοιν τηρησαν παι τηι γορανηι Ρογο-

Сірник аі наї' руф. —
Дої сініл'ю ві' а'ко пади у оху-
мі ніктої віоруши ві' буф. Ізмін-
чісі. Едому ауба' ві' зе' а'ко'чі
і'вонерн г'вч'яною, а'леа-
ніан, в'яч'яною ві' , сінік' ті'—
ті'в'яч'яною ві' і'в'яч'яною
в'яч'яною ві' в'яч'яною
в'яч'яною ві' в'яч'яною
в'яч'яною ві' в'яч'яною
в'яч'яною ві' в'яч'яною

Каласаф'яу в'яч'яною в'яч'яною
в'яч'яною, в'яч'яною в'яч'яною
в'яч'яною.

Джон

Nota verbae ad memorandum

τοις βασικούς της γένους οι οποίες συγχέονται με την αρχή της φύσεως και την πλήθη της σημασίας της σε όλη την φύση. Τοις βασικούς της γένους οι οποίες συγχέονται με την αρχή της φύσεως και την πλήθη της σημασίας της σε όλη την φύση. Τοις βασικούς της γένους οι οποίες συγχέονται με την αρχή της φύσεως και την πλήθη της σημασίας της σε όλη την φύση. Τοις βασικούς της γένους οι οποίες συγχέονται με την αρχή της φύσεως και την πλήθη της σημασίας της σε όλη την φύση. Τοις βασικούς της γένους οι οποίες συγχέονται με την αρχή της φύσεως και την πλήθη της σημασίας της σε όλη την φύση. Τοις βασικούς της γένους οι οποίες συγχέονται με την αρχή της φύσεως και την πλήθη της σημασίας της σε όλη την φύση. Τοις βασικούς της γένους οι οποίες συγχέονται με την αρχή της φύσεως και την πλήθη της σημασίας της σε όλη την φύση. Τοις βασικούς της γένους οι οποίες συγχέονται με την αρχή της φύσεως και την πλήθη της σημασίας της σε όλη την φύση. Τοις βασικούς της γένους οι οποίες συγχέονται με την αρχή της φύσεως και την πλήθη της σημασίας της σε όλη την φύση. Τοις βασικούς της γένους οι οποίες συγχέονται με την αρχή της φύσεως και την πλήθη της σημασίας της σε όλη την φύση.

4/8/19

Τις Σεπτεμβέριας
Μυλόποδης Κορύφης
Καρύλων Μαρίων ή ναρθίων,
σχεδόν αν Χειρών γεννήτω, την καρύλων
και θεῖαν ορίστω, αράλιαν την πεντί^η
τρύγην την δαΐδην Ειαγγύλ-
ην την θύρην.

Καθαρό γράμματί σου υποθέψω να
την επιτελεί αριστούσην λίγη μέρα της θε-
σης φτωσάμενην την ζωήν σαν πράσινη για
κατά συναίρεσην την κανονική γεω-
ργίαν την πραγματοποιείν.

Μάλις Βασιλείου σταδιούντως, έγραψε-
αφείνεις ημέραν στην Χειρών αρχέρεν

Σταύρων

24 Σεπτεμβρίου 4 Αυγούστου 1942

Αθηναί 27^η Σεπτεμβερίου 1942

Lebanon Valley

Mukōwagēlm Koerzjā

Kinder Kriegs- und Friedenskunst

వాఖుస్త
సదువు ।

Σεβασμων της μητρος Ειρηνης,

Հայրեա առնելու և Կոքի կոշտ.

II. Έν σχέση με την αριθμητική πολιτεία...
“Είναι μοναδικός, (!!!) ο πρωτοπόντιος κ. Κονσταντίνος
εν περιγραφή της οποίας είναι διάρρηξ μεταξύ
αλισονών και ποτηριών της Ελλάς, γνωρίζει
τις;

Οὐαὶ γενέσις μοι ἐστὶν, ἀρπαγή εἰπεῖ
οὐαίσσω. Ηγράφεις αὐτοῦ διατίνεται, ἔτη
μεταναστεία. Προσκυνήσω. Αὕτη μάλιστα.

Οἰδέν σιανόντα, οἰδέμια σείγμη. Τό^{το}
εντύπω οἰδέν εἴσηγόμενον. Καὶ ωραία
διῆρον εντύπω αἱ μαρτυρίαι συμβιβασθεί^{αν}
ναι τῶν παναχωρίθεων, οἵ τοις τοις Θεοῖς
οἱ διάβολοι. Τό Πνεύμα τοις θεοῖς, καὶ
τυγχανεῖσθαι, τείχους τοις οὐρανίοις τραί-
γαντα. Αἰδίον ψηφίσθησαν οὐρανοί.
σώματος ἐπιτοξιῶν πονούσιον αἴσθασται τοῦ
αἰρετούσαν, αὐτογείλων, αὐτοριστρόπετων τοῖς
αἰρετογείλων. Εὐλαύλας, εὔρριθη τούτων.
Οἰοντινόλη. Τέρπον, κατασκύνεσσον, ἐστοι,
οἰδέν τερπον οἰστον εἰρηνής αὐτοριστρών τοῖς
αἰρετογείλων τοῖς αἰρετογείλων τοῖς αἰρετογείλων,
τυγχανεῖσθαι, αἴσθασται τοῖς τυγχανούσιν
τοῖς αἴσθασται τοῖς τυγχανούσιν, οὐδαί-

προτίθεται τον «μητέρα θουλόν» , αναγνωρίζεται
και εγώ .

Αυτόν οντοτογενή μνη ηθικάς τούτο γνω-
ρίζει η ομώνυμη διάλιτη στην Ελλάδα ;
Θεού πολλούς , αναρρώσοι και "εύτυχες -
επιτοποίες" και γεγονότα σημείων είναι σαράντα
εγγένη αναρριχούσθεν ωρεύονται εις την
αφροδιτίνην την αιγαλούσιλην , Ιρέαν την Τσα
« Θεού ειρήνης » , ή το οδού της Κρήτης , ή την
αράβαστρην την την παναστούσιαν , ή την "Εύκλι-
την προπονήσιαν » , ή την Αράβην την Επιρρώσ-
ης , ή την Επιπονήσιαν την Λαζαρίδην την Αγρια
πρέματος αέρα οιδίκηρη . Και μάνιοι από
απλούστηρη και νέαν αρσούσιαν αιγαλούσιαν
την παντούνταν τούτο χριστιανού τούτο εις θραγωδία
αναρρώσεων εινθέτονται μάλιστα σιαγκανιστικά
μάλιστα επιστροφήν... μάλιστα σιαγκανιστικά και εινθέ-
τοντα σιαγκανιστικά , απόστολούσιαν την Αγίαν

νέοι ήταν σύχρονοί τους χθες, σύχρονοί επονταί
σύμμεροι αυτοί σύχρονοί τους αύριοι αρχή-
μονούντια "καρπούνια".

Οι νεόροι της Ευρώπης είναι καλοί, αλλά αρ-
μόδιοι, και λεγετούσι οι νεανικοί τους αντί-
τονταί που αυτοί μαστίγιοι "αναβραστοί" ανα-
γκάζονται να λάβουν διάβαση, διότι διατίθεται στην
νεανική τους αναγένθηση διαδοτική λογοτεχνία.
Τοις ορθούς φαντάζεται ο ίδιος ο Παύλος: "Τίς
οἶτινα μόρια ἐφανεῖται; οὐχ, οὐ μία γέγονα αἰ-
τεονταί".

Τοις ενίσημοις δείγμασιν επίτηδεις μεταβλήσεις
ανατρέψουν, ενώ αναρροφούνται διάφοροι παραδοσια-
λεις της πατρίδας της Ευρώπης, ι. Καθηγούλαι, ο Ηρακλει-
τούσας, ο Πρωθυπουργός, ο Βασιλός της Τανάσης και
οι γονείς της Λέσβου της Αστρινής Γαλαξίας.
Μιας από τις ανατολικές γαζιές

Επιμέλεια

Τῷ Σεβασμιώτερῷ Μητροπολίτῳ Κορυφαῖς Κυ-
ριῷ Κυρίῳ Εὐτύχῳ, τῷ Εἰνδικοῖς, τῷ Ἐπιστο-
λοῖς θεοτόκοις φειδωτούς νοι μεγάλως λέ-
πτως, τῷ Ἐγγυατοῦ διδύμοις δερματοργῷ μό-
σχῳ, οὐρανίοις, χαιρετοῖς, προστίναις εὐθυ-
μοτοδοῖς εἰς Κυρίῳ Υἱοῦ Χριστῷ, τῷ Λαζαρῷ νοι
Θεῷ νύματι.

I. Τινισθέντι τῷ ημετέρῳ γεροντῷ νοι φίλῳ
Σεβασμιώτερῷ γραψαν αὐτοῖς πάντα μό-
ντι τῇ εὐστάθῃ αὐτοῖς προστάταις πατέ-
ρων, μετοι δημητρίου προστάταις νοι εὐδελέχη-
σαι γηραιούς αὐτοῖς πατέρας τούτους
τοις προστατεύοντας: α).) Αὐτοῖς δέ τοις εἴ τι εἴρησθαι
εἰπεῖν νοι εὐτύχειν. β).) Αὐτοῖς δέ τοις εἴ τι εὐ-
θυμού συστήσειν τοις εὐτύχεις εἴδει εἴδασι,
τούτοις δικαίους νοι μεραρχούντας εἴρησθαι
νοι σωματείοντα.

II. Σεβασμιώτεροι φίλοι, τοις εὐαγγελίοις πατέραις τοις μερα-
χωρισθέντοις μεραρχούσι Κυρίον δικαίου εὐαγγελίσαντο
τοις πατέραις μοναχοῖς νοι εὐαγγελίσαντος τοις εὐαγγελίσαν-
τοις εἴλοτον, τοις μετοικαντούσι τοις λαοῖς πατέραις πατέραις
μετοικαντούσι Αστραγάνον μετοικισθέντος αὐτούντος
τοις πατέραις μοναχοῖς εἴλοτοι δικαίους εἴρησθαι τοις
τερματίσαντος οὖν Πατρόγονος Ἐγγαῖος “εὐτύχειν
εἴ τοι διδύμοι, τοις αἰλίμωοι νοι τοις πατέραις παρ-
άγειν”, τοις δια αἴγαλον προστάταις πατέραις τοις συ-
παράγειν πατέραις παράγειν τοις μετοικαντούσι νοι, αὐτού-

θυσίας, εν παράποδι, ως τόπον Κακωοτημένον, την
“Ενεγκλήσαν ναι τον Πορτούνον κόσμον, ωστε σανδυ-
ρας ναι αδίνονταν μελαισταν εγκέκριπον ον-
τον. Ένεργησε ει απόλυτη εξαραφή ει το Βίβλον
ωστοπρεπώσας διώζεται ναι μετέντεντον, συδενός
ει τέσσερις ναι ει λατινή γραφήντεν ει σιγιανό-
την οντοτηταν ωστε σιγιανότηταν γερμανογερμα-
νοτηταν ναι πολυτερούσανταν τον θρησκευόντας
ναι α' απεριστρόφων τον φαρισαϊκόν Αγγελοφά-
νεγούν ναι τον Αντερεστόν (κομμουνισμόν). Άλλο
ει φοίτην Επειγόντα ως τοπικούς ναι απε-
ριστούς, α' σεργιανότας ανεύδην εντοπιστώντα-
μενούς ναι πολυμορφήνταν τέσσερις, ει το οπόιον
ωρώτην δέσμην πολύχειον ο Πραθησογέννητος α' ω . . .
Καζαφούντει Αρχιεπίσκοπος Θεοφάνειον.

Και α' την τοι πανιτερεύονται, ωνταί ναι σιγασά-
σοντα μέρισμα την σαριστών τον Λορδίδην ορα-
ματιστούντιν πολειρρωτού τον Αγγονά! Το λέρον
τον μορφών! Επειγόντιν Απλονταλότεν!! σω-
ρόντι γιετών οιερεύωνταν ει τοι ωρώτην !! Καρο-
νίαν! Στόχον! Θυμονταλίαν! Επειγόντιν!! πρω-
θυμωνταλίαν!!! Υραματιστούν, α' παντούν-
τον μία οργανίσιμη ανθυασθοδήν ή έτου χοιρεύειν
νιδοντούσι ειν θεολέως Σινάν; O tempora! O mo-
rēs! Καταδει γοινόν ται η θρησκεία ναι οι Καζαφού-
ντει Επειγόντην η τον ωρέα, ζύλων δέ “εγκέκρι-
τοις, την οώνταν μελαισταν, τοι αυτοί αράσα-
νται ναι ται αντοί απόγραψε οντον ξενόνταν)

ωρογενής αἰώνας οὐτούς τοὺς (Κανόν. Παταρρηγόντα).

III. Μάκραν μακράς οἶστον γάλακτον ταῦτα γέγοναν,
καὶ φῶ μαίου κατιράσσεις ποιεῖσθαι μεταπομπήν,
θάρσην δέ μόνον εἰδενερισθή ποιεῖ θυμότατην
φαρμακείην αἰτημένην ἐρείνην τὴν φρεγγανήν,
διὰ φωνῆς οἰκείας μανιρίσσων ποιεῖσθαι οὐν
οὐρανόν ποιεῖν εἰραστήν τὸν μακροθύμοναν τα-
χεῖν ποιεῖν αἰτημένην τὴν αἰνιγματικήν ποιεῖν :

1) Οὐδὲν τολμῶ οὐδὲν ἡ Αἴγαρος ωρογενής ταῦθερών
εἶναι, αὐθικῆς τούτης ποιεῖσθαι ποιεῖσθαι τοχη-
ρέλερον, ταύτην τε ποιεῖσθαι, οὗτον εἶναι
ποιεῖσθαι.

2) Πτυχὴ εἰώδεις τούτην ποιεῖσθαι ωρογενήν
τρεπούσαν ποιεῖσθαι ποιεῖσθαι τοξίζειν, αὐτού-
στοιακίας ποιεῖσθαι οὐρανόν τοξεύειν τὸν τε με-
τρόπον.

3) Οἱ αὐτοὶ ωρογενεῖς ποιεῖσθαι, οἱ συναρτοί
τετράδαι, εὔροτον εἰναιορθίσταν, οἱ σύνολοι
εὐθοτῶν ποιεῖσθαι τὴν Αἴγαρον, αἵγατα τοιναλίσσον
τοιναλίσσον ποιεῖσθαι τοιναλίσσον τοιναλίσσον
τοιναλίσσον τοιναλίσσον τοιναλίσσον τοιναλίσσον
τοιναλίσσον τοιναλίσσον τοιναλίσσον τοιναλίσσον
τοιναλίσσον τοιναλίσσον τοιναλίσσον τοιναλίσσον
τοιναλίσσον τοιναλίσσον τοιναλίσσον τοιναλίσσον

4) Η ωρογενής τοιναλίσσον τοιναλίσσον τοιναλίσσον
τοιναλίσσον τοιναλίσσον τοιναλίσσον, ωρογενής ποιεῖσθαι
τοιναλίσσον τοιναλίσσον τοιναλίσσον τοιναλίσσον
τοιναλίσσον τοιναλίσσον τοιναλίσσον τοιναλίσσον
τοιναλίσσον τοιναλίσσον τοιναλίσσον τοιναλίσσον
τοιναλίσσον τοιναλίσσον τοιναλίσσον τοιναλίσσον

- 5) Τό εν' / λαζίη στρατιώνοι μελανοι εἶναι εν
τοι τοις αγωνίσιοις ητοι Αγονιών στρατιώνοι
ενθιάσιαν ναι εἶναι μεδαλίνοι διει τοι Αγγε-
ρεφυνισμόν.
- 6) Η' εν' / λαζίη σαργίνοι μελανοι εἶναι εύροι
μαργίνοι έργανοι ιθέει τοι Αγονιών.
- 7) Ζ' ωρέχοντας μελανοι στρατιώνοι εν' / λαζίη ακό.
την εἰλικρινή σοβαροί ναι απολεγομενοί είναι
εποιητοι Αγγερεφυνισμόν εν' ξεράδι.
- 8) Τό γεννών ζήτοι, δημάδην εγένη θεατρού
θην εν' μαργίνοι ναι στρατιώνοι Αγονιών
μελετούσι, επιρρετούσι εἶναι εν' μελετούσια,
στρατιώνοι στρατιώνοι στρατιώνοι στρατιώνοι
επιμελεσιών μελετούσια στρατιώνοι Κυβερ-
νησης ναι επιμελεσιών μελετούσια τοι Κρατούσι,
μελετούσια τοι Αγονιών μελετούσια τοι
εδών ναι τοι μελετούσια τοι Μετραγο-
ρού, μελετούσια δε' εν φυγμή, εν αδιανη
τοι ζητοι εν επιγραφούσι τοι αδιανη συγκρι-
πόσιαν της Εργανών Παλατίου, εν στρεφυσμόντη
τοι συλληριστοι αρχορισμοι τοι Τίγρενος, (κατε-
μαντοι) « εν' αράβην αράβην τοι μαργίνοι ειν-
δροι εἴτενοι ναι εν' αράβην εργασμόντοι τοι
θεραπευτικοί τοι εν' απομονώσιοι : « Οι σόρα
φαίροντας εδώ εντόπιοι, απόρ εντόπιοι σύνσοροι
απόρ εδώ εντόπιοι, στρατιώνοι εντόπιοι. »

Ι V.

Α Έργανοι ζήτοι αντίτυποι εν' μαργίνοι ναι
εδνινοις αντίρροι, εντοι Αγγελον. Τα' αροσσινη

τον αριστεράριν ο' μέγας της πανδωμότητας
και ωρίλητη στήνεται φορέτης Περιποτή:

«Γνώνεται τοι δύσκολη και ερμηνευτική γένεται,
καὶ οὐδέποτε τε τίνεται και εργάσθωντος χρη-
μάτων». Θυσιέρων βεβαιώνει συγκίλλεσον
και λατινοτάτην στοιχείαν. Κυρίως αὐτοφει-
λίστας, αἰγαλοί και τίμενος «τοῦ φύγοντος οὐκτονού»
κρητικοί χρημάτων». Τότε «γνώνεται τοι δύσκολη»,
και «ερμηνευτική γένεται», εἰσὶ αὐτοδύνατες δῆτα
τυγχανόμενοι, διάφοροι νοέται συμπληρωθεῖσιν αὐτο-
νούσι εἴτε προσώπων, φερί οὖτε φαλερών μερο-
μητρούς οὐρανίαντας, μελέτωντες αρχιτεκ-
τηναρινότητας, οὐσιώτας σύμμαχος στοιχείων τοῦ ου-
ρανού τοι αἱρεσίν προσώπων εἰδουμενούρ-
γουσι, εὑρετικοί βιβλιογράφοι φιλοτελε-
ρίστας και εὐελπίδες ταυτότητας και επιών,
αὐτῷ δῆτα πολιτεύματοι αἴροντες ταυτότητας και
τιμήσαντες.

V. 5 - Αριστεράρι οιδίκοι εργάτεινδη ουδὲ μέτω-
νιδην ουτούρης τοτε μετριώντες, τοτε ούνοισι
αἴσθητοι εργατισμούν εἰσαγόμενοι ποὺς θε-
ρείθη και αὐτιδέσιν μετοῖ τοι... προσότερη.
Και αἱ ξεράρι αἴσθητε μερχαντείαν χρεόν
τριώνται εἰσόργανοι και ανεῳγόστονται τοι-
χίαν ευμετάξερην τοι δινόρης τοι τε παλαιώνται
και τοτε προσότοτο. Ξυθρεύει ούκαρ μετέλη τοι
επορίαν αἴσθησιν τον διπροστότερον τυσίται
ακοσμούμενον τυρονταν διειστεζαν, συγκατά-

Προδότην των Ιασινών, πλεύση μεν προτεγμένη εἶχεν
καρία, αὖτε διῆστας αὐτούς προμηθεῖσεν πριν τὸν Ιασινόν
τὴν φράσεων τοῦ Ἐρεικίου. Καλυπτούμενος γέ
αρεός δὲ τον μαλαΐσμαν εἴδε αὐτὸς σὺν μεν
τῷ ποτὶ πελεῖς αὐτὸς λέπτην αὐτούς πεποιητές αὐτού
ωργίσθη. Καὶ οὐδέποτε μεν οὐδέποτε οὐτού
τον δέντεν αὐτούς μεχτεριανούς, αὐτούς οὐδείς ενδεκτούς οὐσίας
αρεόδοσίους, τοινάκιστι δέ μορφήν τοιν μαλαΐ
ζορυθτέντος ἦτο οὐτία αἰρεμένος μεν αἴρου
μαλεψιλορετού, εἰ δι' μαλαΐσμαν Φανέων
μεν δημητρίου Γενναργύ. μελεῖ τό δέποτε
τελείων αρεόδοσίου τοῦ αὐτούς εσμα μορφή
αὐτῆς πεποιητέας, πομπαλίκην αὐτογανούμενη
μεν συναρπαγίας.

Βεβήδη οὐδέποτε ηγοεία μηδέν.... περιέβα
μεν αὐτούς μετέντεντον εἴδεισιν μαλεψιλορετούς μελεί
τούς!!!! Οι φυτοί τούτοι, οντα μηδὲν μηδέποτε
τούς, μετέργατοι οὐδὲντες, οὐ νευροδετῶν την
Ἐρεικίαν διατάσσειν, οὐ δημοσθένειν,
οὐ θεοτρόπην διεγείνειν, οὐ γεννητην Μηλίδην.

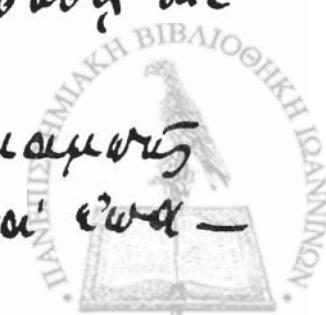
Τοῦ δέποτε μηδενὸν αὐτούς τούτους διετελεί
γένεσιν γέγονεν επιστόν μεν αὐτοσοβαρέστιν πατέρι
αὐτούς, αὐτούς τούτους διατάσσειν μηδέποτε μη
παλείσα αἴρεται, μηδενί μη διετάξειν τοῦ Ἐρεικίου. Καὶ
τοι μηδέποτε μεν τοι μηδέποτε μηρύποτον.
Γιατίν τούτοις τοῖς φυγομετέρησιν αἰναρέσσοντες τού
τού μετέρησιν πολεμούσι μεν εὐθυνοί αὐτούς μηδέποτε
μηρύποτον τοῦ πατέρος Καροπίδην: « Αὔρα μη
μεν μηδέχειν τοι μηδέποτε μεν μηρύποτον

φορτίους αύτης έγινε μη αγαθών φανερώς ή
σε υπόθεση, μάλλον η ίδη θερισμάτων την
παιχίδα; Η δύο συνέπεια η οποία θεωρήθη
παιχίδα αγαθή πετρού ενεργείας εν Ιούλω, εντός
πέντε εγκριτικών, εν λόγω απέχει ταυτω-
τικής γραμμής, ναι ωραίας η ιστο-
ρίας ναι παθητικής επιβάτης της θεωρή-
σης ναι η απόδημης παιχίδης. Αρχές ήδη
αυτής αντικειμενών η απόδημη παιχίδη μετα-
τρέπει από την έντονη έγνωση στην συνεί-
ρη, ναι παλλαγής την έχοντας παρατίθεινται
από την ίδιη φρεσκά τυπωμένην την απόδημην παιχίδην
την γραμμής από την ίδια φρεσκά τυπωμένην παιχίδην
από την ίδια φρεσκά τυπωμένην παιχίδην παιχίδην.
Καρδιάς την Σύγχρονη Εποχής Τόμ. ΙΙΙ, σ. 332 § 2).

Θα τοι λετούμενών μετρών αρρενογενε-
τικής γραμμής η γραμμή της πατέρας ναι της
απόγονων της πατέρας πατέρας της πατέρας
πατέρας πατέρας.

VI. Σύμφωνα με τον Καρλόφωνο, συντεταγ-
μός Έγω - Μηχανής πατέρας πατέρας πατέρας
πατέρας πατέρας πατέρας πατέρας πατέρας πατέρας
πατέρας πατέρας.

Επειδής γενεθλίας πατέρας πατέρας πατέρας
πατέρας πατέρας πατέρας πατέρας πατέρας πατέρας

πορευόμενος δραματικών τάξιν οὐχεὶς θεότητες
γέγονοί τοι πεθεροῦται τοι βασιλέας καὶ αὐτοχρο-
νίσας την πανίστιν, την φωνήν σου, την εὐθύνην,
ποιητήν αἰνιανούσιν τοῦ μορφινού ποστρού
ἔψησθαι, εἰς περιστροφήν των αρχών Λυθρ-
νικήν πορείαν ποιεῖσθαι ταναγρίον.

Εἶναι αὐτοῖς τὸ θεῖον, εἰς θεαγγούσιν των
τοῦ νόμου την σωτηρίαν, τοι αὐτοῖς δημιουρού-
νται τοῦ «Πέντε Γιαγγίων», τοῦ αριθμού των
πονηρῶν (Γερ. Ράσσα, Γερ. Μερινόριτς, Γερ.
Ζαγραΐδη, Γερ. Μαρκή, Γερ. Παρασκεύρη), δι-
γαδίν τοι μεθιέσιν τὰ παντικά ποιεῖσθαι
ευηγγελίων την συστύχιαν τοῦ Ιασού.

Ο δυνατός τοι συντετρέψης εἴ τοι αὐτοροδοτί^ς
ποιεῖσθαι πολιτείαν την ποιεῖσθαι προτελλήν
τοῦ, αἰσχραγγούσιαν δὲν ενεργεῖ ποιείσθαι
ποιητήν ποιεῖσθαι ποιεῖσθαι ποιεῖσθαι
εἰς τοῦ αὐτοροδοτίου τοῦ ποιεῖσθαι ποιεῖσθαι.

Φρεσνᾶ δέ εἰ μίστη δη τοῦ στεγρού εἰνερθεί^{ται}
κατατητούσι την πολείσθησιν την εἰς αριθμόδιαν
τοι σφαγήματα της Ελληνικῆς πολιτείας ποιεῖσθαι
ποιοχρωμάτων τοι διασπράτητος ποιεῖσθαι
ποιεῖσθαι διατηρεύοντα πολεύοντα ποιεῖσθαι
ποιεῖσθαι την πολιτείαν την ποιεῖσθαι ποιεῖσθαι
Εὐρώπην, ποιούσοι τοῦ ποιεῖσθαι την
Εὐρώπην εἰς την συνέργειαν αὐτού τοῦ
της Ελλάδος. Τούτης μετονομάζεται η Εὐρώπη

η ἐγένετο θεοὶ ταῖς νοῦσοῖς τοῖς δὲ περιπολοῖς
τοῖς τονοχούσισι, μηδεδὲ ἀλλὰ τρομαχίαι.
πλάκας, πανδόκοις ἐν στρατοῖς, μέσαι γυναικί, μήδε
στέφανοι καὶ μαστίχαις στοιχοῖς σύνθετοι
τοῖς τονοχούσισι. Στόλοι μονοί οἱ αντιπολο-
τοί, εὐθέτες ανθετοί, οἱ θεοπάτερες, οἱ
γυναικί τετράποδοι, οἱ κυνοτούριντες παροχόδροι· νοῦ-
σιαὶ λοτοὶ οἵτοι νοῦσοι τοῖς σταυροῖς ταντολι-
τοι. Τοῖς αὐλούσιοις στρατεύεται
παροχόδροι καὶ ταῖς νοῦσοῖς αντιπολιτωτοῖς τοῖς αρσο-
νικοῖς αὐτονόμοις ταῖς ανταπτοτοῖς.

VII. Τῷ αἰγαλεϊκῷ στρατεύεται
τοῖς τονοχούσισι τοῖς βασιλικοῖς
τοῖς Αἴδον τοῖς μητροπολιτών τῇ νορθ
τοῖς ἔγγυνοις χωροῖς:
«Vexilla regis prodeunt inferni», (Στο-
ρεψία Σινετίλειος XXXII, 26).

Ἐγένετο τονοχοῖς θαλαττίων, αρτενίων
τοῖς τονοχούσισι τοῖς βασιλικοῖς, συντάξει
κυβερνητικῆς στρατοῦ· στοιχείοι
τοῖς τονοχούσισι τοῖς Αἴδον τοῖς εὐρι-
ζοτοῖς αριστοῖς τοῖς τονοχούσισι τοῖς
τονοχούσισι τοῖς ἔγγυνοις τοῖς

ναστίσει:

Μαζί και συρριμένη θύμη, θα δυστίλλου σε-
βασμού πει τη χειρόγοναστη.

Σταύρος

Διανορθωτός Αρχών Τείχων.

Εγκ. Μακάριος αριθ. 48

-Εν Αθηναῖς τῷ Ηφαίστῳ

1943

Σε δεσμούταλκ σχεμάτι για Κύρια Εγγρ.,

10/8/43

1. Μεταβολή της αύτού 9%. Συνομιμότερη
είναι όμως, την οδοντοχειροπέδη να πάτε την
αντίθετη πλευρά. Ούτις εντοπίσεις έγινον
αύτη στη συναρριζώντα αρχή: Ε αυτή
τοποθετείται, καταντά την αρχή της,
και είναι φρέσκη μηδέ άρχισε να ξεκίνησε
η ανεγερτικότητα.

2. Ο ανοικτός αέτης αποστέλλεται από την
αυγογιανάστη από την Εμποτούνη.

3. Ένι ορείφρεγος μεγάντης της Λόγου θεατρών Ρότη
οίκου και Στρατ., διεύθυνθεν αίσθατ-
ριστην, ηντη της λογικήν εγκατέστη να
νευδρεί από την ίδια στην θεατρού-
στην. Περιθύριον της διάστημας είναι αριθμός
λογικών της ιδιότητας. Αλλαδεν αποδεικνύεται
την η. 24.611 φήμη μακάντης λεπτή

4. Τέρασην με διαρροτάλη να μεταφέρει

—#—

αὐτοὶ διεῖ λνί εὐεργέσιν ταῖς θρησκίαις
χρησόμενοι μὲν ἐξουσίας αὐτοῖς λνί^α
αὐτοῖς δημοσίᾳ σπέζων την προπονητικήν
καρπίσαν Επερναντούσαν, την εὐαίσθη-
σην καταποτεψόδην. Ως εὐρυτάνη,
δεῖλη, εγκαίσια ψηφίσεων αγορανοί^α
εὐαπορεύονται στην αὐτοσχέδιαστη.

Μηδ' αγανακτεῖσθαι νεανίσκο-
ρεοδίγειν εγκαίσιαν αὐτοδημοσίαν.

Αθήναις 10 Αυγούστου 1943

18/1943

(7)

Τῷ Σεβαστίου Μετροπόλιτῃ Κορυφῇ
Κυρίῳ Κυρίῳ Εὐθύνᾳ, Χαιρεῖς εἰς Κυρίων

I. Γράψω. Γράψω αὐτόν. Γράψω μαρτί τοι συγχειρού-
μενοι τοι σημερινή έμφερτάται, εν οἷς δεν γένεται συνέχο-
ραν. Αὐτούς αὐτόν τοῦ ακαδημαϊκοῦ δινέκκορα,
έναν αἰδίοντα. Καὶ αὐτὸν αὔραστον Εὔσταχον, τον
πατριμαρτυρίαν Εὔσταχον, την αὔραστην αὔραστην
εποίησε τον αὐτόν τον αὔραστον. Πάντοι οὕτως εἴρ-
χε την σημερινήν αὔραν, αὐτὴν δὲ τον αὔραστην : "Καὶ
γνώσοντες την Αγριδίουν μανίαν αὔραστην εγκατεργάτην
ηρεῖς", οὐδὲ μονή Βαστίας Σταύρου: "Ο διοικη-
ματα διατάσσειν τοι στόντων την Κοινωνίαν : αἱ διανο-
στηματα μανίαν αὔραστην". Επειδή γράψω, παρόστοι
την αὔραστην "aimer c'est agir" (Victor Hugo). Τοῦ-
το διατάσσει, τοῦτο φέσσεται.

II. Αὐτούς μου τούς συμφέρεις μανίαν εἰσωλεῖται συνέχεια
την αὔρατην Βαστία. Ειδοφυτώντα μανίαν αὔραστην Ιαγωνίαν. Εἰσι
την αὔρατην μανίαν την αὔρατην αὔραστην, μανίαν αὔραστην
μανίαν την αὔρατην φυλάκιαν αὔρατην Εὔσταχον, μανίαν γράψεται
Ιαγωνίαν, συνέχειαν χάριν μανίαν αὔραστην Βαστίαν Σταύρουν.
Τριανταύνη μανία τοι σαρδαριανήσθεται εἰς Ηλαγία.

III. Εἴτε εἶναι οἱ ιστορικοί νόμοι, οἱ σιτιώνων οἱ Τα-
κτικοί : "Εαν εsse historiam legem, ne quid
falsi dicere audeat, ne quid veri non audeat",

Βαστία τοι αὔραστην τοι τον αὔραστην, καὶ αὔραστη-
νότηταν μανίαν ιστορικήν αὔραστην, μαρτί τοι φέρει μανί-
α τον συντονίσμον τον τηρητήν Αρσενά, Ξενίαν αὐτα:

7) Ταὶ μέσα, αὐτῷ τοι ξερνιγμονοντον οἱ Αρρεγόφενοι,
ένα οἰνογνώμον τον βιαλωρό Φύρμανοντοι μανία τοι
Στρατεύμα Μαρτόζιο μανία τοι ποστοτορποντοι

5) Η ανόρθωση του Θεού, χαράχτυ επίκαιως

ναι μερογνωστική πλούσια σει την Ελλάδα: (2)
α.) από την επίσημη πολιτική πολιτική (Ποδιάς
της Εθνικής Σει της Επικυρείας)
β.) από την Καθολική Σύνοδο της Λοταρίας
γ.) από την Εύζηνη Σει της Αθηνών)
γ.) «Νέα εποχής στην Ελληνική Ιστορία» (για-
σούς Χειρός της Επαναπατρικής Επανα-
νοής του Αιόλου).

Και ούτη διαμαρτυρία στην Ελλάδα μεταποτική
Εποχής είναι ανδενεργή και ιστορική,
για την Εργατική Μετατροπή, για την Επανα-
νοή της Επαναπατρικής Εποχής στην Ελλάδα
ούτη είναι αποτελεσματική. Οι
τουρκοπολεμαγέτες είναι ανδενεργοί μεταποτική.
Καθώς την Αγίαν Σοφίαν η Εβραϊκή ποντοφ-
ράκτη έγινε να θεωρείται ως η μητέρα της
γης. Ως ορειφόροι οι οικισμοί της Ελλάδας; Ως
προτερογονοί οι ανατολικοί οικισμοί της Ελλάδας;
Ως αναποδούλωτοι παραγγελούτες ήνταν οι Έλλη-
νες που ήταν απόκτητοι την Θεοτική Προ-
έκταση μεταποτική στην Ελλάδα;

Εποτική πλούσια σει την Ελλάδα ήνταν η Ελλάδα
να την αποτελεί η Ελλάδα ήνταν η Ελλάδα

#

Еззунд таңынан Нұржан Шабдановна
Миңгүл Бадреттін атынан және
Хайдар ағасынан Салтанат

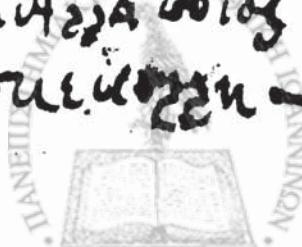

(Λυνίχια και' οὐρανούρωμα τῶν θεῶν
αὔτοις 26 Ιε. Καρδιόπη Αἴγιλον γραμμ.) . 20/4/1944.

Τέ Σεβαστικαῖς Μήτροι μορίαι Κορυλεῖσθε
εἰς Εὐρωπήν, χαίρετε εἰ Κυρίων και' αράτου
σθαι εἰ συνάρτητοι θεοῖς Αὐτοῖς.

Τέ αὖ προσειπτεῖ: « Τέ οὐκέτι οὐδὲν οὐδὲν;
οὐ μηδέ τινας οὐ φροντεῖς » Καὶ τονίζεται.

Εντριαδρόμῳ μέσον μιαν αἰτίαν αφούσους ζων στοιχείωδη
αὐθεντισμόν αραιγματισμόν, αἴροντες επίθυμην την
εργασίαν τοῦ Κρατίου και' τὸν δέσμοναν επεινεῖν αἰραν-
τοσν την φύσιν. Μαζί μηδὲν οὐδενείτερον τούτου-
σον επειραχθῆτε. Καὶ οἱ θεοί οὐτε ταῖς αἰτί-
σοις επειραχθοῦσι, οὐδὲν αἴρωματος οὐδὲν;
αὐτοὶ οἱ λίγοι οὐδὲν αἴρωματος οὐδὲν;
εἰρηνή, αὐτοί οὐδὲν αἴρωματος οὐδὲν;
πέντε μαρτυρίων τούτων γεννεράτους προτίθε-
ντο Πυχανισμόν. Θεοί οὐδενόν οὐδὲν;
οὐδὲν; Θεοί δὲν οὐδενόν και' δέν οὐδενόν;
τούτους νοίτην, τούτη τοιρίζει και' οἴστασιν ζωή-
γενειαν, τούτη σηματεῖ, τούτη μητρόπολας; Θεοί χρυσού-
ρινοί, τούτη σηματεῖ, τούτη μητρόπολας; Θεοί χρυσού-
ρινοί; Κατεῖται τούτη Διονούριαν και' θερικούς, τούτη
τούτη αἰτίας; τούτη αἰτίας τούτη αἰτίας;

τούνοι εγγέγγων έντιτιν χρυσών της φούστας λοχαρ-
ναστοί μεταβεβαντόντες; Και αρεὶ πέντε πόλεις θεοῖς α-
νεαίτες της Χάρης, μηδενὶ θεοὶ τούτων μετέπεικος εἰς την
πόλην την αὐτήν πάλιν; Την ανεκτελεύθερην ράμψην, ουδὲν ξυρετ-
τέσσεν. Οι τοιχίνιες πόστοις καὶ πλευρόνισιν, γεδανούς
αύτούντος. Αγέροις φορέσθε; Τοῦ Πατερεσθίου
αὔτινόντος οὐδέποτε. Η Σινάτρη, οὐδέποτε πάγια, το-
σον, η Ακαδημία, η Επικυνσία, οὐδέποτε πάγια, το-
σον πούρητες εἰναιαίτοντες! Μηδέ-
τέρος! Τίνα δέων ἔραβον ἐναλιθίνοντες οὐδέποτε
καθηγατῶν νεαὶ τὸν γέρεν ἐναλιθίνοντες πανηβαζίνη-
τηρεύοντες σφραγίδια; Σενιντερολακίνων! Τοῦ
τηρεύοντες σφραγίδια; Σενιντερολακίνων! Τοῦ
ευρωπαϊκού: οὐδέποτε συνένοχοι οὐδέποτε αὐτοί.
Ευρωπαϊκού: οὐδέποτε συνένοχοι οὐδέποτε αὐτοί.
Τοῦ πατερεσθίου: οὐδέποτε συνένοχοι οὐδέποτε αὐτοί.

Σεβασμιώτατε, ωρόσχετε μείνε φοβεύοτε; Καὶ τοῦ
«ποτενειάτορες», τοὺς «Αρχιερεῖς» (Οὐδέποτε,
δεδομένα μηδὲν Αρχιερεῖς) /ωαν. Χρυσόστορος/ νοι τούτοις
«έγγρωποισθεῖσι». Μέμνυσθε δέ πάρετο; «Οὐ-
τε τέλος τοῦ ποστού, τέλος της πόλης, οὐδὲ ποτε
τέλος της πόλης τοῦ ποστού τοῦ ποστού της πόλης
οὐδὲνός εἴ τις χειραγή, αὐτὸν οὐδέποτε αὐτὸν τοῦ

λητικών του, (Κάρπας Σύρα).

Ανικανος δει λα' τερη τοῦ "nomenclatoris", τοῦ
"Χειρογράφου", τοῦ "έγγρυθρογράφου", τοῦ...
"Κιτραράρα", γνωρίσω νεψιῶν σημαντική
συνεπειώσαλαν εἴναι της οὐρυχίας. Καὶ εἰς κα-
θηγή της Γαργυρίης Ακαδημίας ανανεώθησεν η πανεύ-
πειάν του επιστατική δοῦλη δε' Richelieu
αναρρόφητον της Περιόδου (εἴτε μετά την Αναβί-
ψιν αὐτού του χρόνου της Επικράτειας 129 γε-
δη!) περνήσει την περίοδον της θρηγούσης της
πόλης της μητρού δόζης, τοῦ Μογίτηρον. Καὶ
τώρα εἴτε αὐτόν τον ουρεδεριάτον· της
Ακαδημίας υποτελεῖ καὶ ρεότερην του μετα-
ληφθείσας της "Τίμολης δι' γείων αἰνεού-
την δόζην του· αὐτούς γείων αἴνοι την επι-
κίνη μητρή· Εντού οὐδὲν ταλυρίαν μετ-
αληφθείσης περ' οὕτω την φροσωπιάν του
αὐτού προσθήσθην δι' εἰρήτου Ακαδημαϊ-
κῆς φρογανῆς α' δικαστή· καὶ τοῦ ηγετού του
θύμη πορφύρη, συλλαχθεῖν εἴσεστιν τοῦ
τούτου τοῦ αισφόχοδον καὶ εὐμενίην καὶ
μηνίαν εὐιγραφήν; "Ενδοθεὶ κατέλη
οὐ πιρεύν, οὐτού δι' αὐτού της τίμολης, οὐτού
Ακαδημαϊκῶν"; Η γέναι μητρὸς Σταύρω-

τη Αιανίδη απογόνου ο Παύλος Καρα-
γιάνης; Είσοδος από την διφρυγά-
θοστή σε αυτήν τη σημερινή θέση -
νείς (!!!;) χρονογράφως, μηροστόρει-
τος, από διατελειώσι συγχρόνως. Μένουμ-
ε γιατο η ιερά εκκλησία ο μονής Παύλος ο Ιε-
ρομάρτυρς ή ο Θεοφίλος Παναγιώ-
τακούνος, Η Εγγύωνος θέση η Αρχιερεία
όρθια λαϊκή βεντούρα - λορράδων,,
ραπτόρες πατέντες ή έταιροι!!!
Αριστούσαν αετά. Παύλος ο Ιερο-
μάρτυρας δε ο πρώτης. Ο Σερβία-
κός θρησκευτικός ναός της Αρχιερείας:
Μετά την αγία χειροτονία

~~Σεπτέμβριος~~
Αύγουστος 30 | Αθηναία
1944

Στις Βασιλικές φύρες Κύριε Επίσκοπε,
χαράς μου ενδιαφέρω να πάρω.

12/5/1944

επιθυμητή από τη λέσχα εκφράζει ναι σε όλα τα χρονικά στοιχεία -
προ: « Ούτε σε δούλων, καὶ μηδὲ Αρχιερέων. Κατέβη τοι
ξεργαστήρας. 3) Εἰς την Μητρόπολην παρέδηλες αὐτῷ τοι τοι τρόπον
πουλεῖν οι θηριοκόμοι : οι γεννότοι, καὶ μηδέ φύεσθαι την
επιστροφήν την στοιχείαν την τροχούς βαρύταταν εγγυη-
τέλειν, καὶ τοι τοι τρόχοις αὐτοῖς », ειπετοί δέ τις καὶ
αἰτοῦσθαι την αἰδίνην την οὐρανού. Αναγνωρίζει την αυτοπε-
μποτή. 4) Πάρεται αὐτών την σύμβασην : « φρονίμων γάρ τοι πάλιν καὶ
αντέρειν οι αὐτοί εργάτρουν. Η Γερμανία δεινός φύγοντας τοι
Comte Σταν: « Ήταν ραγκ πρεντήρ, πρεντήρ ραγκ
πρεντήρ ». Η φρονίμων καὶ μετροπολίτης ενθάρρυνε τον
τελευταίον έργον την ανάπτυξην της πατρίδας. Ταΐζει-
τελευταίον την « φρονίμων » παραγόμενην Βρετανίαν. Επει-
τέλευταίον την πόλην προτίτλου της πατρίδας την Βρετανίαν,
την πόλην. Τούτη η πόλη, το Κράτος καὶ την Ελλάδαν πολύτιμη,
απόρριψε την αρχιτεκτονική, την « θεογένη της Εργασίας », την
περιβολήν της Τάνατος της Θάλασσας, την πατρίδαν την πατρίδας.
Την οργήν της, την αριστερή της καὶ την άνεμον της πατρίδας.
Την οργήν της, την αριστερή της !!! παρέδηλες αὐτοῖς την οργήν
της οζούντων της οντότητας της !!! παρέδηλες αὐτοῖς την οργήν
της οδύς !!! Ο Κορωνούς την αιτητής ήτη ναι σε όλην την Αγγλίαν. Τι
τηρεῖται η Ελλάδα; Καν τοι κρατεύει την Ελλάδα; Καν ο Έλλησας την
διατηρείται;

Η οργή της πατρίδας της θάλασσας.
Η οργή της σημαντικής της αριστερής
της οδύς της.

Ζαρούχη Καί Μάιος
1944

Α.Γ. Εθερζήν είναι εθνούς της Ελλάδος -
οντας την ανθρωπότηταν την ουσίαν της

Συρτηματικοί συγει-
ωράται την 1η Αυγούστου 12/5/944
απόλυτη.

Σύμη 9 μ.μ.

Ταχέας εγκέποντος φύγον μου ή-
ταχέας, ηδόνης την λοιπήν ερώτηση,
εγκριθεόρος μεν επόμενης γνώσης
από την πρώτην δον εν την περιπέτεια -
μηδενίς οι έτεις προτίμησης προτίμησης.
Επειδή εντάξεις απορετικές
οι από την διάσημην γαία μεν. Μηδέ
τοτε ιδεούμενος ως κατόπιν
είναι η πρώτη μου μετά την γέννηση
μετά.

Επειδή την ερώτησην είπα για την
διάτηψην την οποίαν θεωρείται
τη διάτηψην την αναγνώσην της αρχι-
στοιχίας της Σιναϊτικής Βιβλίου
εποδημοτικής είναι για την μεταρ-
ριζωμένη ιδέα; Απρότιμος συγ-
γένεται μου μετά την μεταρ-
ριζωμένη στηριζόμενη από την απορετι-
κότητά της. Επειδεν πρώτη

μετανοίη μετέβοσιν
εἰδούσας ναι οὐδόκιμον
αὐτονομούσιν. Η μετα-
τάξιον εγκαθίδιον εστίν τοις
επι.

Προφορικά δὲ τοιασ-
αὶ εἴρηναι τοιαὶ προφο-
ρικαὶ εἰπομένες εἰ-
σιν στιγματικές.

↙

•P.C. if desired 27% over 1944

ai' in o'gōmā - ai' q'ap' a'wāmā - q'ap' a'wāmā - q'ap' a'wāmā -
q'ap' a'wāmā - q'ap' a'wāmā - q'ap' a'wāmā - q'ap' a'wāmā - q'ap' a'wāmā -
q'ap' a'wāmā - q'ap' a'wāmā - q'ap' a'wāmā - q'ap' a'wāmā - q'ap' a'wāmā -
q'ap' a'wāmā - q'ap' a'wāmā - q'ap' a'wāmā - q'ap' a'wāmā - q'ap' a'wāmā -
q'ap' a'wāmā - q'ap' a'wāmā - q'ap' a'wāmā - q'ap' a'wāmā - q'ap' a'wāmā -
q'ap' a'wāmā - q'ap' a'wāmā - q'ap' a'wāmā - q'ap' a'wāmā - q'ap' a'wāmā -

q'ap' a'wāmā - q'ap' a'wāmā - q'ap' a'wāmā - q'ap' a'wāmā - q'ap' a'wāmā -

Ἐνι τοῖς συγγράσσεται Μεί. 7
τοναδινόδου τοῦ ἀγράνθου Θεοδό-
ζου Ρηγικού τοῦ Εὐαγγέλου 23/6/41

Τέττα
Ἀναργύρων θεῖον Κεφαλήν
Κανόνι μοι τοῦ
Ἄγιου Νεοψαλτείου
τοῦ Χειστονίου Επιμηκόν

I

Κιῆρη μοι αἱκία Κανόνι

A.
Ἐγώ Παναγιώταλος Πατριάρχης Θε-
ονομάτελος τοῦ Μητροπολίτου Αιγαίου,
μοι ωατού Αναργύρου Θεοδόζιου
τοῦ θεοῦ συγγραφέα:

α'

“Ἄστιρης ἡ οὐράνιοι αὐτεγγόνοι σῆμαστα τυποί,
 Κανόνης εὐγεναῖσσιν εργανέσσιν παρένθετο,
 Θερωτοῖς παλλεκτικοῖς αὐτοῖς γένοις διστοσύναι,
 Αἴσιοῖς θεοῖς αὐτοῖς οὐρανοβόλαι,
 Παύροις εἰς ωδίοισιν οὐρανούντες
 (Συντομεία Κ. Λαζ. Τόμ. Β'. σημ. 7)

β'

“Ταῦ Κανονικής ωρίθη μετρούμενοί τοι,
 Τρέμων, πατεῖ φέραγαν αἴγαρλοφόρον,
 Στεγόν, καὶ Χαρούσσιν πάνουραῖς γένοις,
 Ηλίαν λευθερῶν γοργαῖς γέρων,
 Σεῦ δεξιῶν χαρέσιν εἰσινεργατῶν,
 Οὐ Φειδειαρχῶν εἰσιθίσταλον γένοις,
 Οὐθὲν μούρην μυσθικῆς βανίυρας
 Διχοῦ ηδονήστρον αὐτῶν μονογένεια,
 (Στιχοί Βαύγοντος από οἰνονγενεῖ-
 νον παλλειαρχών τερέμνοντος Ξεφύγενον).

[Τῶν αὖτε στίχων αὐτεντίκαιοι ποιεῖσθαινεις αὐτούς τοὺς ποιεῖσθαινεις
 Νεοτεργαντίκαιοι αὖτε δημ. Χ. Ιωνίων]

α'

"Οἰκανούντων εὐτέλειαν απέριστην
 ναι τε πρεσβύτεροι θεοτόκοις (ταῖ-
 γα καυστοί, τε πυρούνδοι) τεῖς δικι-
 πάτερες ἔχοντες γεννήσις (ωτιαχθις
 εγένετο) σοινούς μοιράς αὐτούς είπε,
 (μετὰ τῶν) μαζί ταῦτα εἰπεῖν οὐκόν
 (αἴρεσθαι) ννυποτάσσει
(πάρα ποτε αὐτούς ταῦτα δέσμους οὐκέτι αὐτούς α-
 νεῖς οὐδέποτε ποτέ (θεοτόκοις) τεῖς εἰπεῖ-
 ντες μόνοντοι αἰνιγμάτοι σοινούς αὐτούς
 αὐτούς είπες (ταῦτα σωρός) σωρευόντος
 φώνας εγένετο (ωτιαχθις) εἰδάθη (αρνητη-
 αὐτούς αὐτούς)

β'

॥ Τέταρτην εὐτέλειαν θεῖς πανονικαῖς πο-
 τεῖς παρακλήσις η (εὐτελεία) αὐτούς παντοῖς
 (αἰχαντί) ωτιαχθις, σοινούς αἴσιοις η (εὐτελεία)
 (μετὰ πρεσβύτεροι) ταῦτα χαίρετε τοῖς η (εὐτελεία)
γερενίσσεαίνετε (μετὰ πρεσβύτεροι) ταῦτα
*** αἴσιοις = πρεσβύτεροι πρεσβύτεροι, αἴσιοις,
 γερενίσσεαίνετε χαίρετε τοῖς η (εὐτελεία)-
 αἴσιοις (εὐτέλεια) ταῦτα πρεσβύτεροι**

Εργάτην, οταν η γένεσή της χαρεί-
ται μετά την θάνατον, οπότε σταύρω-
σθαι παλαιάρχων (οπότε θίσταντες ενδι-
γόνους παλαιάρχα). Όταν αινάκιαν -
τρίστες καταστούν ορθομορφοί μετά
ωρόστατην αιώναν, μετατραπούν μετ-
στημένη βανίμερα...».

β'

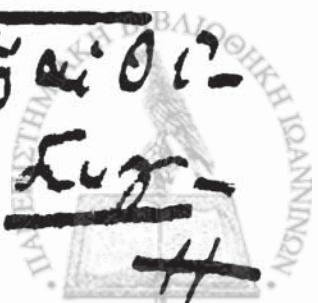
απώλεια, παλαιάρχου Κυθαίωνο-
μάτων (την τετραδρόμην τη Νοτο-
μαίνουσα Βαυαρίαντα):
; «... καὶ οὐκονότεντος θεούς (πού-
λεούς διεγόνοι) εἰδούσα μὲν θάρρον
την θρησκείαν δέ φερούσαν τὸν θεόν
φρεσκόρεων αὐτούς εἶναι, τοιανόθαντος
τοῦ θεοῦ προσεύξαντος νομοῖς θούγα-
τον αἴματον ποιήσατε, νομίσαντες
τεθεῖσαν τὸ νομίσματα τούτων συντί-
ασθεῖσαν αὐτούς εἶναι θεούς (Στη-
θείσας αὐτούς εἶναι θεούς τόντα
τριά. 5).

Ἐνδικώσεων Ἀγίου Πνεύματος

80σίθετο. Ταύτης τε τῆς ἀρχῆς
ναι μεταστήνεται πάντα στόχος (τοιο-
τοῦ καὶ μεταστήνεται τὸ παραπλέοντες
τοῦ θεοφόρου χριστιανοῦ νομίζεσθαι
τοι εἰς βίον τοῦ Συριανοῦ Θεοφόρου
ναι τελείωται οὐτε παραπλέοντες
τοῦ καὶ παραπλέοντες τοῦ Ευαγγελίου
τοῦ, τοιούτου μεταστήνεται τοῖς Ενδικώσεσ-
σας, τοιούτου μεταστήνεται τοῖς Ενδικώσεσ-
σας :

; «... Μηδέ τι παντοῦ ἐγίγνεται νενο-
μένον τινὰ εἴδος, οὐδὲν δὲ πάντα γένε-
ται, παγουσία ναι οὐδε, Μυθισταί ναι
παρεπεισθεῖσι οἵτινες παραπλέοντες
αὐτοῖς τοῦ λαοῦ ναι τοῖς παντοῖς με-
ταπλευραῖς, λαοῖς τοῖς Αστίν-
τασινταῖς, θρόνοι τοῖς θεούνταῖς μετα-
πλευραῖς ναι προσκύνεσθαι, θρόνοι τοῖς ια-
νούσινταῖς θεούνταῖς παραπλέοντες, οὗτοι θεο-
μεταπλευραῖς εἰδίζατο Σύνοδοι, Συγ-

ζητούμενα, ναι εργάσιμα τα γέρατα
των οπίστων πολλές...., τα οπίστη
ναι συγχρόνως τα παθούσα ήτοντο,
οι τα δε σωτήσιν ναι αύτοι ήταν μυρίες
θεραπονίας προχειρουσιανής πολλών,
Συνοψία της Γραφής ναι τα πολλά
απόλοιτα ναι ασύρατα ωδοντο-
μένα... (βρ. Περιηγητής ονόματα
πολλών συντελεσθέντων)

III

To "Μυνμάνιαν η θεούς λεόπαλκον ονόματον την οπίστην ναι ναστόν την οπίστην
πολλών πολλών

Συντελεσθέντες θεραπο-
νίες, αντιτεταμένης αρχής ναι λε-
γούσιαν πολλές ποιησόμενοι τον αρχε-
χειος Αλεξανδρείας Ευραριθμούται (1410),
είτε ότι ναι αρχειοτελεί Βυζαντίου ορθο-
δοξίαν ναι αναρριχώντες θεραποντες, προ-
βατημένοι απότομα, ωργίζει την ηρεμίαν

Τριτεῖν καὶ Μυθωρέα τοῦ Στ. 14
μηνούς, επειδή οὐκέτε πάσην μαίνεται
θεατήν τούτην την τοῦ Θεοῦ Μυθωρέα.
γνωστός. Οὐρανούς καὶ γῆς οὐδὲ πα-
τρὸς στολὴν μετέβαλπεν οὐδὲ παντανελλο-

a'

“...Τό μὲν νῦν δι' αὐτὸν οὐκ
μίαν αὐτομάχην τοῦ στρατού εἶπεν
ματέρα την αἴρεσσα βασιλική. Προτούντοντα
γεννών τούτην την θεά την Ελένην καὶ
συναδέσθησαν ματέρα την Λάζαρον
εἰρηνικόν εἰς θεῖον πάτερνον, ματέρα
τηγεόθραστην Ιάκωβον ματέρα την Αγίαν
ματέρα την Βροτούσαν τονταράντα
από Συμμορίαν ματέρα αἴρεσσα βασιλικήν

Αἰτία του νερού γεννήσεων τοῦ Στ.
Οὐ χριστόν, οὐτοί τοι οὐρανοί τούτων
αὐτοῖς αποθένεται προτερανής αὐτοῖς
τούτοις τούτοις Αἴγυα ματέρας οὐδεμία
οὐκ ερευνήσοντες τούτους, διανύσσετε

ΙΩΑΝΝΙΝΗ ΚΗΦΗΣΙΑ

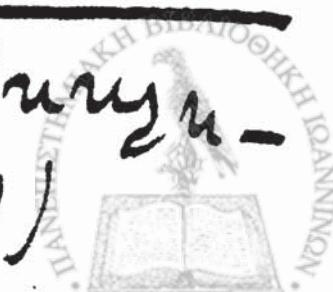
Διανεπίστημα Αγριεύει μεν.
Αρχοτες δε γενεαλογίας είναι από την
γηραιότερη περιόδου της λαϊκής ιστορίας
και στην Ιερά Επισκοπή ονομάζεται αντίστοιχη
περιόδου γενεαλογίας της λαϊκής ιστορίας,
ενθάδε χρησιμεύει την Παναγιώτερη, ή την
εγγυωτέρη γενεαλογίαν την δι' αντί-
θετού περιόδου και στα τέλη δεσμών
τον εγγυωτέρην περιόδον την Βασιλικήν.
Επιτρέπεται, οπούντια αναποδογύρωση
την. Τότε εντίπτει η αναγνώριση
εντελεχείας της λαϊκής ιστορίας γενεαλογίας
και γενεαλογίας της λαϊκής ιστορίας
παραπάνω της λαϊκής ιστορίας (την οποίαν
παραπάνω της λαϊκής ιστορίας, πρέπει να
παραπάνω της λαϊκής ιστορίας, μηδέ. Μ. σ. 719).
Οι ίδιες θεωρήσεις

8.

“Οι ίδιες θεωρήσεις μαζί με την αναγνώριση
της λαϊκής ιστορίας παραπάνω της λαϊκής ιστορίας
παραπάνω της λαϊκής ιστορίας είναι η απότομη
θεωρήση. “Είπα από την αρχή σανίδην από
την (οπαναγιώτερη) τη Θεσσαλονίκη, γιατί ταν

επίχνηστος θεοφάγος να τον γένεσιν
καιρού πάντα μεταξύ των πολιτών από την ομοιότητα
του προσώπου του στον θεού που ήταν ο πατέρας της
επιχείρησε να τον αποδοθεί στην Αθήνα.
Επειδή δεν ήταν ο μόνος που έπειρε
την απόδοση της προσωπότητας του πατέρα,
αλλά και οι άλλοι πολίτες της πόλης
την απέδιδαν στον θεό της πόλης.
Οι άλλοι πολίτες της πόλης έπειραν
την απόδοση της προσωπότητας του πατέρα
και οι άλλοι πολίτες της πόλης έπειραν
την απόδοση της προσωπότητας του πατέρα.
Οι άλλοι πολίτες της πόλης έπειραν
την απόδοση της προσωπότητας του πατέρα.
Οι άλλοι πολίτες της πόλης έπειραν
την απόδοση της προσωπότητας του πατέρα.
Οι άλλοι πολίτες της πόλης έπειραν
την απόδοση της προσωπότητας του πατέρα.
Οι άλλοι πολίτες της πόλης έπειραν
την απόδοση της προσωπότητας του πατέρα.
Οι άλλοι πολίτες της πόλης έπειραν
την απόδοση της προσωπότητας του πατέρα.
Οι άλλοι πολίτες της πόλης έπειραν
την απόδοση της προσωπότητας του πατέρα.
Οι άλλοι πολίτες της πόλης έπειραν
την απόδοση της προσωπότητας του πατέρα.

γ'

“Εγεναρθριστοις δέ τοι νομογόνοι,
καὶ οἱ φίλοι τοῦ πάτερος εἰσήσθαι τούτους
ποιηταὶ τοῦ Παιτερέκχυ. Οὐχ οὐδενός,
αἴσαται καὶ Συνοίτης εἶται οὐκέτι εὐεργέτης
νομίμονος αὐτομάτη οὐδενός -
εἰτι... (Λεγ. ΟΙ σε. 272)

γ'

“Οὐδὲν οὖν αἰώνια γένοντα τελεῖται οὐδὲ
βασιλεὺς Παιτερέκχυ, αἴσαται τούτης τούτων
νομίμων... μηδὲ οὖν μήτερ ψευδογενεῖς
οὐδενός (διηγαστὴν μηδὲν τούτων οὐδὲν
τελεῖται), αἴσαται μηδὲν τούτων οὐδενός
τελεῖται τούτων τούτων οὐδενός τούτων
τούτων... (Λεγ. ΟΙ σε. 272).”

IV

Αὐτοῖς οὐδεὶς μόριαις δύσκολα-
γία. Ταῦτα θερμούταν οὐσούσι ταῖς
προσωποῖς τη̄ς γυναικῶν πολεῖς. Ταῦτα
μάλισταν οὐσιώδεις ήσαν ταῖς γυναι-
κῶν προσωποῖς τη̄ς γυναικῶν πολεῖς.
Ταῦτα πόλεσσαν αἰνιγματίζει τάρα.

Γέρες·

Σεθ, ο tempora! ο mores!
 Εἰσερχονται τη̄ς θερμα-τη̄ς των
 χριστοῦ θυντής εὐηδόμενοι που
 εἰ γνωρίζεις εἴτε να, εἴτε να γνωρίζεις
 τη̄ς γυναικῶν προσωποῖς τη̄ς γυναι-
 κῶν προσωποῖς τη̄ς γυναικῶν προσωποῖς τη̄ς γυναι-

Καὶ εὐρέθη ἐξ αὐτοῦ Χειρόποιος μυθο-
νήσις προσεγγίζει τούτην την στοιχείωσην
αὐτοῦ πολλά γενετικά, πολλά φραστικά.
Τούτην διανωριώνουμε ταῦτα προτείνει
μετ' θέρετρον την Αρχήν τοῦ Κοσμού
Επιγενούς!

Καὶ εὐρέθη βασικός (πιλάριον γένος)
τοῦ οὐρανού, οὗτος διαδέχεται τὸν θεόν τοι,
πρώτης καταγέγεννης της αἰώνος μονάδας την πολύτι-
μην την πολλαὶ μετατρέπεις έδεινται την
θεοτοκίαν θεοποίησε πρώτος ο θεός την
την αἰνιέτην τούτην αἰνιστέτων, εἰδένειν
πολλῶν τούτην την πολλὰν χαίρειν!

Καὶ εὐρέθησαν, ότι ταῖς φύσεις
τούτης τοῦ αἰνιστούργου μεταβολῆς την αισθη-
τικήν μορφήν την τοῦ προτείνει την
κατεύθυνσην τοῦ δεύτερου πανταλονίου
της Θεοποίησης Ταύρού, παλαιότερην μη-
τρά, λατερίαν τούτην χαράξαντες
πλατήν αἰνιστογράφον Τυραννίδην την

αρεον ποτηρίῳ γάττα μετατρέπεται (2)
καὶ εἰνι χρήσιμος τοῖς αὐτοφάσοις αὐτοῖς
τοῖς τούτου παραβόλητοι τοῖς μηδινοστήτοις,
τοῖς πειλαρεστοῖς τοῖς ποτηρίοις διατάσσοντος,
τοῖς ποτηρούσχοις τοῖς τούτων πατέροις. Μα-
θαίνεις εἰς τὰ διαχρήστα τοῖς τούτοις Ανταρέστος
Αιναρίνος Καλούρης τοῖς τούτοις γέγονοι
φύγοσθαι : « Εἰχει δὲ αὐτοῖς ποτε
μηδεστήν αἱρεῖται συχέτα τοῦ στεφ-
ρυπονοῦ γένθοντα τοῖς τούτοις αὐτοῖς
τοῦτο θάνατον. Τριάδες οὖτε μηδέται-
θον φέννοις τοῖς τούτοις τοῖς τούτοις συκέναι
τοῖς αἴγανθοις περιτρέποντας μηδε-
πέται, αἴγανθον αὐτοῖς τούτοις πρυχτὸν αὐτοῖς
τοῖς τούτοις (Αἰναρίνος, Ποτηρίον Βορ. 18. 2 44)

Εἴτε οὐδὲν εἴτε οὐδέποτε τοῦτο Αντα-
ρέστον εἴτε οὐδὲν τοῦτο Ανταρέστον τοῖς τούτοις
εἴτε οὐδὲν τοῦτο Αιναρίνος τοῖς τούτοις
τοῦτο, τοῦτο αὐτοῖς πρυχτὸν Εἰσαγγελέας Αντ-
αρέστον τοῦτο Αιναρίνος Θυρίν :
τοῦτο καὶ οὐδὲν τοῦτο αὐτοῖς πρυχτὸν Εἰσα-

κατεύνειν τούτων οἵ τις οὐδεὶς σκέψει
εἰπεῖσθαι τὸ μέσον τοις αὐτοῖς γρά-
πε τὸν πόλεμον· αἴτιος οὖν οὐδεὶς σκέψει
τοις πολεμούσι τοις τούτοις τοις
γούνι τοφόσι ταῦτα λέγειν τὸν το-
μόν || .

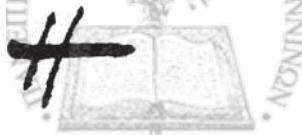
Ἔγραψεν δέ τοι τοις αὐτοῖς τοις σκέψει.
κατὰ γένος γένος τὸ φύλον διαίτη-
τον τοις αὐτοῖς μετατρέπειν τοις
νομοῖσιν οὐδὲ πάσῃ νομῷ, τοῖς
τιμαῖσιν τοις τοις τοις αἴρειν.
θελειαί αἱ πόλεις τοις αἴρειν
εἰσαγάπαι· Κερεπόνδη τοις
εἰρηνισταῖς τὸ εἴγε σφέσιν τοις
αὐτοῖς μετατρέπειν τοις αἴρειν
τοις φυλακτικῶν πόλεσιν τοις
τοις Τερέλετοις εἰς μετατρέπειν
εἴδετο τοις αὐτοῖς μετατρέπειν
τοις τοις αὐτοῖς μετατρέπειν τοις αἴρειν.

Θέτειν τοις στολαῖς τοις αἴρειν

Θιναστοί γένει ωραὶ μηδεὶς πάστος (8)
αὐτῷ φέρεται τὸν βαστίον: « Καὶ δι-
νομούσιν αὐτὸν καὶ παραδίδουσιν σύνα-
γοναί των τριστοῖς τοῖς κοινωνίαις ».

Ἄγαροί τοι μανεροὶ εἰστούσι
concreto; Τοι μέστε τοῖς χαρακτη-
στήσιοις αὐτοῖς τοι παραπομπή
παραπομπής αὐτοῖς μὲν Αρχιεπισκόποις
τοι παραπομπής εἴ τοι πρόσθιος τοι,
τοι δικαιοσύνης αὐτοῖς Ηθικοῖς αὐτοῖς
τοι λαζαλίσκαις εἰ πρόσθιος τοι, πρα-
γματα οὗτα εἰ μήδωση τοι πρόσθιος
πρόσθιος φραγμοῖς. Πάντας η-
δοῖς οὐκ εἰσάγεις σπουδῶν εἰσ-
τοι γάρ τις ξέπλει μηδεὶς τοι κεφαλιόν,
τοι δέ Ευαγγελίου τοι, τοι Πορείας,
τοι κοινωνίας, τοι Θίναστού τοι, τοι
τριστοῦ τοι, τοι Επιθετού τοι,
τοι θηροβογραφίας τοι θέρας,

σπύσε, εἴρηθι σαρκοθόρα φα-
γέσθαιαν κίτρυντε τα' πεινήδια, οὐαί
κιέθρωσε μίχει λέτε ἔστω, ἩΓΑΡΕ
θε τραϊδι, τοι μητρούργουδιν μηλούρι-
ναν αἴραλιρού, μάκρηδι νειρόπεν-
τος, τι μίν αὔμοστρον, μεταίλι-
μων νειράτιν μεταλλή, τροφήν, τοι
τελεστρόν τοι παίλεια έργα μοχεύσιαν-
σταθμών τοι παίλεια έργα μοχεύσιαν-
νοι θέσμην αὐτού ταν δ' θυελλαί τις
ἔσωρεται επεινίστιν τοι περιόδιον νειρό-
τελεστρόν, τοι πούρον εώνιστρον λον.

V

Tαῦτα συνιδεῖται μειντούρη
ωτοτεύσ.

Οταῦτα πρότεινε αὐτοκατεύθυνται
τούτοις; Ἐνταῦτοι Χριστοῦ, οτιότα
μειντούρηται Αρχαντία, ωτοτεύσ-
ται τοι ταν ωτοποντούρηται θεότεύσ.

καρέσιον, οὐδέποτε τον Εὐάγγελον
γεγνώντα Νόμον, εἰς τοποθεσίαν
αὐτούς αὐτούς τοὺς γέρους Καρο-
νῶν, εἰς πονηρούς εἰς τὴν μεταβίω-
σην τὸν νοῦν μετὰ τοῦ αὐτοῦ
νομοῦ αὐτοῖς τονεγγίρουσαν αὐτούς
νίκαιαν θεούσαν τοῦ Θεοῦ πο-
νῶντας δικαιοχάς την Ορθοδο-
ξίαν πατέρων την τιμήν την
στοιχίον, ἘΣΤΑΙ τὸ γῆρας καὶ
δαι αὐταί παισι τὸ οὖτον τοῦ θεοῦ
μα, δαι αὐτούσιαν, δαι αὐτούσιαν
τον τον θεού θεούσιαν τον θεού τον
οὐ τοι τον θεού δαι τον θεούσιαν,
δαι περιαγόυργον τον τοι τον
θεού δαι γῆρας. Θεού τον Χριστού
τον θεούσιαν τον θεού τον θεού
τον θεού τον θεού τον θεού τον θεού

Τάρδων καλών.

Αὐτῷ οὖν τούτῳ σεμνῇ ποσὶ^{τόντη} τοῦ θεοῦ, Θεοῖς αἰνίσιοι τοῖς
πολεμοῖς μίτισα, καὶ δεῖ σήμε-
νοθῶντι τοῖς δέ εἴρασθαι τούτοις.
Τὸ δὲ σημεῖον τηροῦσιν τοῖς
μητροπατρικοῖς σύντομοις. Καὶ δεῖ
εἰπεῖν τοῦτο συνδικάτοις.
Ἐν τούτῳ οὐδὲ στηνώντες τοῦτον
εὐτρέχουσι τοῖς μητροπατρικοῖς
τοῖς μητροπατρικοῖς, οὐδὲ τοῖς
τοῖς μητροπατρικοῖς Μοναχοῖς
οὐδὲ στηνώντες τοῦτον σημείοντος:

“Ἐάν τις γένοντος Χριστοῦ
(συναγωγὴν) ἴχει ταῦτα!
Εἴπει τοῖς μητροπατρικοῖς
μετελεγεῖ αὐτῶν.

Ἐάν τις τίνει μόνον εὐαλών (70)
καινού ωράνιον αἴγα πώλει Σύρων (Να-
ωρίσσα γ.).

Ἄγγει καινού ἐάν μόνον δέναι αἰώνιμη-
ναι, δοι ἄριστοι οἱ δέκατοι.

Ἐάν τις (καινού ωράνιον αἴγα σύρων)
εἴτε μόνον τίμειν (καθάπερ λευκός φασί-
α), οἱ εἴτε αὐτοῖς δοι εἴκοσι εγγένεις (Ví-
ctor Hugo). Η τελεία νερθῆ εὐτί-
κερδῆ τῶν αναμνήσεων του «Τημωρίου».

Τῷ Μανιάτικῳ τηρεχει το-
ρυσσων οἱ δικαιοῦντες μόνον εἴρησι
καρπούς λέγειν διαμόρφωνται, τοι δια-
ρυσσούσι, τοιούτους οἱ λευκοί καινοί αἱ
γραίων τιμέντων

Στρ. Ιανουάριος
Αθηνών - 23 : Ουρίας 1941

σκοποῦμεν ἐπόνοδον εἰς τὸ παρεῖθόν. Τὰ βλέψιματά μας εἶναι λούς τα ἐμπόρους, ὅχι πρὸς τὰ φύσιον ἐστραμμένα. "Ἄν οὐ δρῦς ἀπλόνεται βασιεῖας τὰς φίξας της εἰς τὸ ἔδαφος... δὲν τὸ κάμνει, διότι θέλει νὰ μεγαλώσῃ εἰς τὴν γῆν, ἀλλὰ διέτι ἀπὸ τὸ ἔδαφος; αὐτὸς ἀφτλεῖ τὴν δύναμιν, διὰ τῆς ὑποίας θὰ κατορθώσῃ νὰ ὑψωθῇ πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ νὰ ὑπερβῇ θλούς τοὺς θάνατους καὶ τὸ χόρδα, ποὺ ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἔδαφους ἀφίονται τὰς πρὸς τὸ ζῆν δυνάμεις των."¹ *"Η ἀρχαιότης εἶναι η κοινή μας πατρὸς· καὶ γράφει: «ἡ Ἰταλία καὶ η Ἑλλάς είναι δι' ὄλους μας σκεδὸν ἄγιοι τόποι καὶ οἱ πολιτισμένοι λαοὶ τῆς Εὐρώπης... ξητοῦν ἔκει νὰ ἔξασφαλίσουν ἐνα κομματάκι γῆς δι' ἐρεύνας καὶ ἀνασκαφάς... Ναί, η κοινή μας ἀρχαία πατρὸς, αὐτὸς εἶναι τὸ θεμέλιον τῆς ἐνότητος τοῦ εὐρωπ. πολιτισμοῦ καὶ δι' αὐτὸς καὶ αἱ κεντροφυλοὶ δυνάμεις... ἔξυπηρετοῦν τὴν σπουδὴν τῆς ἀρχαιότητος»* (σ. 118). Εἰς τὴν κλασικὴν Ηλιδείαν ὁ πατήρ τοῦ σοσιαλισμοῦ Φερδ. Lasale διέβλεπεν ἴσχυρὸν ἀντίρρητον κατὰ τῆς κεφαλαιοκρατίας καὶ τὸ «ἰδιαγές θεμέλιον τοῦ γερμανικοῦ πνεύματος» (σ. 160) (¹).

1. Καρπὸς των πολυετῶν μελετῶν τῆς Ἑλλην. ἀρχαιότητος εἶναι το τελευταῖον ἔργον τοῦ Zielinski, «Histoire de la civilisation antique traduction par Alfred Michelle...» Paris 1981, 8ον, σ. 470. Καὶ δ πολιτισμὸς οὗτος εἶναι ἀποκλειστικῶς δ Ἑλληνικός, διτις μετὰ τὰς τρεις περιόδους, ἀχαϊκήν, ἑλληνικήν καὶ ἀττικήν ἐπεκτείνεται πέραν τῶν ύψιν τῆς Ἐλλάδος καὶ γίνεται οικουμενικός καὶ ως τυιούτος ἔχεταί οὐ πότερον τῆς Ἀπύψεως τῶν ιηθῶν καὶ ἐθίμων, τῆς ἐπιστήμης τῆς τέχνης καὶ τῆς θρησκείας μέχρι τοῦ ΔΣΘ. "Η μέθοδος αὗτη, κατὰ βάσιν συνθετική, μᾶς παρουσιάζει τὴν ἔξτηξιν καὶ τὰς διαφορὰς ἔκαστης ἐποχῆς, ἀλλὰ φάντοτε η κυριαρχία (dominance) εἶναι τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα. Ός πρὸς τὴν ἔννοιαν τῆς ἐνταῦθα ἔξτηξις παρατηρεῖ οὐ υγγραφεὺς τούτο τὸ σημειώδες: «Ramenant la notion de «civilisation» et de «manière de vivre» de l'ombre des conceptions primitives, le contenu nous est connu par voie synthétique par le rapportement inconscient des phénomènes de même ordre... par définition — nous devons avant tout porter notre attention sur la différence essentielle entre la civilisation de l'homme et les moeurs qu'on peut observer dans le monde animal. Cette différence réside dans la faculté évolutive infinie de la première et l'absolue invariabilité de

‘Ολίγα παραδείγματα θὰ προσκομίσω πρὸς ἀπόδειξιν, δτὶ ὁ Καζούδης διὰ τοῦ πνευματικοῦ κηρύγματός του «γλαῦκας ἐς Ἀ-
ἴθινα, κομῆτε». Ὁ Κ. Σ. Ξανθόπουλος γηράσας εἰς τὸ διδα-
σκαλίκον ἐν Κωνσταντινούπόλει ἐπάγγελμα γράφει περὶ τῆς δι-
δαστραῖας τοῦ Ὁμήρου! «Συλλήβδην δὲ λέγω, δτὶ, ἔκαστον
στιχον|είχον αἰσθανθῆ τι μέχρι καρδίας ἐγνυμνάσθησαν εἰς τῆς
γῆποσης τὰς κυριωτέρας διαφορὰς καὶ ἀνωμαλίας, ἐννόησαν τὰ
ποτισμού, φά, νψ, διότι σιγχρόνως δις τῆς ἑβδομάδος είχον καὶ
γραμματικὴν διηριζίντες ἐγνώρισαν τὰ ἵχνη τοῦ διγάμματος, ἐσυ-
νεῖται φανερά ἐγκαίρως τῇτε εὔρυθμιον ἀνάγνωσιν καὶ κατὰ Σάββα-
τον ἐκπομπίζον τοὺς τῆς ἑβδομάδος στίχους. Ἄλλα θὰ μοὶ εἰπῆς,
ὅτι μεταχειρίζομαι ὑπερβολάς, ἂν σοὶ βεβαιώσω, δτὶ ἥδη οἱ μα-
θηταὶ ἡσαὶ ἐνίθισιασμένοι οἱ μαθηταὶ, δαιμόνιον τινα ἐνθου-
σιασμόν, τὸ ἐπαραιτήριον καθεκάστηντος τῷ πόνῳ τινὰ μὲ τὸν Τη-
τάρτημαζόν των ἀνέβη ἡ παιδική των καρδία εἰς ἄλλην τινὰ ἀντ-
τέροιν αἰσθησιν καὶ κατέθετον ἐντὸς τοῦ στήθους πᾶσαν λέξιν
καὶ πᾶσιν εἰκόνα καὶ οίσονεὶ ἔλεγον: «οὐποτε λήσομαι αὐτῶν,
πίστευσε ὅμως, φύλε, . . . δτὶ ὁ λόγος μου δὲν είναι ἔμπειρος
καὶ ἴκανὸς τὰς μετὰ τὴν παράδοσιν καὶ ἐφεξῆς ψυχολογ. συγκι-
νήσεις . . .»

Μαρτυρῶ ἐν βάρει συνειφίσεως, δτὶ οὐδόλως ὁ διδάσκαλος
οὗτος ὑπερβάλλει τὴν ἀλήθειαν. Τὰ αὐτὰ ἐδοκιμάζομεν μετὰ
Φετίεν εἰς τὴν Μεγ. τοῦ Γένους σχολήντος κατὰ τὰς εἰς τὸν Βόρε-
ιον πορον καὶ τὸν μυχὸν τοῦ Κερατίου κόλπου ἐκδρομὰς συνηγω-
νιζόμενοι τις θὰ ἀπίγγελλε περισφοτέρους καὶ κατάμετρον στί-
χους, καὶ εἰς πᾶσαν συζήτησιν θὰ ἔλεγε τὸν κατάλληλον στίχον
χον. Ὁμοίογῶ, δτὶ ὁ διηρισμὸς είχε κατακτήσει τὴν ψυχή μας,
ἔζωμεν εἰς τὸν διηρικὸν κόσμον! Λις τῆς ἑβδομάδος ἐξηγοῦμεν
ἄντα τριάντα στίχους, οὓς καὶ ἀπεστηθῆσομεν, καὶ ἐτελειώσαμεν
κατὰ τὸ ἐν ἔξαμηνον δύο ραψφδίας. Εἰς τὸ τέλος δὲ αείμνηστος
φίαρ μήνφς φύσεντόπουλος μῆτρας ἡρώτησε τις θὰ ἱδύνατο φὰ ἀ-
παγγείλῃ ἀπὸ στήθους δλόκληρον ραψφδίαν ἐν μέτρῳ. Ἐκ τῶν
70 μαθητῶν εύρεθησαν δύο, καὶ κατὰ περιεργον σύμπτωσι, εἰς
ἐκ τῆς γερουσίας, ὁ γράφων ταῦτα καὶ διαχρονικὸς τῆς τά-
ξεως Βενιαμίν, δ. Παπαδημητρίου ἐκ Μακροχωρίου.

Ια κεcondo» (σ. 8). ‘Λιλά δυστυχῶς ἐν τῇ πατρίδι του ταῦτα διδά-
ζαντος ἐμπνευσθομένου ἐλληνιστού | ἐν Ρωσούβρο ψευδώνυμος “Ἐλλιν
Κ. Τοτγιανᾶς ἐβέδωκε τῷ 1980 τῇ «Γραμματικὴ τὶς νεολινικὲς γλόσιες»

•Ἐξ τούτου δὲ παροιμηθεὶς ὁ καλὸς διδάσκαλος λέγει : «Ἄστε νομίζω ἂν μόνον τὸν Ὄμηρον ἀληθῶς σπουδάσῃ τὸ ἔθνος ἡμῖν . . . ἐπὶ δύο τρεῖς γε, εἰς, μέχρις ἀποβῆ ἔθνος, καὶ ποιητὴν (γρ. ποίησιν) καὶ φιλολογίαν καὶ τέχνην θὰ ἀπάντησῃ πεινίγν». Εἶναι δὲ τῆς γνώμης, δτι «δ ἀρχαῖος ἐλληνισμὸς ἐν γένει δὲν ἔννοητη προσηκόντως ὡς θετικὸς κόσμος / ὡς ἀντικειμενικὴ βαθύνοια, ὡς ἀθάνατον πνεῦμα, ἐξητήθη μᾶλιν τὸ παρόν» (Προλ. §. ζ').⁽¹⁾

Κατὰ ταῦτα τὸ δόγμα τοῦ Κακριδῆ δὲν εἶναι νέον, ἃς φέτας εὐστήμως δικαίως καθ. Ν. Λούρος εἰς τὴν κατάθεσιν : «Οὐ θαυμασμὸς τοῦ κ. Κακριδῆ πρὸς τὴν ἀρχαίαν ἑλλ. γ. ποσπαν . . . ἀδήγησεν αὐτὸν εἰς τὴν παραγωγικὴν ἀναζήτησιν τοῦ τρόπου καὶ τῶν μέσων διὰ τῶν δόποιων ἡ φιλοσοφία καὶ η αἰσθηματική, τὴν δόποιαν περιέχει τὸ γραπτὸν πνεῦμα τῶν προγόνων μαζ., θὰ ἀποβούν ἀποδοτικότεροι στοιχεῖα εἰς τὴν πνευματ. ἀνάπτυξιν τῶν ἀπογόνων . . . οἱ δόποιοι δυστυχῶς δὲν ἔτυχον μέχρι σήμερον τῆς πραγματικῆς μεταδόσεως τῆς πολυτίμου πνευματικῆς ἐκείνης οὐπίσας»⁽²⁾. Άλλος ίσατρέ μου, δστις λαμπρῶς ψιττακίζεις τὸν λόγιον, τὸν ὑποβίληθεντα σοι, φίλη λησμονεῖς, δτι ταῦτα ἀπὸ διετίας εἰσήχθησαν μὲ τὴν περιφημον παρδιολογίαν καὶ ἐφαρμόζονται εἰς δλε τὰ Γυμνάσια καὶ σᾶς ἐρωτῶ, τί είναι ή ἐμβάθυνσις ; Φίλος ἐκ τῶν μαρτύρων ἀπαιτεῖ τὴν «πνευματικὴν ἐκδήλωσιν» καὶ τὴν θέλει κατὰ Κακριδῆ «πιπ. πιπ. πιπ. ευρη» (σ. 147), δτε «ἡ κρίση τῶν περασμένων χάνει τὸν ἐπικριτικό της ἄγιον καὶ ἀχαρο ἥραχτηρα» (σ. 195). Φίλος ὁ Κακριδῆς ταῦτα διδάσκων ἀντιφάσει πρὸς ἔαυτόν τοῦ ποστηρίζει μὲν τὴν μεγαλητέραν προσήλωσιν πρὸς τὴν σοφίαν καὶ τὸ πνεῦμα τῶν ἀρχαίων, ἀλλὰ ἀλλαζοῦ διακριττεῖ, δτι «εἰδανέσκεια δανεισμένα ἀπὸ άλλους καταντοῦν νὰ δουλώνουν δχι' νὰ φερούνονταν εὴ σκέψη» (σ. 6, 170, 190, 195); ὥστε δέον ν' ἀπορριψωμεν ὡς καρκίτωμα τὴν «πνευματικὴ παράδοση», ὥστε ηδ κό-

1. Ἐφιστούμαι φερί διδασκαλίας τῆς ἑλλ. γλώσσης. Κ)το/ι; 1866.

2. Η δίκη τῶν τόνων σ. 104. Ο θαυμασμὸς τοῦ Λούρου καὶ τοῦ Σκαριθυνοῦ πρὸς τὸν ἥρωα τῶν οἰδησε/αύτοὺς νὰ ἐπιστρατεισθοι τοὺς δημιυτικιστὰς διὰ τὴν μετάφρασιν τῶν ιατρικῶν οἰνγγραμμάτων τῶν εἰς τὴν δημοτικήν καὶ φαντάζεται τὴς τι είδος μεταφράσεως θὰ είναι αὕτη, ὡφού εἰς τὴν καθαρεύουσαν εἰσέτι δὲν ἔχομεν πλήγη ελληνικὴν ὄρθολογίαν.

πτεται διαρκῶς⁴ τὴν «προγονοπληξία» (σ. 27), ίῆτις κατὰ τὸν χ. Κασιμάτην «σκοτώνει τὸν ἀληθινὸν πατριώτη» | (σ. 102). Οὐ οὐδεξ. Διυμίδης ἀποφαίνεται (σ. 165): «τὴν εὐλάβειάν μας ὑμῶς πρέπει πρωτίστως νὰ ἐπιδείξωμεν ἀκολουθοῦντες τὸ πνεῦμα, τὸ φόροιον διεῖπε τὸν βίον τῆς κλασσικῆς ἀρχαιότητος» | ιτε. Φλλ' αἱ ἀλληλοσυγκρουόμεναι τῶν θαυμαστῶν του κατάθεσεις γελωτοποιοῦσι τὴν ὑπόθεσιν καὶ ἔνταῦθα ὅντως ἐφαρμόζεται τὸ τῶν Γάλλων· «οἱ μωρὸς εὐρίσκει μωρότερον θαυμαστινό! Ήλεονσι τὸ πνεῦμα, ἀλλὰ δὲν θέλουσι τὴν παράδοσιν. Νὲν μᾶς το λέγοντας καθαρά, ὅτι θέλουσι νὰ σβύσουν τὴν Ἑλληνικὴν Ιστορίαν/ἢν πάντας ζει τὸ σύμπαν, καὶ νὰ ἐγκαινιάσουν τὸν βίον τῶν κοιμουντάντων, τὴν ἀναργίαν (§).

Πάντες οὖτοι, οἱ οὐτωσὶ ώς κύμβαλα ἀλλαζόντες, εἰναι οἰκεῖα θύματα τῆς σοφιστείας καὶ δημαγωγίας τοῦ ἀνδρός, ὅστις ώς Πρεττίου φυμάτιτον πρυφοιβάζεται καὶ ἀσυνειδητῶς ἐξερεύγεται «ἄρροιτο φίματο», εἰς τὰ ὅποια αὐτὸς οὐδόλιος πιστεύφει | οὐλαὶ προσποιεῖται | ώς δεινὸς ὑποκριτής, οὐδὲν δημιως κατέχει, οὗτ' ἐννοεῖ τὸ σύνολον ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος | τοφρύτον ἐκθειάζει | ώς διονυσιαστής, φίναι ἀληθές, ὅτι, ύστις δὲν ἐννοεῖ τὸν ρυθμὸν καὶ τὴν υίκονομίαν ἔκαστου πράγματος, δίναται νὰ ἐκπλήττηται ώς οὐ Ασιανὸς διὰ τὸ μέγεθος τῆς κτίσεως, εἰναι δμως μακράν ἀπὸ τοῦ νὰ προσφέρῃ τὴν λατρείαν τοῦ πνεύματος. Η ἐκπληξίς πληροῖ μόνον τὴν ψυχὴν μὲ τὸ αἰσθητικαὶ τῆς παντιδυναμίας υοῦ Υψίστου, τὴν δὲ συνείδησιν καὶ ἐννοιαν τῆς ἀγαθύτητος λαμβάνει μόνον | διὰ πνευ-

φ. 'Ἐπέτυχον δὲ τοῦτο, διότι ἐν τῷ Θεσσαλονίκῃ οὐδέποτε ἐδιδάχθη συστηματικῶς καὶ ἐν συνεχείᾳ ἡ ιστορία, καὶ ἐνταῦθα ἀπὸ τετραετίας καὶ ἀπὸ τῆς ἀποχωρίσεως μου διδασκεται χάριν τοῦ ἐπιμισθίου ιππιού τοιν ἀρχαιικόγονων! Ουτως διαριάρχησε δ κομμοντισμός ἐν τῷ πλανεπιστημίῳ καὶ διαριψτύζονται όμη διὰ το ἀνιστόρητον τῶν ὑποψημάτων τριτητων καὶ κφανγάζει ο υπουργος χ. Π. Κανελλόπουλος εἰς την Βουλην (βλ. Ακρόπ. 3-5-03), διότι οἱ ἐξετάσιντες καθηγηται τοις ἀπέρρηψιν | καὶ υμῶς υύτος υψωσε οιατορον φωνήν μετα τῶν ἄλλων | μαλλιαρῶν υπέρ τοῦ Κακριδῆ κατὰ τῆς πλειονιψημίας, ητις | νοιωθοντας πιά κλονισμένη σύρριγα την πνευματική της υπόρταση καὶ θρίοντας νὰ στηριξῃ τὸ ἄγονο διδαχτικο της ἔργο τη φιτητικη νρολαια. που λαχταρά μόρφωση ούπιαπτικη, ζήτησοι ν' αἰτηματικόν τὸν Κακριδῆ (ω. 288).

ματικῆς λατρείας. Κορίνομεν αὐτὸν ἐκ τῶν λόγων του. δσάκις πιστοῖς τοῖς ἀρχαῖς γράφει ΤΕΛΗΝΟΣ ὅμιλεῖ ὃς δλως ξένος καὶ φίλος αὐτοῦ. «Βέβαια δε θα του ζητήσουμε να μας χαρίσει τις ιεζίς και τις πίστες του, όπως κάνουν εκείνοι που δεν έχουν πίστη στην ίδια του εαυτό-τους, που δεν έχουν ν' αντιτάξουν ένα δικύ-τους ξωντανὸν κύσμο και που ζητούν να υψωθούν με την αιώνιτη μόνηση του εαυτού-των και την πρόθυμη παραδοχή του ξένου κύσμου» (φύλ.άδιο σ. 13). «Οτι δ Κακοιδης είναι αργησις και υπόδειν πλέον, ἀποδεικνύεται και ἐκ τοῦ πρωτολείου ὑπερ ἔξελέξατο — τὰς «Ἀράς» — ὡς ἀπαρχὴν τῆς ἐκδηλώσεως τοῦ καταπλημμυροῦντος τὴν ψυχὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ πνείματος; 'Αλλ.' ὁ πλέον ἀλλοπρόσαλλος τῶν μαρτύρων είναι ὁ περιφημός Λυύβιρις. Οὗτος ἐν τῇ Συγκλήτῳ ὡς ποσμήτωρ τῆς Θεολ. σχολῆς είπε τὰ ἔξῆς περὶ τοῦ Κακοιδῆ: |'Ἐγὼ ὡς καθηγητὴς τῆς ἐρμηνείας ἀσχολήθεις και γράψας ἐπανειλημμένως ἐκφράζω τὴν ἐκπληξίν μου πῶς φιλόλογος καθηγητὴς τῆς ἐρμηνείας | τῶν ἀρχαίων συγγραφέων τολμᾷ νὰ λέγῃ, ὅσα λέγει περὶ του ἀρχαίου κόσμου. Σημαίνει, ὅτι είναι ἀνάξιος νὰ είναι...» (Λίκη τῶν τόνων σ. 41). Αὐτὰ εἶναι ὁ καθηγητὴς τῆς Θεολογίας ἐπισήμως τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1941 ἐπειτα μετὰ ἔξαμηνον, ὅταν τοῦ ὑπερσέθησαν τὴν ἀκαδημ. ἔδραν — και διντως ἐσχάτως ἐφερον αὐτὸν ἀντιμέτωπον, τὸν θεολόγον, τοῦ κ. Κ. Λυγοθέτου καθηγητοῦ τῆς φιλοσοφίας [βλ. σ. —] και ἔδωκαν 11 φίλους διὰ τὴν ἔδραν τῆς φιλοσοφίας! — ἐθαμβώθη ὁ ἀνὴρ και ἀνέκρουσε πρύμναν, και παρουσίασε τὸν Κακοιδῆν ἄμεμπτον κιεὶ περιστερὸν ἀνθῆραν (σ. 89—90). Οὗτως πρὸς καταισχύνην ἀπετελέσθη ἡ κακόφρων τριάς τῶν θεολόγων μαλλιαρῶν; **Μέταλλος—Σωτηρίου—Λουβφρόφερς.** | Τούτου ἦτο ἀστατον τοῦ χαρακτῆρος είναι παροιμῶδες.

Κατὰ τὰ Νοεμβριανὰ ἀνεμίχθη εἰς τὸ κίνημα τοῦ ὑποστρατήγου Θ. Λυμπρίτου κατὰ σύπταισιν τοῦ καθ. Ζήκου Ρώση. Τὴν παραμονὴν τῆς ἐκρήξεως (Δεκεμ. 1917) ἐπροδόθησαν. Κατὰ τὴν ἀνάκρισιν ἡρνήθη⁽¹⁾, ἐπειτα ὥμως πιρουσιάστη πρὸς ἐκπληξίν

1. «Γνωμιάτευσις τοῦ... στρατιωτ. δικαιο. συμβούλου... Δημ. Αποστολάκη ἀντεισαγγ. ἐφετῶν ἐπὶ τῆς ἐπὶ συνωμοσίᾳ ἐπ' ἐσχάτῃ προδοσίᾳ κλπ. κατηγορίας κατά τῶν ὑποστρατ. Θ. Λυμπρίτη, ὑποστρ. Χ. Μαλάμου, ἀντίκου και π. βουλευτοῦ Μ. Δερή ζε. ἀντ. Α. Σκαρλάτοι, συντ. χοιροφ. Χ. Ζάχου, συντ. Εὐγενίου Ι. κλπ.» | Λιθήναι 1920

πάντων εἰς τὸ στρατοδικεῖον καὶ κατέδωφεν ἐν πάσῃ λεπτομε-
ρείᾳ τὰ τοῦ κινήματος μετὰ τοπαύτης εὐτελείας, ὥστε ὁ πρόε-
διος εἰς μίαν στιγμὴν μὴ δυνάμενος νὰ συγκρατηθῇ ἀνεψώνησεν:
μὲς ἐσὲ κατίντησεν ἡ Θεολογία! Εὐτυχῶς εἰς τὸ ἐνταῦθα Στρα-
τοδικεῖον ὑπάρχει ἡ ὑπ' ἀριθ. 564 τῆς 12-3-1920 ἀπέφασις, ἐν
ῃ ἀναφέρεται «δ Νικ. Λούβαρις τοῦ Ἰωάννου, ἔτῶν 35,
διευθυντὴς Διδασκαλεῖου Θεσσαλονίκης», καταθέτων ὡς
μάρτυς τῆς κατηγορίας κατὰ τοῦ Λυμπρίτου καὶ τῶν ἀλ-
λῶν. Ἐπὶ κατοχῆς συνδεόμενος μετὰ τῶν ἱερμανῶν ἐγένετο
ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ἐκ φιλοδοξίας κινούμενος, ἵν σμως ἐπλή-
ρωσε πολὺ ἀκριβὰ καταδικασθεὶς ὡς δοσίλογος εἰς πενταετῆ εἴρ-
κτὴν — κατεδίωξεν ἀπηνῶς πολλοὺς ἔθνικώφρονας καὶ τιμίους
ἀνθρώπους ὡς καὶ τὸν ὑποφαινόμενον. Μ' ἔπαυσε χωρὶς λόγον
ἐκ τῆς διευθύνσεως τῶν χειρογράφων τῆς Ἐθν. Βιβλιοθήκης
καὶ ἐσκέπτετο νὰ μὲ παύση καὶ ἀπὸ τῆς κατηγεσίας (βλ. τὸ πρός
τὴν Πρυτανείαν ὑπ' ἀριθ. 25144 τῷ 25-5-43 ἔγγραφον). Ηα-
ρουσιασθεὶς ἤλεγχα αὐτὸν, διότι τοιαῦτα ἔκαμνε πρὸς ἐνα
χαῖον φίλον του εἰπὼν «ἄφήνω ἀντίδικον τὸν Θείν». Ἐκολοθώ-
θησαν εὐτυχῶς αἱ ἡμέραι τῆς κυθερήσεως ἐκείνης, ἄλλως «οὐκ
ἂν ἐσάθη πᾶσα σάρξ».

σ. 67-70 : «Αἱ περὶ τοῦ κινήματος βεβαιώσεις τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Λι-
διασκαλείου Θεσσαλονίκης Λούβαρη Νικολάου». Η ἀνάκρισις λέγεται :
«εἴναι ἀντεθέτων πρὸς τὸ καθεστώς φρονημάτων συγκαστρεφόμενοφ
ἀποκλειστικῶς γνωστοὺς ἀντεθραστικούς... καὶ φανατικὸς φιλο-
γερμανὸς κατὰ τὴν κατάθεσιν τοῦ μάρτ. Πολιτ. Παπαχωιτοδούλου...
γρηγοριουποιηθεὶς μάλιστα κατὰ Νοεμ.-Δεκ. 1916 ὧς αὐτόκλητος μάρτυς
κατηγορίας καὶ ἐναντίον τοῦ ἡδη γεν. γραμματέως τοῦ ὑπουργ. Παι-
δείας Δ. Γληνοῦ... γνώστης τοῦ ὑπὸ τὸν Λυμπρίτην κινήματος ὁ Ν.
Λούβαρης καὶ τ' Ανγουστον ἐν Τήνῳ ἀνακοινώσας τὴν ἀναβολὴν αὐ-
τοῦ ἐνεκα τῆς ἀποσίας τοῦ Βενιζέλου» (ὅν ἐσκόπουν νὰ φονεύσουν)
σ. 69. Βεβαίως δὲν είμαι χρυσιγνώστης νὰ γνωρίζω εἰς ἀκριβῶς συ-
νέβη καὶ ὅθησεν αὐτὸν εἰς τὴν προδοσίαν, διὰ νὰ καταδικισθούν τό-
σοι ἐπίσημοι ἀνθρωποι! ἀλλὰ εἰκάζω [ὅτι τοῦ ὑπέρεχοντο καθηγεσίαν
πανεπιστημιακήν, δποις καὶ εἰς ἓμεν με καταδικασούν, μόνον φτ-
λαν νὰ διολογήσω εἰς τὸν Βενιζέλον] διώτι ὁ εὐφυής ἐκείνος πολιτι-
κὸς ἡστράτειος νὰ κάψῃ κάρημα καὶ τίποτε ἄλλο.

Οι διδάσκαλοι τοῦ Γένους, ή διηνεκής προσήλωσις εἰς τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα.—'Αθανάσιος δ Πάρκος καὶ η ḡητορική του.—Διεξοδική δημοσθενείων λόγων ἀνάλυσις.—Αι «.ελέται».—"Εγκριτος γνώμη τοῦ Wilamowity.—"Άλλοι ἡμέτεροι καὶ ξένοι περὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος.

Εἶναι ψεῦδος κακοηθέστατον, τὸν διασυρμὸν τῶν σοφῶν διδασκάλων τοῦ γένους σκοποῦν, τὸ λεγόμενον, ὅτι ή διδάσκαλία τότε τῶν ἀρχαίων συγγραφέων περιωρίζετο εἰς τὴν ἐκμάθησιν μόνον τῆς ἀρχαίας γλώσσης δηλ. εἰς τὸ γραμματικὸν μέρος καὶ πέριν τούτου οὐδέν.

Εἴδομεν ἀνωτερὶ τί γράφει ὁ Συκουτρῆς διὰ τὴν ἐθνικὴν πψεπαναστ. παιδείαν, ἐν σ. 237, διακηρετει τὰ ἔξῆς παῖσιν καὶ κόρεσι τὸν Κακριδῆν: «πόσον ἐσφαλμένη καὶ ἐπιπολαία είναι ή παρ’ ἡμῖν κρατοῦσα γνώμη, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἐλληνες συγγραφεῖς ἀπετέλεσαν πεδίον γραμματικῶν παρατηρήσεων μόνον καὶ ὅτι οἱ διδάσκαλοι τῶν περισσέστερων γενεῶν | κενοὶ παντὸς πνευματικοῦ περιεχομένου] εἰς τὸ γράμμια μόνον ἐπρόσεχαν | ἀπέ- | δειξα. Θὰ ἡμποροῦσι οὐτοῦ ἵσως καὶ ἄλλα στοιχεῖα γὰρ τροσκομίσω. . .» Ἐν τούτοις παρατηρεῖ, ὅτι ἔνεκα τῆς ἀπεθόδου διδασκαλίας δὲν παρουσίασαν τοὺς προσδοκωμένους καρπούς.

Η ἐπικοινωνία μας μὲ τοὺς ἀρχαίους δὲν ἐπήγαγεν ἀπὸ μέσα | προσετίθετο ΔΠ' Εξω ὡς φραγκικὴ μίμησις ἢ βυζ. παράδοσις ἢ ἡ πέκτασις τῆς ἄλλης βαθύτατα ἐρριζωμένης ἐθνικῆς μας συνειδήσεως | ἀλλὰ τὰ ἐπιχειρήματα | ἀπέρ παρατάσσει ἐνταῦθα διναιροῦσι τὰ λεχθέντα ἐν τῇ 237 σελίδῃ βλ. σελ. 239-241) Παράδειγμα φέρω ἐνταῦθα διὰ τὴν ἔκτασιν τῆς διδασκαλίας τῶν Ἑλληνικῶν τὴν Ρητορικήν. Σύμερον περιωρίσθη αὕτη μόνον εἰς την Θεολογικὴν σχολήν, καὶ δμως τότε ἐδιδάσκετο καὶ ἦν ἀπαραίτητο μάθημα τῆς ἐγχυκλίος παιδεύσεως πρὸς κατανόησιν μάλιστα τῷ συγγραφέῳ. 'Αθανάσιος δ Πάριος, περικλεής παθητής Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως, εἰς τὴν Ἀθωνιάδα φοιτήσας, ἔξεδοτο πολυσέλιδον τόμον τὴν «Ρητορικήν»⁽¹⁾). Προοιμιά-

1. «Ρητορική πραγματεία ήτοι τῆς Ἐψιλογένους τοῦ Ταψέως, τοῦ κατ’ ἑξαχήν τεχνικού καλυυμένου, φιλευρικής τέχνης ἐπιγιησις, συνοψισθείσα μὲν ἐκ διαρόδου παλινὸν θεηγητῶν καὶ ὡς θνι θλυμήσια φι-

Ζεται δε οῦτως: «Πολλῶν διντως καὶ μεγάλων τῶν καλῶν ὅντων, ών τὸ καὶ ἡμᾶς γένος τῇ τῆς ἐπιγείου βασιλείας συνάπεπτέρυηται ἵμπρότητι, οὐκ εστιν εἰπεῖν ἡλικον καὶ αἰον. τὸ τῇ φητορικῆς ἔξεως ἦν ἀγαθόν. πάλαι μὲν καὶ αὐτὸ συνεκάμπον τοὺς συστούχους (sic) καλοῖς καὶ τοῖς ἐκ τῶν λόγων κάλλεσι |τὸ βασίλειον κράτος... παθὸν δὲ καὶ αὐτὸ μετὰ τῶν ἄλλων. φεῦ! τὴν κακὴν ἔκλειψιν καὶ ἐσχάτην ζόφωσιν... προηγουμένως μὲν οἱ τοῦ δικανικοῦ γένους κατηργοῦντο λόγοι, ἐπομένως καὶ τὰ λοιπὰ τῆς τέχνης συνεματαιοῦντο μέρη... ἡ μόνη τῶν λογικῶν τεγμάτων καὶ πάλαι μὲν καὶ ἀεὶ ἀμήχανόν τε καὶ ἀμαχον τὸ κράτος ταῖς τῶν ἀνθρώπων καρδίαις ἐγκαυχωμένη καὶ (γρ. ὁς) φέρουσα, εἰς τὸ ἀπ' ἀρχῆς μὴ εἶναι ἡμῖν ἐπανέλινεν». Πόπον δὲ χρήσιμος ἀπέβη αὐτῷ εἰς τὴν κατάληψιν τοῦ Ιητοσθένους μαρτυροῦντον οἱ λόγοι του: «ἐντυχών τῇ τοῦ Ἐριπογένους καὶ θαμὰ ἐγκύπτων κλείδα μὲν εἶναι ταύτην μόνην τῶν δημοσθενεῖσιν λόγων κατενδουν...» Τί κατώρθωσεν ὁ ιερομόναχος διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως τῆς ηρητορικῆς ἔστωσιν δηίγματι αἱ φεωδεῖαι διναλυτικαὶ εἰς τὸν περὶ παραπρεσβετεῖς κατὰ Αἰσχίνου λόγον τοῦ Δημοσθένους», ἃς ἐπισυνάπτει εἰς τὸ πιράρτημα σ. 29—86 καὶ ἡ «διναλυτικὴ ἔξηγησις εἰς τὸν Α' τῶν Ὀδυσσειῶν λόγον» σ. 84—143/ όρο τῆς τεραπτίας ταῦτης ἔργαπιας δροσωδεῖ καὶ ἡ μεγαλητέρα φιλολογικὴ προσωπικότης. Λύτο, Καρδιδῆ μοι, εἶναι τὸ στεῖρον πνεῦμα τῶν πιλαῶν διδασκάλων μας; Προέταξε τὰ «Προγυμνάσματα Ἀφθονίου τοῦ σοφιστοῦ μετὰ τῶν εἰς αὐτὰ παλαιῶν ἔξηγήσεων», ἀπερ ἀνεπλήρουν τὰ ἀπολεσθέντα τοῦ Ἐρμογένους. «Ἐν γάρ ταῖς τῶν νεωτέρων χυδαιοπραγματεῖς οὐδαμοῦ τούτων ἡ καρδισις ἐμφαίνεται». Ήκ τούτου δρμώμενος γράφει: «ὅτι δηλαδὴ εὐκταῖον δν εἴη τοῖς Ἑλλήνων παισὶ την πάτριον, σώζεσθαι γλωτταν καὶ ἐλληνιστὲ τοὺς Ἑλληνας φθέγγεσθαι καὶ γράφειν, ἀλλὰ μὴ χυδαεῖσιν τὰ πλεῖστα μιξοβαρβαρίζοντας» (σ. 17) | φλλ' δ Πάριος ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν μετριοπαθῶν, διὸ ἐπάγεται: «ταῦτ' ἄρα καὶ τοὺς τὴν

ιοτοφθείου καὶ ἀνιπληρωθείου τὰ ἐλλείποντα ὑπὸ τοῦ ἐν ιερομονάζους ελαχίστου Ἀθανασίου τοῦ Παρίου, νῦν δὲ πρώτον τύποις ἐκδοθεῖσα τοῖς φιλολόγοις...» φνετίησι 1789 δον ιέγα | σ. 16, 572 καὶ 216 | Δεσπολεῖ ἐν παραρτήματι τὸ «Ἐγχειρίδιον διδασκον ιδιαὶ τὰ περὶ τοῦ διαδεικτικοῦ γένους».

τέγνην διδασκομένους τῇ κοινῇ ἡμῶν ταύτῃ διαλέκτῳ γυμνάζεσθαι δεῖ καὶ φρόσιν ἀσκεῖν ἔτι ἐν ταῖς σχολαῖς, οἴδας ἐν ταῖς ἱκτησίαις μετὸν ταῦτα ἐπάνταγκες γρῆσθαι· οἱ γὰρ Ἑλληνίζειν θεος διόλου ἦ ἐγ μέρες θουλόμενοι ἀποτυγχάνειν αἰροῦνται, οὐδὲ ἔνεκα λέγουσιν» (αὐτ.). Ἐπ’ ἑκάτηψις πρέπει νὰ συμμορφωθῶμεν, λέγει, πρὸς τὴν τῶν ἡμῶν ἀσθένειαν καὶ συνιστὴν Μηνιάτην γαὶ τὸν Τηλέμαχον τοῦ Φενείδνος¹ ὃς ἀρχέτυπα φητορικοῦ ὕφους ἀναγινώσκειν συνεγχῶς καὶ ὅς οἶδόν τε μιμεῖσθαι παραινοῦμέν τε καὶ ἐντελλόμεσθαι». Ἀλλά² ὁ ἀγαθὸς διδάσκαλος φρονῶν, ὅτι «ἡ τῆς φητορικῆς τέγνης οὐκ ἐν τῇ θεωρίᾳ μόνη ἔσταται ὠφέλεια, ἀλλὰ³ ἐν τῇ συγχρή καὶ ἀδιαιρέπτῳ γυμνασίᾳ τε καὶ μελέτῃ» (σ. 8) μετέφρασεν ἐν τῷ Παραρτήματι ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ καὶ εὑρεῖσαν ἀνάλογον ἐποιησατο «τοῦ φητορικοῦ πάτρες Σενιέρι⁴ τὸν περὶ θανάτου λόγον Λ'» (σ. 141—182). Ρέουσσα δημοτικὴ ἡ γλῶσσα. περὶ τῆς φητορικῆς δεινότητος τοῦ περιφήμου Μηνιάτου ἔχει ἀντίθετον γνώμην καὶ ἀναλύει 4 λόγυρος⁵ (σ. 182—204). Δὲν ἐλημόνισεν ὅμως καὶ τὸν ἀρχηγέτην τῆς φητορικῆς τῶν πρωτοβυζαντ. χρόνων καὶ διδάσκαλον τοῦ Χρυσοστόμου, τὸν Λιβάνιον, ὅστις παρηγορίκησε πάντας διὰ τῶν «Μελέτῶν» του, αἵτινες καὶ ἀπετέλουν τὸ πρότυπον.

«Ἀναλυτικὴ ἔξηγησις... τῆς κατ’ Μελέτης τοῦ Λιβανίου. Παθητικὸς ὁ λόγος καὶ ποικίλος ταῖς μεταγειρίσεσιν⁶ εἰ γὰρ καὶ τύραννος δὲ ἀποκτανθεῖς, ἀλλὰ καὶ πιτήρος ὁ ἀποκτείνας. Φρονήσεως οὖν δεῖ διτὶ πλείστης εἰς τὸ τυχεῖν τῆς αἰτίσεως⁷ ἵνα μὴ πλέον ἢ δεῖ τοῦ πεπτωκότος ὑπεραλλοῦν ὡς νίον τους οὓς τίραννον αὐτὸν μιποῦντας καὶ μᾶλλον τοὺς ὑπὸ αὐτοῦ κακῶς παθόντας διαφορήσῃ καὶ τοῦναντίον ἢ βιούλεται πείσηται» (σ. 135—143) ('). Ή παράδοσις τῶν «Μελέτῶν» ἡτοι συνεχῆς προπόνητις καὶ διαρκῆς⁸ μέχρις σχεδὸν τῆς ἀλόσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅτε Μάξιμος ὁ Πλανούδης κατεσκεύασε δριμιετίκην «Μελέτην» ἐκτείνας αὐτὴν εἰς δικτυλικὸν ἔξαμετρον. «Η τοῦ παρόντος εἶδους ὑπόθεσίς ἐστιν αὕτη. Ο Κλεόδημος πρός τινα πανήγυρος ἀπελθὼν ἐπὶ τῷ βοῦν ὄντισασθαι περιέτυχε τινι | τερατουργῷ, φέ μὲν συλλαβὴν καὶ εἰς βοῦν μετιπείρας τῷ

1. Τοῦ Λιβανίου ἔξεδοτο ο RIC. Foerster 51 Μελέτης | Libani opera, Vo. V-VII, Lipsiae 1909-1918 (Teubner). Οὗτος πλεότα αὐτέργαψεν ἐκ τῆς ἡμετέρας Μετανοίας Μεγίστης Λαύρας, ἀλλὰ τὴν Μελέτην ταύτην δὸν ὄχει.

Κλεοδήμῳ ἀπέδοτο πρότερον θαυμάσιά τινα ἔργασμένος· ἐπεὶ δὲ πρὸς τὸν οἶκον οὕτως κατέβαθεν, αὐτὸς ὁ βυῦς εἰς τὸν μὲν ἐπανῆλθε· Ταῦτα ἐλθὼν πρὸς τὸν Θαμύραν δὲ Κλεόδημος διηγεῖται, δὲ παραμυθεῖται τε καὶ πρὸς τὸν οἶκον ἐστιαθησόμενον καλεῖ (¶). Βεβαίως δὲ κατὰ τὰ ἄλλα σοβαρὸς καὶ πολυμαθῆς οὗτος λόγιος ἐν τούτῳ τῷ ὅντι ἀποδεικνύεται σχολαστικώτατος καὶ τοῦ ἐλαττώματος τούτου τῶν Βυζαντινῶν ὡς δὲ τελευταῖος αὐτῶν ἀντιφρόπωπος ἔξεκένωσε τὸ ποτήριον «μέχρι τρυγός».

Τὸ δέδια τοῦτο φύδαλαφί ἥρμοζεν εἰς φλύαρον γραῖδιον, ἵνα διαπεριθάσῃ τὰ ἐγγονάκια του, ἀλλά· οὐχὶ εἰς τὸν λόγιον αὐτὸν αὐτοικὸν μοναχὸν, ὅστις δικαίως ἐθεωρήθη ἐνεκα τῆς πολυμαθίας καὶ γλωπομαθίας τοῦ ὡς δὲ πρόδρομος τῆς ἀναγεννήσεως τῆς Λύσεως! εἶναι δὲ τὸ λογοτεχνικὸν τοῦτο γένος ἄλλο εἶδος μυθολογίας εἰς δὲ ίδιαζόντως ἐν διέτριψιν οἱ Βυζαντινοὶ καὶ ἐκληροδότησαν καὶ εἰς τοὺς μετὰ τὴν ἀλώσιν λογίους. Κρίθουσιν σὲ δὲ ταῖς βιβλιοφίκαις χειρογράφων φιλολογικοὶ κιόδικες τοιούτων παιγνιωδῶν θεμάτων καὶ πρωτοτύπων καὶ μεταφράσεων ἐκ τῶν τοῦ Λιβανίου, ὡς εἶναι καὶ τὸ ἐν ἡμετέρῳ κιώδικι: «Τοῦ αὐτοῦ, περὶ δυσκόλου ἀνδρός, ὅστις ξύμας λάλουν γυναικαί εαυτὸν προσαγγέλλει. Ἐξήγησις. Δύω τινά θέλων ὁ πολὺς ἐν λόγοις οὕτως ἀνίρη, τάτε τοῖς εἰς ἄκρον δυσκόλοις καὶ τοῖς φλοιάροις συμβαῖνον, δεῖξαι τοῦτον τὸν λόγον ἔξεδοτο. ἀλλά· ἐπειδὴ τὸ μὲν δύσκολον... ¶ τὰ πολλὰ τοῖς ἀνδράσι συμβαῖνον, τὸ δὲ λάλον ταῖς γυναιξί, τοῦτον χάριν καὶ αὐτὸς προλογίζει τὸν λόγον περὶ δυσκόλου ἀνδρός· διὰ τόνθε τὸν λόγον μεγάλως δὲ Λιβανίος ἐκροτήθη, ὥστε τοῦτο μαθών δὲ πατήρ ήμισυ Βασιλείου μετεπέμψατο καὶ βίτησεν αὐτόν» (¶).

¶. Ein Idyll des Maximus Planudes überreicht von Carl R. v. Holzinger, Wien 1898.

¶. Ἡ ἔξηγησις ἐν φ. 149a—168b. Ἡ «Μελέτη» ὡς κείμενον ἐν τῷ VI τόμῳ ιάππῳ τοῦ Φορτερ, σ. 511-514 ἐν τοῖς προλεγ. (σ. 495) ἀναφέρει τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Βασιλείου, ὅστις λέγει περὶ τοῦ Λιβανίου, ὃτι ἔξειρώνησεν ἐπισήμιος καὶ εἰς μεγάλην συρροιὴν κόσμον τὸν λόγον καὶ ἐθαυμάσθη. Λαμπράν μονογραφίαν. Περὶ μάτου ἕγραψεν δὲ G. R. Stevera σὺν ἔξεδοτο ὁ νιός του: «Das Leben des Libanius» Berlin 1868, 10ον, σ. VIII, 324, ὅστις ὅμως μόνον περὶ τὸν λόγον τοῦ γράφει. Έγραψε καὶ δὲ L. Petit, Κασσι την la vie et la correspond. du.. Libanien Παρίς 1866.

“Ολα ταῦτα ἀποδεικνύουσιν, ὅτι τότε η ἀρχαιομάθεια ἔλχε γεννεῖ βίωμα. Οἱ χορυφαῖος τῶν νεωτέρων φιλολόγοιν καὶ ἐν τῶν ἴδρυτῶν τῆς νέας ἰστορικῆς σχολῆς ὁ Ulrich Wilamowitz—Mellendorf εἰς τὸν «Πολιτισμὸν τοῦ παρόντος» τῷ 1910 ἔγραψε : «δέον νὰ ἔχετάσωμεν τὸν ἑλληνισμὸν οὐχὶ αἰσθητικῶς (ἄκουε Κακριδῆ, ἀφοῦ δὲν τὰ ἡκουούσες ἐν Βεροΐᾳνῳ), ἀλλ’ ἰστορικῶς —ἀπαιτεῖται η ἀναπαράστασις τοῦ ὅλου ἱστορικοῦ περιβάλλοντος καὶ τῶν πραγματικῶν ὅρων τῆς τότε ζωῆς— ἐν χρονικῷ περιόδῳ τοῦ παγκοσμίου πολιτισμοῦ, διαρκεσίση μίαν καὶ ἡμέσειαν γιλιετηρίδα, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν βάσιν καὶ τὸν τύπον τοῦ σημερινοῦ πολιτισμοῦ. Οἱ ἴδικοι πολιτισμὸς δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ μόνον ἐκ τῆς σχέσεως ταύτης. Έκ πάντων τῶν μερῶν τῆς διανοίσεως ἡμῶν τὰ νήματα ὁδηγοῦνται εἰς τὴν Ἑλλάδα. Μόνον η διδασκαλία τῆς ἑλληνικῆς δύναται νὰ παρασκευάσῃ καὶ νὰ παράσχῃ τὴν ἰστορικὴν ἐκείνην ἀντίληψιν, ἥτις τὸν ἀνθρώπινον βίον ἐννοεῖ ὡς ὁργανικὸν πλάσμα, τὸν δὲ πολιτισμὸν οὐχὶ ὡς κατασκεύασμα | ἀλλ’ ὡς βξέλιξιν». Εἰς δὲ τὸν πρυταν. λόγον τῷ 1916 : «Ο ἑλληνισμὸς εἶναι πάντως η κοινὴ βάσις παντὸς πολιτισμοῦ, οὐχὶ μόνον ἐν τῇ Δύσει, ἀλλ’ ὅπουδήποτε καὶ ἀν προῆλθεν οὗτος ἐκ τοῦ Κυζαντίου. καὶ αὐτὸς ὁ Χριστιανισμὸς είναι κληρονομία τοῦ ἑλληνισμοῦ. Οδηγεῖ τοὺς λαοὺς εἰς κοινόν τι νὰ διαγωνίζωνται καὶ ἴσχυροιν ἐπὶ τοῦ κοινοῦ τούτου ἐδάφους» (Βλ. προχείρως Μ. ‘Ἐλλ. Ἐγκυλ. Κ.Α., σ. 16α). Τὸ θέμα τοῦτο ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Wilamowitz πραγματεύεται ἐν ὀλίγοις ὁ Συκοντρῆς (ἔνθ’ ἀνωτ. σ. 25τοῦ ἐ.) Καὶ ἐπειδὴ ἐκ τῶν τῆς «Ἀντιδικίας», οἷονεὶ φιλωθέντες ὑπὸ Κακριδῆ, οὐδεὶς, πλὴν τοῦ Λογοθέτου, ἔγραψε περὶ πνεύματος, «σημείου μάλα ἀντιλεγομένου», παραλαμβάνω τὸ μέρος αὐτὸς αὐτολέξει (σ. 314) : «Εἶναι τὸ πνεῦμα ἐκεῖνο, κύριε Κακριδῆ, δπερ συνετέλεσε μεγάλως εἰς τὴν ἀνάστασιν τοῦ Γένους. Τοῦτο δὲν λέγομεν ἡμεῖς μόνον οἱ “Ἐλληνες, ἀλλὰ κηρύττουσιν οἱ ἔνοισι σοφοί καὶ δὴ ὁ μέγιστος τῶν νεωτέρων φιλολόγων, ὁ πολὺς Βιλαμώθιτς ἐπαινῶν τὸν Κοραῆν.. ὡς διδάξαντα, ἥτι τὸ πνεύμα εἶναι διδάνατον, καὶ ὅτι οὐ εὐλογία τῶν προγόνων καὶ μετὰ πάροδον αἰώνων πολλῶν πιρίζει εἰς τοὺς ἀπογόνους τὴν δύναμιν νὰ ἴνεγείρωσι τὸν ἴδιον αὐτῶν οἴκουν· διότι ὁ Κοραῆς ἀφισιωθεὶς ὄλοψύχως εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα προπαρεσκεύασε διὰ τῆς πνευματικῆς καὶ τὴν πολιτικὴν ἀναγέννησιν τοῦ ἔθνους του... . . . ἐν ἄλλαις λέξεσι διδάσκει ὁ σοφώτατος ἐκεῖνος ἀνίηρ, ὅτι, ἐὰν οἱ “Ἐλληνες είχον τὴν πνευματικὴ σκλαβιά», δὲν θὰ ἐπετύγχανον τῆς πολιτικῆς αὐτῆς.

τῶν ἔλευσθεοίας». Ἰδοὺ καὶ οἱ ἔένοι, κ. Κακριδῆ, πῶς αρένουσι τοὺς "Εἵληνας, ὅτι δὲν είχον διδασκάλους γραμματικοὺς μόνον | ἀλλὰ καὶ πνευματικούς, ὅπερ ἥδεν παραδέχεσαι, διακηρύττων, ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν σου «ἔξεγνιθη ἡ γάρις τοῦ πνεύματος» ἐν "Ελλάδι !

Τὴν ἀρχαίαν γλφασήν ἐντελῶς ἐμάνθανον ἐκεῖνοι χωρὶς νὰ φέγγουσι Πανεπιστήμια, ἀλλὰ προτιμώδουν καὶ πέραν τούτου. Ἐμάνθανιν καὶ νὰ σκέπτωνται, δπως οἱ δραχαλοί καὶ ἀντὶ τῶν πενιχρῶν σημερινῶν θεμάτων ἡ φροντιστηριακῶν ἀσκήσεων ἐσχεδίαζον τὰ ζητοφυκὰ γνηνάσματα καὶ τὰς «Μελέτας», ἢτοι λόγοις ἐπιδεικτικοὺς μὲ θέματα πλήστα ἐκ τοῦ δημοσίου ἢ καὶ τοῦ ἴδιωτικοῦ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων βίου. Λέν παρατηρεῖται δῆλος εἰς ταῦτα μόνον ἡ τέχνη τοῦ γράφειν καὶ ἡ καλλιέπεια, ἀλλὰ καὶ προσαρμογὴ εἰς τὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι καὶ τὴν ἡμέρωσιν τοῦ βίου αὐτῶν, ἵνα ἔνοτρούποτε νῦν πολιτισμὸν λέγομεν. Ἡ δραχαίστης είχεν δυτικὰς κατηγορίας εἰς τὴν μαθητισμαν νεότητα βίωσις. Νὲν είναι βεβαίως εὔκολον νῦν καταρτίσῃ ὁ μαθητευθμένος «Μελέτην» ὡς ἐπὶ παραδείγματι : «Ποῦ ἂν εἴη πολιτεῖα γέρας ἀριστεῖ διδοῦσα κτεῖναι πολίτην ἀντιπολιτευόμενον» ἢ «περὶ τοῦ ἀριστείου ἐπὶ τῶν Μαραθῶν τετελευτηκοτῶν ἐπιταφίους ἐπ' αὐτοῖς λέγειν ἀμφισβήτουσιν ἀλλήλοις ὃ τε τοῦ Κυναιγείρου πατίρο Εὐφορίων καὶ ὁ τοῦ Καλλιμάχου Πολέμιαρχος περὶ τοῦ πότερος αὐτῶν πρότερος ἀξιότερφς ἐστι λέγειν». Τοιαῦτά που θέματα ἔδιδοντο εἰς τοὺς ἀκροατᾶς τοῦ Βουκουρεστίου Ἱασίου, "Αθωνος Σινάρης καὶ Κυδωνιῶν, ἄπερ προύποθέτουσι βαθεῖαν γνῶσιν τοῦ βίου καὶ τοῦ πνεύματος τῶν δραχαλῶν⁽¹⁾". Παραπέμπω τὸν Κακριδῆν καὶ τοὺς αὐτῷ

1. Σήμερον δὲ ποῦ κατήντησαν οἱ μαθηταί : | Εἶναι πλέον ἡ ἑώραθαλμον, ὅτι μὲ τὴν δῆθεν «δημοτικήν», γράφει ἡ «Ἐστία (3-6-17). ήτις ἄλλοτε, δτε ἡμετές ἔξηγόθημεν κατὰ τῶν χριστιῶν, πάς κατηφολέμφει ἀγρίως καὶ μέχρι σήμερον μετά παρέλευσιν 42 ἑτῶν μνησικακεῖ εἰσέτι τὰ παιδιά μένουν τελείως ἀγράμματα, εἶναι ἀδύνατον πλέον νὰ παρακολουθήσουν τὴν ὁρθόδοξον λειτουργίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ φθάνουν ἀνορθόγραφα καὶ ἀνερμάτιστα εἰς τὸ Πανεπιστήμιον | διότι εἰς τὸ Γυμνάσιον δὲν προλαμβάνουν νὰ ξεμάθουν τὰ ὅσα ἔδιδάχθησαν». Ἐρωτάται λοιπόν : Διατί αὐτῇ ἡ ἐμρονή εἰς ἓνα γλωσσικὸν ούστιμα τελείως χρεωκοπημένον καὶ ἐπὶ πλέον καταδικασθὲν διὰ τῆς λαϊκῆς ψήφου ; . . . Αύτὴ ἐκηκολούθησαν μετά τὴν ἐπιδομήν των δημοτικε-

όμρόφοντας εἰς τοῦ Οικουνόμου, «Γραμματικῆν ἡ ἐγκυνικίων παιδειῶντων βιβλία V τόμος Α'», (ἐν Βιέννη 1817) |ήτο δὲ τότε οὕτος: «διδάσκαλος τῆς φιλολογίας εἰς τὸ φιλολογ. Γυμνάσιον τῆς Σμύρνης τὸ ΣΤ' κεφ. «Περὶ αἰσθητικῆς κρίσεως» σ. 43 ἔ. καὶ δὴ μὲν τὸ ΙΒ' «ὅτι ἡ αἰσθητικὴ κρίσις ἔχει πολλὴν επιρροιαν πρὸς τὰ ἥθη καὶ πρέπει νὰ δξιόνηται πολλῆς ἐπιμελείας». (σ. 109) ἔ.) «ἡ ἔξις τοῦ ν' ἀκολουθῆ κανεῖς (sic) τοὺς καθολικοὺς κανόνας τοῦ πρόποντος καὶ τῆς εὐταξίας εἰς μίαν τινὰ ὑπόθεσιν τὸν κάμνει ἐπίσης ἀκριβῆ καὶ πεφροντισμένων καὶ εἰς τὰς ἄλλας τοῦ πράξεις... ἡ δὲ Ρώμη... ἐξημερώθη ἀφοῦ ἐγενύθη τὰς χάριτας τῶν Ἑλληνικῶν, καὶ ἀπλῶς δλα τὰ ἥθη ἀναλόγως τῆς μετὰ τῶν Μουσῶν δμιλίας των ἀνθρωπίζουσι καὶ καλλιεργοῦνται» (σ. 110). Ίνα ἔχωσιν δὲ πρὸς θμῶν πρόχειρα τὰ καλά, τὰ ἐκ παραδόσεως κεκτημένα, συνέτιξαν διάφορα βοηθήματα καὶ ἀναφέρω προχείρως: «Τὸ πνεῦμα τῶν ἐξοχωτέρων ἀρχαίων φιλοσόφων, ποιητῶν καὶ φιτόρων Ἑλλήνων, ἦτοι συλλογὴ γνωμικῶν, ἀξιωμάτων, παραγγελμάτων καὶ ἀποφθεγμάτων, ἀφορώντων τὴν ἴθικὴν πολ. τικὴν καὶ ἐν γένει τὴν τέχνην τοῦ ἀνθρωπίνου» ὑπὸ Σολομῶντος Νικολαΐδου Κυπρίου. *Ἐρμηνευτόλειψ.* Σύρου 1839, 8ον σ. 304. Κατὰ ταῦτα τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα εἴται ἀνέκαθεν κοινὸν κτῆμα τῶν θεραπόντων τῆς φιλολογίας καὶ δὲν ἀνεμένοιεν τὸν ἀπνεύμανα Κακοδῆν νὰ μῆς διδαίξῃ. Παρ' ἐνὸς καὶ μόνον τὸ ἅγιον Πνεῦμα μόνον ἀπεκαλίφθη, ὃπὺ τοῦ πιρκωθέντος Θεοῦ; ὅπερ ἔνωσθὲν μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ κατέστησεν ἡμῖς πνευματέριφροντας, ὅπως διετράνωσαν οὐ μόνον οἱ διδάσκαλοι τοῦ γένους μας, ἀλλὰ καὶ οἱ ξένοι (¶). Οἵτω; ὁ καθηγητὴς Flach τῷ 1919 ἔγραφεν ἐν |

στῶν οἰτινες κατέλαβον τὰς πανεπιστημ. ἕδρας, διὰ τὰς ὧποιας τίτλος ἀπαραιτητος ἐθεωρείτο ἡ ἀποκήρυξις τῶν παφαδόσεων. 'Ο κ. Αμαντος προσλειφόμενος ἔγραψεν: «Τὸ βάρος. δ δύνος τῆς πνευματ. δργασίας τοῦ παρελθόντος Ἑλληνισμοῦ πιέζει τόσον πολὺ τὸ παρόν. ὥστε καταπνίγει τὴν ἐλευθέρων δημιουργικότητα, ἐπιβάλλει την μίμησιν». (Οἱ Βόρειοι γείτονες τῆς Ἑλλάδος, Αθῆναι 1923, σ. 153). Γενόμενος ἔπειτα τῷ 1946 ὑπουργὸς κατέβοθωσε νὰ ἄρῃ τὸ «βιάριο» τοῦτο ἐκ τῆς τῶν μαθητῶν ράχεως. (βλ. «Η δημοτικὴ εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν ισουχθεῖσα» ἐν •N. Ἐπίτα» τόμ. 87, 1946, σ. 61b).

1. Οὐδόλως ὠφέλησαν τὸν Κακφιδῆν «Τὰ ἀνθερωπιστικὰ γράμματα, ήγιοι, ον τὴν ἱροτῆ τῶν Τριῶν Ιεραρχῶν ἔξεψώνιησεν ο ἀνα-

τη^η Revue bleue: «La Gréce, vous le savez, a été l'initiatrice de la civilisation en Europe. Elle est vraiment, l'alma mater l'institutrice un^{ever} [sic] selle, ou pourrait dire sans fausser l'image l'université dans les leçons ont façonné le g^enⁱe littéraire et la g^enⁱe artistique». Ο μέγας παπυρολόγος Ἀγγλος Κενυον πρὸ τῶν ἀνεκτιμήτων ἀνακτήψεων τῆς χώρας τοῦ Φαραὼ ἐκπληττόμενος διερωτᾶται: «καὶ δ ἀδιάφορος ἦδη... δύναται νὰ προβάλῃ τὸ θεμελιῶδες ζῆτημα, τίνα σπουδαιότητα κατέχει ή Ἐλλὰς ἐν τῷ νέῳ εὐρωπ. πολιτισμῷ. Η ἔξαιρετικὴ ζωτικότης τῶν ἀνευρεθέντων νέων ποιημάτων, ἴστοριῶν, φητορ. λόγων, ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ φιλολογία τῆς Ἑλλάδος ἔστιν δστοῦν ἐκ τῶν δστέων ημῶν καὶ σάρξ ἐκ τῆς σαρκὸς ημῶν Ἡ φιλολογία τῆς Ἑλλάδος ἔτι καὶ νῦν δμιεῖ πρὸς ημᾶς διὰ ζώσης φωνῆς ὡς η τῶν ημετέρων κλασσικῶν. Λέν εἶναι εὐκολον νὰ χωρίσωμεν τὰ ἔλλ. στοιχεῖα ἐκ τοῦ ἱμεκέρου πολιτισμοῦ καὶ δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω, διε δ πολιτισμὸς ημῶν καὶ ίδια η φιλολογία ημῶν ἥθελε δυνηθῆ νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἑαυτῆς τόνον, | ἐὰν η σπουδὴ τῶν Ἑλληνικῶν ἥθελε περιορισθῆ εἰς τοὺς ίδικοφς μόνον. Τὸ καταργεῖν τὴν Ἑλληνικὴν παιδεύαν είναι τὸ αφαιρεῖ τὴν κλείδα, ήτις δνογγει τὴν θύραν τῆς πλουσιωτάτης ἐν τῷ κόσμῳ φιλολογίας ἐκείνης... ἐξ οὐ... εἶναι ἐμπεπτισμένη η ἡμετέρα φιλολογία, η ἴστορία, ἐπίσης δὲ καὶ η ἡμετέρα ἐπιπτήμη. Οἱ ἀφαιροῦντες τὴν κλείδα ταίτην ὑποκρίνονται τοὺς γραμματεῖς... ἀποκλείουσι δηλαδὴ τοῖς ἀνθρώποις τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν» («Ἀθηνῶν τόμ. ΑΙ», σ. 78—9). Τοῦτο μὲ ἄλλας λέξεις ἡγει καὶ δ Wilamowitz, ὅτι «διὰ πασῶν τῶν φάσεων τοῦ πνεύματος ἡμῶν οἱ δεσμοὶ ἀγουσιν ἡμῖς; πρὸς τὴν Ἑλλάδα. ἐκεῖ δὲ ἀνάγκη ν' ἀναζητηθῶσιν οἱ τρόγονοι παντὸς συγχρόνου πολιτισμοῦ». Μετὰ τὸν Λούκαν καὶ Μοισιόδακα ἐκ τῶν παριστρίων χωρῶν ἀνιαρέων καὶ δύο ἄλλοις. «Ο λερούμόναχος Δανιήλ Φιλιππίδης ἐκ τῶν λογίων ἀρχαιοτέρων μετάφρασιν τοῦ Τρόγου τῷ 1817 ἔκαψεν εἰς αἱρόδωρικὴν διάλεκτον πρὸς θνήσκυσιν τοῦ Φρ. Χριστοπούλου γράψει: «(—

ξιοκαθήσας καὶ ἀδοκήτῳ θανάτῳ τελειτήσας πατήρ του (Αθηναι 1927). Τὴν ἀγαθότητα τοῦ σοφοῦ λατινιστοῦ διδασκάλου μου διακηρύττω καὶ εὐχομαι εἰς τὸν "Ψυστον. διπλες συγχωρήσῃ πετδὸν γη τάξη· ἐν οκηναῖς δικαιοσ.

λαις αἱ γνώσεις ὃποῦ στολίζουν καὶ κοσμοῦν τὸν ἄνθρωπον, ὃποῦ τὸν κάμνουν νὰ ἔξεχῃ, ὃποῦ τὸν κάμνουν μεγαλήτερον καὶ τυμώτερον ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του, ὃποῦ τὸν ὑψώνουν ἔως τὸν οὐρανόν, ὃποῦ τὸν κάμνουν εὐγενῆ τῷ δύντι... δλαις, λέγω, αὐταῖς τριγματεύσθηκαν εἰς τὰ Ἑλληνικά : γεωργία, ιατρική, οἰκοδομή, ήθική, πολιτική, φυσική, ίστορία, ίστορία τῆς φύσεως, γεωμετρία, ἀριθμητική, μεταφυσική, ἀστρονομία κ.τ.τ. καὶ ἐπιφέροι : «"Ἄκουσε, φίλε, καὶ τί λέγει ἔνας Φρανσαῖος ἀπὸ τοὺς πρωτοτοῦς ἡρώοντος καὶ μαθηματικοὺς τοῦ περασμένου αἰῶνος : en morale et en politique nous ne faisons que traduire les anciens». (παρὰ Σάιλα Νεοελλ. Φιλολ. σ. 200). 'Ο περιφανῆ. Ηπειρότης καθηγητής ἐν Βουκουρεστίῳ ὁ μετὰ τοῦ Δοῦκα αποτελῶν τὴν θαυμαστὴν ἔυνωρίδα εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς γλώσσης ἀγῶνα Λάμπρος Φωτιάδης, ὁ «περικείρας τὸ σχολαστικὸν καὶ κουραστικὸν ἐκεῖνο ψυχαγωγικὸν σύστημα, ὁ δείμνηστος τοῦ γένους διδάσκαλος προέθετε κατ' ἔξογὴν νὰ ἐκπιρώσῃ τὰς ψυχὰς τῶν ἀκροωτιένων διὰ τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου ἐνίθουσιασμοῦ, διὰ τῆς ἡρώοντος ἐκείνης μανίας, ἵν έντίκτει ἡ πραγματικὴ ἐρμηνεία τῶν ἀθανάτων φῆς ἀρχαίας 'Ἐχλάδος φιλολογικῶν ἀριστουργημάτων' κατὰ Θερειανόν, ὅστις ἐπιφέρει «ὁ Λάμπρος ἐνομίζετο μὲν ἐπὶ τῶν ἐσχάτων αἴτου ἴμμερῶν θιασώτης τῶν νέων περὶ τῆς ἀναπλάσεως τοῦ γένους ἀρχῶν, ἵτο συγχρόνως καὶ ζηλεῖτης τοῦ συστήματος τῆς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλληνικῇ διδασκαλίας»⁽¹⁾. Τέλος καὶ αὐτὸς ἐν τῇ «Γεννήσει τῆς Φιλοσοφίας» ἐξυινεῖ τὸ ἔλλ. πνεῦμα.

Τὸ περὶ τοῦ «Ἐλληνισμοῦ. καταπληκτικὸν βιβλίον τοῦ Κων. Μπέλλου.—Τὸ ἔλλην. πνεῦμα καὶ οἱ Στωϊκοί.—«Πνεῦμα δ Θεός . . .»—Τὰ στοιχεῖα τοῦ ἔλλ. πνεύματος παρὰ Πλούταρχῷ, δ «λόγος».—

1. «Ἀδημάντ. Κοραις Α', 82--83. Οὗτος βράφει ὅτι ὁ Λάμπρος περιέκειφεν ὄπωσοῦν τὸ ψυχ. συστ.» ἀλλ' ἔχω ἐν τῷ ᾧ μη βιβλιοθήκῃ. «Εὐριπίδου Ἐκάβῃ μετὰ ψυχαγωγίας ἐξ ιδιογράφου Λάμπρου τοῦ Φωτιάδου καὶ σχολίων ὥπο N. Γ. Λοσίου· μοναδικῶν ὡς τοιούτων διὰ τὸν εκθυμούνται νὰ μελετήσῃ τῇ σύστημα | ἐξεδόθη | ὥπο του 'Ηπειρότον τούτου τὸ Γαλαζίῳ τὸ 1884.

‘Ορισμὸς τοῦ ἀθανάτου Ἑλλην. πνεύματος, ἡ «Ἐνωσις τοῦ αἰσθητοῦ καὶ νοητοῦ κόσμου». — Ή ἐκ τούτου προσγινομένη τοῖς νέοις ὠφέλεια. — Σπουδαία γνώμη τοῦ φιλοσόφου Chamberlain. — Ο ‘Ηρφικῆς Βασιάδης καὶ τὸ περίλαμπρον ἔργον του περὶ τοῦ «Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ» καὶ τῆς παιδείας. — Τί λέγει διὰ τὸ ἑλλ. πνεῦμα; — Ο θαυμασμὸς τοῦ Σέλλεϋ.

Τὸ «πνεῦμα» λεκτικὴς φάση τῆς φυσικῆς ἐννοίας τῶν ἀρχαίων ὑπὸ τῶν Στωϊκῶν κατ’ ἐπέκτασιν ἔλαβε καὶ ἡθικὴν ἐννοιαν ἡ ὃς νῦν λέγομεν πνευματικὴν «τὸ διῆκον διὰ πάντων πνεῦμα | ψφ' οὖν τὰ πάντα συνέχεσθαι καὶ διοικεῖσθαι» (Γαλην. ΧΙV, σ. 698 Kühn) καὶ ὃς ὁ αὐτὸς ἐξηγεῖται, φτερὸς ἡ κόσμος ἀποτελεῖ σύστημα «ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς» καὶ ὕδατος καὶ ἥλερος καὶ τὸ διῆκον ἔχον διὰ πάντων αὐτῶν ἀρχηγὸν καὶ πρωτόγονον πνεῦμα/δύερ καλοῦσι παῖδες φιλοσόφων ἡ ψυχὴν ἡ μονάδα ἡ ἀτομικόν ἡ πῦρ ἡ δμωνύμως τῷ γένει πνεῦμα τὸ πρώτον» (ΧΙX, σ. 160). Κατὰ ταῦτα φιλοσοφικῶς ἀντικατέστησε τοὺς διὰ τοῦτο ἀνωτέρας ψυχικὸς δυνάμεις μέχρι τότε λογίνοντας ὄρους: νοῦς, νόησις, λόγος. «Εντεῦθεν καὶ ὁ Χριστιανιοὶς παρέλαβε τὴν ἐννοιαν τοῦ πνεύματος ὡς κυρίαν ἐκφρασιν τοῦ ἀνωτέρου ψυχικοῦ βίου, ὡς παρὰ Παύλῳ παρατηροῦμεν, ἐνθα καὶ ἀντιτίθενται αἱ ἐννοιαι ψυχὴ καὶ πνεῦμα πολλάκις, ἔως υἱὸν τῷ Ἰωάννῃ (δ', 24) πνεῦμα είναι τὸ ἄτλον καὶ νοερόν: «πνεῦμα δὲ φεὸς καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν | ἐφεξῆς δὲ σημαίνει τὸ ἔγιον Πνεῦμα».

‘Αλλ’ ὡς παρετίθεσέ τις, πολὺ ὀριζότες «καὶ τοιοῦτον εἴρημὸν ἰδεῶν/ λογικόν, πύστηρῶς ἐπιπτημονικὸν καὶ φιλοσοφικόν, αἱ διὰ τῶν λέξεων «πνεῦμα ἑλληνικὸν» ἐκφραζόμεναι ἐννοιαι ἔξισοῦνται πρὸς λεκτικὴν οὐτοπίαν», καὶ ἐπιφέρει, ὅτι ὁ Ἑλλην-

λαστικοὶ περιοριζόμενοι μόνον εἰς τὸ γράμμα καὶ δὲν είχον διαγνώσει καὶ τὸν Παιῦλον κηρυττοντα, ὅτι «τὸ γὰρ γράμμα ἀποκτεῖνει, τὸ δὲ πνεῦμα ἔτοποιεῖ» (Β' Κορ. γ', 6)· οἱ περικάλητοι εἰσαγωγικοὶ λόγοι τοῦ αἰεινήσπου Μαστριώτου αναφέρονται εἰς τὸ γραμματικόν, ἐπομένως δὲ δημιουργίαι ἀρχεται ἀπὸ τοῦ Καχριδῆ καὶ μόνον. ἐπὶ τόσους εἰς τὰ σχολεῖα καὶ τὰ πανεπιστήμια ἐκοπάνιζον μέρα. «Ἄδωνις Ἀργεῖοι!» Λύτας ἡτο δὲ πατιγημόσυνος λόγος τοῦ πνευματομάχου Κακούδη πρὸς τοὺς διδασκάλους, οἵτινες ἐδίδαξαν αὐτὸν καὶ ἐμύησαν εἰς τὰ ἀπόρρητα τῆς ἑλλην. φιλολογίας. ἀλλ᾽ δὲ κατηγορίαι αὕτη, οὐ σύνοιδαι, ὅτι μιτατο πονινε de te fabula narratur,, δῆτις καταδικάσας τοὺς φωστῆρας τοῦ ἔθνους, οἵτινες κατηγόριαν κατὰ τὸ δούλειον ἤμαρ καὶ διέλυσαν διὰ τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος τὸ σκότος τῆς ἀμαθείας· ἰδωροφρόνισαν δὲν τὴν ἔλευθερίαν, ἀποκηρύγττεις ἀσυναισθήτως τὴν χρησιμότητα τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ; καὶ αὐτὸ περὶ αὐτῶν ἔδειξαν τὰ πράγματα, οἱ καρποὶ τῆς διδασκαλίας καὶ ὁρθῆς παιδείας. Ήτα περιορισθῆ εἰς 2—3 μόνον διδασκάλους τοῦ παρελίστος αἰῶνος· Λαρίγνιοτος δὲ Νεόφυτος Δούκας σχεδὸν αὐτομαθῆς ἑλληνιστής, καταρτισθεὶς εἰς τὰ πρῶτα βίηματα εἰς τὴν ἐν Σαγορίῳ μονὴν καὶ εἰτα εἰς τὸ Μέτσοβον. Καὶ δύως αὐτὸς δὲ μακρόστιμος καὶ κάτισγνος ἱερομόναχος ἐγένετο ὀτρηρός σκαπανεὺς τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας ἐκδοὺς μεντοριηνείας καὶ σχολίου δι—δι δεκάδας τόμων, δλους σχεδὸν τοὺς «Ἐλληνας συγγραφεῖς, οἵτινες τε κοινωφελῆ συγγράμματα καὶ διηγήσεις εἰς διεισιας ἐπιστολῶν ἀρχαίῃ ἑλληνικῇ διαλέκτῳ» διαν δημοσιευθεῖσι καὶ τὰ ἐν χειρογράφοις πωζόμενα ἔργα του, τὰ ἄπιντα τοῦ πολυγραφωτάτου διδασκάλου τοῦ Γένους θα ψερβθοι τοὺς ἕκατον τόμους! Τοῦ ἴδιαντος του καὶ δὲν κοσμοθεωρία ἡτο δὲ διάδοσις τῆς ἑλληνικῆς παιδείας, ἰδρυοις χολείων καὶ μόρφωσις χαρακτήρων. Σχολεῖα καὶ διδάσκαλοι ἡτο τὸ Α καὶ Ω τῶν Ηρωλέγομένων τοῦ εἰς τὰς ἐκδόσεις. Λέοντας μονογραφίας ἐπραγματεύθη περὶ τῆς ἀναδιοργιευσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ διὰ τὴν μόρφωσιν τοῦ κλήρου (¹). Τὴν ἀγιρρω αὐτοῦ μνήμην ἀπεθανάτισαν οἱ ἐπὶ τοῦ ταφου χαραγμένεις

1. Περὶ τῆς πραγματείας ταύτης των ἀνειρησαν Κυρίλου τοῦ ΣΤ' διά τῆς γραφίδος τοῦ πρωην Ὑπαγγειούλας Τιγνατίου Βλ. εἰταν «Πατριαρχικὴν Ιστορίαν» τόμ. Α', Αυτήναι 1851, σ. 285—246.

Ξέίδα ἀρχαιῶν ἐπιγραμμάτων μουσόληπτοι διδάσκαλοι, ὃν θαυμάζεται τὸ τοῦ Φιλίππου Ἰωάννου ἔχον ὥδε :

Μουσῶν μυστιπόλος γεγαὼς περίσεμν' ἐμύησεν
Φίέας Ἐλλήνων ὄργια Πιερίδων
Νεαρφύτιος Δούκας, κλεινὸς γόνος Ἰηπείροιο,
οὗ σοφίην τόσσαι μαρτυρέουσι βίβλοι... (¹).

“Αλλ” ὁ εὐλογημένος Κόντος δὲν ἀφῆκε κανένα χωρὶς νὰ τὸν ἐκμυκτηρίσῃ ἐπὶ ἀναττικισμῷ. μετὰ τὸν Εὐγένιον παρέλαβε καὶ τὸν Νεόφυτον. Τότε ὑπερημύνθη ὁ Βερναρδάκης πῦτως :

«Ο Λοίκας ἔγραψε καὶ ἀνεγίνωσκεν ἐλληνικὰ χωρὶς νὰ τῇ χανὲν ξένον βοήθημα! ὡς ἀδαής ξένων γλωσσῶν (²). δσάκις δὲ ἥθελε νὰ γράψῃ ἐλάμβανε τὸν χάρτην καὶ ἔγραψεν, οὕτε λεξικά, οὗτε ἐκδόσεις, οὕτε Κόβητοι, οὕτε Μόβητοι! Ἐπὶ τῶν γονάτων του δ χάρτης εἰς τὴν δεξιάν του δ κάλαμος καὶ ἡ λίγα πετρή του ὅρνις ἐπὶ τοῦ ὄμμου... Ἰδοὺ ὅλη ἡ βιβλιοθήκη τοῦ μακαρίτου ἀνδρὸς! ὅλαι αἱ πηγαὶ καὶ τὰ βοηθήματα, ὅλφς δ ἀρνατας στριτίκος! Ο ἐλληνισμὸς ὑπῆρχεν δλόνιληρος ἐν τῇ μεφαλῇ του» (ἐνθ' ἀνωτ. σ. 147—148).

Πράγματι δὲν ἀνέφερε ξένους φιλολόγους καὶ δμως ἀνεφέρετο ὑπὲρ τῶν ξένων, *Ducas dicit.* Δὲν ἡτο μόνον ἡξιύλογος συγγραφεὺς ὁ Δοίκας ἀλλὰ καὶ πολυνινητος διδάσκαλος, εὐδοκιμήπας τοσοῦτον εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ αὐθεντικῆς σχολῆς (ὅπου προεδιδάχθη), ὥστε ἀνθημιλλῶντο οἱ ἐκεῖ ὄμυγενεῖς νὰ τὸν πρυσλαμβάνουν ὡς οἰκοδιδάσκαλον, δπερ διαντὸν ἡτο πηγὴ πλούτου διὰ τὰς ἐκδόσεις. Ως πρὸς τὴν γλώσσεν συνεφώνει μετὰ τοῦ Εὐγενίου καὶ Κοιμητᾶ, ὃν είχε φίλον. Ἡτο ἀδιάφυρος διὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν ἄλλων μαθημάτων ἀλλὰ διὰ τὰ φιλοσοφικά, φιλογυρικά καὶ θρησκευτικά ἥθελε τὴν

1. Όραιον καὶ τὸ ἔξῆς : «Κλαῦσαν καὶ μοῦσαν καὶ Ἀπόλλων ἀργυρόειος--φόρμισεν γοερὸν κείμενον ἐνθα...», ὅπερ μᾶλλον ἀνήκει εἰς τὰ ἀγλαῖσματα τῆς χειρὸς τοῦ Οἰκονόμοῡ Βλ. Σ. Λφλου, Αἱ θρησκευτ. Ιδέαι τοῦ Ν. Δούκα, Ν. 'Υδρει, 1949, σελ. 26.

2. Αἱ ἐντάσσεις τοῦ Λώλου σ. 8. Ήτι ηὔειψε γλώσσας δὲν θὰ ἐλέγεντο βεβαίως παρὰ φιλολόγου.

ἀρχαίαν γλῶσσαν—καὶ εἶχε πολὺ δίκαιον, διότι τοῦτα ὅς κείμενα ἔχουνοι τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν ή Ἑλληνίζουσαν—διὸ ἐκεῖνα ἔλεγε «γραφέσθων ἵποτέρως ἂν ὁ ἐπαγγελλόμενος ἔθέλῃ», διὰ δὲ τὰ δεύτερα οὐχί «δεῖ γάρ διή, ὡς ὅν ἔγωγε φαίνεν, τὰς μὲν ἀκρυλαματικὰς τῶν επιστημῶν τὴν ἀρχαίαν καὶ ἔνδοξον ἐσθῆτα περιβιβλέσθαι». καὶ ὁ λόγος προφανής, ἡ τριβὴ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ὕφος. «οὐ γάρ ἔστιν, οὐκ ἔστιν εἰστούχως ἐπὶ τὸ φιλοσοφεῖν χωρεῖν μὴ προκαταρτισθέντας τῇ μελιτρόφῳ καὶ ἡθικωτάτῃ φινῆ τῶν Ἑλλήνων». Ταῦτην δὲ ἀπροκλιματίστως ἀποδεχόμενος «γλόσσαν ἡ πιτιγή, γράψει, ἡ θελα γλῶσσα, ἡ γλωσσῶν ἀπασσὸν μῆτηρ καὶ παιδαγωγὸς τῶν ἔθνων» (ἐνī ἀντ. σ. 33—34). Ἡ φεζῆς δὲ φέγγει τὸν περὶ τὴν γυναικείαν ἐνισχολισμένον, «τοῦτον καὶ πατραλοίον τις εἴπων οὐκ ἄν ἀμάρτοι· καὶ ἐπάγεται κατ' αὐτοῦ, διὰ τὰ κακά, οἷοι τοὶ ἐκκλησιαστικὰ ἐπιτίμαι ἐπαγορείονοι! ὃδε! «Οὗτος ἀλιτος δεσμὸς αὐτοῖς ἔστω, γενόμενος κοινὸς διὰ τῆς Ἐφημερίδος τοὺς πᾶσιν, ἵνα μάθωσιν οἱ Ἀθηναῖοι μηκέτι τὸ τῆς γλώσσης καλὸν εἶδος τοιωτίτοις καὶ τισσούτοις μολινίνειν ἥντις·⁽¹⁾ Λέν πταιει εἰς τοῦτο οἱ φιλόπτετοις λούκαις, οἵστις διὰ νὰ ὑφελήσῃ τὸ γένος διεμυνίζει δεκάδας χιλιάδας τόμων τῶν συγγραμμάτων τους δωρεάν. πταινόσιν ἐκεῖνοι οἱ Χριστόποντοι, οἱ Βηκαμέδες, οἱ Καταφεύγες, μῆτινες ἐξ ἀντιτίθετον ὕβριζον καπιταλώταις τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ ὄντομέζον «μακαρονιστές» καὶ «τρακαριστές»⁽²⁾ τοὺς ἀντιπάλους των. «Ο Χριστόποντος γράψει περὶ τῆς γλώσσης τοῦ Κορσακῆ, οἵτι ὄμιδεῖσι, οἵταν προφέρεται, μὲν ἀκάλητοις πιστακευασμένον, τὸ ὄτανον συγκρίνειν καὶ τὸ ἀλογα ἀφανίζει διὰ τὴν δυσαναλογίαν καὶ οὔσοις φέρει κιτενούχει διὰ τὸν τρακαρισμόν του» (Μέγας Α' 89). Λίλλη μετὰ τὴν γαλλικὴν ἐπανίστασιν μὲ τὰς νέας φι-

1. Βλ. τεφατέρων οἷσα γράψει ἐν τῷ σπουδαίῳ τούτῳ βιβλίῳ διηγόποιος Ἡπειρώτης περὶ τε τῆς ἀρχαίας καὶ δημιούργου χαρακτηπορείας τοῦ Νεοφύτου λόγια. Ήταν ἔγραφε πλείονα, ἵνα ἐδιάβιατε τὴν ἔγδοσιν τῆς «Τερψιθεας» (1812), ἵντις ἐν ἐκτάσει ὄμιλοι περὶ γλώσσης καὶ ἀντικατέρχεται κατά Κορυκίστων καὶ Κοδρικίστων σύμμαχον ἔχων τὸν τε λάμπρον Φιοτιάδην καὶ τὸν Κομιητᾶν. Είναι ἡ ὄμιλος τῶν «Μακαρισμονιστῶν»!

2. Τρακαριστικοῦς κατὰ Σάθαν είναι ή γλῶσσαι τοῦ ὄμιλου τοῦ καμψού ἐκείνου καὶ ἀναφέρει εἰς τὸ φιλάρχ. τῆς Ν. Φιλολ. α.261-2 περικυπτῆ λόγου τοῦ Μελέτεον Συρίγου ἀπὸ τοῦ ὄμιλου τοῦ Πρακαρχείου/

λελευθέρας ίδέας ή «Τερψιθέα» δὲν ἔτερη πλέον, ὁ λαὸς ἥθελε τὰς ἐλευθερίας του νὰ ἐφαρμόσῃ καὶ εἰς τὴν γλῶσσάν του. Οἱ πατέρες τοῦ ἔννους ἐν τῇ πρώτῃ συνελεύσει κατὰ τὴν ἐπανάστασιν σχεδὸν παμψῆφει ἀπεδείχθησαν μετριοπαθεῖς καὶ συντηρητικοί, ὡς ἐπίσημον γλῶσσαν τοῦ Κράτους ἀπεδέξαντο τὴν γλῶσσαν τῆς Ἐκκλησίας, ἐνίκησαν δηλ. οἱ «Κοδρικισταί». Ὁ Νεόφυτος ἐμπεποτισμένος τὰ νάιατα τῆς πατροπαραδότου ἀρχαίας σοφίας, καὶ πλέων εἰς τὰ ἴδεόδη καὶ φοιβόληπτος γεγονὼς τοῦ ἑλλήν. πνεύματος ἡτο ἐν λαμπρὸν μετέωρον εἰς τὸν ἑλληνικὸν δρίζοντα, πνευματικὴ ὁρατα ἀκτινοβολα τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ἵτις διεσελάγισε τρεῖς γενεᾶς ἀνθρώπων μὲ τὰ ἰερώτερα δνειρα τῆς προγονικῆς εὐκλείας. Ἡ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων συνελθοῦσα ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ ἀνεκῆρυξεν αὐτὸν μέγαν εὐεργέτην ὁ Νεόφυτος Δούκας τοιωτοτρόπως ὡς οὐρανοπολίτης εἰσῆλθεν εἰς τὸ Πάνθεον τῶν μεγάλων τοῦ Γένους διδασκάλων καὶ διὰ τοῦ παραδείγματος καὶ τῶν συγγραμμάτων θὰ διδάσκῃ πάντοτε τοὺς ἔραστας τῆς σοφίας καὶ θὰ μεταλαμπαδεύῃ τὸ ἀθάνατον ἑλλήν. πνεῦμα. Τὸ πνεῦμα τοῦτο ἐδημιούρθησε τοὺς Ἱερολοχίτας τοῦ Δραγατσανίου καὶ τὸν διδάσκαλον αὐτῶν νὰ συνεχίσῃ τὸν ἀπελευθερωτικὸν ἀγῶνα ἐνταῦθα κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, ἐνθ' ἀφῆκεν ὡς Ἱεράν παρακαταθήκην τὴν δργάνωσιν τῆς Ριζαρείου σχολῆς ἐν τῇ αὐλῇ τῆς δροίας ἀναπαύεται καὶ κοιμᾶται τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου.

Ο Κακριδῆς εἶχε συνομιλητὴν ἐν Βερολίνῳ τὸν μακ. Ι. Συκουτρῆν. ἐδιδάχθησαν ἀμφότεροι παρὰ τῶν ἱδίων καθηγητῶν καὶ δμως δ δεύτερος παρέχει εἰς αὐτὸν ἐθνικὰ διδάγματα, ών τελείως διγενστος καταφωρᾶται δ πρῶτος (βλ. Δικην σ. 21 ἐ. καὶ τὴν λ. ἀντεθνικὴ διδασκαλία). Ο Συκουτρῆς πειρᾶται ν ἀποδείξῃ, δτι ἐπὶ Τουρκοκρατίας οὐσιαστικὴ ἐθνικὴ συνείδησις δὲν ὑπῆρχε παρ' Ἑλλησιν, δπως καὶ ἐπὶ βυζαντινῶν, ἵτις ἀκτινυθολεῖ τῷ 1821. «Η μεταβολὴ αὕτη δὲν είναι αἰφνίδιος ἐπιφώτισις, γράφει, πολὺ δλιγότερον δημούργημα τοῦ φιλελητηνισμοῦ. . . ὁ φιλελληνισμὸς ἀρχίζει ἀπὸ τὸ 21 καὶ τὴν ἐνίτχυσε μᾶλλον ἡ τὴν ἐπροκάλεσεν. Είναι έργον τῆς αναγεννηθείσης τὸν 18ον αιώνα ἑλληνικῆς παιδείας, είναι τὸ έργον τῶν ταπεινῶν καὶ σχολαστικῶν—δν θέλετε—διδασκάλων, τοὺς μὲ τὸν Ἡρόδοτον καὶ τὸν Δημοσθένην εἰς τὰς χεῖρας ἔχαλκευσαν τὴν ἐθνικὴν συνείδησιν καὶ τὸ αἴσθημα τῆς θυσίας τοὺς τὴν πατρίδα, τῆς κοινῆς συνεργασίας πρὸς δημιουργίαν ἀνεκτῆς θυνικῆς ὑπάρξεως. Τὸ πλῆθος τῶν χειρογράφων κλασσικῶν συγγραφέων, ἀντιγραμμένων τὸν 18 αιώνα, είναι θνα ὑλικόν, δεῖ-

για τοῦ τεραστίου τούτου φεύγματος πρὸς παιδείαν—δχι κάτιθε παιδείαν, ἀλλὰ παιδεῖαν Ἑλληνικὴν—ώς προϋπόθεσιν πάσης ἔθνικῆς παλιγγενεσίας... ἀποτελεῖ τὸ πρόγραμμα τοῦτο τὸν τελείων σκοτὸν καὶ τὸ ἴδεωδες δημιουργηθὲν καὶ κολλεφρηθὲν ἀπὸ τοὺς πτωχούς διδασκάλους τοῦ γένους» (Τῇ Zielinski Ήμεῖς καὶ οἱ ἄρχαιοι, Ἀθῆναι 1928, μετάφρ. καὶ θυμίαγόμενα I. Συζητοῦ, σ. 230—231). Ἀφήνομεν τὸν III' αἰδνα.

Οἱ ίψ' αἰδὸν διὰ τὴν Ἑλλάδα εἶναι αἰδὸν παλιγγενεσίας. Τοὺς ἀμείλικτος ἀγῶν πρὸς διαιμόρφωσιν τῆς ἐπισήμου γλώσσης τοῦ αράτινθ. Λέντο πλέον ἡ ἐποχὴ τοῦ Νεοφύτου, ὅστις φροντὶς ποιῶν ἐπέκεπτε τοῦ, ὅπως καὶ ὁ Ἐνγένιος, νὺν καταστήσουν ὡς τοιαύτην τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν καὶ εἰς δυνατὸν νὺν καθιερώσουν αὐτὴν ὡς διεθνῆ τῆς ἐπιστήμης γλῶσσαν, ἵδεαν, ἢν αννεζήτουν καὶ αἱ ἀκαδημίαι τῆς Ἱεριανίας⁽¹⁾. Η γλωσσολογία ἕδωκεν ἐλέφενθερίαν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς γλώσσης τοῦ λαοῦ, ἡτις ἐπενδιῆτη ὡς παλαιοντολογικὸν μνημεῖον διασωθὲν ἐπὶ τῆς ἥτις ανέτις τῆς γῆς⁽²⁾ καὶ ἀδιαφριλονίκητα προνόμια ἀνεγνώμασιν εἰς τὰς Ἰώσας κατὰ τόπους διαλέκτους. Τούτων οὕτως ἔχοντων ἔσοι πεντε γένηται συμβιβασμός τις. Τὸ τοιοῦτον ἐπρότεινεν ἐν Ἑλλάδι ὁ Ἰδρυτὴς τῆς γλωσσολογ. κινήσεως, ὁ διδάσκαλος μας καὶ Γ. Χατζηδάκις. ἀλλὰ τὴν ἀσφαλιστικὴν δηλιδα τῆς καιτιαφενωσίης ἐκράτει εἰς γεῖρας ὁ ἀείμνηπτος Γ'. Μιστριώτης, ὅστις εἶχε καὶ τὸ πρωτέρημα νὰ σύρῃ ὅπισθεν του καὶ τὸν λαόν.

Αλλ' ἀφ' ἑνὸς ἡ ἐπ' αὐτοῦ ἐπιβολὴ τοῦ Κόντου, ἐν καὶ

1. Τὸ ζήτημα τοῦτο ἀνακινήθη ἐσχάτω: ἐν Ἀριθμῷ διὰ την γλώσσου τῆς ἱατρικῆς βλ. Medical Greek κτλ. by Achil. Rose, New York 1908. I. Greek as the international language of physicians and scholars in general σ. 3—7b. II. Greek in Medicine 76—101.

2. Τότε ἔγραψεν ὁ γνωστὸς παρ' ἡμῖν Κ. Ο. Μύλλερος: «Η γλῶσσα οὖσα τὸ αρώτο / διητιόργημα τῆς διανοίας τοῦ ἀνθρώπου καὶ πάντων τῶν ἀλλοῦ ἡ βάσις, εἶναι συγχρόνως τὸ σαφέστατον τεχνήριον τῆς τε καιτιαφωγῆς των ἴθνω· καὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους σιγγενείας αὐτῶν. Διὰ τοις συγχρίσεως τῶν γνωστῶν : αὐθ. ἴνον γ σύνοις τῶν ἴθνων εἰς χρόνους παλαιωτάτους, διὸ ὃν οὐτε πιστεῖται, οὐτε μῆθος διασύνθητο. ξ' Ιστορ. τῆς Ἑλλ. φιλολ. ιατροφ. Κυρριανοῦ, Α', σ. 3).

φις διδάσκαλον καὶ ὡς συνάδελφον ἔπειτα ἐλάτρευε καὶ ἦν ἀχώριστος φίλος, ἀφ' ἑτέρου, ἡ ἵταμότης καὶ ὁ φανατισμὸς τῶν χριστῶν, δστις εἰχεὶ ἐξωθήσει αὐτοὺς μέχρις ἐξαιγορᾶς τῶν συνειδήσεων! — τοῦτο δίναμπι νὰ διαβεβαιώσω ἐπισήμως, ἵτι κυρίως ἐξηγρίωσεν αὐτὸν — ἔπεισαν τὸν καθηγητὴν τὴν γλωσσολογίας νὰ συμφωνήσῃ μὲ τὸν ἀδιάλλακτον Μιστριώτην, δτι ἡ γλῶσσα δέον νὰ πλουτίζηται ἐκ τοῦ θησαυροῦ τῆς ἀρχαίας καὶ ἔντευθεν ν' ἀντλῇ εἰς ἀντικατάστασιν τῶν ξένων καὶ βαρβάρων καὶ ἔνων ἀλέξεων. Ἡ συνταύτισις γνωμῶν τῶν δύο, τῶν ἐγκυροτέρων καθηγητῶν τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς, ἐξεδηλώθη πλήρως κατὰ τὴν ἐξέγερσιν τῶν φοιτητῶν τῷ 1911. Τότε ἡναγκάσθη ἡ ἐθνοσυνέλευσις νὰ ἐξασφαλίσῃ διὰ συνταγματικῆς διατάξεως τὴν καθαρεύονταν ὡς ἐπίσημον γλῶσσαν καὶ νὰ ἀπαγορεύσῃ τὴν μετάφρασιν τοῦ Εὐαγγελίου. Ἄψ ψήφισμα τῶν φοιτητῶν, συνοδευομένων καὶ ὑπὸ σύμπαντος τοῦ λαοῦ, δστις ὑπείκων εἰς τὴν φωνὴν τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Ἰωακεὶμ τοῦ Γ' (¹) ἐρρίφθη εἰς τὸν ἄγῶνα ἀσυγκράτητος, δὲν ἡτο δυνατόν, εἰμὴ ν' υἱοθετήσῃ ἡ ἐθνοσυνέλευσις, πλὴν ἐλαχίστης μειωνοψηφίας. Τότε ἐπληρώθη τὸ «φωνὴ λαοῦ, φωνὴ Θεοῦ». Ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα συνεζητεῖτο τὸ γλωσσικὸν ζήτημα ὑπὸ τῶν πατέρων τοῦ ἐθνοῦ ἐν τῇ Βουλῇ — τούτων ἐπιζῆ δ χειμαρρώδης ρήτωρ κ. Εὐστράπος Κολουμβάκης — καὶ ὑπὸ τοῦ λαοῦ εἰς τὰς συνελεύσεις, εἰς τὰ καταστήματα, εἰς τὰς δδούς, εἰς τὰς πλατείας καὶ πανταχοῦ. Ζήτω ἡ καθαρεύοντα, ζήτω τὸ Εὐαγγέλιον, κάτω οἵ προδόται μαλλιαροί! ἡτο τὸ σύνθημα. Ἡ φοιτητικὴ ἐπιτροπή, δπου ἐνεφανίζετο, ἀπεθεοῦτο ὑπὸ τοῦ λαοῦ. αὐτὴ ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα ἐβασιλευεν διτὶ Γεωργίου τοῦ Α'. Εὐγε εἰς τὸν ἀθηναϊκὸν λαόν, δστις γνωρίζει νὰ ἀγωνισθῇ ὑπὲρ τῶν ἰδεωδῶν μετὰ συνέσεως καὶ ἀξιοπρεπείας, ἐπλεεν εἰς ἐνθουσιασμόν, δστις ἡτο πράγματι παραληρισμός, δταν διτίκρυσε τὴν βίαν τῆς κυβερνήσεως. Ήσηζέλου καὶ ἐπιπτε εἰς τὰ πυροβύλα, ἐγνώριζε νὰ θυσιασθῇ χωρὶς νὰ παρεκτραπῇ. ειμήτη δὲν ἔσταξεν αἴματα ἢ κατὰ τὸ λέγειν τοῦ

1. Βλ. τὸ πιτριαρχικὸν γράμμα ἐν Ἀνθίδιακ ο. 544—546, δθεν ταπείνωσθη εἰς τὸν ἀπὸ τῶν Προπυλαίων τοῦ Πανεπιστημίου πύρινο λόγον του ὁ ρασοφόρος πρόδρος τῆς ἐπιφορῆς τῶν φοιτητῶν ἀρχόμενος διά προοιμίου, δπερ ἀπέβη πιφυμιώδες. «Λέων ἐψήνεται καὶ τὸν φοβηθήσειαι. Κύριος ἐλάλησε» καὶ τὶς ούκ ἀκρύσειαι. Ἀπὸ τοιούτου δράμου τοῦ Βοσπόρου φωνάζει ὁ οἰκουμενὸς πατριάρχης...

άειμνήστον Στεφ. Δραγοίμη ερίς καιθημαγμένη δὲν ἐθεάθη. Οἱ φοιτηταὶ, οἱ στρατιῶται τῆς Ἰδέας, ἀπέδειξαν τότε, ὅτι ὥπλα
ἔχουσι τὴν πίστιν καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν. (¶) γνωρίζουν νὰ
πιασθοῦν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ ἔκδικηθοῦν. Η «φοιτητικὴ πιντρο-
φιά», εἰχε τόσον ἐνθουσιασμὸν καὶ αὐταπάρονησιν, ὅστε οὐδαμοῦ
ἔτοιμησε νὰ ἐμφανισθῇ καὶ νὰ ἐκφράσῃ γνώμην. συνεδρίαζε
ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελίνης εἰς τὸ ὑπερῷον τῶν γραφείων τῆς
«Ἀκροπόλεως», ὅπου, ὡς ἐγνώσθη, συνέβησαν μικρυεπεισόδια,
ἄπερ δύνανται νὰ μαρτυρήσουν οἱ ἐπιζῶντες! πίνεδροι κ. κ. Φιλ.
Δραγοίμης καὶ ὁ ἀσκληπιάδης Νικ. Σπαρούνης.

Ο δημιουργὸς τῶν μεγαλοιηγημάτων αὐτῶν, ή ψυχὴ τῆς
ἐθνικῆς ταύτης κινήσεως, ἥτο ὁ ἀθάνατος πνευματικὸς μας δι-
δάσκαλος, ὁ Μιστριώτης, οὗτονος τὸν ὕμνον ἔπλεξεν ὅλος ὁ Ἑλ-
ληνισμὸς κατὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς τεσσαρακονταετηρίδος του.
Ἐκ τοῦ πλουσίου λειμῶνος τῶν τότε ἐκφωνηθέντων ἐγκωμια-
στικῶν λόγων ἀποσπῶμεν ἐνταῦθα ἄνθη τινὰ εὕοσμα. «Μερί-
ζεις εὐρύθμως τὸν βίον συν, προσεφόρνει αὐτῷ δὲ Πρύτανις τοῦ
Πανεπιστημίου Μ. Κατσαρᾶς, μεταξὺ τῆς διὰ ζώσης φωνῆς ἀπὸ
τῆς ἔδρας καὶ τῆς ἀπὸ τοῦ βιβλίου διδασκαλίας, διαπρίσιος καὶ-
ρυξ τῆς τῶν προγόνων ἀρετῆς καὶ ἀθανασίας ἐν τε τῇ ἐρείνῃ
τῶν πατρών κειμηλίων καὶ τῇ ἀμύνῃ ὑπὲρ τῆς συντηρήσεως
Ἐθνοσωτηρίων παιδιόσεων» (Τεσσαρακοντ. σ. 9). Ἐκ μέρων
δὲ τῆς φιλοσ. σχολῆς ὁ ἀστιμός Σπ. Βάσης } «Ἄλλος ἡ τῶν
Ἐλλήνων πυητῶν ἐρμηνεύει δὲν ἔτεινεν εἰς μόνιν τὴν τῶν κει-
μένων διασύψησιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ἐναργῆ εἰκονισμὸν τοῦ
ἡθούς τῶν ἐν αὐτοῖς ἐμφανιζομένων προσώπων καὶ εἰς
τὴν τοῦ δλού πνευματικοῦ καὶ γραμματειακοῦ βίου τῶν
παλαιῶν Ἐλλήνων παράστασιν. Τοδοτὸ δὲ εἶναι τὸ ίδιατα-
τον καὶ ἐθνικώτατον τῆς ὑμετέρας διδασκαλίας} διύτι ἀν-
παρ̄ ἀλλοις ἀνθρώποις τὰ ἔξι. γρίμησατε εἶναι παιδεῖς; καὶ
ἥμερώσεως μέσον παρ̄ ἡμῖν τοῖς "Ἐλληνῶν εἶναι ἀνάμνησες καὶ
ἀνακαίνισις λαμπρῶν ἀρχαίων ἡμερῶν, ἀνεζητησιανοῦ δὲ

¶. «Βνεπνέοντο ἀπὸ τὰ ὄρατα ἥσματα τοῦ Παν. Σούτους. «Χώρα
μεγαλοφυῖας εἰς τοὺς κόλπους σου τὸ πάλαι -- ὁ πιτρὸς μου, αἱ Ιδέαι
ἀνεβλάστανον μεγάλαι . . . Ξῆρός σου τὸν λόγον ἔχεις, κεραυνόν σου
τὴν ίδιαν -- στρατιώτας σου τὰ ἔθνη καὶ τὴν Ἱριδα οημαλαν . . . »Ε-
ψαλιον εἰς τὴν Ἐλλάδα τοὺς λαμένες, σου τὸ πάλαι, -- Θερμοπύλαι, Σα-
λαμίνες, Μαραθώνας καὶ Μυκαλία . . . Εἴθε ψάλλωμεν καὶ πάλιν
εἴσε ίδωμεν ἐν τάχει τὴν Ἐλλάδα τὴν Μεγάληρ.

πρὸς νέους ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς ἀνορθόσεως ἀγῶνας» (σ. 11—12). Τὸ Ἰδιάζον τοῦτο προτέρημα τῆς διδασκαλίας τοῦ Μιστριώτου ἔξηρε δεόντως καὶ ὁ ἀντιπρόσωπεύων τὸ ὑπουργεῖον τῆς παιδείας τημιατρῷης τῆς Μ. ἐκπαιδεύσεως Ι. Καὶ οἰστύπης οὕτω : «διδάσκων καὶ συγγράφων καὶ συμβούλευτῶν καὶ πράττων δὲν ἀπεσκόπεις μόνον εἰς τὸ πνεῦμα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ψυχὴν καὶ εἰς τὴν καρδίαν. » Αν τὸ ἴδιαν κὸν τῆς πνευπίστ. διδασκαλίας καὶ πορφύρεως κεῖται ἐν τῇ ἐπιδιόψει τῆς ἐπιστημῆς καὶ ἡ θεωρία μετὰ τῆς πράξεως. ή γνῶσις μετὰ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τὸ καλὸν μετὰ τοῦ ἀλιθοῦ, εὐτυχεῖς βεβαίως δύνανται νὰ λογίζωνται οἱ μαθηταὶ του μεταρσιούμενοι διὰ τῆς διδασκαλίας σου εἰς τοὺς ὄφηλοὺς ἐκείνους πνευματικοὺς καὶ ηθικοὺς δρεῖστας, οὓς διήγοιξαν καὶ ἐφ' ὧν κυριαρχοῦσιν ἀρθαρτοί ή ἔλλην. ἰδέα, ή ἔλλην. ἡθική καὶ ή ἔλλ. γλῶσσα. Λιδάπκων τὰ ἔλλην. γράμματα εἰσῆγες τὸ πνεῦμα καὶ τὰς ψυχὰς εἰς τὸν περιφωτὸν ηθικὸν καὶ πνευματικὸν κόσμον τῆς Δρεπαλίας. «Ἐλλάδος, ἐνθεν μὲν ἀνυψῶν τὸν νοῦν καὶ τὴν καλαισθησίαν τῶν ἀκροωμένων μέχρι τοῦ ἀφθίτου κάλλους καὶ μέχρι τῶν ἀχράντων ἰδεῶν τῆς ἐλληνικῆς φιλοκαλίας καὶ διανοίας, ἐνθεν δὲ παρορμῶν τοὺς νέους πρὸς μίμησιν ἀρετῶν καὶ προαιρέσεων καὶ πράξεων ἵσιθέων» (15—17). Τέλος παρενέργομεν τοῦ Δτεγιρ, Γερμανοῦ καθηγητοῦ καὶ δεινοῦ ἔλληνιστοῦ, ταῦτα: «Ὑμεῖς εἰσθε, γράφει, ἐν τῷ γλωσσικῷ ἱγῶνι ἀληθῆς σερατάρεχης, ὡς δύοκτωρ Φιλακελφεὺς ἐγκωμιάζων ὑπᾶς ἀπεκάλεσε, διευθύνων μάχην. Παρὰ τὰς ἐκ τῆς Ἰδίας χώρις ἐπιθέσιας καὶ τὰς ἔξωθεν προσφρομένας, ἐτηρήσατε ὑψηλὴ τὴν σημαίαν τῆς ἔλλην. συγγραφικῆς καὶ τῆς ἐθνικῆς παιδείας, νῦν δὲ οτεφριοῦσιν ὑμᾶς ὡς τὸν νικητήν. Τὸ δυομά Mιστριώτης θέλει λάμπει εἰς τοὺς αἰῶνας φέσθιον διανοητικῆς ἐλευθερίας· εἰς ἐθνικῆς ἐνδεητος τοῦ σύμπαντος ἐλληνισμοῦ» (Ρητ. λόγ. τόμ. Ε', 160).

Καὶ διμως δούτωσὶ παρὰ πάντων ἐξυμνούμενος υριταιοὺς ἔλληνιστής καὶ φλογερὸς πατριώτης, ἀκατακόνητος ἐργάτης τῆς ἐλληνικῆς φιλολογίας, οὐ παρόμοιον δὲν βλέπομεν ἢν τοὺς καθ' ἡμᾶς χρόνοις, εἰς τὸν ἔλληνικὸν δρίζοντα ὑψιπέτης ἵετός θολιχοδρομῶν ἀνα τοὺς αἰθέρας τοῦ ἔλλην. πολιτισμοῦ, πολυγραφώτατος καὶ δοκιμώτατος συγγραφεύς, ἀνεξάντλητος φορεὺς τοῦ ἔλληνικον κνείματος, διποθεωθεὶς ὑπὸ τοῦ Πανελλήνιου ζῶν καὶ μετὰ θάνατον καταλιπὼν ἀγήρῳ καὶ ἀξιοπέβαστον μνήμην, διατρευόμενος ὑπὸ τῶν μαθητῶν, σήμερον καθυβρίζεται ὑπὸ

τῶν μαλλιαρῶν καὶ δημοτικιστῶν τόσον βαναύσως καὶ καταπολεμεῖται (¹) ; τόσον συστηματικῶς, ὅστε νὰ καταντῷ τὸ ὅνομα τοῦ γεραρδοῦ διδασκάλου ἀντικείμενον χλεύης καὶ γέλωτος, εἰς τοιοῦτον βαθμόν ; Ὅστε νὰ μὴ τολμοῦν καὶ αὐτοὶ οἱ θαυμασταὶ του νὰ τὸν ὑπερασπίσουν, φεῦ ! τῆς ἀγχιστρόφου τῶν πνευμάτων μεταβολῆς ! Τὸ τοιοῦτον παρετήρουν πολλάκις προκειμένης συζητήσεως εἰς τὴν Φιλοσοφικὴν σχολὴν κατὰ τὰς τρικυμιώδεις ἔκεινας συνεδριάσεις περὶ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος. Αὐτὸς παρατηρεῖ πᾶς τις καὶ ἐν ταῖς διμιλίαις τῶν καθηγητῶν, αἵτινες περιελήφθησαν εἰς τὴν « Ἀντιδικίαν τῶν τόνων », ἔνθα μόνος σχεδὸν δὲ καλοκάγαθος καὶ τῶν μᾶλλον ἀφωσιωμένων μεθητῶν του Κ. Λογοθέτης ἀνέλαβε τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ τοσοῦτον ἀναξιοπαθοῦντος διδασκάλου.

Καὶ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο θὰ μοὶ ἐπιτραπῇ νὰ κάμω μικρὰν παρένθεσιν διὰ τὸ ταπεινόν μου πρόσωπον. Ὄταν ἀποφύσει τῆς Φιλοσ. σχολῆς ὑπεχρεώθημεν πάντες οἱ καθηγηταὶ νὰ γράψωμεν πρὸς ἀπαρτισμὸν τῆς « Ἀντιδικίας τῶν τόνων », ἐτέθησαν εἰς κίνησιν τὰ πάντα καὶ οἱ πάντες νὰ μὴ συμμετάσχω ἐγώ, δηλ. νὰ ἔξαιρεθῇ ἔκεινος, δοτις ἡγωνίσθῃ πάντοτε καὶ ὡς ἀρχηγὸς τῶν προτητῶν καὶ ὡς ἀπλοῦς στρατιώτης εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν καὶ ἐθυμιάσθῃ καὶ είναι δὲ στόχος τῶν μαλλιαρυκομμουνιστῶν ιέχει σήμερον ἔνεκα τῆς γλωσσικῆς ἰδεολογίας του | καὶ πάντοτε, ιτα; ἡ χυθέρνησις ηὔνοει αὐτούς, ἐγράφετο εἰς τὸν « μαιῶδον πινακαρικαὶ ἐκ τῶν 37 ἐτῶν τῆς καθηγεσίας κατὰ τὰ ήμεση ὑπῆρξεν ἐκτὸς ὑπηρεσίας. (Αὐτοὶ ἄρα ἔχουν τὸ « κακοποιὸν πνεῦμα » ιπὲρ οὐχὶ ἡμεῖς). Τί ἐμηχανεύθησαν λοιπὸν διὰ νὰ μὲ ἀποκλεισμοῖς ; Ἀκούσατε καὶ κρίνατε, ἐάν είναι ἄξιοι οὗτοι ὡς πνευματικοὶ διδάσκαλοι νὰ παιδαγωγήσωσι τοὺς φοιτητάς. Πείθουσι τὴν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Ἐξαρχοπούλου συντακτικὴν ἐπιτροπήν, διτ., ἐάν δὲν γράψω ἐγώ, θὰ γράψουν αὐτοὶ κατὰ τοῦ Καριδῆ. ταῦτα προτείνουσιν δὲ τε Βλάχος καὶ δὲ Ζακυθηνός, οἵτινες εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς Φιλοσ. σχολῆς κατεδίκαζον τὸν Κακρι-

1. «Οι δινθρωποὶ, ποὺ εύρισκουν εύχαριστησιν εἰς τύ νὰ ὑποβιθάζουν τοὺς προγενεστέρους. δεικνύουν πόσουν ὀλίγην ἐμπιστεύνην ἔχουν εἰς τὴν ιδικήν των ἀξίαν, ὥστε νὰ χρειάζεται τινὰ ἀρνητικὴν τινάτην ἐνίσχυσιν, πόσουν ὀλίγην ἰστορικὴν ἀντίληψιν ἔχουν διὰ νὰ κρίνουν καὶ ἔκτιμον τὰ πράγματα σύμφωνα μὲ τὰς συνθήκας ἐντὸς τῶν ὑποίων παρήχθησαν». Συκούτρης, «Ημεῖς καὶ οἱ ἀρχαῖοι», σ. 258.

δῆν (βλ. Δίκη τῶν τονων σ. 31,32). ὑπέσχοντο δὲ νὰ παραπύρουν καὶ τὸν ἀρχηγὸν τῶν Κουγέαν (εἶναι ἡ θεοστυγὴς τριμῆς ἡ ὁποία ἤνσσοπδῶς μὲ κατεπυλέιησε καὶ ἐπέτυχε νὰ μὲ ἀκρωτηριάσῃ τὴν σύνταξιν μου νὰ λαμβάνω τὸ 'Ι/α αὐτῆς!) Ο καταχθόνιος οὔτος ἀνήρ εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς σχολῆς εἶχεν αποδοκιμάσει τὸ ὅριογραφικὸν σύστημα τοῦ προστατευομένου του (βλ. σ. 26, 33), ἀλλ᾽ εἰς τὴν δίκην εἶπεν, «**ὅτι η κατάργησις τῶν τόνων δὲν εἶναι ανεβαθμητή**» | καὶ βεβαίως κατ' εἰσήγησίν του ἐγένετο τὸ διάβητια. Μὲ ἐκτίτεσεν ἡ ἐπιτροπή, ἐν ὧ χρόνῳ ἐγὼ εἶχον γράψει (τὸ γραπτὸν ἐκεῖνο ἐν καιρῷ τῷ δὲοντι θὰ τὸ δημοπεύσω, διότι τώρα ἐνταῦθα προσπαθῶ νὰ συμπληρώσω τὰ γραφέντα ὑπὸ τῶν συναδέλφων μου) καὶ μὲ παρακαλεῖ ν' ἀποσυρθῶ, α' διότι θὰ ἔξηγριοῦντο περισσότερον ἀπὸ τὰ γραφύμενά μου οἱ ἀντίπαλοι καὶ β' διότι **ἡσαν πρόθυμοι νὰ συνεργασθῶσι εἰς τὸν κατὰ Κακειδῆ τόμον.** Απήντησα διὰ τοῦ α' «οὐ φροντίζεις Ἱπποκλείδη», διὰ τὸ β' μόνον ὑπεγράφησα. Προς ἀποστόλιωσιν τῶν φρονοιῶντων, ὅτι δὲν ἔγραψα φοβηθεὶς τὸν ἀντίκτυπον, γράψω / ταῦτα. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι, δὲν τοὺς ἔξηπάτισαν καὶ δὲν ἔγραψαν !

Φωνὴ ἐκ τοῦ τάφου τοῦ ἀναξιοπαθοῦντος Μιστριώτου.

— Ἡ δρᾶσίς του καὶ τὸ φιλολογ. τρόπαιον.— Ὁ νάνος διάδοχός του.— Ὅμνος τῶν Ἑλλην. γραμμάτων Ρώσου καθηγητοῦ.— Ὁ Συκουτρῆς.

Καὶ οὗτοὶ οἱ ἔχθροι τῆς γλώσσης καὶ τῆς προκυπτῆς τοῦ ἔθνους κιτιοφύλωνον ν' ἀπογινμνύνονταν τὴν παράταξιν τῶν ἐθνικωφρύνων, ἀφιαρροῦντες ἔνα-ένα τοὺς στύλους τῆς ἰδεολογίας μας καὶ παραπέμποντες αὐτοὺς εἰς τὸ ἀνάθεμα! (διότι διαρκῶς βιάλλουσι κατὰ τοῦ Μιστριώτου τὸν λίθον τοῦ ἀναθέματος ὃς «κακοποιοῦ πνεύματος!») Άλλ' ἀκυρώ τὴν φωνὴν τοῦ μακαρίτου ἐκ τοῦ τάφου διαμαρτυρομένου: «Γέγηθὼς ἐπὶ τῷ ἀξιωματικῷ μεστὸς χρηστῶν ἐλπίδων ἥρξάμην τῆς διδασκαλίας τῶν φιλητῶν, φωνάζεις οἱ πρὸ τεσσάρων δεκαετηρίδων φυτιγεῖαι ἐκ τῆς μορφώσεως αὐτῶν ἐπίστευον, δὲν αἱ στῆλαι τοῦ Ἡμακλέευς τῆς φιλολογίας εἶναι ἡ γραμματικὴ τοῦ φιλοπάτριδος Ἡενναδίου καὶ τὸ συντακτικὸν τοῦ λειμνήστου Ἀσωπίου. Ἡγνόων δὲ ὄμιλος, ὅτι πιστοὶ τὰ εἰρημένας στήλας ονταριούσι τὰ ἱνάτοιρι μὲν λίγα τὰ μῆλα τῶν Ἐσπερίδων, τὸ νέκταρ καὶ ἡ ἀμβροσία καὶ ὁ ἕρι κύμιον Ὁκεανός, δοτις τρέφει παχυτέρους τῇ πεσούεισσον ςωμάτιον.

— 29 —

της ίχθυς. Ναι, πέρα τῆς γραμματικῆς καὶ τοῦ συντακτικοῦ; ἀπερ εἶναι τὰ πολυτιμότατα τοῦ φιλολόγου δόγανα, ὑπάρχουσι τὰ βασιλεῖα τῶν Ιδεῶν, αἵτινες δμολογουμένως εἶναι δικαῖοι· ἔξοχὴν τοῦ φιλολόγου σκοπός. Ἡ Ἑλλὰς εἶναι η μητήρ τῶν Ιδεῶν καὶ αἱ Ιδέαι εἶναι σεμναὶ καὶ χαροπαὶ ἐλληνίδες. Ἡ τοι λοιπὸν δεινόν, εἰ οἱ Ἑλλῆνες δὲν ηδύναντο ν' ἀγαγγωρίσωσι τὰς ἑαυτῶν ἀδελφάς, ἀλλ' ἐγκλείσμενοι ἐν τισι σχολαστικοῖς τύποις ἐγίνοντο ἀνεπαρκεῖς, διὸς αἰωρηθεσιν εἰς τὰς ὑψηλὰς τῶν Ιδεῶν σφαῖρας». (Τεσσαρακ. σ. 28—29). Αὗτός, ἀδελφοὶ χριστιανοί, εἶναι ὁ σχολαστικὸς Μιστριώτικς, ὁ δοῦλος τῆς γραμματικῆς καὶ ἀγευστος τοῦ ἐλληνικοῦ πνευματικοῦ, ὅπερ ἀνεκάλυψεν δικαῖος! Ἀλλ' ἄκουσον παρακατών τί φθεγγεται ὁ παρ' ἡμῖν ζῶν νεκρός; «Οὔτως ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων ἐπῆλθε τελεία ἀναρρόφωσις· διότι πρότερον ἐν πᾶσι τοῖς συγγραφεύσιν η ἐρμηνεία ἡ αὐτή, δηλαδὴ μόνον ἔνδρα γραμματική. Δὲν ηδύναντο ν' ἀναλύσωσιν αἰσθητικῶς τὴν Ἀντιγόνην τοῦ Σοφοκλέους, οὔτε φιλοσοφικῶς τὸν Φαίδρον τοῦ Πλάτωνος...» (σ. 30). Καὶ πρὸς αἰσθητικοτέραν ἔννοιαν καὶ συμπλήρωμα τῆς ἀπὸ καινέδρους ἐριηνείας εἰσήγαγε τὴν ἀπὸ θεάτρου διδασκαλίαν τῶν δραμάτων ἐν τῇ πρωτοτύπῳ γλώσσῃ μετὰ μέτρων ἐν τοῖς χορικοῖς μελοποιηθεῖσι ὑπὸ τοῦ ηδυμόλπου καὶ μουσικοφοῦς Ἰωάννου Σακελλαρίδου. «Ἡ ἐρμηνεία, συνεχίζει, καὶ η κριτική ἔχουσι λόγον πρὸς τὴν αἰσθητικὴν τῶν συγγραφέων ἀνάλυσιν, διν... οἱ κτίσται πρὸς τοὺς δραχτέκτονας» (σ. 34). Θαυμάσιον τὸ παράδειγμα! Τί ἀπαντῶσιν οἱ πνευματοφόροι διπιδοὶ τοῦ Κακριδῆ; ήτοι χαμαδιδάσκαλος διδασκάλης καὶ ἄξιος χλεύης; «Ἡτο κοινὸς τύπος διδασκάλου ἀκολουθῶν τοῖς τετραμένοις· η μήπως ὁ πάτρων αὐτῶν ἀντέγραψε τὸ πρωτότυπον τοῦτο ἐν τῷ Ἀθρίνθοι Πλανεπιστημίῳ κίρκυμα καὶ εἶναι νοφριστής καὶ οὐδὲν πλέον ἄλλοτροισι πρότεροῖς κεκασμένοις;» Λέντιον ἔχει οὕτως τὸ πρᾶγμα; «Ο τυχάρταστος οὗτος ἀνήρ προδίδει δκνον, «ἡ δὲ φιλολογία, κατὰ Μιστριώτην, δὲν εἶναι δκνηρὰ διπιστήμη, ἀλλὰ ζωοποιός, τὰ δὲ ἐλληνικὰ γράμματα ἔχουσι καὶ ἀθνοποιὸν δύναμιν» (σ. 36). Καὶ διδάσκαλος πλὴν τῆς διτόμου δγκωδεστάτης Γραμματολογίας ἔξεδοτο καὶ ἐσχολιασμένους συγγραφεῖς περὶ τοὺς 50 τόμους, δων ἄξιοι ἀναγνώσεως εἶναι καὶ οἱ πρόλογοι. Τούτων ἔκυκλοφόρησαν περὶ τὰς ἑκατὸν χιλιάδας ἀντίτυπα! (σ. 33). Σχολαστικοὶ γραμματικοὶ μόνον εἶναι οἱ διδάσκαλοι οὐτοι, οἵτινες ἡλεκτρίζοντες καὶ συναρπάζοντες καθίστων πλήροβάμπινας τοὺς φοιτητάς, οἵτινες

αναζωπυροῦντες τὰ ἐννικά ἀντῶν Ιδεώδη, παρόφθιμον εἰς συγκρόση τησιν φοιτητικῶν φαλάγγων, αἵτινες γὰρ ἔξωρμον ἀκάνθεκτοι εἴησιν φικηφόρους πολέμιους πρὸς ἀπέλευθέρωσιν τῶν ὑποδούλων Ἐλλήνων; Καὶ τοιοῦτος πρὸ παντὸς ἥτο δὲ μέγας πατριώτης καὶ μεγαλοϊδεάτης Μιστριώτης, διν πρεπόντως ἔξυμνεῖ διά τε τὴν σοφίαν, τὴν φιλοπατρίαν, τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ τὴν καλλιέπειαν ὡς καὶ λογοθέτης⁽¹⁾. Ἀλλά δὲ διάδοχος αὐτοῦ Κακριδῆς ὑπὸ τὸ πρᾶσμα τοῦ δῆθεν «έλληνικοῦ πνεύματος» διὰ τῆς γλωποικῆς ἀναρχίας ἐκάλλιεργει ἵσως ἀσυναισθίτως τὴν κοινωνικὴν ἀναρχίαν ἥτοι τὸν κομμουνισμὸν συγκεκαλυμμένως (καὶ φανερῶς κατὰ Χατζῆν, Λίκη σ. 12) ἀπὸ τῆς ἔδοις. Αὐτὴν εἶναι δέ πικρὰ ἀλήθεια, θεοὶ ἴστορες! Αὐτὸς ἔστειλε τοὺς φοιτητὰς καὶ διδασκάλους εἰς τὰ βιουνά, αὐτὸς ὥπλισε τὰς χεῖρας τῶν δημίων μας. Εἶναι δέ ἀνήρ, ὅστις οὐδεμίαν ἐθνικὴν δρᾶσιν ἔχει νὰ ἐπιδεῖξῃ καθ' ὅλον τὸν βίον του, κατὰ δὲ τὰ τελευταῖα δραματικὰ γεγονότα, καθ' ἄλλοις καὶ μεγάλοις ἐκινήθησαν πρὸς πωτηρίαν τοῦ ἑθνους, διέμεινεν ἀπαθῆς θεατής τρόβων χαιρεκάκως τὰς χεῖρας του πρὸ τῆς καταστρεπτικῆς πυρκαϊᾶς, ἥν διὰ τῆς ἀναρχικῆς διδασκαλίας του ὑπεδαύλιζεν· διότι, ὡς ἐλέχιθη, ή κοινωνικὴ ἀναρχία κατάγεται ἀπὸ τῆς γλωσσῆς ἀναρχίας. Η παροιμώδης τῶν ἱερμανῶν πειθαρχία διφεύλεται εἰς τὴν πειθαρχίαν νῦν κανόνων τῆς γραμματικῆς. Εἶναι δέ κακές τοῦ πνεύματος τῶν συγγραφέων. Καὶ ἐπειδὴ περὶ πειθαρχίας Γερμανῶν δὲ λόγος; ὑπενθυμίζομεν ὅτι καὶ δὲ Συκούστρης ὑπῆρχεν ἐν Βερολίνῳ συσπουδαστής καὶ δομότροπος τοῦ Κακριδῆ, ἀλλά ἐκεῖνος μὲν ἐμιμήθη τοὺς ἐν Ἀθήναις φιλιτῶντας μεγάλους Κιεππαδόκας πατέρας, οὗτος δὲ τὸν ἀποστάτην Τσούλιανόν. Οἱ εὑρηματίης καὶ τοῦ Ἐλλήνου πνεύματος

1. «Ἀντιδικία σ. 315—316. Άὲν δύναμαι νὰ μή μνημονεύσω θνηταῦθα καὶ τὸν ἀλησμόνητον διδάσκαλον Κ. Ζησίου. Οὗτος ἐν ὥραιᾳ μυογραφίᾳ «Διδάσκαλοι τοῦ Γένους», Ἀθῆναι 1915, τέθε γράψει περὶ τοῦ ἑργου των: «Ἐν τῇ διδασκαλίᾳ ὁ παιδεύων τὴν νεότητα δὲν πρίκειται εἰς τὰ νοητικὰ τῆς φυσῆς μόνον συναισθήματα ν' ἀφορεῖ... πληρῶν τὸ ταμεῖον των γράμμων... μόνον ἐκ παντοίως ἐπιστήμης. Εἶναι καὶ ἀλλα συναισθήματα, μέτινα φύλοστρόφως περιέπων πρίκειται ν' αισπιόσσοι εἰς ἀγαλακτικούν ἀμιτελον... τὰ ὑπτικὰ καλούμενα, ή ὑπέρβατα πρὸς τὸ θεῖον, πρὸς τὸ γῆρας, πρὸς τοὺς γονεῖς, ή τητῆ λύρας τὸ ὑπερέχον, δὲ θαυμασμὸς πρὸς τὸ γενναιόν καὶ υψηλόν, η μάκρωσις διὰς ποδὸς τὴν πατρίδα, ή δικαστικὴν τιμωρίαν του κακού, η δικαιοσύνη, τὰν δὲ καλούμενον ἀρετόν» (ο. 76).

μεμεστωμένος συνέκδημός του ἀντιληφθεὶς τὴν ἐπικίνδυνον αἵτοῦ στροφὴν προέβη εἰς τὴν μετάφρασιν συγγραφῆς Ρώσου ἐν Βαρσοβίᾳ καθηγητοῦ, τοῦ πνευματώδους καὶ θιασώτου τῶν σπουδῶν τῆς κλασσικῆς φιλολογίας Θαδδαίου Zielinski, «*Ημεῖς καὶ οἱ ἀρχαῖοι*» (Ἀθῆναι 1928). Ὅτο παράλειψις, διότι τὸ βιβλίον τοῦτο ad hoc ἔκδοθέν, δὲν ἔλαβον ὑπ' ὅψιν οἱ ἔκδοται τῆς «*Ἀντιδικίας τῶν τόνων*». Ἐνταῦθα ἔξαντλῶνται δλα τὰ ἐπιχειρήματα ὃπερ τῆς θεραπείας τῶν κλασσικῶν σπουδῶν καὶ τῆς προσηλώσεως εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς Γραμματικῆς, ὡν ἀγλαὸς καρπὸς ἡ κατανόησις τοῦ ἀλληγορικοῦ πνεύματος καὶ τὰ ἐπίζηλα ἀγαθὰ τοῦ ἀρχαίου πολετισμοῦ. Ο Θαδδαῖος τῷ 1903 διατελῶν καθηγητὴς ἐν Πετρούπολει ἐποίησατο σειρὰν διαλέξεων εἰς τοὺς ἀποφοίτους τῶν Γυμνασίων καὶ πρακτικῶν Λυκείων τῆς Πετρούπολεως τοῦ ἔτους ἔκεινου. Ὅτο τόσον σπουδαῖον τὸ θέμα, εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν διεφαίνετο ἡ πρώτη κρίσις εἰς τὴν ἀρχαιομάθειαν, καὶ τόσον ἐπιτυχῶς ἐπραγματεύθη, ὅστε ἐκ τῆς β' ἔκδόσεως τῷ 1905 μετεφράσθη καὶ εἰς τὴν Γερμανικήν (δινεν μετέφρασε καὶ δ "Ελλην"). Ἐπίσηδες δὲ ἔξελεξε τὸν Ρώσον, ἵν' ἀποδείξῃ διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς ρωσ. αὐτοκρατορίας φωτείλετο εἰς τὸν ἀλητ. πολιτισμόν. «Παρ' ἡμῖν ἐν Ρωσίᾳ, γράφει, τὸ κτύπημα ποὺ ὑπέστη ἡ κλασσικὴ σπουδὴ μετὰ τὴν μεταρρύθμισιν τῶν Γυμνασίων τὸ 1890 ἔσχεν ὃς ἀποτέλεσμα γενικὴν κατάπτωσιν τοῦ ἐπικέδου τῆς μορφώσεως εῶν ἀποφοίτων τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως πιστοποιουμένῳ καὶ ήδη τῆς μαρτυρίας αὐτῶν τῶν πολεμίων τῆς κλασσικῆς μορφώσεως καὶ ἀμέσως κατωτέρῳ ἐπιφέρει τὰ ἔξῆς: «*Ἡ ἀρχαίστης ἴστοιςει τὴν κανονικὴν τροφὴν τῆς νεωτέρας γενεᾶς...* Η Ρωσία, ἡ ὥποια δὲν εἶχεν ἀνέκαθεν κλασσικὰ σχολεῖα, τόσον ἡρξισε τὰ γίνεται πολιτισμένη χώρα, διαν ίδρυσε τοιαῦτα ἐκπαιδευτήρια» (σ. 12—14).

'Ἄλλ.' διαφράστης διὰ τῶν «*Ἐπιλεγομένων*» δεήνεγκε καὶ σπουδῆιας ἴδιας γνώμας καντηριάζων τοὺς παρ' ἡμῖν νεωτεριστὰς καὶ περιφρονητὰς τῆς ἀρχαίας διδασκαλίας. Είναι οἱ ἡδάσκαλοί μας φυγόπονοι καὶ περὶ τὰ γραμματικὰ ἀκατάρτιοι. «*Διὸ τὴν αὐτοτρόπην ἐκείνην σχολὴν τοῦ Κοραῆ καὶ τοῦ Κόντεου καὶ τοῦ Δσωπίου πρέπει νὰ περάσῃ τὸ ιδήποτε θέλει εἰς προσωπικὴν νὰ ἔλθῃ σχέσιν προ: τῶν ἀρχαίων τὸ πνεύμα, διστις θέλει νὰ γενηθῇ ἀληθευός φιλόδογος.*» Ανει τοῦ πνεύματος τὸ γράμμα εἶναι τεκμόρ. «*Αν μέν τοι πνεύματος τὸ γράμμα εἶναι τεκμόρ. τὸ πνεύμα γωρίς τοι γράμματος θανεμοῦται εἰς ξυλόπνευμα...* Διατυχῶς δὲ

γυναικαὶ αὐτὴν ἀρχῆς εἰς τοὺς δῆθεν «φωτισμένους» καί-
πλοις... νὰ θεωρηται περιττὴ καὶ βλαβερὰ διὰ τὴν ἐπιστημον.
ἐργασίαν. Ἐναντίον αὐτῆς τῆς κιβδηλεύσεως τοῦ ἀρχαίου πνεύ-
ματος πρέπει μὲ δῆλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων μας νὰ δια-
μαρτυρηθῆμεν... εὑρίσκουν δυστυχῶς σύμμαχον τὸ πατροπαρά-
δυτον πνεῦμα τῆς ἐπιπολαύτητος καὶ τοῦ δημοσιογραφισμοῦ...
Τοι εἴπων μας ὑφεῖλει πρὸ παντὸς νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ πειθαρχῇ
ἔσπειρτο ποὺς ὄφειρον σκοπόν... καίδε βῆμα ποὺ στοιχίζει ἐργ-
σιν καὶ δῷ λογικαὶ ἔξει τὴν ἀξίαν του. Ἡ γνῶσις τοῦ ἀρχαίου
πνεύματος είναι το τέλος ὅστις θέλει νὰ τὴν ἐπιτύχῃ πρέπει νὰ
μάθῃ πρῶτην τὰ γράμματα» σ. 265.

Πῶς διετηρήθη μετὰ τὴν ἀλωσιν τὸ ἐλληνοχριαστια.
νικὸν πνεῦμα καὶ δ πολιτισμὸς—Αἱ ἔγκυκλοπαί-
δειαι καὶ χρηστομάθειαι—Ἄναγκαιότης τῆς Γραμ-
ματικῆς κατὰ Ἰώσηπον Μοισιόδακα καὶ ἡδὸν Ρωσ-
ίον Θ. Zielinski—Τὸ ἐλλην. πνεῦμα καὶ δ "Ομη-
ρος ἐν τῇ Μ. τοῦ Μ. τοῦ Γένους σχολῇ—Ἡ ἀβελ-
τηρία—Ἐν τῇ δίκῃ τῶν καθηγητῶν καὶ ἄλλων συνη-
γόρων—Κακριδῆς δ ἀμοιρος ἐλληνικοῦ πνεύμα-
τος—Ο ἀλλοπρόσαλλος καθ/ Λούθαρις.

Ἐδῶ ἔχει τὴν θέσιν πρὸς ἀποπτύμωσιν τῶν νεωτεριστῶν ἡ
παραφενετικὴ κρίσις τοῦ συφοῦ καύθητοῦ τῆς γλωσσολογίας ἢν
Β. φίλον II. Steithal, ἦν ἔξινεγκεν ἐν τῇ «Geschichte der
antiken Wissenschaftschaft bei den Griechen und Römern» σ. 21.
«ἃποιν γηρενίς εἰς λιώς ζῇ μετὰ τοῦ ἀρχαίου αὐτοῦ ὅνδ-
ματος, καὶ τῆς ὁριζόντες γλώσσης; γράφει, εἴτε εἰς τὰ ἀρχαῖα ἐδά-
φη, εἴτε εἰς ὄφειρανωμένας ἀποικίας, ἡνὸν εἶναι ποπος, νεκρός,
καὶ ἐδῶ λικόνη ἔχει ἀναμιχθῆ μετὰ τῶν πλέον ἑτερογενῶν πτοι-
χίων. Οὕτω πέμψει σήμερον ζῶσιν "Ἑλληνες καὶ Ἑλληνικὸν πνεῦ-
μα (griechischer Geist). ἀπίσης αἱ σύγχρονοι διάλεκτοι τοῦ
Ἑλληνικοῦ λιουσὸς διαπόλουτοι λέξεις ἀναγομένα; εἰς τὴν παναρ-
χίαν ἐτοιχὴν (Wörter von hoher Altertümlichkeitheit)». Καὶ
ὅμοις πειτὴν τὴν λέξιματικὴν ἀπόδειξιν τῆς ταυτότητος τῶν
τεων Ἑλληνῶν μετα τῶν ἀρχαίων προσπαθοῦσι πάσῃ μηχανῇ
νὰ ἔξαλεψωσι ἐκ τῆν νέας κοινῆς γλώσσης οἱ πεταρούθησται
προσιαγμένοντες θαρράδοντες λέξεις!

Πρὸς διάσωσιν τοῦ ἐλληνικοῦ πνεύματος τῆς ἑλληνίζοσθης γῆσποις εἰς τοὺς χρόνους τῆς βαρβαρότητος εἶδε τὸ φῶταφτῇ τετράτυμος «Ἐγκυκλοπαιδεῖα φιλολογικὴ» καὶ διεδύνθη ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου ιερέως καὶ γυμνασιάρχου τοῦ Φλαγγινιανοῦ ἡλιομουσείου Ἰω. Πατοῦσα τῷ 1710 ἐν Βενετίᾳ. Μετὰ 100 περίπου ἔτη ἀνεψάνη καὶ ἔσχε πολλὰς ἐκδόσεις ἣ λαρυσιωτάτη «Ἐγκυκλοπαιδεῖα ἐλληνικὴ μαθημάτων ἐκ τῶν ἀφιστῶν Ἑλλήνων συγγραφέων καὶ ποιητῶν συντεθεῖσα παρὰ Στεφ. Κομμητᾶ τοῦ ἐκ Φθίης». Ἐν Βιέννῃ 1812—1814, τόμ. 12. Οὗτος ὡς ἔξῆς εἰς ἀρχαῖουσαν, ἡς μετὰ Νεοφύτου Δούκα υπέρμαχος ἦν, γράφει: «Φιλοσοφίσθωμεν δι» αὐτῆς καὶ μὴ μόνοις φιλοσοφίας ἀμοιροῖς ὅμεν, χρήματος δυτῶς θειοτάτου καὶ μαθημάτος ἀνθρώπῳ μάλιστα πρέποντος... τὸ γὰρ πάντα τὸν χρόνον κατατρίβειν εἰς μεῖς γλώσσης καὶ ταύτης τεθνηκυλας μέθησιν ματαιοπούλα διντ. κρυς μηδεμίαν δημησιν φερον... ἀλλὰ τοσοῦτον αὐτὴν διδαχθῆναι, δύσον ἀπόχρη, τά τε πλεῖστα αὐτῆς ἐννοεῖν ἀναγινώσκοντες καὶ τὴν ἡμετέρων ταύτην, τὴν χυδαίαν φημί, εὖ γινώσκειν, εἴτα ἐπὶ τῷ τῆς φιλοσοφίας διδασκαλίαν μεταβήνας» (εἰς τὸν Παρανετικὸν τοῦ Μ. Βασιλείου). Τὰς Ἐγκυκλοπαιδείας ἔπειτα διεδέξαντο αἱ «Χρηστομάθειαι» τοῦ Φαρμακίδου, τοῦ Βυζαντίου—Ραγκαβῆ κτλ. Ἡδη οἱ «Ἑλλήνες, οἵτινες ἀπὸ τῆς «Γραμματικῆς Χρηστομαθείας» τοῦ Πρόκλου (Ε' αἰών) καθιέρωσαν τὸν λαμπρὸν δόρον, ἀντικατέστησαν αὐτὸν διὰ τοῦ «Ἀναγγνωστικοῦ», διόρει εἶναι δινευ σημασίας καὶ συνεχίζουν αὐτὸν οἱ Γερμανοὶ καὶ οἱ ἄλλοι Εὐρωπαῖοι.

«Αναλυτικότερον ἔγραψε κατὰ τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους ὁ Μακράκης εἰς τὴν πραγματείαν «Γλῶσσα καὶ λόγος». Υ. «Ἡ ἑλληνικὴ γραμματικὴ ἔξετάζει τοὺς νόμους καὶ κανόνας, καθ' οὓς ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα γίνεται λόγος, ἡ δὲ ἐλλην. φιλολογία ἔξετάζει τὸν νοθὸν (δηλ. τὸ πνεῦμα) τοῦ ἑλληνος λόγου, τουτέστι ἀναλύει τὰ συγγράμματα... καὶ εὑρίσκει τὸν ἐν αὐτοῖς κείμενον νοῦν.. ὅσα ἔκαστο; ποιητὴς ἡ συγγραφεὺς ἐννόησεν ἐπὶ τοῦ θέματος περὶ οὐ πραγματείεται, ἢτοι ἡ ἔρευνα αὐτῇ εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ἐπιστήμης, ἐν ᾧ ἡ γραμματικὴ εἶναι τὸ μέσον». «Ἀναγγνωῖς τὴν λαμπρὰν ἐνισόμυον διατριβὴ τοῦ καὶ Νικ. Βοσταντζῆ (γρ. Μποσταντζῆ. οὗτῳ γράφοντοι: Κέλος ἀντὶ Μλέλος καὶ Κάτσιρης ἀντὶ Μπότσαρης! «Μηδὲν ἄγαν» ἔλεγον οἱ οἱ ἀρχαῖοι). Άλι παιδαγωγεῖται ἰδέαι τοῦ Ἰωανῆπου τοῦ Μησοδακος» (Αθῆναι 1941) ἵταν μαστὸν θρῆκα τοῦτον ἐν τῇ Βιέννῃ πρὸ 200 σχεδὸν ἔτῶν δ.δ. ἴσκαλον. Ἐπιμένει ρε-

βαίως εἰς τὴν ἐκμέθησιν τῆς Γραμματικῆς, διότι «είναι μάταιος κόπους, γράφει, νὰ ἐπιχειρῇ δι μαθητὴς νὰ ἔρμηνεύῃ ἀρχια κείμενα, πρὶν ή γίνῃ κύριος τοῦ ὅμαλοῦ τυπικοῦ τῆς γραμματικῆς καὶ τινῶν κεφαλαιωδῶν κανόνων τῆς συντάξεως. ὁ διδάσκαλος ὁ ὡθῶν τὸν μαθητὴν εἰς τοῦτο ἐλέγχεται κενὸς πάσης παιδαγωγικῆς μορφώσεως. . .Τὸ γραμματικὸν ταμεῖον, δπερ ἐκτίσατο ἥδη ὁ μαθητής, θὰ ἐπιτρέψῃ αὐτῷ νὰ ἐπιτελέσῃ ἀποτελεσματικῶς «τὴν δευτέραν παλινδρομίαν», ὡς δνομάζει τὴν ἔρμηνείαν τῶν συγγραφέων (σ. 128). Τούτων τὰ κείμενα, ἐπιφέρει, καὶ τὰ νοήματα «ἔγγχειον τοῖς μαθηταῖς ἥδονήν, πρᾶγμα τὸ δποῖον διεγέρει τὴν περιφράγμαν αὐτῶν καὶ προθυμοποιεῖ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πρὸς τὰ ἑπόμενα» (σ. 129)). Ἀλλ ἀς μὴ νομίσῃ τις, δτι, τὸ πᾶν ἥτο ή ξηρὰ γραμματική, ὡς συκοφαντεῖ ὁ Κακριδῆς, πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Μεταφράζων, λέγει, (σ. 133) δ διδάσκαλος δημηγορίαν τοῦ Δημοσθένους πρέπει νὰ ὠθήσῃ τὸν παῖδα, δπως ἵπαρη τὴν μετάφρασιν ἀσχοληθῇ καὶ περὶ ζητήματα ολα τὰ ἑπόμενα: «Ποῦ ἥτον ή Ὁλυνθος, ή Ἀμφίπολις κειμένη, ποῖα πράγματα ἡκολούθησαν παρὰ τὴν ἡλικίαν τοῦ Δημοσθένους, ποῖον ὕφος πολιτείας ἐκράτησεν δ Φίλιππος πρὸς τοὺς Ἑλληνας, ποία ἥτον ή κατάστασις τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Φίλιππου, πῶς οἱ Ἀθηναῖοι ἐπολιτεύθησαν τύσον ἐξωτερικῶς ὅσον ἐσωτερικῶς». Ταῦτα γράφει δ Ἰώσηπος ἐν τῇ «Παιδαγωγίᾳ» ἣν ἐξέδωκεν ἐν Βενετίᾳ τῷ 1779, σ. 133, δπερ μᾶς παρουσίασαν ὡς ἀνακαλύψεις τῆς γερμανικῆς cultura οἱ Γερμανόπλιτκοι νεοέλληνες. Ἐφρόνει δ σοφὸς οὗτος παιδαγωγός, ὅτι ὁ σπουδάζων τὴν ἀρχαίαν ἡληνικήν γλῶσσαν δὲν ἔδινατο ν' ἀνταποκριθῇ «πρὸς τὰς ἀπελρους; χρείες, τὰς δποίας; οὐ εὔγενες; ἀπαντῶσι παρὰ τὸ στάδιον τοῦ βίου. *Al νομικαί,* *al πολιτικαί,* *al γεωγραφικαί,* *allαίς χρεῖαί,* *αἴτινες πιπταίνουσιν μάταιοις πολλάκις ἀναγκαῖαι καὶ αἴτινες ζητοῦσιν ἔκαστη τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτῆς, πάσαι ἐλέγχουσι τὸ ταμεῖον τῆς γραμματικῆς θεούσαντον καὶ πεωχδν καὶ πάσαι ἀνατρέχουσι τέλος εἰς τὸν πλούτον τῆς φιλοσοφίας» (π. ΙΙιαδ. 58—59, παρὰ Βοστ. 108) δηλ. διὸ νὰ ἐκφραστῶμεν ἐν τῇ σημερινῇ φρασεολογίᾳ al ἀνάγκαι αὐτῷ πληρουῦνται διὸ τοῦ ἔλλην. πνεύματος. «Ο ἐκ Μοισίου, οὔτος Δάς μᾶς, φιενθυμίζει τὸν Σκύθην Ἀνάχαρδον ἐκείνον, δστις τὸ πάλαι περιηγηθεῖς τὴν Ἑλλάδα εθαυμασθῇ ἐπι συφία. ὡς ἀπροκατάληπτος καὶ δεξείς ἀντιτίψεως πνηγεῖται μετ' εὐθυνθοντις τὰ εἰδήτην. πράγματα διό καὶ συγκαταιέγεται ἐν τοῖς ἐπτὰ σοφοῖς τῆς ἀρχαιότητος. Μετὰ τὸν Ἰωπεπον δόλος Σκύθης, έρχεται τὸ διδάσκη τοὺς Ἑλληνας*

λαπτικοὶ περιοριζόμενοι μόνον εἰς τὸ γράμμα καὶ δὲν είχον ἀναγνώσει καὶ τὸν Παῦλον κηρύττοντα, ὅτι «τὸ γάρ γράμμα ἀποκτεῖναι, τοῦ δὲ πνεῦμα ἡσοφοιεῖ» (Β/Κορ. γ', 6) οἱ περιλάλητοι εἰδιαγωγικοὶ λόγοι τοῦ ἀειμνήστου Ματθιώτου μναφέρονται εἰς τὸ γραμματικόν, ἐποιέντως οὐ δημιουργία ἀρχεται ἀπὸ τοῦ Κακοριδῆ καὶ μόνον. ἐπὶ τόσους εἰς τὰ σχολεῖα καὶ τὰ πανεπιστήματα ἐκοπάνιζον οὐέραι! · Αἰδήψ! Αργεῖο! · Λύτός ἦτο οὐ ἐπιμηνιώσυνος λόγος τοῦ ἀνενικτοῦ Κακοριδῆ πρὸς τοὺς διδασκάλους, οἵτινες ἐδίδαξαν αὐτὸν καὶ ἔμνησαν εἰς τὰ ἀπόρρητα τῆς Ἑλλήνης φιλολογίας. ἀλλ' οὐ κατηγορία αὕτη, οὐ σύνοιδας, ὅτι μιτατο nomine de te fabula narratur,, οἵτις καταδικάσας τοὺς φωστήρας τοῦ ξενοῦ, οἵτινες κατηγόρασαν κατὰ τὸ δούλειον φμαρ καὶ διέλυσαν διὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος τὸ σκότος τῆς ἀμαυτείας ἐδιωρύχησαν ἥμιν τὴν Ἑλευθερίαν, ἀποκηρύττεις ἀσυνασθήτως τὴν χρησιμότητα τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ καὶ αὐτῷ ~~ἀποκηρύττεις~~ ἐδείξαν τὰ πράγματα, οἱ καρποὶ τῆς διδασκαλίας καὶ ὄρθης παιδείας. Μὰ περιορισθῶ εἰς διάφορούς μόνον διδασκαλίους τοῦ παρελθόντος αἰώνος οὐοί | Νεόφυτοψ Λούκας|| σχεδὸν αὐτοματήθης Ἑλληνιστής, καταρτισθήτης εἰς τὰ πρῶτα βίηματα εἰς τὴν Ἐλληνικήν μονήν καὶ ελτα εἰς τὸ Μέτσοβον. Καὶ οὗτος αὐτὸς οὐ μικρόσωμος καὶ κάτισχος ἱερομόνακος ἐγένετο διηγητὸς σκιπανεῖς τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας εκδοὺς μετ' ἐρμηνείας καὶ σχολίων οὐ—οἱ δεκάδαις τόμων, δλους σχεδὸν τοὺς "Ἐλληνας συγγραφεῖς, ἀλλα τε κοινωφελῆ συγγράμματα καὶ οἱ σειράς εἰς 3 τόμους ἐπιστολῶν ἀρχαίᾳ Ἑλληνικῇ διαλέκτῳ" οἵτιναν δημοσιευθῆσοι καὶ τὰ ἐν ψευδογράμφοις σωζόμενα ἔργα του, τὰ ἀπαντα τοῦ πολυγραφοτάτου διδασκάλου τοῦ Γένους θὰ διεργθῶσι τοὺς ἐκατὸν τέμοντος! | Ή φραγμούνται τον καὶ οὐ κοσμοθετορία ἦτο οὐ διάδυσις τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας, θρευσις σχολείων καὶ μόρφωσις, χαρακτήρων. Σχολεῖα καὶ διδάσκαλοι η τὸ Λ καὶ Ω τῶν «Προλεγομένων» του εἰς τὰς ἐκδόσεις. Λι ιδιαιτέραις μυνογραφίαις ἐπραγματεύθη περὶ τῆς ἀναδιοργανώσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν μόρφωσιν τοῦ κλήρου (¹). Τὴν ἀγίων αὐτοῦ μνήμην ἀπεθανάτισαν οἱ ἐπὶ τοῦ τάφου χαράξαντες

1. Περὶ τῆς πραγματείας ταύτης τῶν ἀντιρρήσεων Κυρίλου τοῦ ΣΤ' διὰ τῆς γνωμήδος του Η. Ούγγροβλαχίας· Ἰγνατίου βλ. ἡμέρην «Ιατριαρχικην ιστομίαν» τόμ. Α', Αθήνα 1951, σ. 265—245.

έξαδια ἀρχαικῶς ἐπιγραφὴν μουσούληπτοι διδάσκαλοι, ὃν θαυ- **Τριμίτιν**
μάζεται τὸ τοῦ Φιλίππου Ἰωάννου ἔχον ὥδε :

Μουσῶν μυστιπόλος γεγανῶς περίσεμν^τ ἐμύησεν
νέας Ἐλλή^των ὄργα Πιερίδων
Φειόφυτος Δούκας, κλεινὸς γόνος Ἡπείρου
οὗ ποιφίην τόσπαι μαρτυρέουσι βίβλοι..

‘Αλλ’ ὁ εὐλογημένος Κόντος δὲν ἀφῆκε κανένα χωρὶς ~~τὰ~~
νὰ τὸν ἐκμικτηρίσῃ ἐπὶ ἀναττικισμῷ. μετὰ τὸν Εὐγένιον παρέ-
λαβε καὶ τὸν Νεόφυτον. Τότε ὑπερημίνθη ὁ Βερναρδάκης
οὗτος :

«Ο Δούκας ἔγραψε καὶ ἀνεγίνωσκεν ἑλληνικὰ χωρὶς νὰ
ἔχῃ κανὲν ξένον βοήθημα ὡς ἀδαιής ξένων γλωσσῶν (†). φιάκις
δὲ ἥθελε νὰ γράψῃ ἐλάμβανε τὸν χάρτην καὶ ἔγραψεν, οὕτε λε-
ξιά, οὕτε ἐκδόσεις, οὕτε Κόβητοι, οὕτε Μόβητοι ! Ἐπὶ τῶν
γονάτων του ὁ χάρτης. εἰς τὴν δεξιάν του ὁ κάλαμος καὶ ἡ
ἀγαπητή του ὄρνις ἐπὶ τοῦ ὄμιου. . . Ἰδοὺ ὅλη ἡ βιβλιοθήκη τῷν
μακρίτουν ἀνδρός. ὅλαι αἱ πιγαὶ καὶ τὰ βοητήματα, ὅλιως ὁ αρ-
θατος creticus ! ‘Ο Ἑλληνισμὸς ὑπῆρχεν δλοκληρος ἐν τῇ
μεφαλῇ του» (ἔνθ^τ ἀνωτ. σ. 147—148).

Πράγματι δὲν ἀνέφερε ξένους φιλολόγους καὶ ὅμως ἀνεφέ-
ρετο ὑπὸ τῶν ξένων **Ducas** dicit. Λέν οὗτοι μόνον ἐξιόλογος συγ-
γραφεὺς ὁ Δούκας, αλλὰ καὶ πολυυητης διδάσκαλος, εὐδοκι-
μίσας τοποῦτον εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ αὐθεν-
τικῆς σχολῆς (ὅποις προεδιδάχθη), ὥστε ἀνθίψιλλοντο οἱ ἐκεῖ
ὑμογενεῖς νὰ τὸν προσλαμβάνουν ὡς οἰκοδιδάσκαλον, ὥπερ δι-
αύτον οὗτοι πηγὴ πλούτου διὰ τὰς ἐκδόσεις. Ότις τῷς τὴν γλω-
σεν συνεφώνει μετὰ τοῦ Εὐγενίου καὶ Κομισητᾶ, ὃν είχε φίλουν.

Ἔτοι ἀδιάφορος διὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν ἄλλων μαθητῶν,
αλλὰ διὰ τὰ φιλοσοφικά, φιλογογικά καὶ θρησκευτικά ἥθελε τὴν

3. Ήματον καὶ τὸ ἐξῆς : **Κλιμουν** καὶ **μουσου** καὶ **Απόλλων** ἀρ-
γυφυτο^το^ζο^ς—φόρμισεν γοερόν κείμενον ἔνθι. . . ὥστε μάλλον ἀνίκη-
εις τὰ ἀγλαίσματα τῆς χειρός του Οίκονύμου **ΙΩΛ. Σ. Λόβλου** Λί θεη-
σκευτ. Ιδέαι τοῦ **N. Δούκα**, **N. Υόρκη**, 1949, σελ. 26.

3. Αἱ ἐντάσεις τοῦ Λόβλου σ. 8 | δτι ηὔρηπε γλώσσαν δεν θὰ ιτι-
γνωτε | ταρά φιλοτύγουν.

λογιάν γένοσσαν—καὶ εἶχε πολὺ δίκαιον, διύτι τοῦτα ὡς κείμενα εργάσαι τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν ἡ Ἑλληνίζουσαν—διὸ ἔχεῖνα
ἰστε «γραφεῖσθαι» διποτέρως ἢν δὲ ἐπαγγελλόμενος ἐθέλῃ, διὰ
ὅτι τὸ μετέραιον οὐχὶ «δεῖ γὰρ δῆ, ὡς ἵν τὴν ἔγωγε φαίην, τὰς μὲν
απροσαματικὰς τῶν ἐπιστημῶν τὴν ἀρχαίαν καὶ ἔνδοξον ἐσθῆτα
περιβολεῖσθαι». καὶ οὐ λόγος προμηνύει, οὐ τοιβὴ πρὸς τὸ ἀρχαῖον
ῆφος. οὐ γαρ ἔστιν, οὐκ ἔστιν εὐστόχως ἐπὶ φιλοσοφεῖν χωρεῖν
μή τηροῦσαν προκατατιθεῖντας τῇ μελιτῷσφῳ καὶ ἥδικωτάτῃ φωνῇ τῶν
Ἑλληνῶν. Ταῦτην δὲ ἀπροκρυμματίστως ἀποδεχόμενος «γλώσσα
ἡ πατρῷα, γνίψει, ἡ θεῖα γλῶσσα, ἡ γλωσσῶν ἀπασῶν
μητηρὸς καὶ παιδεγνωγδες τῶν ἐθνῶν» (ἔνθ' ἀνωτ. σ. 33—34).
Ψφεξῆς δὲ ἵτον περὶ τὴν χρυσαίαν ἐνασχολούμενον, «τοῦτον καὶ
πατραλοίαν τις εἰπὼν οὐκ ἂν ἀμάρτοι» καὶ ἐπάγεται κατ' αὐτοῦ,
οὐα τὸ κακόν ὅσα τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἐπιτίμια ὑπαγορείουσιν.
Οὗτος πλευτὸς δεσμὸς αὐτοῖς ἔστω, γενόμενος κοινὸν διὰ τῆς
Ἐφημερίδος τοῖς πᾶσιν, ἵνα μάκρωσιν οἱ ἄνθεοι μηκέτι τὸ τῆς
γλώσσης καλὸν είδος τοιούτοις καὶ τοσούτοις μικρύνειν ὁύ-
ποις⁽¹⁾. Δὲν πταίει εἰς τοῦτο ὁ φιλόπατρος Λούκας, ὅστις διὰ
νὰ ὠφελήσῃ τὸ γένος διεμοίραζε δεκάδας χιλιάδας τόμων τῶν
συγγραμμάτων του δωρεάν. πτωίουσιν ἔκείνοις οἱ Χριστόποντοι,
οἱ Βηλαράδες, οἱ Καταρτζῆδες, οἵτινες ἐξ ἀντιτίθέτου ὕβριζον
καπηλικώτατα τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ ὀνόμαζον «κρακιρψι-
νιστάς» καὶ «τρακαρικιστάς»⁽²⁾ τοὺς ἀντιπάλους των. (Ο) Χρι-
στόποντος γράφει περὶ τῆς γλώσσης τοῦ Κοραῆ, ὅτι «όμοιάζει,
ὅταν προφέρεται, μὲν ἀμάξι ἀσύμμετρο κατασκευασμένον, τὸ
ὅποιον συρρίενον καὶ τὸ ἀλογα ἀφανίζει διὰ τὴν δρσανιλογίαν
καὶ ὅσους φέρει κατενθύλει διὰ τὸν ἀρακαρισμὸν τυν» (Μέγ. Α' 81). Λίλλα μετὰ τὴν γαλλικὴν ἐπινάστασιν μὲ τὰς νέας φι-
λελευθέρας⁽³⁾ «Τερψιθέα» δὲν ἔτερο πλέον, δὲ λαὸς ἥθελε τὰς
ἀλευτερίας τους φιλομόση καὶ εἰς τὴν γλῶσσάν του. Οἱ πατέρες
τοῦ εἰνους ἐν τῇ πρώτῃ συνελεύσει κατὰ τὴν ἐπινάστασιν σχε-
δὸν παμφηφεὶ ἀπεδειχθήσαν μετριοπαθεῖς καὶ συντηρητικοί,

1. Βλ. περιτέρῳ ὅσαι γράφει ἐν τῷ οπούδαιφ τούτῳ βιβλίῳ ὁ
φιλόπονος Ἡπειρώτης περὶ τε τῆς ἀρχαίας καὶ δημόδους χαρακτηρι-
στικά τοῦ Νεοφύτου λόγων. Ήταν ἔγραφε πλείονα, ἐάντις ἐδιάβατε τὴν γ'
ἐκδοσιν⁽⁴⁾ τῆς «Τερψιθέας» (1813), ἐντα ἐν ἐκτάσει ὅμιλει περὶ γλῶσσης
καὶ πανελεύθερης κατὰ Κοραϊστῶν καὶ Κοδρικιστῶν σύμμαχον ἔχων
τὸν τε Λάμπρον Φωτιάδην καὶ τὸν Κομητᾶν. Εἶναι η διμάς τῶν «Μα-
καριωτάτων»!

ώς έπισημον γλῶσσαν τοῦ Κράτους ἀπεδέξαντο τὴν γλῶσσαν ιῆς Ἑκκλησίας, ἐνίκησαν δηλ. οἱ «Κοὐḍούκισται». Ο Νεόφυτος ἐμπεποτισμένος τὰ νάματα τῆς Ἰατροπαραδότου μάρκημας συφίας, καὶ πλέον εἰς τὰ ἴδεώδη καὶ φοιβόληπτος γεγονώς τοῦ ἑλλην. πρενατος ἦτο ἐν λαμπρὸν μετέωρον εἰς τὸν ἑλληνικὸν δράζοντα, πρενατικὴ ώρατα ἀκτινοβολία τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Ήτις διεσελάγισε τρεῖς γενεὰς ανθρώπων μὲν τινέρωτεροι ὅντειρα τῆς προγονικῆς εὐκλείας. Ἡ φυσικὴ τῶν Ἑλλήνων συνελίπησι ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ ἀνεκρυψεν αὐτὸν μέγαν εὐεργέτην ὁ Νεόφυτος Λούκας τοιουτοτροπῶς ὡς οὐρανιοπολίτης εἰσῆλθεν εἰς τὸ Πάνθεον τῶν μεγάλων τοῦ Γένους διδόσκαλον καὶ διὰ τοῦ παραδείγματος καὶ τῶν συγχρηματέτων οὐδὲ διδάσκῃ πάντοτε τοὺς ἔραστας τῆς σοφίας καὶ οὐδὲ μεταλλιμπαδεύῃ τὸ αἰθάνατον ἑλλην. πνεῦμα. Μὴ Τὸ πνεῦμα τοῦτο ἐδημούρησε τοὺς ἕροι λογίτας τοῦ Λραγατσανίου καὶ διδάσκαλον αὐτῶν ήν συνεχίσῃ τὸν ἀπελευθερωτικὸν ἀγῶνα ἐνφαῦθα κατὰ τὴν ἐπινάστασιν, ἐνīτι ἀφῆκεν ὡς ἵερὰν παρακαταθήκην τὴν ὄργανοισιν τῆς Ριζαρέίου σχολῆς ἐν τῇ αὐλῇ τῆς ὁποιας ἀναπτύνεται καὶ φοιμᾶται τὸν ὥπνον τοῦ δικαίου.

Ο Κακριδῆς εἶχε συνομβίλητὴν ἐν Βερολίνῳ τὸν μακ. "Ι. Συκουτρῆν" ἐδιδάχθησαν ἀμφιστεροὶ παρὰ τῶν ἰδίων καθηγητῶν καὶ ὅμως ὁ δεύτερος παρέχει εἰς αὐτὸν ἐιναικὴν διδάγματα, ως τελείως ἀγεντος καταφροδᾶται ὁ πρῶτος (βλ. Λίζην σ. 21 ἐ. καὶ τὴν λ. ἀντεινικὴν διδασκαλίαν). Ο Συκουτρῆς πειρᾶται ν' ἀποδεῖξῃ, ὅτι ἐπὶ Τουρκοχροατίας οὐαιωστικὴ ἐιναικὴ συνείδησις διὲν ὑπῆρχε παρ' Ἑλλησιν, ὅπως καὶ ἐπὶ βυζαντινῷ, ἥτις ἀκτινοβολεῖ μῆν 1821. Η μεταβολὴ αὗτη δὲν εἶναι αὐτονόμιος ἐπιφωτιστις, γράφει, πολὺ διεγόντερον δημούργημα τοῦ φιλεληνισμοῦ. . . ὁ φιλεληνισμὸς ἀρχίζει ἀπὸ τὸ 21 καὶ τὴν ἐνίσχυσιν μᾶλλον η τὴν ἐποκάλεσεν. *Ἐνναιεργον τῆς ἀναγεννηθείσης τὸν 18οντανα ἑλληνικῆς παιδείας, εἰναι τὸ ἔργον τῶν ταπεινῶν καὶ σχολαστικῶν—αν δέλετε— διδασκάλων,* λοιπὸ μὲν τον Ηρόδοτον καὶ τον Αιγυπτιόνην εἰς τὰς γεῖδας ἐγγίλευσιν τὴν ἐιναικὴν συνείδησιν καὶ τὸ αἴσθημα τῆς θυσίας πρὸς τὴν πατρίδα, τῆς κοινῆς συνεργάσιμης πρὸς δημιουργίαν ἀνεκτῆς ἐιναικῆς ὑπαρχείας. Τὸ πλῆθος τῶν ιερογράφων κλασσικῶν συγχρημάτων, ἀντιγραμμένων τὸν 18 αἰώνα, εἰναι ἓνα ὄλικόν, δειγμα τοῦ τεραστίου τουτου φεύγματος πρὸς παιδείαν—δχι κάθε παιδείαν, ἀλλὰ παιδείαν ἑλληνικήν—ώς προύποδθεσιν πάσης ἐθνικῆς παλιγγενεσίας. . . ἀποτελεῖ τὸ πρόγραμμα τοῦτο τῶν τάλαντον καὶ τὸ ἴδεσθες ὅλων τῶν προφωτισμῶν κιε

μὴ τάξεων τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ιδεῶδες δημιουργηθὲν καὶ
κοπλιεργηθὲν ἀπὸ τού, πτωχούς διδασκάλους τοῦ γένους»
(Τ. Zieliński: Ήμεῖς καὶ οἱ ἄρχοντες, Ἀθῆναι 1928, μεταφρ.
γαὶ φτίεγόμενοι Ι. Συκουτρῆ, σ. 230—231). Ἀφήνομεν τὸν
III' αἰώνα.

Ο Ι' αἰώνι διὰ τὴν Ἑλλάδα εἶναι αἰώνι παλιγγενήσιας.
καὶ ἀμείλικτος ἀγώνι πρὸς διαμίσθισμαν τῆς ἐπισήμου γλωσσῆς
τοῦ χρόνου. Άντιον ἡ ἐποχὴ τοῦ Νεοφύτου, δστις δρ-
ᾶτῶς ποιῶν ἐπέκριτο, ὅπως καὶ ὁ Εὐγένιος, νὺν καταστήσουν
τὴν τοιαυτὴν τὴν ἀρχαίαν ἔκλιτικήν καὶ εἰ δυνατὸν νὺν καθιε-
ρίσσοιν αὐτὴν ὡς διεθνῆ τῆς ἐπιστήμης γλῶσσαν, ίδεαν, ἵν
συνεζήτοντον καὶ αἱ ἀκαδημίαι τῆς Ἑρμανίας (¶) Ἡ γλωσσολογία
ἔδωκεν ἀλφενίτεριαν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς γλώσσης τοῦ λαοῦ,
ἥτις ἐθεωρήθη ὡς παλαιοντολογικὸν μνημεῖδον διασωθὲν ἐπὶ τῆς
ἐπιφανείας τῆς γῆς (¶) καὶ ἀδιαφιλονίκητα προνόμια ἀνεγνώ-
ρισεν φίς τὰς ζώσας κατὰ τόπους διαλέκτους. Τούτων οὕτως
ἔχοντων ἔπρεπε νὺν γένηται συμβιβασμός τις. Τὸ τοιοῦτον ἐπρύ-
τεινεν ἐν Ἑλλάδι ὁ Ἰδρυτὴς τῆς γλωσσολογίας κινήσεως, ὁ διδά-
σκαλός μας καὶ Γ. Χατζηδάκις. ἀλλὰ τὴν ἀσφαλιστικήν δψ-
κλίδα τῆς καθαρευούσης ἐχάτει εἰς χεῖρας ὁ ἀείμινηστος Γ. Μι-
στριώτης, δστις είλε καὶ τὸ προτέρημα νὰ σύρῃ ὑπιστήθη του καὶ
τὸν λαόν.

Αλλ' ἀφ' ἑνὸς ή ἐπ' αὐτοῦ ἐπιβολὴ τοῦ Κόντου, ὃν καὶ
διδάσκαλον καὶ ὡς συνιάδελφον ἔπειτα ἐλάτερεν καὶ ἵν ἀγώ-

2. Τρικαριστικοὶς κατὰ Σάταν είναι ή γλωσσα τοῦ ἀριθμοῦ
τερικοπήν λόγου τοῦ Μελετίου Συρίγου ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ Πα-
τριμαρχείου.

3. Τὸ ξήτημα τοῦτο ἀνεκτινόθη ἐσχάτως ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν
γλώσσαν τῆς ἴατρικῆς βλ. Medical Greek στά by Achil. Rose, New
York 1908 | I. Greek as the International Language of Physicians
and Scholars in general o. J. ib. II. Greek in Medicine 70-101.

4. ἔγραφεν ὁ φρίμαρτος λαρ' ἵρτιν Κ. Ο. Μόντλερος: Ἡ γλώσσα
οδοα τὸ πρῶτον δημιουργῆται τῆς διανοίας τοῦ ἀνθρώπου καὶ πάντων
τῶν ἄλλων ἡ βάσις, είναι συγχρόνως τὸ σωφρότατον τεχνήσιον τῆς τε
καταγωγῆς τῶν ἔθνων καὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους συγγενείας αἴτιων
Λια τῆς συγκρίσεως τῶν γλωσσῶν μανιθίνορεις σχεσίς τῶν ἔθνων τοις
χρόνοντι παλαιωτάτους, ἐξ τούτη ιστορία τις οὖτι μοίσα διεσύθηκε
(Ιστορ. τῆς Ἑλλ. φιλολ. πετεφρο. Κυπριανοῦ, Α', σ. 3).

ριστος φίλος, ἀφ' ἑτέρου, ή ἵτανότης καὶ ὁ φανατισμὸς τῶν χυ-
δεῖτων, ὅστις εἶχε ἔξωθήσει αὐτοὺς μέχρις ἔξαγορᾶς τῶν
σενειδῆρων! — τοῦτο δύναμαι νῦν διαβεβαιώσω ἐπισήμως, διτι
κυριώς ἔξι γρίπαν αὐτὸν — ἐπεισαν τὸν καθηγητὴν τῆς γλωσ-
σολογίας νῦν σωματικήν περὶ τὸν ἀδιάλλακτον Μιστριώτην, ὅτι ἡ
γέννασα δέοντα πλούτες εκ τοῦ θηραυησοῦ τῆς ἀρχαίας καὶ
ἐντεῦθεν ν' ἀντίη εἰς ἀντικατάστασιν τῶν ἔνων καὶ βαρβάρων
καὶ ἔνων ἀέτων. Η συνταύτης γνωμῶν τῶν δύο τῶν ἐγκρι-
τούσιν κατίηγητῶν τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς ἔξεδηλόθη πλήρως
κατὰ τὴν ἐξέγερσιν τῶν φοιτητῶν τῷ 1911! Λέτε ηναγκάσθη ἡ
ἔννοιανένευσις νῦν ἐξαπφαλίσῃ διὰ συνταγματικῆς διατάξεως τὴν
καθημερινότηταν ὃς ἐπίσημον γλῶσσαν καὶ νῦν ἀπαγορεύσῃ τὴν με-
τάφρασιν τοῦ Εὐαγγελίου τὸ ψήφισμα τῶν φοιτητῶν, συνο-
δεινομένην καὶ ὑπὸ σύμπαντος τοῦ λαοῦ, δοτις ὑπείκων εἰς τὴν
φωνὴν τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Ἱωακείμι τοῦ Ι' (¹) ἐρρί-
φιη εἰς τὸν ἀγῶνα ἀσυγκράτητος, δὲν ἦτο δυνατὸν |εἴμη ν' νίο-
θετήσῃ ἡ ἔννοιανένευσις, τίλην ἐλαχίστης μειονοψήριας. Τότε
ἐπίηρθη τὸ «φωνὴν λαοῦ, φωνὴν Θεοῦ». Ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα
συνεζητεῖτο τὸ γλωσσικὸν ζήτημα ὑπὸ τῶν πατέρων τοῦ ἔθνους
ἐν τῇ Κύπρῳ — τούτων ἐπιζῆ ὁ χειμαρρώδης οὔτωρ κ. Εὐστρά-
τιος Κολονυμάχης — καὶ ὑπὸ τοῦ λαοῦ εἰς τὰς συνελεύσεις, εἰς
τὰ καταστήματα, εἰς τὰς ὁδοὺς, εἰς τὰς πλατείας καὶ πανταχοῦ.
Ζήτω ἡ κατίθαψενόυσαι, Ζήτω τὸ Εὐαγγέλιον, κάτω οὖ προδόται
μαλλιαροί! ἢτο τὸ σύνθημα. Η φοιτητικὴ ἐπιτροπή, δπου ἐνε-
φανίζετο, ἀπρίσσοντο ὑπὸ τοῦ λαοῦ. αὐτῇ ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα
ἐβασίλευεν ἄντι Γεωργίου τοῦ Α'. Εἶγε εἰς τὸν ἀθηναϊκὸν λαόν,
ὅστις γνωρίζει νῦν ἀγωνισθῆ ὑπὲρ τῶν ἴδεωδῶν μετάγγιστρψεως
καὶ ἐξωπρεπείας, ἐπλενε εἰς ἐνίσουσιασμόν, δοτις ἦτο πράγματι
λαραιηρισμός, ὅταν ἀντίχυνθε τὴν βίαν τῆς Κυβερνήσεως Βενι-
ζέλου καὶ ἐπιπτε εἰς τὰ πυροβόλα, ἐγνώριζε νῦν θυσιασθῆ χωρὶς
νῦ παρεκτραπῇ. «μίτη δὲν ἔσταξεν αἷμα» ἡ κατὰ τὸ λέγειν τοῦ
ἀειμνήστου Στεφ. Λραγούμη «φίλης κατηγοριαγμένη δὲν ἔθεαίθη».

1. Βλ. τὸ πατριαρχικὸν γράμμα ἐν Ἀναδικίᾳ σ. 541 - 546, διθεν
ἐνεπνεύσθη εἰς τὸν ἀπὸ τῶν Προπυλαίων τοῦ Πανεπιστημίου πάρινον
λόγον του ὁ φισιοφόρος τρόπεδρος τῆς ἐπιφυτῆς τῶν φοιτητῶν ἴρχομε-
νος διά προσιμίου, ὅπερ ἀπέβη παροιμιῶδες: «Λέων ἐραύξεται καὶ τὶς
οὖ φοιτητήσεται, Κύριος ἐλάλησε» καὶ τὶς ούκ απτύσσεται. «Ἀπὸ τοῦ
φιλορύφου φράχου τοῦ Βοσπόρου φωνάζει ὁ οἰκουμενὸς πατριάρχης...»

Οι φοιτηταί, οἱ στρατιῶται τῆς Ἰδέας, ἀπέδειξαν τότε, ὅτι ὅπλα
ἔχουν τὴν πίστιν καὶ τὸν ἐνιθουσιασμόν. (†) γνωρίζουν νὰ θυ-
σιασθοῦν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ ἐκδικηθοῦν. Η «φοιτητική συντρο-
ψιά», εἶχε τόσουν ἐνθουσιασμὸν καὶ αὐταπάρνησιν, ὃστε οὐδαμοῦ
ἐτέλιμησε νὰ ἐμφανισθῇ καὶ νὰ ἐκφράσῃ γνώμην, συνεδρίαζε
ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης εἰς τὸ ὑπερῷον τῶν γραφείων τῆς
«Ἀκροπόλεως», ὅπου, ὡς ἐγνώστη | συνέβησαν μικροεπεισόδια,
ὅπερ δύνινται νὰ ἡμαρτυρίσουν οἱ ἐπιζῶντες, σύνεδροι κ. κ. Φιλ.
Ιραγούμης καὶ ὁ Παπαληπάδης Νικ. Σπαρούνης.

Ο δημιουργὸς τῶν μεγαλονργημάτων αὐτῶν, ἡ ψυχὴ τῆς
ἴθνικῆς τιμίτης κανήσεως, ἵτο ὁ ἀθάνατος πνευματικός μας δι-
δάσκαλος, ὁ Μιστριώτης, οὗτινος τὸν ὕμνον ἔπλεξεν ὅλος ὁ ἐλ-
ληνισμὸς κατὰ τὸν ἐօρτασμὸν τῆς τεσσαρακονταετηρίδος του.
Ἐκ τοῦ πλουσίου λεμῶνος τῶν τότε ἐκφωνηθέντων ἐγκωμια-
στικῶν λόγων ἀποσπῶμεν ἐνταῦθα ἄνθη τινὰ εὕσομα. «Μερί-
ζεις εὐρύθμιως τὸν βίον σου, προσεφώνει αὐτῷ ὁ Πρύτανις τοῦ
Πανεπιστημίου Μ. Κατσαρᾶς, μεταξὺ τῆς διὰ ζώσης φωνῆς ἀπὸ
τῆς ἐδρας καὶ τῆς ἀπὸ τοῦ βιβλίου διδασκαλίας, διαπρύσιος κή-
ρυξ τῆς τῶν προγόνων ἀρετῆς καὶ ἀθηνασίας ἐν τε τῇ ἐρείνῃ
τῶν πατρῷών κειμηλίων καὶ τῇ ἀμύνῃ ὑπὲρ τῆς συντηρήσεως
ἴθνισσωτηρίων παραδόσεων» (Τεσσαρακοντ. σ. 9). Ἐκ μέρους
δὲ τῆς φιλοσ. σχολῆς ὁ ἀοιδικὸς Σπ. Βάσης; «Ἄλλ' ἡ τῶν
Ἐλλήνων ποιητῶν ἐρμηνεία/ δὲν ἔτεινεν εἰς μόνην τὴν τῶν κει-
μένων διασάρησιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ἐναργῆ εἰκονισμὸν τοῦ
ἡθους τῶν ἐν αὐτοῖς ἐμφανιζομένων προσώπων καὶ εἰς
τὴν τοῦ δλου πνευματικοῦ καὶ γραμματειακοῦ βίου τῶν
παλαιῶν Ἐλλήνων παράστασιν. Τοθο δ' είναι τὸ Ιδιαίτα-
τον καὶ ἐθνικώτατον τῆς ὑμετέρας διδασκαλίας. διότι δὲ
παρ' ἄλλοις ἀνθρώποις τὸν Ἐλλην. γράμματα είναι παιδείας καὶ
ήμερώσεως μέσον παρ' ἡμῖν τοῖς Ἐλληνιν είναι ἀναμνησις καὶ
ἀνακαλυψις λαμπρῶν ἀρχαίων ἡμερῶν; ἀναζωπυροῦσα δὲ

2. Ἐνεπνέοντο ἀπὸ τὰ ἡρακλεῖα φοιτηταὶ τοῦ Ἀλεξ. Σούτου: χώρα
μεγαλοφυῖας εἰς τοὺς κόλπους σου τὸ πάλαι — ὁ πατρὸς μου, αἱ Ἰδέαν
ἀνεβλιύσταντον μργάλαι . . . Ξέρός σου τὸν λόγον ἔχεις | κεραυνόν σου
τὴν Ἰδέαν — στρατιώτας σου τὰ ἔθνη καὶ τὴν ἱπιδα σημαίαν . . . Ε-
γκιλλιν ἐτ; τὴν Ἐλλάδη τοὺς παιάνδες σου τὸ πάλαι, Ήρομούλαι, Σα-
λαμίνες. Μαραθώνες καὶ Μυκάλαι . . . Εἴθε φάλλωμεν καὶ πάλιν
εἴθε βιωμεν ἐν τάχει τὴν Ἐλλάδα τὴν Μεγάλην.

πρὸς νέους ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς ἀνορθώσεως ἀγῶνας» (σ. 11—12). Τὸν ἴδιάζον τοῦτο πρωτέρημα τῆς διδασκαλίας τοῦ Μιστριώτου ἔξηρε δεύτερος καὶ ὁ ἀντιπρόσωπεύων τὸ ὑπουργεῖον τῆς παιδείας τμήματαρχης τῆς Μ. ἐκπαιδεύσεως Ι. Καλοσφῆς οὕτω : «διδάσκων καὶ συγγράψων καὶ συμβούλευτον καὶ πράττων δὲν ἀπεσκύπεις μόνον εἰς τὸ πνεῦμα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ψυχὴν καὶ εἰς τὴν καρδίαν. Ἀν τὸ ἴδιανικὸν τῆς πανεπιστ. διδασκαλίας καὶ μορφώσεως κεῖται ἐν τῇ ἐπιδιόξει τῆς ἐπιστημ. καὶ ἡθικῆς ἐκείνης ἐνδεήτος καὶ ἀρμονίας, ἐν ἡ συμπίπτει ἡ θεωρία μὴ τὰ τῆς πράξεως. ή γνῶσις μετὰ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τὸ καλὸν μετὰ τοῦ ἀληθοῦς, εὐτιχεῖς βεβαίως δύνανται νὺν λογίζωνται οἱ μαίηνται σου μεταρραιούμενοι διὰ τῆς διδασκαλίας σου εἰς τὸν θψηλούς ἐκείνους πνευματικούς καὶ ἡθικούς δρεῖοντας, οἵς διηγοῦνται καὶ ἐφ' ὧν κινητοῖς ἄφθαρτοι ή ἐλλήν. ἰδέα, ή ἐλλήν. ἡθική καὶ ή ἐλλ. γλῶσσα Διδάσκων τὰ ἐλλήν. γράμματα εἰσῆγες τὸ πνεῦμα καὶ τὰς φυχὰς εἰς τὸν περιφωτὸν ἡθικὸν καὶ πνευματικὸν κόσμον τῆς Δρακαλίας. Ἐλλάδος, ἐνθεν μὲν ἀνιψῆν τὸν νοῦν καὶ τὴν καλαισθησίαν τῶν ἀκροιτιμένων μέχρι τοῦ ἀφθίτου κάλλους καὶ μέχρι τῶν ἀχράντων ἰδεῶν τῆς ἐλληνικῆς φιλοκαλίας καὶ διανοίας, ἐνθεν δὲ παρορμῶν τοὺς νέους πρὸς μίμησιν ἀρετῶν καὶ προπαιρέπεων καὶ πρᾶξεων ἰσοτίτεων» (15—17). Τέλος παρενείριμεν τοῦ Πτερυρ, Γερμανοῦ καθηγητοῦ καὶ δεινοῦ ἐλληνιστοῦ ξινά : «Υμεῖς εἰσθε, γράφει, ἐν τῷ γένοσικῷ ἀγῶνι ἀληθής στρατάρχης, δις ὁ δόκτωρ φιλαδελφεὺς ἐγκωμιάζων ὑμᾶς ἀπεκάλεσε, διευθύνων μάχην. Ήμοι τὰς ἐκ τῆς Ιδίας χώρας ἐπιτίθεσις καὶ τὰς ἔξωθεν προερχομένας, ἐτηρίσατε ὑψηλὰ τὴν σημαίαν τῆς ἐλλην. συγγραφικῆς καὶ τῆς ἐθνικῆς παιδείας, νῦν δὲ στεφανοῦσιν ὑμᾶς ὡς τὸν νικητήν. Τὸ δινομα Μιστριώτης θέλει λάμπει εἰς τοὺς αἰώνας ως σύμβολον διανοητικῆς ἐλευθερίας καὶ ἐθνικῆς ἐνδεήτος τοῦ σύμπαντος ἐλληνισμοῦ» (Ρητ. λφγ. ξ', 160). Καὶ ὅμως ὁ οὕτως παρὰ πάντων ἔξυμπούμενος κραταιός ἐλληνιστής καὶ φλογερός πατριώτης, ἀκαταπόνητος ἐργάτης τῆς ἐλληνικῆς φιλολογίας, οὐ παρόμιον δὲν βλέπομεν ἐν τοῖς κινήτημάς χρόνοις εἰς τὸν ἐλληνικὸν δρόσιοντα, ὑψηλέτης ἀετὸς δυλθυδρομῶν ἀνα τοὺς αἰθέρας τοῦ ἐλλήν. ποκτίτισμοῦ, πολυγραφώτατος καὶ δοκιμώτατος συγγραφεύς, ἀνεξαντλητος φορεὺς τοῦ ἐλληνικοῦ πνεύματος, ὁ ἀπιθεωθεὶς ὑπὸ τοῦ Πανελλήνιου ζῶν καὶ μετὰ θάνατον καταλιπὼν ἀγίωρ καὶ ἀξιοσέβαστον μνήμην, ὁ λατρευόμενος ὑπὸ τῶν μαθητῶν, σήμερον καθιβρέζεται ὑπὸ τῶν μαλλιαρῶν καὶ δημοτικιστῶν τόσον βλαστίσως καὶ κατιπω-

λειμεῖται⁽¹⁾, τόσον συστηματικῆς, ὅτε νὰ καταντῇ τὸ δνομα τοῦ γερουσιῶν διδασκάλου ἀντικείμενον χλεύης καὶ γέλωτος, εἰς τοιοῦτον βαθμόν. ὅπετε νὰ μὴ τολμοῦν καὶ αὐτοὶ οἱ θαυμασταὶ τοῦ νὰ τὸν ὑπερασπίσουν φεῦ! τῆς ἀγχιστρόφου τῶν πνευμάτων μεταβολῆς! Τὸ τοιοῦτον παρετήρουν πολλάκις προκειμένης συζητήσεως εἰς τὴν φιλοσοφικὴν σχολὴν κατὰ τὰς τρικυμιώδεις ἐκείνας συνεδριάσεις περὶ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος. Αὐτὸ παρατηρεῖ πᾶς τις καὶ ἐν ταῖς ὄμιλίαις τῶν καθηγητῶν, αἴτινες περιελήφθησαν εἰς τὴν «ἀντιδικίαν τῶν τόνων», ἐνīται μόνος σκεδὸν ὁ καὶ οἰκάγαθος καὶ τῶν μᾶλλον ἀφωσιωμένων μαθητῶν τοιν Κ. Λογοθέτης ἀνέλαβε τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ τοσοῦτον ἀναξιοπαθεύοντος διδασκάλου.

Καὶ εἰς τὸ σῆμεῖον τοῦτο θὰ μοὶ ἐπιτραπῇ νὰ κάμω μικρὰν παρένθεσιν διὰ τὸ ταπεινόν μου πρόσωπον. «Οταν ἀποφάσει τῆς Φιλοσ. σχολῆς ὑπερχρεόθηκεν πάντες οἱ καθηγηταὶ νὰ γράψωμεν πρὸς ἀπαρτισμὸν τῆς «ἀντιδικίας τῶν τόνων», ἐτέθησαν εἰς κίνησιν τὰ πάντα καὶ οἱ πάντες νὰ μὴ συμμετάσχω ἐγώ, δηλ. νὰ ἔξαιρεσθῇ ἐγεῖνος, δοτις ἵγιωνίσθῃ πάντοτε καὶ ὡς ἀρχηγὸς τῶν φοιτητῶν καὶ ὡς ἀρχοῦστος στρατιώτης εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν καὶ ἔκτυσιάσθῃ καὶ ἐίναι ὁ στόχος τῶν μαλλιαροκομμουνιστῶν μέχρι σήμερον ἔνεκαι τῆς γλωσσικῆς ἰδεολογίας του καὶ πάντοτε ὄσακις ἡ κυβέρνησις ηὔνοει αὐτοὺς ἐγράφετο εἰς τὸν «μαύρον πίνακα» καὶ ἐκ τῶν 37 ἐτῶν τῆς καθηγεσίας κατὰ θμίση ὑπῆρχεν ἐκτὸς ὑπηρεσίας. (Αὐτοὶ ἂρα ἔχουν τὸ «κακοποίουν πνεῦμα» καὶ οὐχὶ ἡμεῖς). Τί ἐμηχανεύιησαν λοιπὸν διὰ νὰ μὲ ἀποκλείσουσιν; Ἀκούσατε καὶ κρίνατε, ἐάν είναι ἄξιοι οὗτοι ὡς πνευματικοὶ διδάσκαλοι νὰ παιδαγωγήσωσι τοὺς φοιτητάς. Πείθουσι τὴν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ¹ Ἐξαρχοπούλου φυντακτικὴν ἐπιτροπῆν, διτέλειν δὲν γράψω ἐγὼ οὐκέτι γράψουν αὐτοὶ κατὰ τοῦ Καρκιδῆ. ταῦτα προτείνουσιν ὅτε Βλάχος καὶ ὁ Ζακυθηνός, οἵτινες εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς φιλόσ. Σχολῆς κατατείκαζον τὸν Κακριδῆν (βλ. Λίκη τῶν τόνων σ. 31,32) ἕπειχοντο δὲ νὰ παρασύρουν

1. •Οι ἄνθρωποι, ποὺ εύρισκουν εὐχαρίστησιν εἰς τὸ νὰ ὑποβιβάζουν τοὺς προγενεστέρους, δεικθύουν πόσον φλιγήν ἐμπιστοσύνην ἔχουν εἰς τὴν ιδικήν των ἀξίαν, φστε νὰ χρειάζεται τὴν ἀρνητικήν ταύτην ἐνίσχυσιν, πόσον δλίγην Ιστορικήν ἀντέλληψιν ῥχουν διὰ νὰ κρίνουν καὶ ἐκτιμούν τὰ πράγματα πύμφων μὲ τὰς συνθήκας ἐντὸς τῶν ἴτισθων παρήχθησαν. Συκουτρῆς, Ἡμεῖς καὶ οἱ ἀρχαῖοι, σ. 268.

καὶ τὸν ἀρχηγόν των Κουγέαν (εἶναι ή θεοστήγης τριάς ή δποία λινοσποδῆς μὲ κατεπολέμησε καὶ ἐπέτυχε νὺ μὲ ἀκρωτηριάσιη γεῖς τὸ ἐν ἔκτον τὴν σύνταξέν μου). Ὁ καταχθόνιος οὗτος ἀνίρ εἰς τὺς σινεφριάσεις τῆς σχοῖλης εἶχεν ἀποδοκιμάσει τὸ δριθογραφικὸν σύστημα τοῦ προστατευομένου του (βλ. σ. 26, 33, ἀλλ' εἰς τὴν φίκην εἶπεν, διότι η κατάργησις τῶν τόνων δὲν εἶναι αντεθνική) καὶ βεβαίως κατ' εἰσήγησίν του ἐγένετο τὸ διάβημα. Μὲ ἐκάρεσεν ή ἐπιτροπὴν φόρον φέγονον γράψει (τὸ γραπτὸν ἐκεῖνο ἐν καιρῷ τῷ δὲοντι θὺ τὸ δημοσιεύσω, διότι τώρα ἐνταῦθα προσπαθῶ νὺ συμπληρώσω τὰ γραφέντα ὑπὸ τῶν συναδέλφων μυν) καὶ μὲ παρακαλεῖ ν' ἀποσυρθῶ | α' διότι θὰ ἐξηγριοῦντο περισσότερον ἀπὸ τὰ γραφόμενά μου οἱ ἀντίπαιλοι καὶ β' διότι ησαν πρόδυτοι νὰ συνεργασθῶσι εἰς τὸν κατὰ Κακοιδῆ τόμον. Ἀπήντησα διὰ τοῦ α' «οὐ φροντὶς μποκλειδῆ» | διὰ τὸ β' μόνον ὑπεγράφησα (Ηρός ἀποστόλωπιν τὸν φρονούντων, μόνι τοὺς ἐξηπάτησαν καὶ δὲν ἐγραψαν!).

Φωνὴ ἐκ τοῦ τάφου τοῦ ἀναξιοπαθοῦντος Μιστριώτου.

— Ἡ δρᾶσις του καὶ τὸ φιλολογ. τρόπαιον. — Ὁ νάνος διάδοχός του. — Ὅμνος τῶν ἑλλην. γραμμάτων Ρώσου καθηγητοῦ. — Ὁ Συκουτρῆς.

Καὶ οὗτοι οἱ ἐχθροὶ τῆς γλώσσης καὶ τῆς προκοπῆς τοῦ θύνους κατορθώνουν ν' ἀπογυμνώνουν τὴν παράταξιν τῶν ἐθνικοφρόνιων, ἀφαροῦντες ἔνα-ἕνα τοὺς στύλους τῆς Ιθεολογίας μας καὶ παραπέμποντες αὐτοὺς εἰς τὸ ἀνάθεμα! (διότι διαρκῶς βάλλουσι κατὰ τὸν Μιστριώτου τὸν λίθον τοῦ ἀνατέματος φόροις κιεκιποιοῦ πνεύμιατος!) | Άλλ' ἀκούω τὴν φωνὴν τοῦ μακαρίτου ἐκ τοῦ τάφου διαμαρτυρομένου: «Ἔγηθὼς θεῖ τῷ μετόματι καὶ μετὸς χρηστῶν ἐλπιδῶν ἥρξάμην τῆς διδασκαλίας τῶν φοιτητῶν, φωνάζει | οὐ πρὸ τεσσάρων δεκαετηρίδων φοιτηταῖ | ἐκ τῆς μοδφιόπεως αὐτῶν ἐπίστευον, ὅτι αἱ στῆλαι τοῦ Ἡρακλέους τῆς φιλολογίας εἶναι η γραμματικὴ τοῦ φιλοπάτριδος | Ἐνναδίου καὶ τὸ συντακτικὸν τοῦ ἀειμνῆστον Λασπίου. | Ηγνόον δ' ὅμως, ὅτι παρὰ τὰς εἰρημένας στῆλας ὑπάρχουσι τὰ ἀνάκτορα τοῦ Λιός, τὰ μῆλα τῶν Ἐσπερίδων, τὸ νέκταρ καὶ η ἀμρόσια καὶ οἱ ἐρικήμην | Όκτανός, ύστις τρέφει παχύτερους τῆς πεπογείου θαλάσσης | ιχθύες. Ναι, πέρα τῆς γραμματικῆς καὶ τοῦ συντακτικοῦ, ἐπερ εἶναι τὰ πολυτιμότατα τοῦ φιλολογίγυν όργανα, ὑπάρχουσι τὰ βασιλεια τῶν Ιδεῶν, αἰτινες δμολογουμένως εἶναι φ

κατ' ἔξοχὴν τοῦ φιλολόγου πνοπός. Ἡ Ἑλλὰς εἶναι ή μή-
 τηρ τῶν ἰδεῶν καὶ αἱ ἴδεαι εἶναι σεμναὶ καὶ χαροπαῖς ἐλληνίδες.
 Ἡτο λοιπὸν δεινόν, εἰ οἱ Ἑλλῆνες δὲν ἡδύναντο ν' ἀρα-
 γωρόσωσι τὰς ἑαυτῶν ἀδελφάς, ἀλλ' ἔγκλειόμενοι ἐν ταῖς
 σχολαστικοῖς τύποις ἐγίνοντο ἀνεπαρκεῖς, δύνασις αἰωρηθῶ-
 σιν εἰς τὰς ὑψηλὰς τῶν ἰδεῶν σφαλέας». (Γεσσαρακ. σ. 28
 — 29). Αὐτός, ἀδελφοὶ χριστιανοί, εἶναι ὁ σχολαστικὸς Μιστριώ-
 της, ὁ δοῦλος τῆς γραμματικῆς καὶ ἀγευστος τοῦ ἐλληνικοῦ
 πνεύματος, δπερ ἀνεκάλυψεν ὁ Κακριδῆς! Ἀλλ' ἄκουσον παρα-
 κατιών τί φθέγγεται ὁ παρ' ἡμῖν ζῶν νεκρός. «Οὗτος ἐν τῇ δι-
 δασκαλίᾳ τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων ἐπῆλθε τελείᾳ ἀναμόρφω-
 σις· διότι πρότερον ἐν πᾶσι τοῖς συγγραφεῦσιν ἡ ἐρμηνεία
 ἦτο ἡ αὐτή, δηλαδὴ μόνον ἔνδρα γραμματική. Δὲν ἡδύναντο
 ν' ἀναλύσωσιν αἰσθητικῶς τὴν Ἀντιγόνην τοῦ Σοφο-
 κλέους, οὕτε φιλοσοφικῶς τὸν Φαίδωνα τοῦ Πλάτωνος...»
 (σ. 30). Καὶ πρὸς αἰσθητικωτέραν ἔννοιαν καὶ συμπλήρωμα τῆς
 ἀπὸ καθέδρας ἐρμηνείας εἰσήγαγε τὴν ἀπὸ θεάτρου διδασκα-
 λιαν τῶν δεκατων δραμάτων ἐν τῇ πρωτοτύπῳ γλώσσῃ μετὰ
 μέτρων ἢν τοῖς χορικοῖς φελοποιηθεῖσι ὑπὸ τοῦ ἡδυμόλπου καὶ
 μουσοτραφοῦς Ἰωάννου Σακελλαρίδου. «Ἡ ἐρμηνεία, σήνεζίζει, |
 καὶ ἡ κριτικὴ ἔχουσι λόγον πρὸς τὴν αἰσθητικὴν τῶν συγγρα-
 φέων ἀνάλυσιν, οὐν... οἱ κτίσται πρὸς τοὺς ἀρχιτέκτονας» (σ.
 34). Θαυμάσιον τὸ παράδειγμα! Τί ἀπαντῶσιν οἱ πνευματιοφύ-
 ροι ὅπαδοι τοῦ Κακριδῆ; ἡτο χαμαδιδάσκαλος ὁ Μιστριώτης
 καὶ ἄξιος χλεύης; Ἡτο κοινὸς τύπος διδασκάλου ἀκολουθῶν
 τοῖς τετριμμένοις; «Ὕπηρες ὁ πάτρων αὐτῶν ἀντέγραψε τὸ
 πρωτότυπον τοῦτο ἐν τῷ Ἀθήνησι Πανεπιστημίῳ κίρκυμα καὶ
 ἵναι νοφριστής καὶ οὐδὲν πλέον «ἄλλοτροισι πίψις, κεκασμέ-|
 νος»; Λέν ἔχει οὗτος τὸ πρᾶγμα: «Ο τυχάρταστος οὗτος ἀνὴρ
 προδίδει σχνον, «ἢ δὲ φιλολογία, κατὰ Μιστριώτιν, δὲν εἶναι
 ὄχιηρ ἐπιστήμη, ἀλλὰ ξωποιός, τὰ δὲ ἐλληνικὰ γράμματα
 ἔχουσι καὶ ἐθνοποιὸν δύναμιν» (σ. 36). Καὶ ὁ ἀλίστου μνήμης
 διδάσκαλος πλὴν τῆς διτόμου ὥγκωδεστάτης Γραμματολογίας
 ἔξεδοτο καὶ ἐσχολιασμένους συγγραφεῖς περὶ τοὺς 50 τόμους, ὃν
 ἔχει άναγνώσεως εἶναι οἱ πρόλογοι. Τούτων ἐκυκλοφόρησαν
 περὶ τὰς ἕκατὸν χιλιάδας ἀντίτυπα (σ. 33). Σχολαστικοὶ γραμμα-
 τικοὶ μόνον εἶναι οἱ διδάσκαλοι οὗτοι, οἵτινες ἡλεκτρίζοντες καὶ
 αυναρπάζοντες καθίστων αἰθεροβάμπονας τοὺς φοιτηταίς, οἵτινες
 ἀναζωπυροῦντες τὰ ἐθνικὰ αὐτῶν ἰδεώδη παρόρμουν εἰς πυγκού-
 τησιν φοιτητικῶν φαλάγγων, **φατεψηλέ** ἐξφοιτητῶν ἀκάθεκτοι εἰς τ-
 τοὺς νικηφόρους πολέμους πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῶν ὑποδουλῶν

Ἐλίνων; Καὶ τοιοῦτος πρὸ παντὸς ἵτο ὁ μέγας πατριώτης καὶ μεγάλοϊδεάτης Μιστριότης, ὃν πρεπόντως ἔξυμνεῖ διά τε τὴν σοφίαν, τὴν φιλοπατρίαν, τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ τὴν καλλιέπειαν ὥς τε Λογοθέτης⁽¹⁾. Ἀλλ᾽ ὁ διάδοχος αὐτοῦ Κακριδῆς ὑπὸ τὸ πρᾶσμα τοῦ δῆθεν «Ἑλληνικοῦ πνεύματος» διὰ τῆς γλωσσικῆς ἴνσης ἐκπλέρει τοσοῦτης ἀσυναισθήτως τὴν κοινωνικὴν ἀναρχίαν ἥτοι τὸν κομμουνισμὸν συγκεκαλυμμένως (καὶ φανερῶς κατὰ Χατζῆν/Αίκη σ. 12) ἀπὸ τῆς ἔδρας. Λύτη εἶναι ἡ πικρὰ ἀλήθεια, θεοὶ ἴστορες! Λύτος ἔστειλε τοὺς φοιτητὰς καὶ διδασκαλούς εἰς τὸ βουνά, αὐτὸς ὥπλισε τὰς χεῖρας τῶν δημίων μας. Εἶναι δὲ ὅμηρος, ὅστις οὐδεμίαν ἐθνικὴν δρᾶσιν ἔχει, νὰ ἐπιδεῖξῃ κανέναν τὸν βίον του, κατὰ δὲ τὰ τελευταῖα δραματικὰ γεγονότα κανέναν, ἢ μικροὶ καὶ μεγάλοι ἐκινήθησαν πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἐθνισμοῦ, ἀντὸς διέμεινεν ἀπαύθης θεατήσει φτρίβιων τὰς χεῖρας του² πρὸ τῆς καταστρεπτικῆς πυρκαϊᾶς, ἵν διὰ τῆς ἀναρχικῆς διδασκαλίας του ὑπεδαύλιζεν· διότι, ὡς ἐλέχθη, ἡ κοινωνικὴ ἀναρχία κατάγεται ἀπὸ τῆς γλωσσοῦ. Ἡ παροιμιόδης τῶν Γεργίσιαν³ πειθαρχία δοφεῖλεται εἰς τὴν πειθαρχίαν νῦν κανόνων τῆς γραμματικῆς. Εἶναι ἡ κλείς τοῦ πνεύματος τῶν συγγραφέων. Καὶ ἐπειδὴ περὶ πειθαρχίας Γερμανῶν ὁ λόγος ὑπενθυμίζομεν καὶ ὁ Συκούτρης ὑπῆρξεν ἐν Βερολίνῳ συσπουδαστὴς καὶ ὥμορτοπος τοῦ Κακριδῆ, ἀλλ᾽ ἐκεῖνος μὲν ἐμμιήθη τοὺς ἐν Ἀθήναις φοιτῶντας μεγάλους Καππαδόκας πατέρας, οἵτος δὲ τὸν ἀποστάτην Ἰουλίανον. Οἱ εἰρυμαΐθης καὶ τοῦ Ἑλλην. πνεύματος μεμεστωμένος συνέκδημός του ἀντιληφθεὶς τὴν ἐπικίνδυνον αὐτοῦ στραφήν προέβη εἰς τὴν μετάφρασιν συγγραφῆς Ρώσου ἐν

1. «Ἀντιδικία σ. 315—316. Δέν δύναμιν νὰ μιημονεύσω ἐντιῦθα καὶ τὸν ἀλησμονητὸν διδάσκαλον Κ. Ζησίου. Οὗτος ἦν ὥφαιρ μονογχιφές· «Διδάσκαλοι τοῦ Γένους», Ἀθῆναι 1916, τάδε γράψει περὶ τοῦ ἔργου του: «Ἐν τῇ διδασκαλίᾳ δὲ παιδεύων τὴν νεύτητα δὲν πρέπει εἰς τὰ νοητικά τῆς ψυχῆς μόνον συναισθήματα ν' ἀφορῇ.. πληθὺν τὸ ταμεῖον των γνώσεων... μόνον ἐκ παντοίας ἐπιστήμης. Εἶναι καὶ αὖτα συναισθήματα, ἥτινα φιλοστόχγως περιέπων πρέπει ν' ἀναπτύσσῃ εἰς ἀγλαώκαρπον ἄμπελον... τὰ ἥθικὰ καλούμενα, ἡ εὔσεβεια τρόπος τὸ θεον, πρὸς τὸ γῆρας, πρὸς τοὺς γονεῖς. ἡ τιμὴ πρὸς τοὺς ὑπέρχον, ὁ θαυμασμὸς πρὸς τὸ γενναῖον καὶ ἱψηλόν, ἡ ἀφοσίωσις ὅλως πρὸς τὴν πατρίδα, ἡ δικαιαία τιμοφύια τῷ κακοῦ, ἡ δικαιοσύνη, παντὶ ὅτι καλοθυμεν ἀφετήν» (σ. 76).

Βορσοβία καθηγητοῦ, τοῦ πνευματώδους καὶ θιασώτου τῶν αποικῶν τῆς κλασσικῆς φιλολογίας, Ήαδδαίου Zielinski, εἰς Ἡμές καὶ οἱ ἀρχαῖοι. (Λιθήναι 1928). Ὅτο παράλειψις, διότι τὸ βαρύσιον τοῦτο ad hoc ἐκδιδότεν, δὲν ἔλαβον ὑπ' ὄψιν οἵ ἐκδόται τῆς «Ἀντιδικίας τῶν τόνων». Ἐνταῦθα ἔξαντλῶνται δλα τὰ ἐπιχειρήματα ὑπὲρ τῆς θεραπείας τῶν κλασσικῶν σπουδῶν καὶ τῆς προσηλώσεως εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς Γραμματικῆς, ὃν ἀγίαν καρπὸς ἡ κατανόησις τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ τὰ ἐπιζηλα ἀγαθὰ τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ.

(1) Ήαδδαίος τῷ 1903 διατελῶν καθηγητής ἐν Πετρουπόλει ἐποιήσατο σειρὰν διαλέξεων εἰς τοὺς ἀποφοίτους τῶν Γυμνασίων καὶ πρακτικῶν Λυκείων τῆς Πετρουπόλεως τοῦ ἔτους ἑκείνου. Ὅτο τόσον σπουδαῖον τὸ θέμα, εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν διεφαίνετο ἡ πρώτη κρίσις εἰς τὴν ἀρχαιομάθειαν, καὶ τόσον ἐπιτυχῶς ἐπρογματεύθη, ὥστε ἐκ τῆς β' ἐκδόσεως τῷ 1905 μετεφράσθη καὶ εἰς τὴν Γερμανικήν. (ὕθεν μετέφρασε καὶ ὁ "Ελλην"). Ἐπιτηδεῖς δὲ ἐξέλεξε τὸν Κρῖσον, ἵν' ἀποδεῖξῃ ὅτι τὸ μεγαλεῖον τῆς ρωσ. αὐτοκρατορίας ὠφελετο εἰς τὸν Ἑλλην. πολιτισμόν.

·Παρ' ἡμῖν ἐν Ρωσίᾳ ἤτοι κτύπημα ποὺ ὑπέστη ἡ κλασσικὴ σπουδὴ μετὰ τὴν μεταρρύθμισιν τῶν Γυμνασίων τὸ 1890 ἔσχεν ὃς ἀποτέλεσμα γενικὴν κατάπτωσιν τοῦ ἐπιπέδου τῆς μορφώσεως τῶν ἀποφοίτων τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως πιστοποιούμένων καὶ διὰ τῆς μαρτυρίας αὐτῶν τῶν πολεμίων τῆς κλασσικῆς μορφώσεως· καὶ ἀμέσως κατωτέρῳ ἐπιφέρει τὰ ἔξης: «Ἐν ἀρχαιότητες ματοτελεῖ τὴν κανονικὴν τροφὴν τῆς νεωτέρας γενεᾶς... Ἡ Ρωσία, ἡ ὁποία δὲν είχεν ἀνέκαθεν κλασσικὰ σχολεῖα, τότε μόνον ἤρχισε νὰ γίνεται πολιτισμένη χώρα, δταν ἰδρυσε τοιαντα ἱκανιδευτήρια» (σ. 12—14).

·Αλί· ὁ μεταφράστης διὺ τῶν «Ἐπιλεγομένων» ἐξίνεγκε καὶ σπουδαῖας ἴδιας γνώμας καυτηριάζων τοὺς παρ' ἡμῖν νεωτεριστὰς καὶ περιφρονιτὰς τῆς ἀρχαίας διδασκαλίας. Εἶναι οἱ διδάσκαλοί μας φυγόπονοι καὶ περὶ τὰ γραμματικὰ ἀκιτιάρτιποι. «Ἀπὸ τὴν αὐτοτρόπων ἐκείνην σχολὴν τοῦ Κοραή καὶ τοῦ Κόντου καὶ τοῦ Ἀσωπίου πρέπει νὰ περάσῃ οἰοσδήποτε θέλει εἰς προσωπικόν νὰ ἔλθῃ σχέσιν πρὸς τὸν ἀρχαῖον τὸ πνεῦμα, δστις θέλη νὰ γῇνη ἀληθινὸς φιλόλογος. Ἄνευ τοῦ πνεύματος τὸ γράμμα είναι νεκρόν. Ἄνευ τοῦ πνεύματος τὸ γράμμα . . . είναι νεκρόν, τὸ πνεῦμα χωρὶς τοῦ γράμματος ἔξαντλωμόται εἰς ξυλόπνευμα. . . Ινστιχτός ἡ ἐργασία αὐτὴ ἀρχίζει παρ' ἡμῖν εἰς τοὺς δῆθεν «φωτισμένους» κύ-

χλους... νὴ θεωρῆται περιττή καὶ βλαβερὸν διὰ τὴν ἐπιστημον. ἐργασίαιν. Γεναντίον αὐτῆς τῆς κυβδηλείσεως τοῦ ἀρχαίου πνεύματος πρέπει μὲν ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων μας νὰ διαπιρτυρηθῶμεν... εύρισκουν δυστυχῶς σύμμαχον τὸ πατρῷαράδιτον τνεῦμα τῆς ἐπιπολαιότητος καὶ τοῦ δημοσιογραφισμοῦ... Τοῦ εἴτενος μας ὑφείλει πρὸ παντὸς νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ πειθαρχῇ ἔαυτῷ πρὸς δρισμένον σκοπόν... κάθε βῆμα ποὺ στοιχίζει ἐργασίαιν καὶ δχι λόγια ἔχει τὴν ἀξίαν του. Ἡ γνῶσις τοῦ ἀρχαίου πνεύματος είναι τὸ τέλος; ὅστις θέλει νὰ τὴν ἐπιτύχῃ πρέπει νὰ μάθῃ πρῶτα τὰ γράμματα» σ. 265.

Πῶς διετηρηθῆ μετὰ τὴν δλωσιν τὸ ἐλληνοχριαστιανικὸν πνεῦμα καὶ δ πολιτισμὸς—Αἱ ἔγκυκλοπαιδεῖαι καὶ χρηστομάθειαι—Ἄναγκαιότης τῆς Γραμματικῆς κατὰ Ἰωσηπὸν Μοισιόδακα καὶ τὸν Ρώσον Θ. Zieliński—Τὸ ἐλλην. πνεῦμα καὶ δ "Ομηρος ἐν τῇ Μ. τοῦ Μ. τοῦ Γένους σχολῆ" ἢ Ἄβελτηρία ἐν τῇ δίκῃ τῶν καθηγητῶν καὶ ἄλλων συνγρων—Κακριδῆς δ ἀμοιρος ἐλληνικοῦ πνεύματος—Ο ἀλλοπρόσαλλος καθ. Λούθαρις.

Ἐδῶ ἔχει τὴν θέσιν πρὸς ἀποστόμωσιν τῶν νεωτεριστῶν ἡ ἀποφαντικὴ κρίσις τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ τῆς γλωτσολογίας ἐν Βερολίνῳ H. Steithal, ἣν ἔξινεγκεν ἐν τῇ «Geschichte der Sprachwissenschaft bei den Griechen und Römern» σ. 21. «ἐφ' ὅσον γηγενής τις λαὸς ζῇ μετὰ τοῦ ἀρχαίου αὐτοῦ ὀνόματος καὶ τῆς ἀρχαίας, ὠσσῆς. γράφει, εἴτε εἰς τὰ ἀρχαῖα ἐδάφη, εἴτε εἰς ὡργανωμένας ἀποικίας, δὲν είναι ποπῶς νεκρός, καὶ ἐὰν ἀκόμη ἔχῃ ἀναμιχθῆ μετὰ τῶν πλέον ἀτεργογενῶν στοιχείων. Οὗτο μέχρι σήμερον ζῶσιν "Ελληνες καὶ Ἑλληνικὸν πνεῦμα (griechischer Geist). ἐπίσης αἱ σύγχρονοι διάλεκτοι τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ διασώζουσι λέξεις ἀναγομένας εἰς τὴν παναργαίαν ἐποχὴν (Wörter von hoher altert. ἕντολῃ ἵκειται). Καὶ ὅμιος αὐτὴν τὴν ἀξιωματικὴν ἀπόδειξιν τῆς τιντότητος τῶν νέων Ἐλλήνων μετὰ τῶν ἀρχαίων πρωτοπαθητῶν πάσῃ μηδανῷ νὰ ἐξόλειψωσι ἐκ τὴν νέας κοινῆς γλώσσης οἱ μεταφρασταὶ προσλαμβάνοντες θαρβάρους λέξεις».

Πρὸς διάσωσιν τοῦ ἐλληνικοῦ πνεύματος τῆς ἐλληνιζούσης γλώσσης εἰς τοὺς χρόνους τῆς βαρβαρότητος εἶδε τὸ φῶς πρότη τετράτομος «Ἐγκυλοπαιδεῖα φιλολογικὴ». ιιι Δε-

δόθη ύπο τοῦ Ἀθηναίου ιερέως καὶ γυμνασιάρχου τοῦ Φλαγ-
γινανοῦ Ἑλληνομουσείου Ἰω. Πατούσα τῷ 1710 ἐν Κενετίᾳ.
Μετὰ τοῦ πρώτου ἔτη ἀνεψάνη καὶ θόκε πολλὰς ἐκδόσεις ἡ
λρησιμοτάτη· Ἐγκυλοπαιδεία Ἑλληνικῶν μαθημάτων ἐκ
τῶν ἀριστών Ἑλλήνων συγγραφέων καὶ ποιητῶν συντεθεῖσα
παρὰ Στεφ. Κομμητᾶ τοῦ ἐκ Φθίης. Ἐν Βιέννῃ 1812–1814,
τόμ. 12, ὡς ἔξῆς εἰς ἀρχαῖουσαν, ἡς μετὰ Νεοφύτου Λούκα
ὑπέρομαχος ἦν, γράφει: «φιλοσοφήσωμεν δι' αὐτῆς καὶ μὴ
μόνοι φιλοσοφίας ἀμοιδοι ὅμεν, χρήματος δυτῶς θειοτά-
του καὶ μαθημάτος ἀνθρώπῳ μάλιστα πρέποντος... τὸ
γὰρ πάντα τὸν χρόνον κατατρίβειν εἰς μιᾶς γλώσσης καὶ
ταύτης τεθνηκυίας μέθησιν ματαιοπονίᾳ ἀντικρυς μηδε-
μιαν δημοσιευτικούν φέρον. . ἀλλὰ τοσοῦτον αὐτὴν διδαχθῆναι, ὅσῳ
ἀπόχροη, τά τε πλεῖστα πάντες ἐννοεῖν ἀναγινώσκοντος καὶ τὴν
ἡμετέρων ταύτην, τὴν χριστιανὸν φημί, εἴ γινώσκειν, είτα ἐπὶ
τὴν τῆς φιλοσοφίας διδασκαλίαν μεταβῆναι» (εἰς τὸν Παρ-
ανετικὸν τοῦ Μ. Βασιλείου): Τὰς Ἐγκυλοπαιδείας ἔπειτα διε-
δέξαντο αἱ «Χρηστομάθειαι τοῦ Φαρμακίδου τοῦ Βυζαντίου,
—Ραγκαβῆ κτλ. Ἡδη οἱ Ἑλληνες, οἵτινες ἀπὸ τῆς «Γραι-
ματικῆς Χρηστομαθείας» τοῦ Πρόκλου (Ε' αἰών) καθιέρωσαν
τὸν λαμπρὸν δρόνταντικατέστησαν αὐτὸν διὰ τοῦ «φναγνωστι-
κοῦ» διπερ εἶναι ἀνευ σηματίας καὶ συνεχίζουν αὐτὸν οἱ Γερμα-
νοὶ καὶ οἱ ἄλλοι Εὐρωπαῖοι.

Ἀναλυτικότερον ἔγραψε κατὰ τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους
ὁ Μακράκης εἰς τὴν πραγματείαν «Γλῶσσακαὶ λόγος» σ. 9. | Ἡ
Ἑλληνικὴ γραμματικὴ ἔξετάζει τοὺς νόμους καὶ κανόνας, καθ'
οὓς ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα γίνεται λόγυς, ἡ δὲ Ἑλλην. φιλολογία
ἔξετάζει τὸν φοῖν (δηλ. τὸ πνεῦμα) τοῦ Ἑλληνος λόγουν τουτὴ
ἥπτι ἀναπλύει τὰ συγγράμματα... καὶ εὑρίσκει τὸν ἐν αὐτοῖς
κείμενον νοῦν.. οσα ἔκαστος ποιητὴς ἢ συγγραφεὺς ἐννόησεν ἐπὶ
τοῦ θέματος περὶ οὐ πραγματεύεται, οἵτοι ἡ ἔρευνα αὗτη είναι
οἱ σκοπὸς τῆς ἐπιστήμης, ἐν ᾧ ἡ γραμματικὴ εἶναι τὸ μέσον».
Ἀναγνοῦς τὴν λιμπρᾶν ἐναίσιμον διατριβὴ τοῦ καθ. Νικ. Βο-
σταντζῆ (γρ. Μποσταντζῆ, οὕτως γράφουσι: Βέλος ἀντὶ Μπέ-
λος καὶ Βότσαρης ἀντὶ Μπότσαρης)! «Μηδὲν ἄγαν» ἔλεγον οἱ
οἱ ἀρχαῖοι) «Δι παιδαγωγικαὶ ιδέαι τοῦ Ἰωσήπου τοῦ Μοι-
σιόδακος», (Αθῆναι 1941) ἐθιαίρημασι τὸν θράκη τοῦτον ἐν
τῇ Βλαχίᾳ πρὸ 200 σχεδὸν ἑτῶν διδάσκαλον | Ἐπιμένει βε-
βαίως εἰς τὴν ἐκφάντησιν τῆς Ἰραμματικῆς, διοτι «εἶναι μά-
ταιος κόπος, γράφε, νὰ ἐπιχειρῇ ὁ μαθητὴς νὰ ἐρμηνεύσῃ ἀρ-
χαῖα κείμενα, πολὺ ἢ γίνη κίριος τοῦ ὅμπλου τυπικοῦ τῆς γραμ-

ματικῆς καὶ τινων κεφαλαιωδῶν κανόνων τῆς θιωτάξεως. ὁ διδύμοις ό ωθην τὸν μαθητὴν εἰς τοῦτο ἐλθυγχεται κενὸς πάσης παιδαγωγικῆς μορφώσεως... Τὸ γράμματικὸν ταμεῖον, οὐπερ ἐκτῆσιτο ἡδη υ μαθητής, θὰ ἐπιτρέψῃ αὐτῷ νὰ ἐπιτελεσθῇ ἀποτελεσματικῶς «τὴν φευτέραν πάλινδρομίαν», ώς ὄνομά την τὴν ἐφιηνείαι τῶν συγγραφέων (σ. 128). Τούτων τὰ κείμενα, ἐπιφέρει, καὶ τὰ νοιῆματα «ἐγγχέουσι τοῖς μαθηταῖς ἥδοντιν, τιθέμει το δόποιν διεγέρει τὴν περιέργιαν αὐτῶν καὶ προδημοτικού μᾶλλον καὶ μᾶλλον πρὸς τὰ ἐπόμεφα» (σ. 129)). ἀλλά τοι μη νομίσῃ τις, ὅτι τὸ πᾶν ἡτο ἡ ξηρὰ γραμματική, ώς συκούαντει ὁ Κακοριδῆς, πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Μεταφράζων, λέγει, (σ. 133) ὁ διδάσκαλος δημηγορίαν τοῦ Λημοσφένους πρέπει νὰ ωθησῃ τὸν παῖδα, δπως παρὰ τὴν μετάφρασιν φσχολήθη καὶ περὶ ξητήματα οἵα τὰ ἐπόμενα: «Ποὺ ἡτον ἡ Ὀλυνθος, ἡ Ἀιρίφιολις κειμένη, ποία πράγματα ἱκολούθησαν παρὰ τὴν ἡλικίαν τοῦ Λημοσθένους, ποῖον ὕφος πολιτείας ἐκράτησεν ὁ Φίλιππος πρὸς τὸν Ἑλληνας, ποία ἡτον ἡ κατάστασις τῆς Ἑλλάδος παρὰ τὸν καιρὸν τοῦ Φιλίππου, πῶς οἱ Ἀιθηναῖοι ἐποιιτεύθησαν τούσον ἔξωτερικῶν δσον ἐσωτερικῶν; Ταῦτα γράφει ὁ Ἰώσηπος ἐν «Ιαιδαγωγίκῃ» ἵν ἐξέδωκεν ἐν Βενετίᾳ τῷ 1779, σ. 133, ἀπερ μᾶς παρουσίασαν ώς ἀνακαλύψεις τῆς γερμανικῆς cultura οἱ Γερμανόπληκτοι νεοέλληνες. Ἐφρόνει ό σοφὸς οὗτος παιδαγωγός, ὅτι ό προφουδάζων τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικήν γλῶσσαν δὲν ηδύνατο ν' ἀνταποκριθῆ «πρὸς τὰς ἀπελρους χρείας, τὰς ὅποιας οἱ εὐγενεῖς ἀπαντῆσι παρὰ τὸ στάδιον τοῦ βίου. *Ἄλινοικαλ, αλ πολετεκαλ, αλ γεωγραφικαλ, αλλαι χρειαλ, αἴτινες συμβάνουσιν αὐτοῖς ποιλάκις ἀναγκαῖαι καὶ αἴτινες ξητοῦσιν ἐκάπη τὴν ἀκπλιγωσιν αὐτῆς, πᾶσαι ἐλέγχουσι τὸ ταμεῖον τῆς γραμματικῆς θεοβιενον καὶ πτωχὸν καὶ πᾶσαι διατρέχουσι τέλος εἰς τὸν πλούτον τῆς φιλοσοφίας*» (σ. Παιδ. 58—59, παρὰ Κυπτ. 106) δηλ. διὰ νὰ ἐκφρασθῶμεν ἐν τῇ σημερινῇ γρασιολογίᾳ αἱ ἀνάγκαι αἵται πληροῦνται διὰ τοῦ ἑλλην. πνεύματος. «Ο ἐκ Μοισίας οὗτος Λάξ μᾶς ἀπενίνυμίζει τὸν Σκύθην φνάζαρσιν ἔκεινον, δοτις τὸ πάλαι περιτριγηθεῖς τὴν Ἑλλάδα εὐαυμασίη ἐπὶ ποφίᾳ. ώς ἀπροκατάληπτος καὶ δεξεῖς ἀντιλιψεως ἀνήρ ἔκρινε μετ' εὐθυνθούλιας τὰ ἑλλην. πράγματα» διὸ καὶ συγκαταλέγεται ἐν τοῖς ἡπτὰ ποφοῖς τρις ἀρχαιότητος. Μετὺ τὸν Ἰώπητον ἄλλος Σκύθης ἔρχεται νὰ διδάχῃ τοὺς Ἑλληνας χρησιμώτατα ἐπὶ τοῦ μετὰ χειρας θέματος πράγματα. Εἰπε τόσα πολλὰ διὰ τὴν ἀρχαιομάθειαν ὁ Πόσιος Φιλώνικης, ὥστε πρωτούληψιν παρουσίασεως γράφει: «Οχι Κίρω, δὲν ἀπο-

λιν, ἔθνος, νὰ δώσῃ τὰς κατευθύνσεις εἰς τὴν ὁρθὴν ἐκπαίδευσιν, πρῶτον πρέπει νὰ γνωρίζῃ τὰ πράγματα κάλλιον παντὸς ἑτέρου καὶ ὡς τοιοῦτος πρέπει νὰ ἐμπνέῃ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ἐμπιστοσύνην, καὶ δεύτερον νὰ παραδέξηται, ὅτι ὅσα καὶ οἵα δικαιώματα ἔχει αὐτὸς ἐν τῇ κοινωνίᾳ τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἔχουν καὶ πάντες οἱ ὄμοιοι του. Θὰ είναι μυρδὰ καὶ ὀλευθρία καὶ δι' αὐτὸν τον ἴδιον ἡ ἀξίωσις νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τοὺς ἄλλους παῦθαι-ρετον τὴν θέλησίν του. Πάντως τοιαύτη ἐπιβολή, τοιαύτη βιαία ἐπιχράτησις ἐπὶ τῶν ὄμοιών είναι πρόσκαιρος, διότι κατὰ φυσικὸν νόμον προκαλεῖ ἵντιδρασιν καὶ πόλεμον καὶ είναι καταδεδικασμένη, ἵνα πέσῃ καὶ γένηται συντρίμματα, θάπτουσα αὐτὸν πρῶτον ὑπὸ τὰ ἔρειπιά της, ὡς ἀκριβῶς συνέβη καὶ μὲ τὸν ἀρχιγιγνόντης ἀτονίας, οὐ μόνον κατέπεσεν ἡ θεωρία του, ἀλλὰ συμπαρέσυρε καὶ αὐτὸν μέχρι Θεσσαλονίκης καὶ μέχρι Θουλίης σχεδόν.

‘Αριστη μέθοδος πρὸς ἐκμάθησιν τῆς ψραμματικῆς —
Τὸ Ἑλληνιστὶ διαλέγεσθαι / τοῦ Γυμνασίου Κυδωνῶν — Ὑπερβολικὴ ἀρχαιομανία — Εὔγενίου Βουλγάρεως ὅμνος τῆς ἐλλ. γλώσσης.

‘Ανομοίογω τὸ μαρτύριον τῶν μαθητῶν εἰς τὸ στάδιον τῆς πρότης περιόδου τῆς Ἑλληνομαθείας, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ χειροκροτήσω τὸν Κακριδῆν, διάτι ἡ πρότασίς του ὄμοιάζει μὲ τὴν ἀκόφασιν ἐκείνου, ὃς τις κινδυνεύσας νὰ πνιγῇ ὥρκισθη, ὅτι δὲν θὰ ἔμβανεν εἰς τὴν θάλασσαν, ἐάν δὲν μιέθη καὶ λόγω τοῦ κολυμβᾶ! Γνωρίζω, διάτι ἡ γραμματικὴ είναι μέσον καὶ οὐχὶ σκοπός, ἀλλοις καταντῷ ὁ τάφος τοῦ πνεύματος εἰς τὴν ἐπιδιωκομένην μόριφωσιν. Οἱ γλωσσομαθεῖς συνήθωσεν δὲν ἀνήκουν εἰς τὴν τάξιν τῶν ἔξειλιγμένων λυγίων (ὅρα τὸν γνωριμώτατον ἀλλοτε δὲν Ἀθήνας καὶ γελοιωδέστατον φίμα Ἰθόν, ὃστις ἐγνήριζεν γλώσσας! ὅρα καὶ τοὺς ὑπηρέτας τῶν ἔνοδοχείων) καὶ σύν τοι-

λοσσῶν καθηγητῶν τῆς φιλολογίας / τοῦ Ἐιρηνικοῦ καὶ Ἀντ. Χατζῆ, δι’ ὧν ἐκφορα ἐγένοντο τὰ τῆς ἀμιαθίας του καὶ ἀτεδείχθη ὑπέρφοι γιανότερος; αὐτοῦ, οὐ πειρουύμενος υπὸ τοῦ Κουγία καὶ τῶν υπαδῶν του, ὡς ὁ κατ’ ἔξοχην Ἑλληνιστής του Πανεπιστημίου! Ἰσως νῦν πρέπει 20τάξιν νὴ ῥοίσουσσεν

γοι διεκήρυξαν τὴν ἀλήθειαν ταύτην, ἀλλὰ δὲν μᾶς ὑπέδειξαν πως θὰ ἐννοήσωμεν τοὺς "Ἐλληνας κλασσικοὺς" ἅνευ τῆς γραμματικῆς. "Εγώ ὑπ' ὅψιν τὸν διαπορεπή ἐλληνιστὴν καὶ γίωποσολόγον Steithal, καθηγητὴν ἐν Βερολίνῳ, ὅστις περὶ τῆς γραμματικῆς γράφει: *„sie ist der Sarg, das Grab des griechischen Geistes. die Ausführung ist sein Werk, aber was ihn hierzutreibt, ist nicht sein Leben, sondern sein Tod...“* ('). Συμφωνοῦμεν, ὅτι ὁ ἐπιμένων εἰς τὴν γραμματικὴν μόνον ἔρμηνείαν, ὅπως ἐπραττον οἱ Ἀλεξανδρινοί, εἶναι ὁ νεκροθίστης τοῦ ἐλλ. πνεύματος. Οἱ διασημότεροι τῶν ἐλληνιπτῶν καὶ ὅλους τοὺς αἰῶνας ἡσαν πάντες ἄνδρες ἔμπλεοι τοῦ ἐλλ.ην. πνεύματος, ἀλλ. αὐτοὶ δὲν περιωρίζοντο εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς γραμματικῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ώμλουν ἐλευθέρως τὴν ἀρχαίαν ἐλληνικήν, ὅπως καὶ τὴν λατινικήν, καὶ ἔγραφον ἀπταιστικές. Αὐτὸ τὸ σύστημα ἐλαττώνει πολὺ τὰς δυσχερείας τῆς γραμματικῆς καὶ μᾶς εἰσάγει πλησιτίους εἰς τὸ πνεῦμα τῶν συγγραφέων καὶ ἐπεχείρησαν κατὰ τὴν προεπαναστατικὴν περίοδον νὰ εἰσαγάγωσιν εἰς τὰ σχολεῖα οἱ διδάσκαλοι τοῦ Γένους, καὶ ἐντεῦθεν δὲ ἡ ἀντίδρασις. Οἱ ἐπισκεπτόμενοι τὰ σχολεῖά μας ἔπεινοι ήπόδουν βλέποντες ήμᾶς καθιστεροῦντας εἰς τοῦτο. 'Ο Ἄμβρόσιος-Φιόμινος-Διδότος ἀκούσας τὴν φήμην τοῦ ἐν Κυδωνίᾳς ἐλλην. Γυμνασίου προσῆλθε καὶ κατετάχθη ἐν τοῖς 450 μαθηταῖς καὶ αὐτός. Βαρέως ἔφερε, διότι ἡ διδασκαλία ἐγίνετο διὰ τῆς νεοελληνικῆς καὶ ἐπεισε τοὺς καθηγητὰς ἐν τέλει νὰ καθιερώσουν τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν, ἢν καὶ ἐξέμαθε καὶ κατετάχθη μίλιστα ὡς διδάσκαλος ἐν τοῖς διδασκάλοις.

«Τὸ ψήφισμα τῶν ἐν Κυδωνίᾳ διδασκάλων» |
περὶ τοῦ ἐλληνιστὶ διαλεγεσθα-.

«... Ἐπειδὴ τὴν πατρῷαν ἀναλιψέσθαι φωνίγν, τὴν δὲ χύην καὶ ἀγοραίαν, ὃς πάντη ἀνοίκειον ἡμῖν τοῖς τῶν Ἑλλήνων ἐκείνων ἀπογόνοις, παντὶ τῷ θυμῷ ἀπώσασθαι ἐφιέμεθα, δεδηχθαὶ πᾶσιν ἡμῖν νόμον εἰσενεγκεῖν, ὥστε' ἡνικὸν ἀν συνῶμεν ἐλληνιστὶ πάντας ἡμᾶς συνδιαλέγεσθαι καταναγκάζειν. Νό-

1. Geschichte der Sprachwissenschaft bei den Griechen und Römern, Berlin 1889 1891, 1 Theil II σ. 21.

μος ἐπιμελεῖσθαι ἔκαστον ἡμῶν Ἑλληνιστὶ πάντας ἡμᾶς συνδια-
ίέγεσθαι· οὐδὲ δὲ ἂν μὴ ἐπέλλη τοῦτο, σελίδα ὑμηρικὴν ἐνώπιον
ἡμῶν ἵσταμενος ἀπαγγέλλειν ἀποτισάτω τίμημα». (1).

Είναι ἡληθές, ὅτι ἡ προσπάθεια εἰχεν ἀρχίσει καὶ πρὸ τῆς
Ἐλεύσεως τοῦ Λιδότου. Τῷ 1811 ὁ Ἀνδρέας Θεοτόκης, ὃν εἴδο-
μεν μεταξὺ τῶν ἀτονιστῶν, μαθητὴς τῆς β' τάξεως ἐν βραβευ-
θέντι «ἀντοσγεδίῳ πονήματι τῆς Ἑλληνικῆς γλώττης πέρι» γρά-
φει ταῦτα: «Ἐστι δὲ τά γε μοι δοκοῦντα ἐν κεφαλαίῳ: «ἀπο-
δοκιμασθῆναι τὴν λεγομένην μιξοβάρβαρον ἢ κατ' ἄλλους

¶. «Οἱ ταῦτα συμψηφισάμενοι» 16 καθηγηταὶ φέρουσιν ἀπαντες
καὶ ὁ γραφεὺς Μεθόδιος ἀρχαὶ ὄνόματα Ἀγγελῆς = Ἀλκιβιάδης, Δι-
δότ = Ἀνάχαιρος, Ἰωαννίκιος = Ἀριστείδης κτλ. Ταῦτα ἐκ τοῦ Didot
Voyage dans la Grèce μεταγράφει ὁ Σάθας ἐν Παραρτ. σ. 295—296.
Τὴν ιδίαν τοῦ Λιδότου ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν καὶ εἰς τὸν πρῶτον τῆς
λατιν. γλώσσης καθηγητὴν τοῦ Ὁθωνείου Πανεπιστημίου Οὐλερίχον.
Οὗτος εἰς τὸ χρήσιμον καὶ νῦν «Λατινικὸν Λεξικόν» μεταφράζει τὰς
λατ. λίξεις εἰς ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν καὶ συμβούλεύει ὁ φιλελληνικώτατος
ἄντικρος, (ὅστις ἐκδιωχθεὶς μετὰ τῶν ἄλλων Βαυαρῶν ἐκ τῆς ἔδρας του
παρέμεινεν ἐνταῦθα πολεμῶν κατὰ τῆς δυστυχίας). «Οὐδεὶς δὲ φύβυς
μή τινα δυσχρηστίαν ἡ ἀρχαία γλῶσσα τοῖς μελετῶσι παρέχῃ· δεὶ γάρ
τὸν Ἑλληνα ἐξ ἀπολῶν ὄντυχον. εἴπερ τι ἄλλο, καὶ ταῦτην ἐκμανθά-
νειν». (Πιρό). τῆς ἐκδ. 1848). Τοιαῦται ὑποθῆκαι καὶ χρυσαὶ συμβο-
λαὶ δὲν εἰσηκούσθησαν δυστυχῶς καὶ ἕκτοτε «ἐπὶ 100 ἑτη δὲν εὑρέθη
ἄνθρωπος τῆς περιοπῆς τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας. καὶ δὲν είναι
ὑπερβολὴ νὰ εἰπωμεν, ὅτι ἔνεκα τούτου, ἔνεκα τῆς μεχρι σήμερον ἐλα-
ττωτικῆς δράσεως τοῦ Ὑπουργείου, ἡ φυλετική μας ἐνωσίς καὶ ἐντιθέν
ἡ Ἰν. διαιτηδιαγώγησις παριγκυνίσθη καὶ ὑστέρησεν καὶ κατεδίκασε τὴν
ἴλλ. νεότητα τοῖς ἑτνικήν στείρωσιν ἀπέναντι τῶν ἄλλων ὑμόρων ἐθνῶν.
Ἡ ἡλ. γλῶσσα ἐν πρώτοις ὡς δργανον τῆς ἐνώσεως ὅλων τῶν Ἑλλ.
καὶ ὡς μέσον τῶν διαμορφώσεως τῆς ψυχικῆς τοῦ παιδός δὲν ἀφέθη
ἐλευθέρα, φτέ μὲν ὑπὸ τοῦ σχολατικισμοῦ, φτέ δὲ φπὸ τοῦ ψευδοδιηγο-
τικισμοῦ τῶν ἐκπαιδευτ. συμβουλίων, νὰ βαδίσῃ τὸν δρόμον τῆς. ἐσχά-
τως δὲ ἀπὸ τοῦ 12 αἱ ἐκλαϊδ. αὗται διμάθες ἔνεργονται ἀνεν φρισμέ-
νου προγράμματος. . . μητούμεναι τυφλῶς διάφορα ἔναι σιστημάτα
παιδαγωγικῆς ὑπὸ τὸ νεωτεριστικόν καὶ μεταρρυθμ. διθεν φῶς. . . τί-
σιγαγον τοῖς τίν. . . νεότητά μας τὸν ἐκφυλισμὸν τῆς λύσεως». Θ.
Κυπραῖος, Λι παραδόσοις τοῦ Ἑλλην. "Εθνους, φ. 14 -16.

γραικικήν γλῶτταν, ἥτις κέχοιται χρόνοις ἀλλογλώσσοις, ὡς ξετι
τὸν θέλω γράψει, τοῖς ἀπαρεμφάτοις ἀντὶ δριστικῶν, εἶναι ἡ ἔνε
ἀντὶ βοτί, τὸ νὰ ἀντὶ τοῦ ἴνα, τὸ δὲν ἀντὶ τοῦ οὐ, τῇ παρὰ κα-
νόνα συντάξει ρημάτων, τὰς γελυτώδεις τῶν λέξεων ἀτυμολογίας
... καὶ μᾶλλον ταῖς ἀλλογλώσσοις φράσεσιν, ὃν ἐμπλεοί εἰσι
πολλαὶ μεταφράσεις, ἀπέρ πράγματα παρέχουσι καὶ τοῖς ἰδίοις
διδασκαλίοις, ὅσοι οὐκ οἴδαισι τὰς ἀλλοφώνους γλώσσας, καὶ εἰ-
σαχθῆναι φράσιν ἐλληνικὴν, εὔσύντακτον... ἀλλ' ὅσον δ'
υίν τ' ἔστι ἐπιβάνειν τοῖς τοῦ Λουκιανοῦ, Ξενοφῶντος καὶ Ἰ-
συκότους; ἔγνεπι καὶ κατὰ μικρὸν ἐν ταῖς συνδιαλέξει τὴν τοῦ
ἀπαρεμφάτου χρῆσιν, τοῦ μέλλοντος, τοῦ εἰκτικοῦ καὶ τῆς με-
τοχῆς καὶ τινων μορίων. 'Ἡ τότε γενεὰ μετέχουσα διὰ λαμ-
πρᾶς καὶ ἀξιεπαίνου ἐπιδόσεως τοῦ κάλλους καὶ τῆς λε-
πτικῆς ἀρμονίας καὶ δὴ τοῦ πλούτου τῆς ἀρχαίας γλώσσης
ἀπέβλεπεν φέρεις ἀπολεσθέντα παράδεισον καὶ προέβα-
νεν εἰς ἐπιχειρήσεις ἀπραγματοποιήσους. (¹) Κατὰ τὸν Μπο-
πονέ «δὲν ὑπάρχει χειροτέρα παράκρουσις τοῦ πνεύματος ἀπὸ
ἔκεινην, ἡ δοπία συνίσταται εἰς τὸ νὰ βλέπῃ κανεὶς τὰ πράγ-
ματα δχι δπως είναι, ἀλλ' δπως θὰ ἥθελε νὰ είναι». Ἀλλὰ πε-
ρίεργος ζῆλος καὶ μανία είχε καταλάβει πολλοὺς κατὰ τὰ ἄλλα
σοφοὺς διδασκάλους, ν' ἀναστήσωσι τὴν νεκρὰν ἀρχαίαν διάλε-
κτον καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. Οὕτω π.χ. ὁ Κομμητᾶς εἰς τὸν «Παι-
δαγωγόν», πρακτικὴν γραμματικὴν ἐκδοθεῖσαν ἐν Βιέννῃ τῷ
1800, ὑπεστήριξε τὴν εἰς τὰ σχολεῖα εἰσαγωγὴν τῆς ἀρχαίας,
τῆς μόνης ἀρμοζούσης «γνησίους Ἑλλήνων παισὶ» καὶ συμβου-
λεύει: «Ἐὰν... ἐθίσωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς τῆς Ἑλλάδος φωνῆς
ἐπαίνοντας καὶ προίεσθαί αὐτήν, πολλή... ἔσρται ή εὐγέρεια. . .

1. 'Ο Οἰκονόμος λέγει, δτι ούδεμία πεψίπτωσις ἤδύνατο ν' ἀποια-
κούνη ἀπ' αὐτῶν τὸ ἴδαικὸν τοῦτο. βαριτέραν παρὰ ταίτην διαστι-
γίαν «δὲν ἐμποροῦσι νὰ μᾶς καταψηθῶσιν οἱ ἐχθροὶ τοῦ ἐλλ.ην. ὀνό-
ματος». καὶ ἀμέσως μετ' ὀλίγον: «ἀντεῖ.αλοι πρός ταύτην τὴν δόξαν εί-
ναι οἱ ἄλλοι περὶ γλώσσης δογματισταί, οἵσοι θέλουσι νὰ λαλῶμεν καὶ
νὰ γράψωμεν ἀρχαὶ ἐλληνικά τὸ μυρίων πρᾶγμα εύχων. ἀλλ', οἵμοι!
τὸ ἔθνος δὲν καταλαμβάνει πλέον τοῦ Πλάτωνος τὴν γλώσσαν, ἀλλὰ
μηδ' αὐτοὶ καθ' ὅσον πρέπει, οἱ φανταζόμενοι διάπυροι αὐτῆς ἐψισταί.
ὁ πολὺς ἐνθουσιασμός των δὲν τους ἐσυγχώρησε νὰ κρίνωσι πόπον δια-
φέρουσιν ἀπὸ τῶν ἐνδόξων Ἑλλήνων τὰ σιγγράμματα, οἵσι γράπτουσιν
αὐτοῖς (Γραμμ. Δ' 1837).

τοῦτο γενήσεται εἶγε ἐν ἄπαι τοῖς σχολείοις τοὺς διδασκάλους
απατεῖεν, ὡς τερψ τῷ διδάσκειν ἐπιμελῶς τοὺς μαθητάς, οὗτω καὶ
ιδούσι τοις τούτοις φωνὴν οἱ ἐπιστατοῦντες...» (αὐτ. σ.
274). Ἀλλι, ὡς εἴτεν τούτοις φύγετο διὰ τὴν εὔχερη καὶ τα-
χεῖσιν τῆς γραμματικῆς ἐκμάθησιν; (ὡς πράττουσι νῦν οἱ δι-
δοκοι· μιν ενταῦθα εἰς τὸ Ἀγγλικὰ καὶ Ἀμερικανικὰ σχολεῖα,
οἰωνούσι καὶ εξετάζουσιν Ἀγγλιστί) διὸ ἐπάγεται: «οὗτω γάρ
καὶ γράφουσι καὶ λέγουσι μεγίστη ἔσται η ὄντησις... καὶ γενή-
ται η λεγομένη τεθνηκυῖα γλῶσσα τῶν πεπαιδευμένων ή καὶ
φυλουσφικῆς τὸ εὐκταιότατον» δσον γάρ ημεῖς τῆς Ἑλλάδος (φω-
νῆς) εχόμεθα, τοσοῦτο καὶ ταύτης οὐδεμία ἔκπτωσις γίνεται,
ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ κρείττον ἀνάκλησις» (σ. 275, 282). Θόρυβος πολὺς
τοτὲ ἐγενετο, διότι δὲ Εὐγένιος τὰ διδακτικὰ βιβλία καὶ δὴ τὴν
«Λογικην» ἔγραψεν εἰς ἀρχαῖς ουσαν γλῶσσαν διακηρύττων τὸ
«έκσυρικτέον τὰ χυδαῖστα φιλοσοφεῖν ἐπαγγελλόμενα βι-
βλιδάρια, τῆς Ἑλλάδος φωνῆς ὡς οἶδον τε ἐπιμελουμένους,
ἥς δινευ οὐδὲν τῶν πάλαι πεφιλοσοφημένων ἔστιν ἀπώ-
νασθαι» (Λογικῆς προδιατριβή, α', § β', σ. 48). Ἀλλὰ δὲ ἵδιος
τὴν «Φιλόθεον ἀδολεστγίαν» καὶ ἄλλα χάριν τοῦ λαοῦ ἔγραψεν
εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν. δτε δὲ ἥκουσεν, δτι δυσανασχετοῦσι
διὰ τὸ γραφῶδες τῆς φράσεως εἶπε: «γραμματικὸν δεῖν γεγονέ-
ναι τον ταύτην τῆς ἔξεως ἐπαΐειν βουλόμενον, ἵνα γάρ οἱ τῆς
Ἑλλάδος ἐν ἔξει γεγονότες διδαχθῶσι ταύτην συνέταξα» (278),
δπερ ἔδει δεῖξαι. καὶ οὕτως ἀποδεικνύεται καὶ ἐνταῦθα, δτι οἱ
πρὸς ἡμῶν τοῦ Γένους διδασφαλοὶ προεπορεύθησαν τῆς
μεθόδου τῷν Ἀγγλοαμερικανῷν. Τότε δὲ ἀντεπεξελθόν κατὰ
τοῦ χυδαιόφρονος Ψαλίδ.ι, ψέγοντος τὴν γλῶσσαν τῆς Λογικῆς,
Ἐν τῇ πρὸς Παγκράτιον εἰστολῇ ἐπλεξε τὸν θεσπεσιώτερον τῆς
Ἑλληνίδος γλῶσσης ὅμνον: ἐξ ης ἀποσπόμεν τὰ ἔξης: «τὴν ἑλ-
ληνικὴν γλῶσσαν ἐπαν, τί τε καὶ ἐπισυνιστῶσι πάντες καὶ αὐ-
τοὶ ἔτι οἱ ἐτεροεθνεῖ; . Εἰς πορισμὸν ἐπιστήμης την ἑλληνικὴν
ὅποιασδήποτε ἄλλη, τιλέκτου η παλια; η νεωτέρας κρείττονα
καὶ δεξιωτέραν διατρυσίως οἱ πάντες ἀνακηρύττουσιν. αὐτη λέ-
γουσι τοσοῦτον ὑπερέχει τῶν ἄλλων ήσιν ἵνηρ εὐρεστατος τοῦ
τιφυεστάτου, δσον πεπαιδευμένος τοῦ ἐπαιδευτοῦ· καὶ ἀναφέρει
τὸ γνωστον Jovem si loqui velit, non aliter loquunturum,
quamvis scripserit Plato. ἐκθειάζουσι τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν
διὰ την ἐπανθίζουσαν αὐτῇ τῆς λέξεως ἀγιονίαν καὶ χάριν, ης
ο Κυιντιμανὸς ὠμολόγει τὴν φωμαίαιν φωνὴν ἵνετίδεκτο...
Ἄλλα καὶ διὰ τὴν περιοῦσαν αὐτῇ δύναμιν ἐπὶ τῇ, τῶν νοούμε-
νων ἀκοιβοῦς πποπτάσεως... Ιαδ δὴ τοῦτο καὶ τῶν παλαιῶν

πολλοὶ σοφοὶ ἀνδρες ἔξ έθνων διαφέρων τῇ πατρίῳ φωνῇ
γαλρειν εἰπόντες τὴν ὁδνειαν ἡσπάσαντο καὶ ἐλληνιστὲ¹
πρεσβεῖον τὸ συγγράψαι τὰ οἰκεῖα φιλοπονήματα... Ἐμοὶ
δὲ καὶ τὸ ἀνέκδοτον τοῦτο ἐκοινολυγήθη παρά τινος, δτὶ καὶ οἱ
ἐν Γρετίγγῳ Ἀκαδημαῖοι (τούτων εἰς καὶ ὁ Εὐγένιος² βουλήν
ποτε προσθεντούς ἐν ἀλλιάλοις, ἐπίως ἡν ἀντὶ τῆς λατινικῆς τὴν
Ἑλληνικὴν διαίτερην ἵντεισαγαγεῖν ἐπὶ τῶν ἐπιστημ. παραδόσεων
.. διατί οὐδεμίᾳ ἄλλῃ γλώσσαι δίναται ὡς αὐτῇ προσφυῶς οὗτω
καὶ ικαριθμάτων ἐκφράζειν τὰ ἐν ἐπιστήμαις καὶ τέχναις παρα-
διόμενα> μάναφέρει καὶ τοῦτο, ὅτι ἡ αὐτοκράτειρα τῶν Ρωσῶν
Μεγ. Αἰγατερίνη εἰς τὸ ἔργον τῆς «περὶ ἀγωγῆς τῶν πριγκήπων
Ἀλεξάνδρου καὶ Κωνσταντίνου» ἐκγόνων της μνημονεύουσα τὰς
γλώσσας, ἐν αἷς ἔδει νὰ ἐκχυμνασθῶσι, τὴν Ἑλληνικὴν ὑπὲρ τὰς
ἄλλας πάσας ἐξαιρούσα οὐτω φησὶν ἐπὶ λέξεως: «Ἡ γλῶσσα η
Ἑλληνικὴ ἔστιν η τὸν ἀλλων ἀπασῶν τῇ ὀφελείᾳ μαρφ
ὑπερράρισουσα· αὕτη γὰρ ἔσται η τοῖς γαληνοτάτοις Πρί-
γκηψι τῶν ἐπιστημῶν τὰ δύστα ψηνούσουσα· πρὸς τὰς πη-
γὰς οἵν ταύτης διδηγητέοι.. .»

Η προτεινομένη τῶν τόνων κατάργησις. — Εἶναι ψεύ-
δος δτὶ δὲν ὑπῆρχον ἀνέκαθεν οἱ τόνοι.— Καὶ ἐ-
σημειοῦντο καὶ ἔξεφωνοῦντο.— Οἱ τόνοι τῶν πα-
πύρων.— Ο Οἰκονομίδης περὶ τονισμοῦ.— Η Ἑλλ.
Γραμματικὴ ἀπαραίτητος βάσις τῶν εύρ. γλωσσῶν

Τὸ ἀνακυνηθὲν ἐσχάτιος τοῦτο ζήτημα εἶναι ἔχ τῶν σπου-
δαιοτάτων τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας καὶ κατὰ Βερναρδάκην «ἐν-
διαφέρει τὴν σημερινὴν γλῶσσαν καὶ τὸ σημερινὸν ἔθνος πολὺ³
πλειότερον παρά τὴν καθόλου δρθογραφίαν» (Ψευδαττ. ἔλεγχ.
σ. 385). Ήτο πρόκλησις η ἐμφάνισις νεαροῦ καθηγητοῦ, τοῦ
Κακριδῆ, μόλις ἐπιτρέψαντος ἐκ Γερμανίας μὲ τοιαύτας ἀνα-
τρεπτικὰ; Ἰδέας, καὶ η τόλμη αὐτοῦ νὰ καταργήσῃ τοὺς τόνους

2. Ἀλλο ψεύμα ὑπάρχει νῦν ἐν Εύρωπῃ ὑπὲρ τῆς διεθνοποιή-
τος, τῆς νεοελληνικῆς ὡς γλώσσης τῆς φιλολογίας, ἢν ἐπήνει καὶ δ
Wileawowitz καὶ ἐθαύμαζε τὴν εὐχέρειαν αὐτῆς εἰς τὴν δημιουργίαν
ἐπιστημονικῶν καὶ τεχνικῶν ἥρων (Ἄντιθ. 146).

καὶ διὰ ἐκτυπωθέντων φυλλαδίων του νὰ θέλῃ νὰ ἐπιβάλῃ τὴν πλάνην του εἰς τοὺς φοιτητάς! Καὶ δὲν ἐστάθη μέχρις αὐτοῦ, ἀλλ᾽ ἐπαρκεῖσθαι εἰς τὸ ἀνώτατον τοῦ κράτους δικαιοστήριον ὑπολογισθεύμενος ὑπὸ δικαιγόρων καὶ καθηγητῶν τῆς νομικῆς νὰ ἔρμηνεύσῃ τὸ σύστημά του καὶ νὰ δικαιολογήσῃ τὸ πρᾶξικόπημα. Ὁ μέγας γραμματικὸς τοῦ Β' μετὰ Χριστὸν αἰώνος Ἡρωδιανὸς γράφει: «Οἱ χρόνοι καὶ οἱ τόνοι καὶ τὰ πνεύματα Ἀριστοφάνους ἐκτυπώσαντος γέγονε πρὸς διαστολὴν τῆς διμοιρίας λέξεως καὶ πρὸς τὸ μέλος τῆς φιλοτεχνίας συμπάσης καὶ τὴν ἀρμονίαν... ἔωρακε γάρ καὶ τὴν μουσικὴν οὕτω καὶ τὸ μέλος καὶ τοὺς ὄρθιμοὺς σημαινομένην, καὶ πῆ μὲν ἀνιεῖσαν, πῆ δὲ ἐπιτείνουσαν... Κατὰ τοῦτο καὶ Ἀριστοφάνης σημεῖα ἔθετο τῷ λόγῳ πρῶτα ταῦτα, ἵνα ἄμα συλλαβῆς καὶ λέξεως γενομένης κανῶν τις ἐποιεῖ καὶ σημεῖον δρθότητος... καὶ τοὺς μὲν χρόνους τοῖς ὄρθιμοῖς εἶκασε, τοὺς δὲ τόνους τοῖς τόνοις τῆς μουσικῆς». (Ἐπιτομὴ καθολ. προσῳδίας κεφ. κ'.) Τὸ χωρίον εἶναι διδακτικώτατον. οὗτε λέγει, ὡς Ἰσχυρίσθη δ. κ. Ν. Βέης, ἂντι χάριν τῶν βαρβάρων πρὸς δρθήν προφορὰν ἐπενοήθησαν, ἵκειθως διότι καὶ πρὸ τοῦ Ἀριστοφάνοφς ὑπῆρχον, αὐτοῦ δὲ μόνου συστηματοποιήσαντος τοὺς κανόνας περὶ τονισμοῦ των Β' π. Χρ. αἰώνα ἥτοι μετὰ 40 ἔτη πρὸ τοῦ Ἡρωδιανοῦ. Λύο γιαρίτις ἐκ τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, ἀπερ προσήγαγεν δ. κ. Λυγούθετης (Ἀντιδ. σ. 346) εἶναι Ἰσχυρὰ περὶ τούτου ἀπόδειξις. Ἄλλα και ὁ Ἀριστοτέλης περὶ τόνων γράψει ὡς περὶ κοινῶν καὶ εὐχρήστων σημείων τοῦ λόγου (Σιμπλ. ἔλεγχ. 177 Β, 2). Ινὸς ἔτι παραδείγματα εἶναι δρκετὰ νὰ ἀποδείξωσιν, διτὶ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ χρυσοῦ αἰώνος ἐξεφωνοῦντο οἱ τόνοι, η τε δέξεια καὶ η βαφεῖα ὡς καὶ η ἐξ ἀμφοτέρων τούτων ἀποτελουμένη περισπωμένη. Τὸ |αὐλητὸς παῖς ούσα δημοσίᾳ ἔστω |ἐπὶ τῇ θεάτρου ἀταγγελούμενον μόνον διὰ τῆς προφορᾶς ψιλῆς |περισπωμένης ἡδύνατο νὰ διακριθῇ τοῦ πεσοῦσα. (Ἀριστ. Ἀχαρν. 551, βλ. Σχολ.). Γο ἔτερον πρόδγ. εἶναι τὸ γνωστὸν τοῦ Εὔριπ. Ορέστου στ. 279 «ἐκ κυμάτων αἴθις αἱ γαλῆν' ὄφω». Ο ὑποκριτής — Ἡγέλοχος δ' ήν οὗτος — ἀντὶ δέξειας προέφερε τὴν λέξιν μετὰ περισπωμένης (γιτλῆν) καὶ προνικάλεσε τὸν γέλωτα τῶν ἀκροατῶν, ἀναμενόντων νὰ ἴδωσιν ἐπὶ τῶν κυμάτων γαλῆν! (Ἀριστ. Βάτρ. 306) |Κατὰ τὸν Διονύσιον Θρῆνα, μαθητὴν τοῦ Ἀριστάρχου, εἰόνος ἐσει φωνῆς ἀπήχησις ἐναρμονίου η κατὰ ἀνάτασιν ἐν τῇ δέξειᾳ η κατὰ διαλισμὸν ἐν τῇ βαφείᾳ η κατὰ περικλασιν ἐν τῇ περισπωμένῃ>. Δι' αὐτῶν ἐκινούντοντο αἱ διαβαθμίσεις, τῆς τονικῆς προποδίας ἵστις πρὸς τὸ θύμος καὶ τὴν Ισχὺν τῶν μεταλλα-

γῶν τῆς φωνῆς. Πῶς λοιπὸν θὰ ἐκανονίζετο ἡ φωνή, ἐάν δὲν υπῆρχον τόνοι; Εἶναι γνωστὸν τοῖς πᾶσιν, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι εἶχουν αυστηρὴν φωνὴν καὶ λαλάν (μουσικὸς τόνος) — ὅπερ νῦν ἐν μέρει διεσώθη εἰς τοὺς Χίους καὶ ἄλλους νησιώτας — διὸ ὁ μαθητὴς Ἐμμωνίου Ἰω. Φιλόπονος: «καθ' ἑκάστην ἵέξιν ἐν μιᾷ συλλαβῇ τίθεμεν ἥ δέξεῖαν ἥ τερισπωμένην, γράφει, ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς βαρεῖαν...» (Τονικὰ παραγγέλματα σ. 6). Τὴν ἀπιφαίτητον χρῆσιν καὶ δὴ καὶ ἀναγκαῖαν τῶν τόνων ἀποδεικνύει οὗτος ἐν τῇ διατριβῇ «Περὶ τῶν διαφόρων τονουμένων καὶ διαφοραῖς σημανόντων» (Ἐκδ. Eggenoef 1880), ἥτις περιέχει λεξιογίοιν ἐν πολλῇ παρὰ Βυζαντινοῖς χρήσει. Τοῦτο ἀνατρέπει τὴν γνώμην τῶν φρονούντων, διτὶ ἐπὶ Μ. Ἀλεξάνδρου ἐπενοήθησαν χάριν τῶν ἐν τῇ Απίᾳ ἀλλογλώσσων, ἐπιχείρημα ὅπερ κυρίως ἐκ τοῦ Gardthausen λαμβάνουσι, τοῦθ' ὅπερ ὑποστηρίζει καὶ ὁ Ν. Βέης. Ἐὰν τοῦτο ἡτο ἀληθές, πρὸ παντὸς οἱ παλαιότεροι πάπυροι διπρεπε νὰ ἔχωσι τόνους, ὅπερ δὲν συμβαίνει, εἰ μὴ σπανίως. Ὁρθοτέρα φαίνεται ἡ γνώμη τοῦ Ἀγγλου παπυρολόγου Kenyon, φρονοῦντος ὅτι οἱ τόνοι ἐτίθονται εἰς παπύρους παραπεμφέμενους χάριν τῶν βιβλιοθηκῶν ἥ πρὸς πώλησιν. Τοιοῦτος εἶναι ὁ παλαιὸς πάπυρος τῆς Ἰλιάδος, οὐτινος; τονίζονται πάσαι αἱ συλλαβαὶ (βλ. Ἀντιδ. σ. 474), καὶ ὁ βρεττανικὸς τοῦ Βακχυλίδου τοῦ Α' π. Χ. αἰώνος (βλ. Gardthausen, Griech. Palaeographie II, 1913, σ. 385) ἀμφοτέρων τούτων τονίζονται πάσαι αἱ συλλαβαὶ. Ὁ καθ. I. Καλιτσουνάκης πλέον τῶν ἀλλων συναδέλφων ἐνδιφτρίψας εἰς τὸ ζήτημα τῶν τόνων (Ἀντιδ. σ. 472 ἀ.), καίτοι δὲ εἶχε σπουδαῖας πηγὰς ὑπὸ διφιν δὲν ἐπωφελήθη ἐξ αὐτῶν ἀρκούντων, ὥστε νὰ διαφωτίσῃ καὶ ἡμᾶς [άι.λ' ἐπελάγωσε] εἰς δευτερεύοντα ζητήματα καὶ περιττάς λεπτομερείας, χρησιμούς μέν, ἀλλὰ μὴ ἀναγκαίας διὰ τὴν «Ἀντιδικίαν τῶν τόνων». Εἶχεν ἐνώπιόν του τὸ περισπούδαστον θιβλίον τοῦ Θερμιανοῦ, τὰς «Φιλολ. ὑποτυπώσεις», ὡπου ὑπάρχει καταχειροισμένη ἥ ἔγκυιτος γνώμη τοῦ δεινοῦ φιλολόγου Οἰκονομίδου (περὶ τούτου καὶ αὐτὸς βραχέ' ἀττα ἔγραψεν εἰς τὸν I' τόμ. τῆς Μ. Ἑλλ. Ἐγκυλ. σ. 1009α, 1022α). Οὐδείς, ἐξ ὅσων ἐγὼ γνωρίζω, τῶν νεωτέρων ἀνέλυσε τὴν σημασίαν τῶν τόνων, ὡς ὁ Κύπριος οὗτος ἐπιστήμων, καθηγητὴς τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας. Θὰ παραλάβω μέγαμέρος ἐνταῦθα τοῦ λόγου, ἐνθ' ἀφορμὴν λαμβάνων ἐκ τῶν «Ἐποικίων γραμμάτων» | ἢτοι τὸν Λοκρικὸν ἐπιγραφὸν, γράφει τοι δωρικῆς τονώσεως. Ο Οἰκονομίδης διετάζων τὴν φύσιν τῆς ὥξειας καὶ τῆς περισπωμένης καὶ τὴν διαφορὰν τῆς τούτων δυνάμεως τρίτον μὲν διδίπτει, ἢτι «ἢ δέρζη ἐντείνοισα τὴν ιρισθήν

ώς δι' ἀποτίμου πληγῆς (ἴσ. πλήξεως) καὶ βραχὺ περὶ τὸ τονιζομένων ἐγχρονίζουσα, διαισθεῖ ἔτι ἀναλόσιμον δύναμιν εἰς διό ἐπομένιας συλλαβής ἐπιφούσαν. ἡ περισπωμένη τούναντίον, ὡς περιπλεκτιμένη περὶ τὸ μῆκος τοῦ τονιζομένου, ἐκ δὲ τούτου διπλάσιον τῆς δίξεις περὶ αὐτὸν ἐγχρονίζουσα καὶ διπλάσιον δυνάμεως ἀναλίσκουσα, τοσοῦτον διασώζει αὐτῆς ἀναλόσιμον, ὃσον πιαρκεῖ εἰς αἵαν μάνην συλλαβήν. . . Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀναλόσιμος ἐκάστου τόνισθι δύναμις μετρεῖται διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συλλαβῶν, υδαμιῶς υῦδὲν πρὸς τὴν ἀπόλυτον τόνωσιν διαιφέρει τὸ μῆκος ἢ ἡ βραχύτης τῶν ἐπομένων συλλαβῶν. . . Ἐν τῇ ἑλλῃ. γλώσσῃ ἡ τῶν τόνων δρθή χρῆσις ἐξήρτηται οὐ μόνον ἐκ τῆς φύσεως τῶν τόνων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ τονικοῦ ρυθμοῦ ἢ τῆς τονικῆς προσῳδίας. Ὁ μὲν τονικὸς. . . ρυθμός, ρυθμίζων τὴν τόνωσιν ἀλλως τε καὶ τῶν κλιτῶν τοῦ λόγου μερῶν, προσδιορίζει τὴν τονιστέαν τῆς λέξεως συλλαβήν καὶ τὸν προσήκοντα τόνον, ἡ δὲ τονική. . . προσῳδία προσδιορίζει τὸ ποιὸν τῆς τονιστικῆς, ὑπόθεν δὲ καὶ γεννᾶται ἡ λεγομένη δίξεις καὶ ἡ περισπωμένη προσῳδία. . . Οἱ γραμματικοὶ ἐδοιλώπαν παντάπαισιν εἰς τὴν λεγομένην χρονικὴν προσῳδίαν οὐ μόνον τὸν τονικὸν ρυθμόν, ἀλλὰ καὶ τὴν τονικὴν προσῳδίαν, ἐν ᾧ ἀναντιρρήτως καὶ τὰ τρία διέπουσι τὴν τόνωσιν, καὶ δὲ μὲν πάντα ἡ τίνα συμπίπτουσιν, δὲ δὲ νικῆ τοῦτο ἡ ἐκεῖνο κατὰ τὸν διάριρρον τῶν διαλέκτουν χαρακτήρα καὶ κατὰ τὴν φύσιν αὐτῶν τῶν τόνων. . . Οἱ ὑπὸ τῶν γραμματικῶν δημιουργηθέντες καινόνες¹ τοιούς μὲν πρακτικῶς είναι ὠφέλιμοι, διὰ δὲ τὸ μονομερῆς τῆς ἐπόψεως πάσχουσιν ἐξαιρέσεις ἀλόγους, ἐπάγουσι δὲ καὶ εἰς ἐτι ἀλογωτέρους λύσεις τῶν ἀπορουμένων² (Φιλολ. ὑποτ. σ. 269—270). Ὁ Οἰκουνομίδης, ὡς βλέπετε, ἡσχολίηθη σπουδάσιος περὶ τὸ τονικὸν ζήτημα καὶ κατέρριψε τὴν θεωρίαν τοῦ Αἰγείου περὶ τῆς διωρικῆς τονώσεως³ καὶ εἶναι ἄξιος μελέτης⁽¹⁾. Βεβαίως ὡς παρουσιάζε-

1. Ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ «Ἀνιδικίᾳ τῶν τόνων» ἀναφερομένων ἕργων περὶ τονισμοῦ, τελευταῖον μετά τὴν ἔκδοσιν ταύτης, τῷ 1915/ἐξιδωκεν εἰδικήν μυνογραφίαν ὁ Ch. Bally, «Manuel d'accentuation grecque», ἡτις μᾶλλον εἶναι τεχνολογική. Μέχρι τοῦδε ἡτο ἐν χρήσει εἰς δευτέραν ἔκδοσιν τοῦ Goetling ἡ παλαιὴ πραγματεία, «Allgemeine Lehre von den Accenten der griechischen Sprache». 1896. Jena. Εἶναι μεθοδικωτέρα τικὴ τοῦ Ἀρχαδίου, ἀλλ' ἡτο ἀνεπαρχής. Ἐπιθε Βd. Schwyzter, Griech. Grammat. I, 1938/Τὸ κερ. Ακρατον ιποτ. Quantität s. 371—391.

ταὶ τὸ ζήτημα τοῦτο, ἔχει οὐκ ὑλίγας δυσκολίας, ἀλλ' ἀφοῦ ἡ γραμματικὴ καὶ τὸ συντακτικὸν τῆς ἐλλην. γλώσσης θεωρεῖται ἡς βίστις καὶ πρότυπον εἰς τὰς ἄλλας εὑρωπ. γλώσσας ἀπὸ τῆς λατινικῆς ~~τιμήσῃ~~, εἰναι ἀνάγκη νὰ συγχωρίσωμεν τὰς δυσκολίας αὐτᾶς, ἐὰν θέλωμεν νὰ κατανοίσωμεν καλῶς τὰς ξένας γλώσσας ~~τιμήσῃ~~ ὑπ’ ὄψιν τοῦτο, ὅτι ὁ μαθητὴς ὁ διδασκόμενος τὴν ελληνικήν, ἔχει τὴν ἑξῆς μεγάλην εὐκολίαν, διότι προφέρει ἀπαραίτητος ὥσπερ γράφει, καὶ χαίρει διὰ τὸ προσὸν αὐτὸν τῆς ἐλλ. γλώσσης, ὅπερ καρμία ἔχει τὸν νεωτέρων γλωσσὸν δὲν ἔχει. Ο Zieliński φρονεῖ, ὅτι ετὸ συντακτικὸν καὶ ἡ γραμματικὴ γενικῶς εἰς τὰς ἀρχαίας γλώσσας (ἐλληνικὴν καὶ λατινικὴν) πρέπει νὰ διδάσκωνται καὶ φυι εἰς τὴν μητρικήν, καὶ τοῦτο διότι εἰς αὐτὰς ἀνεπιύχθησαν. καὶ μαρτυρεῖ, ὅτι φί μαθηταὶ Ποτίφροι ἡδύναντο ~~τιμών~~ οἱ ἐλληνομαθεῖς νὰ εὔρωσιν εἰς οωσικὰ κείμενα ὑποκείμενον, κατηγορούμενον καὶ προσδιυρισμὸν «ἀφοῦ ἡ οωσικὴ ζωντανὴ ὄμιλία ἀποκλίνει ἀκατάπαυστα ἀπὸ τοὺς τύπους τῆς γραμματικῆς, ποὺ ὑποχρεώνονται οἱ μαθηταὶ νὰ μανθάνουν» (Ἐνθ. ἀνωτ. σ. 64—65). Τὸ αὐτὸν δινάμεθα νὰ παρατηρήσωμεν καὶ εἰς τοὺς σημερινοὺς "Ελληνας μαθητάς, ὅτι ἀφ’ ὅτου εἰσήχθη ἡ δημοτικὴ εἰς τὰ σχολεῖα, εἶναι ἀδύνατον νὰ μάθωσι γραμματικὴν καὶ συντακτικόν.

Καὶ ταῦτα μὲν ἔκ τῆς παραδόσεως. "Αλλ' ἐπειδὴ ἄνθρωποι σοβαροὶ καὶ ἐπιστήμονες παρεπλανήθησαν διατεινόμενοι, χωρὶς βεβαίως νὰ ἴδωσιν, ὅτι οὔτε οἱ πάπυροι οὔτε τὰ ἀρχαῖα χειρογραφα φέρουσι τόνους! διαστρέφοντες σκοπίμως τὴν ἀληθειαν (σ. 163), παραπέμπομεν αὐτοὺς α' εἰς τὸν I^ο τόμον τοῦ ἐν Κ/πόλει ἐλλ. φιλ. Συλλ. σ. 103—114. β') εἰς τὰ πανομοιότυπα, ἵπερ ἐξεδόθησαν διὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς παλαιογραφίας καὶ γ') εἰς τοὺς καταλόγους τῶν χειρογράφων καὶ δὴ τὸν τῆς Πάτμου ὑπὸ Σακελλίωνος ἐκδοθέντα. "Ο Ηεζόπουλος ἔγραψε ἵχανά. "Ο Μπαλάνος δὲν ἔμελέτησε παλαιὰ χειρόγραφα" εἶδε τὸν Σιναϊτικὸν κώδικα εἰς τὴν Ἐθν. βιβλ. ἐκ φωτοτυπίας, δοτις δυτικῶς δὲν ἔχει τόνους. ἀλλ' ὁ σύγχρονος Βατικανὸς ~~τιμήσῃ~~ ἔχει τό δὲ σπουδαιότερον πάντων, δι παλιμψητος τοῦ Ἐφραίμ, δοτις θεωρεῖται τὸ πρῶτον σωζόμενον κείμενον τῆς ἀγ. Γραφῆς. Έχει τόνους. Αναφέρω τούτους μόνον καὶ παριπέμπω προχειρώς πρὸς πίστωσιν εἰς τὴν Μεγ. Ἐλλ. Ἐγκυρ. τόμ. Λ', σ. 282—3. "Ομηρος τοῦ Β' μ.Χ., τόμ. ΙΘ', σ. 408. Τοῦ μεγαλογραμμάτου ρυθμοῦ Εὐαγγέλια, ἐπειδὴ ἀνάγνωσκόντο μη τὰ μέλους, δὲν ἔχουσι ἐνίστε τόνους, ὡς συμβαίνει καὶ νῦν εἰς τὰ μουσικὰ βιβλία. Φυτὰ ταῦτα τὰ λεγόμενα ὑπ' αὐτοῦ ἐν

τῇ «Λίκη», σ. 83 καὶ ἡ παραπομπὴ εἰς τὸν κ. Σιγάλαν (σ. 211) δὲν σχονται ἀληθείας. Τὸ κείμενον τούτου κατεχόρισεν ὁ Πεζόπουλος ἐν σ. 165—6. Ηλείονα βλ. παρὰ M. Reil, Zur Akzentuasion griech. Handschriften des Byz. Zeitschrift XIX, σ. 476—509. Ένστηματική ἐργασία, ἣν βλέπει φινέτρεψαν τὸ πτονον και ἀπνευμάτιστον και οἱ καθ.Β. Φάβης (Αντιδικία σ. 430 ἐ) δ. Α. Χατζῆς (σ. 35 | 36, 454—456), ὅστις ἀναφέρει και δύο παπύρους τῷ Γ' μ.Χ. αἰῶνος μὲ τόνους, πνεύματα και ἀπόστροφον. Ὁ Ζώρας (σ. 283 ἐ.), ἐκτενέστερον δὲ και ἐρευνητικότερον ὁ Π. Καλιτσουνάκης (σ. 476 ἐ.).

Ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς παλαιογραφίας τοῦ Gardthausen (¹) ἔχει νὺν διδαχῆτη τις πολλά. Ἡ πρώτη ὅμως ἔκδοσις αὐτοῦ τοῦ 1874, ἣν δὲν ἔλαβον ὑπὲρ ὅμηρον οἱ ἀνωτέρω καθηγηταί, ἔχει ἐπὶ πλέον και τὰ ἔξης πανομοιότυπα παπύρων, φερόντων τόνους. ἐν σ. 282 τοῦ Β' τόμου Ὁμηρον, Γένεσιν, σ. 283—4. Ὁμηρον και Βίβλον· διθεν και δ. Πεζόπουλος δικαίως ἔξεγείρεται κατὰ τῶν κατ. Μπαλάνου και Βέη, οἵτινες δισχυρίσθησαν τὰ ἀντίθετα, ἀναφέρων παπύρους τοῦ Βακχυλίδου και Μενάνδρου μετὰ τόνων. Ἰδίᾳ τὸν Μπαλάνον ἀποδεικνύει και ἐξ ἄλλων ἐγγων λίαν ἐπιπόλαιον και ἀταλαιπώρως γράφοντα. (Ἀντιδ. σ. 163—164). Ἐχω εἰς τὴν βιβλιοθήκην μου τὰς ἔκδόσεις τοῦ μεγάλου παπυρολόγου και διευθυντοῦ τῆς Καισαρικῆς ἐν Βιέννῃ Βιβλιοθήκης Καρόλου Wessely: *Les plus anciens monuments du christianisme écrits sur papyrus ...*.⁽²⁾ Οἱ πάπυροι οὗτοι είναι τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων και περιέχουσι κείμενα τῆς ἱγ. Γραιφῆς και τῶν ἀποστολ. πατέρων, τῆς θείας λειτουργίας και ἀνεκδότους; εὐχάριστας, ὥσιαί τως και μαγικάς τοιαύτας μετὰ ἔξορκισμῶν. Σπουδαιόταται είναι αἱ εἰς τὸ α' μέρος δημοπιευόμεναι ἐπιγραφαὶ και ὑπομνήματα τοῦ ἐπί Αγίου Διαγιών τῶν μαρτύρων τῆς πίστεως. Τί βλέπομεν λοιπὸν εἰς τὰ κείμενα ταῦτα; Ἐκ τῶν ἀκατοντάδων παπύρων μόλις τὸ ¼, είναι ἀμετίνοι, οἱ μὴ φέροντες τόνους. Λυγάμεθαι λοιπὸν νὰ εἴπωμεν ὡς σοβαροὶ ἀνθρώποι, δτι δὲν ὑπῆρχον τόνοι εἰς τὰ χειρό-

1. Griechische Paläographie, τόμ. II, Λειψία 1913°. Ηειρέτισθαις μέχρι νῦν ἔργον.

2. Τὰ σπουδαια ταῦτα κιμνα ἐγδόθησαν μετὰ γαλλ. μεταφράσεως και σχολίων ἐν τῇ Patrologia orientis τόμ. IV, 1906, σ. 97—210. Τόμ. XVIII, τεύχ. 8, 1924, σ. 843—509, Paris.

γραφα και εις τους πατέρους μέχρι τοῦ Θ' αἰῶνος ; Καὶ ὅμως τοῦτο ισχυρίσθη δὲ πολὺς Μπαλάνος δὲ συγγράψας και διδάσκων τὴν Ιατρολογίαν ! Ἐάν ύπάρχουν και ὕπον πάπυροι και μεμβράναι τοῦτο δὲν προϋποθέτει τὴν κατάργησιν τῶν τόνων, ἀλλὰ τὴν ἀμέλειαν ἥ και ἄλλον λόγον τῶν βιβλιογράφων. ¹ Υπάρχει πρὸς τούτοις και τοίτη κατηγορία παπύρων, οἵτινες ἔχουσι και δὲν ἔχουσι τόνους (βλ. τόμ. XVII, σ. 397 και 438—439). Τοῦτο τί σημαίνει; Τι ἄλλο ἥ τὴν φυγοπογίαν ἥ και ἀμέλειαν τοῦ γράφοντος ; Λὲν συμβαίνει και εἰς ἡμᾶς τὸ τοιοῦτον πολλάκις ἐκ παραδρομῆς ; Ἀπὸ ἑτῶν παραπεμψόν τὸ Δεξικόν τῶν επιστημονικῶν δρῶν και τῆς Ιστορίας αὐτῶν ἀπεδελτίωσαν ὅλους τοὺς τόμους τῶν παπύρων τῆς ἑθν. Βιβλιοθήκης, 2 — 3 ἑκατοντάδας, ὡς και τὴν Chrestomathie der Papyruskunde τῶν Mitteis-Wilcken (ἴην και ἔχω εἰς 4 τόμους) ῥς και ἄλλας μερικάς συλλογάς ('). Τὸ αὐτὸ λοιπὸν δύναμαι νὰ διαπιστώσω, ὅτι διάλογος φίνατος δνευ τόνων πάπυροι ἀπαντῶνται.

Ο Κακριδῆς λαμβάνει πολλὰ ἀπὸ τῶν διδασκάλων ἀντιγράφων και πλαστογραφῶν — Τὸ σωσίβιόν του τὸ «έλληνικὸν πνεῦμα», δπερ ἀγνοεῖ — Ο καθ. Τριανταφυλλόπουλος ἀντιφάσκων — Ο συνήγορος τοῦ Κακριδῆ και ἐκχυδαιοῦστής τῆς φιλοσ. γλώσσης εἰς τὰ Παφριαρχεῖα !

Ο Κακριδῆς θελήσας νὰ παρουσιασθῇ μεταρρυθμιστὴς τῆς γλώσσης δὲν ἔχει εἰς έαυτὸν πεποίθησιν και τὸ θάρρος τῆς γνώμης, ἀλλὰ συνεχῶς ἐπικαλεῖται πρὸς δικαιολογίαν τὰ σεβαστὰ παρὰ τοῖς φιλολόγοις δύναματα τῶν μακαρίφ τῇ λήξει Λ. Βερναρδάκη, Ν. Πολίτου και τοῦ Γ. Χατζηδάκη. Ο τελευταῖος τῷ 1940 ἔδωκε συνέντευξιν εἰς ἀθηναϊκὸν περιοδικὸν περὶ τοῦ το-

8. Βλ. Εύλογίου Κουρίλα μητρ. Κορυτσας, «Ιστορικὴ Βιβλιογραφία τῶν Φυσ. ἐπιστημών», τόμ. Β', Ἀθήναι 1941, σ. 788 τοῦ εὐρετηρίου και 789 ἐν λ. Πάπυροι και τοῖς ονόμασι τῶν ἐκδοτῶν τῶν Συλλογῶν "Λαγγιον Hunt, Gremefeld" κτλ. Ηρβλ. και Κ. Wessely, «Aus der Welt der Papyri» 1914.

νικοῦ ζητήματος, καὶ ἐπεριώρισε τὴν Ιδέαν τῆν μεταβολῆν εἰς τὸ ἀλάγιστον τίδιον τὴν διασεῖαν τοῦ ἀρχικοῦ ρ καὶ τὴν ὑπογεγόρωντενην. Ηλέντιος αὐτὸς δὲν ἔγραψε ποτε μίαν λέξιν ἀτονον. (Λίκη τῶν τόν. σ. 19) | δ Βερναρδάκης δμοίως(βλ. κατ.) καὶ δ. N. Πολίτης: «Ἐγὼ εἶμαι ὑπὲρ τῆς καθαρευούσης, πιστεύω εἰς τὴν καθαρεύουσαν, εἶναι μία γλώσσα συστηματοποιηθεῖσα καὶ λαβούσσα. την μορφὴν τῆς διὰ μακρῶν ἔργασιῶν σοφῶν ἀνδρῶν. Τοῦ ὑλικού της εἶναι πλουσιώτατον, ἀδρόν... Ἡ καθαρεύουσι εἶχε τὰς συνηθεστέρας ἐννοίας ἐτοίμους καὶ προκείδους τὰς ἐκφράσεις. Θέλω τὴν ἐπικράτησιν τῆς ἀπλῆς καθαρεύουσης τόσον εἰς λογοτεχνίαν δσον καὶ εἰς τὴν ἐπιστήμην...». Βλ. τὴν συνέντευξιν εἰς τὰς «Ἀθήναις» 22/3-2-19 καὶ διάλογον τοῦ κείμενον παρὰ Λογοθέτη (Αντιδ. 394—398). Δὲν λέγει λοιπὸν τὴν ἀλ. ἡθεινήν δ φίλος κ. Γρ. Κασιμάτης ἀναφερόμενον εἰς τὸν Πολίτην (Λίκη τῶν τόνιν σ. 102) | ἀτυχέστατη καὶ η ἔχιροποις τον ·προγονόπικτος παρακμὴ· (αὐτ.). Ἡ N. Ἐστίαι (τόμ. 40, 1946, σ. 778 / !) γράφει: «Οσο δικιαζει καὶ δὲν ἡταν φίλος ποτὲ τοῦ Κόντου δ N. Πολίτης, δὲν ἡταν καὶ δημοτικιστής. Στὴ δίκη τοῦ Ναυπλίου είχε πεῖ: «δὲν δύναμαι νὰ ἀποδεχθῇ τὸν διορισμόν... εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς μπλλιαροσίνης... διότι θὰ ἡλεγχόμην ἀμέσως ὡς ἀνάξιος σφετεριστής αὐτοῦ». Είχεν ἐπιβάλει, φωνεῖται, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Ψυχάρην νὰ γράψῃ αὐτῷ εἰς καθαρεύουσαν καὶ μίαν ἐπιπολήν δημιουριεῖει ή N. Εστία τοιαύτην. Ἀλλὰ ἵνα συγκαλύψῃ τὸ διαπραττόμενον ἔγκλημα ὁ μεταρρυθμιστής καὶ κτίσηται τὸν φωτιστέραν τῆς δόξης, τί ἐτεχνάσθη ἀντὶ τῶν τόνων καὶ πνευμάτων, γράφει, θὰ κατανιλώσωμεν τὸν χρόνον εἰς τὸ πνεῦμα, εἰς τὸν πολιτισμόν, δν προσπορίζονται ἡμῖν τὰ συγγράμματα τῶν αἰθανάτων γῆμῶν τρογόνων, τὸ ἐπικεχυσωμένον τοῦτο καταπότιον εὑρεν ἀρίστην ὑποδοχὴν καὶ ἐξ ἐπιπολιαστητος πολλοὶ τὸ κατέπιν καὶ ἀπεναργώθησαν, ἔχειρυχρότησαν ἐπὶ τῇ χειρονομίᾳ τὸν ρηξικέλευθον καθηγητήν, δοτις μᾶς ἥνοιξε νέους δρίζονταις εἰς τὴν φιλολογίαν; Ο λαβών γνῶσιν τῆς δικολαβικῆς ὑπερισπίσεως τοῦ κ. Γριανταρψύλλοπούλου θὰ ἐπείσθη νομίζω, δτι δ διδάσκαλος τοῦ δικιάου «έλλεβόρου δεῖται». Ἀνατρέπει τὸ κατηγορητικὸν ὧδε ὑπερφυνόμενος τοῦ Κακριδῆ. «α' Λιακιγρύσσει, λέγουν οἱ κατήγοροί, δτι «είναι τεράστιος κύπος νὰ καταχτήσου με μιὲ γλώσσα καὶ γενικὰ ἔναν κύσμο ποὺ ἔχει τώρα κιλιάδες χιονιά πεθάνει μαζί μὲ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὴν ἔζησαν». Τί

εἰς τοῦτο ἀντιτάσσει δ συνήγορος ; « Ή διατύπωσις τῆς μοιρᾶς ταύτης, ἡργει, εἶναι πανουργία . . . σοφιστικὴ ἐρμηνεία . Ο Κακοριδῆς . . δὲν διακηρύσσει, ἀλλὰ θέτει τὸ ἐρώτημα. ἀλλ᾽ | ὅτι γατέ, δὲν εἶναι ἐρώτημα, δὲν ἔχει ἐρωτηματικόν, διότι ἄλλως τὰ λεγόμενά σου, ἀπερ διὰ νὰ κολάσῃς τὸ πρᾶγμα σινδέεις μὲ τὸ περιφημὸν «ἀντιμετρούμεθα» (τοῦτο οὐδεμίαν θέσιν ἔχει ἐνταῦθα) καὶ ἔρωτάς : «διατέ οὐρά γε εἶναι ἀνάγκη νὰ λάβωμεν ὡς μέτρον... νὰ «ἀντιμετρούμεθα» τὴν δημιουργίαν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ποὺ θὰ μᾶς ὑπέβαλλε εἰς τεράστιον κόπον» . . (Δίκη σ. 91). Ἀλλ' εἰπον καὶ ἐπαναλαμβάνω, δλοι σχεδὸν οἱ μάρτυρες προσῆλιθον ὡς δικηγόροι, ὡς φίλοι παρασυρθέντες ὑπὸ τῆς ἴσχυρᾶς προπαγάνδας νὰ σώσουν τὸν νεαρὸν καθηγητήν, **ἀγνοοῦντες τελείως τὸ γλωσσικὸν ζήτημα.** Ο Κακοριδῆς ἐν πολλοῖς ἀντέγραψεν ἄλλους. Ἐνταῦθα πλὴν τοῦ Βερναρδάκη, δστις πολὺ ἐτόνισεν ὁ εὐλογημένος τὴν προγονοπλήξιαν, εἰχε πρόσφατον τὸ κήρυγμα τοῦ διδασκάλου του Κ. Ἀμάντου γράφοντος : «Γό βάρος, ὁ δγκος τῆς πνευματ. ἕργασίας τοῦ παρελθόντος ἐλληνισμοῦ πιέζει πολὺ τὸ παρόν, ὥστε καταπνίγει τὴν ἐλευθέραν δημιουργικότητα, ἐπιβάλλει τὴν μίμησιν» (Βόρειοι γείτονες σ. 153). Ἀλλ' ἐκεῖνο, ἀπερ μοὶ ἔχαμε χειρίστην ἐντύπωσιν εἶναι ί δινεινομία τοῦ Τριανταφυλλοπούλου, δστις ἄλλα ἐδίδασκεν ἀπὸ τῆς ἔδρας καὶ ἄλλα δογματίζει ὡς δικηγόροις «τὰ μὲν ἔστι φιλομυθῶν τὰ δὲ ἔξω φιλοσοφῶν», πιστοποιῶν οὕτω ὅτι τὸ «**«νόμιμον»** φάναγινόπκεται ἐκατέρωθεν|. Εἰς τὸ «**«Αστικὸν δίκαιων τῆς Ἑλλάδος»** τερὶ τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς τῶν μαθητῶν του «πρὸς τὸ πεθιστὸν πρόσωπον», γράφει «ἡ ἐπιστολὴ δὲν θὰ γραφῇ εἰς καθαρὰν δημοτικὴν, ακόμη δ' θλιγώτερον δνευ τόνων» (Ἀντιδ. σ. 456) καὶ ἐμφανίζεται ἥδη ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ὑπερασπιστὸς τῆς ἐκφύλου δημοτικῆς τοῦ πελάτου του καὶ τῆς ἔξαφανίσεως; τῶν τύψιων. ο tempora, ο πορεια | Καὶ ταῦτα μὲν οὕτως. ἀλλὰ τίς θὰ ἐπίστευεν, ὅτι θὰ τὸν διέψευδε καὶ αὐτὸς δ πελάτης εἰς τὴν ἀπολογίαν του; «Σοφὰ καὶ ὡραῖα τὰ διδάγματα τῶν παλιῶν Ἑλλήνων, εἴτε, μὰ μὴ δεθεῖς σ' αἴτια μόνο. . . χάρους (sic) τδι ἀνθρώπινο ἀγῶνα. . . ή ψυχὴ σου στὶ προσπάθεια αὐτῇ νὰ παραμερίσει τὰ δικά της δινειρά καὶ τὶς πίστες καὶ νὰ πονέσει γιὰ την κόσμο ἄλλον» (Δίκη τῶν τόνων σ. 241). Ἀλλ' εἰς τοιαύτας ἀντινομίας καὶ ἀνακολουθίας ὄλιγον προσέχουσιν οἱ ἀνατροπεῖς, πῶς γὰρ οὐ; ἀφοῦ εἶναι ἀναρχικοὶ καὶ τὴν ἀναρχίαν ἀπὸ τῆς γλώσσης θέλουσι νὰ διεκτείνωσι πανταχοῦ; Αἱ ιδικαὶ ἔξι παρούσαις αὐτοῖς

εἰς οὐδὲν λογίζονται. Ὅπου κρίνονται καὶ μεταχειρίζονται ὅλα τὰ μέσα νὰ διαφθείρωσι τὰς συνειδήσεις. Ἐτόλμησαν ἐσχάτως νὰ φθάσουν μέχρι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, νὰ μολύνωσι τὸ ἱερὸν αὐτοῦ ἔδαιφος διὰ τῆς προπαγάνδας. Ἀνωτέρω π. ♫34 κατεχωρήσαμεν τὴν θαυμασίαν καὶ Ἱερὰν δυντος ὑποθήκην, ἵν τοις θείαν ὅμιψήν ἀφῆκεν ἡμῖν ὁ ἀλήστον μνήμης Οἰκουμένης. Ἄκουει τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον τὴν φωνὴν αὐτοῦ, διὸ τοσοῦτον ζῶντα ἐτίμησεν καὶ ἀνεκήρυξεν αὐτὸν «πατριαρχικὸν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου»; Ιυστυχῶς τὸ Πατριαρχεῖον, τὸ λέγω ἐν συνοχῇ καρδίας, κωφείεις δλλως δὲν ἔξηγεῖται πῶς ἡνοίξε διάπλατα τὰς πύλας εἰς ἄκρον δημοτικιστὴν καὶ ἀσπονδον ἔχθρὸν τῆς ἐπισήμου γλώσσης, ἵν παρὸ τῆς Μεγ. Ἐκκλησίας παρέλαβον, οἱ πατέρες τοῦ 1821 καὶ φυλάττοντον ὡς Ἱερὰν παρακαταθήκην, καὶ οὐ μόνον ἡνοίξαν τὰς πύλας καὶ ἐνηγκαλίσθησαν τὸν ἀποστάτην τοῦτον οἱ οἰκοστρόφοι τοῦ πνευματικοῦ ἡμῶν κέντρου; **Φθετίσαντες** τιμαλφεῖς παραδόσεις περὶ τῆς ἑλλην. γλώσσης, ἃς μεγάλῃ τῇ φωνῇ διεσάλπισεν ὁ κλεινὸς Ἰωακεὶμ ὁ Ι' / καὶ ἐρρωμένως ἡγωνίσθη πρὸς διαφύλαξιν αὐτῶν ἀπαρέγκλιτον, ἀλλά, φεῦ! τὸ ἐπίσημον πατριαρχικὸν δργανον, δ «Ἀπόστολος Ἀνδρέας» / ἀπὸ μηνὸς ἐκθειάζει καὶ ὑμνολογεῖ τὸν ἔνον αὐτόν, ὅπτις ἀκούει εἰς τὸ ηνομα Ἰ. Θεοδωρακόπουλος καὶ εἶναι κακῇ τῇ μοίρῃ διδάσκαλος τῆς φιλοσοφίας ἐν τῷ ἔντεῦθε Πανεπιστημίῳ. Κἄποιος ἐγκάθετος μαθητής τοι ἀνέλαβε τὸ μυσαρόν τοῦτο καὶ ἐπονείδιστον ἔργον ἐν τῇ ἀηδεῖ ἔκείνη γλώσσῃ, ἵν πρῶτος ἐν Ἐλλάδι καθιέρωσεν ὡς γλῶσσαν τῆς φιλοσοφίας δ πάτρων του. Δὲν πατεύω νὰ μή γνωρίζωσιν οἱ πατριαρχικοὶ φυλάδιον κυκλοφοροῦν ἀπὸ τοῦ 1948. ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ποίον τὸ σύστημα φιλοσ. ἡθικῆς τοῦ κ. Ἰ. Ν. Θεοδωρακοπούλου» ὥπερ ἔξεδοτο ὡς γνωστὸς γλωσσαμέντωρ καθηγητὴς Σπ. Ηπανικολάου, διευθυντὴς τῆς Ἐπιστημ. ἡχοῦς, ἀπὸ φωνῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου. Καταλήγει δὲ εἰς τὸ ἔξης πυμπέρατημα περὶ τοῦ Θεοδωρακοπούλου: «ἰγρήθη τὴν ἴθινασίαν τῆς ψυχῆς, τὴν πριμωπικότητα καὶ χωριστὴν ἀπὸ τοῦ κόσμου ὑπαρξίαν τοῦ Θεοῦ . . . ἀπέκρουσε τὴν ὑπαρξίαν κίνημον ἀνεξαρτήτου ἀπὸ τῆς συνειδήσεως, οὗτε εὔρεν ἐν τῇ φύσει ταῖς καὶ ἀρμονίαιν | δὲν ἕπαρχει μόντε ἀξία οὔτε νόημα εἰς τὴν φύσιν - (σ. 38). Ή σπουδαία αὕτη χριτικὴ ἔδημοπεινθη ἐπειτα καὶ εἰς τοὺς «Τρεῖς Ἱεράρχους». Ο Θεοδωρακοπούλος εἶχε προφη-

τείσει, πῇ τὸν ἀθησαυρὸν τῶν νοημάτων καὶ λέξεων τῆς ἐκ-
κλησίας: θὺ τὴν συγχωνεύσῃ ἢ δημοτικὴ γλῶσσα» (¹).

Ταῦτα αὐτοῖς πάντας οἱ πατριαρχικοὶ τούλαχιστον τὴν ἔναυλον
φωνήγην τοῦ μακαριστοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ. Οὗτος ἐξαπέλυσε
τὴν ἀττικήν συνοδικὴν ἐγκύκλιον τῆς 16 Μαρτίου
1911, δι' οὓς κατακεραυνοῦ τοὺς ἀνθίσιους μαλλιαροὺς καὶ ἑτέραν
λόγος τοὺς φριτητὰς | τοὺς ἡγιωνιζομένους τότε πρὸς κατοχύ-
φωσιν τῆς γλώσσης ἕως τὰς ἀρχὰς Μαρτίου. μεταξὺ ἄλλων
ἔγραψε καὶ ταῦτα: · Πᾶσα διδόπειρα οἰαδῆποτε, ἔστω καὶ
ἀκριφὲς τῷ δακτύλῳ τῆς χειρὸς γενομένη, πρὸς τόθενσιν,
πρὸς ἐκφαύλισιν ἢ ἐκχυδάφισιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης γιδ
καταδικάζηται καὶ νὰ περιφρονήται διανταχοῦ τῆς Ὁρ-
θοδοξίας». Η ἐγκύκλιος περιελήφθη καὶ ἐν τῇ «Ἀντιδικίᾳ»
σ. 514—546. Λιμφότεραι δὲ ἐκυκλοφόρησαν τότε εὐρύτατα διὰ
τῶν ἐφημερίδων.

Τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα, ἡ συνεχὴς καὶ ἀδιάκοπος ἐπ-
ενέργεια αὐτοῦ εἰς τὴν μόρφωσιν τῶν Ἑλλήνων,
‘Η κατάκτησις τούτου βένας ὁ ἐπιδιωκόμενος σκο-
πὸς τῆς φιλολογίας.

“Οἱοι οἱ πρὸ τοῦ Κακριδῆ λόγοι κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ καὶ
αὐτοὶ οἱ ποιηταί, οἱ πολυμαθεῖς καὶ πολυίστορες, οἱ ἀπόδικοι
ἐκεῖνοι διδάξαντες τοῦ Γένους βεβάδιζον τοῦ ποάτους. ήσαν σχο-

1. ‘Ο εὐλαβέστατος καὶ φιλογερὸς πατριώτης, ὁ Θεοδωρακόπου-
λος, ὁ «πιστὸν παπάζ», ἀτε σπουδάσας εἰς τὴν Ριζάρειον Σχολὴν ἀπε-
σκηματίσθη βιόλις ἐτελείωσεν, ὁ ἐκχέιας ποταμοὺς ἵεροῦ ἐνθουσιασμοῖς
εἰς τὴν πρὸ τοῦ Οἰκ. Πατριάρχην ἐπιστολὴν, ὁ διακηρύξας ὅτι ὑπέ-
στη τελείαν μεταβολὴν καὶ ἀναγέννησιν εἰς τοῦ Φανάριον, ὃπου μετέβη
πρὸ πραγμάτων ἀνομολογήσων σκοπῶν, νὰ μεταβάλῃ καὶ νὰ δια-
στρέψῃ τὰς συνειδήσεις τῶν φρουρῶν τῆς πόλεως καὶ τῆς γλώσσης! Φ
νεοφύτοις οὔτος παραστάς εἰς τὸ τεοσαρακονθήμερον μνημόσυνον
τοῦ μακ. Ἀντωνίου Χατζῆ βουναδέλφου του δὲν τῇ Φιλοσ. Σχολῇ, τελε-
σθὲν εἰς τὸν “Αγ. Γεώργιον Καρύτση ὑπ’ ἑμοῦ πρὸ μηνὸς, ἐτράπη εἰς
ψυγήν, διότι ἥκουσε τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐτιμνημοσύνου, διαφέρεσσαντος ^{1/4} τῆς
τῆς ὄρεως, τρεψί τοῦ Ἑλλην. τυρεύματος, οὐδὲ θιασοτῆς ὑπῆρχεν ἀ
ζυνῶν,

τα οξεία
ένας γραμμός περος σοι-
χεισθέντης αγνοεῖ τούς σκη.
λαβίσεις παντού
χωρίς το μπ . π.χ. συλλα-
βήσεις λα - μισθρές.

Το ο' τέλος τούτου

σημειώνεται προσεπονθετικά την θυνοταντού πνευματος την ελ-
ληνικήν προσωνυμίαν⁽¹⁾ και αναφέρονταν την ίκανην τῶν ἐπιστη-
μῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ νομίζειν τὸ ἐπφνομασθὲν ἔλλ. πνεῦμα...
οὐδὲν ἔτερον δηλοῖ, τί μὴ τὴν ἐπί τινας στιγμὰς τῆς ἴστορίας
ἔπικρατήσασαν ἔλλ. ὑπεροχὴν πρὸς ἀνιψιήλατρησιν τοῦ παγκο-
πίου πνεύματος⁽²⁾ (σ. 56). Ἐν τῇ φράσει τοῦ Πλουτάρχου: «ἡ
ψυχὴ τοῦ μετασχοῦσα καὶ λογισμοῦ καὶ ἀρμονίας οὐκ ἔρ-
γον ἔστι τοῦ Θεοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ μέρος· εὑρίσκει τὰ στοι-
χεῖα τοῦ πνεύματος «λογισμὸν» καὶ «ἀρμονίαν», τοῦ εἰορτητοῦ.
πυρφόνως πρὸς τὰ κρατοῦντα ἐν τε τῇ φιλοσοφίᾳ καὶ κοινῆς
δηλοῦντος τὸν «ἱόγον». Ἐκ τῆς ἀρμονίας καὶ συμμετρίας
ἡ ιδέα τοῦ «καλοῦ». Τοῦτο τὸ ὥραῖον ἦτοι δὲ κόσμος τῆς δη-
μιουργίας εἶναι η αισθητή αναπαράστασις τοῦ κόσμου τῶν

1. Κων. Γ. Μπέλλου, Τύχαι καὶ μέλλον τοῦ ἡλιμειού, Μέρ. Α' Συνοπτική ἐπισκόπησις τῆς υποστάσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ, εὐθύναι τῆς ἐλληνικῆς πολιτείας, Ρατιά 1935, σ. 51. Ἐκ τῆς ἀριθμόσεως ο συγγρα-
φεὺς λόγιος ὁμογενῆς ὡν ἐν Παρισίους φάνεται Μεγαλοσχολικής. Τὸ
ὄγκισθες καὶ φιλοκάλως τυπωθέν τούτο βιβλίον (σ. 56) είναι εἰς αλ-
γαντος ύμνος τοῦ ἐλληνικοῦ πνεύματος καὶ τῶν ἐλληνικῶν γνωμάτων,
βαθεῖα μελέτη καὶ καράστασις ἐνθρά τῆς παρούσης ἀθλίας των ἐλλη-
νικῶν πρωτιάτων καταστάσεως καὶ ὑπόδειξις τῶν πρὸς θεραπείαν μέ-
σων. Γλόσσα καθημάτη καὶ κούλιεσθεῖς, ιδέαις ὑφηλαῖς καὶ διά ποιητικῶν
φράσεων ἐκδηλούμεναι μετείναι ἐκ τῶν ὄλγων συγγράφων βιβλίων, ἀπερ
τὰ τοιούτου θέματος ἵχω ἀναγνώσται. Χρήσις διαφιλής των τε ἀρχαίων
καὶ νεωτάτων πηγῶν εἰς τὰς κυριωτέρας ἥστιν εὑρώντας γνωσθεῖν. Είναι
καὶ επρόδιοι οἱ συγγράφαντες τῆς «Ἀντιδικίαν» διενεγκόντες τοῦτο
ὑφίν. Τοῦτο ἔνεκα ἐθεωρήσουμε ἀναγκαῖον νὰ σπαχνούσησθε εὐταὶ ἐκ τοῦ
Β' κεφ. «Τὸ ιδιον τοῦ ἐλληνικοῦ πνεύματος» σ. 19-20, καὶ τοῦ Γ'
«Ἡ δυναμικότης τοῦ σημβόλου τοῦ ἡλιού. πνεύματος» οὗτοι εἰτε ἔλλ.
γλώσσοις. σ. 26-27. Ἐν προοιμίοις ἀποφαίνεται οὐτι φιλτάγγροις τοῦ
ἴλλ. πνεύματος οὕτε ἐκ τῶν ἀγνώστων εἰς τῶν κοινούσιεντεκόν πο-
λιτευμάτων δύναται νὰ προστιθῇ ρατὶ ἡ Χριστιανισμὸς διαφένει τὰς ἐλ-
λιάδας μιας διώτι προδούσῃ τὴν ἑρμαῖκην νοοτροπίαν | οὕτε γενικεία
εἰς κάθαρος τῶν πηγῶν του χριστιανισμοῦ διὰ τῆς ἐν πότιφρ εργυνης
τῆς πρὸς κατισθεσιν ομηρουής τοῦ ἔλλ. πνεύματος... οὗτοι μεταξι
ιοεῖν τῆς θεοτητος του ελλ.. πνεύμα μάτετετε την ἀγνοτέρων καὶ ιερω-
τερων εκμνασιν τῆς ησικῆς καὶ οικνοτεικῆς συζάμεως, ην ποτε ο κο-
μός ἡγηόφαντα σ. 58.

Ιδεών εν φέδροις τό τε τὸ «ἀληθέσι καὶ ἀγαθόν» (57) καὶ ἐπειδὴ οἱ ἀρχαῖοι διάδικτοι τὸ ἐνταῦθα τῷ ὑπερπέραν, διασθῆταις καὶ νοητοῖς κόσμοις δι' αὐτοὺς ἡσαν ἡνωμένοις ὡς πρωτότυπον οὔτοις, ἀντίτυπον δὲ ἐκεῖνος. οὐ ἔπειτα χωρισμὸς ἐπήνγκε τὴν χρεωκοπίαν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ. «Ἡ διανοητικὴ τοῦ πνεύματος ἐτεσις ἐναρμονίζουσα οὕτω τὸν νοητὸν πρὸς τὸν αἰσθητὸν κόσμον ἀγεφάνη τὸ πρῶτον εἰς τὸν ἐλληνισμὸν καὶ εἶναι γδιοντεῖ. νοοτροπίας» (60). Οὐ Ελλην πρῶτος ἐπεχείρησε νὰ γεφυρώσῃ τὸν αἰσθητὸν πρὸς τὸν νοητὸν κόσμον. Τί καλοῦμενοντὸν λοιπὸν ἐλλην. πνεῦμα; «Τὴν ἐντατικὴν δύνεν ταύτην τοῦ ἀνθρωπίου πνεύματος ἐν τῇ διδτητικῇ αὐτῆς ἐνέργειαν, ἔχουσαν ὡς ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τὴν δημιουργικὴν συστηματοποίησιν πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ἐξελίξεως τῶν φυσικῶν νόμων καὶ τὴν ἐναρμόνιον αὐτῶν πρὸς τὸν νοητὸν κόσμον συζυγίαν καλοῦμεν ἐλληνικὸν πνεῦμα» (62). Τὸ πνεῦμα τοῦτο εἶναι ἀπότατον, ἐπ' αὐτοῦ ἡ χρῆσις τῶν λέξεων παρακμὴ καὶ θάνατος δὲν ἐψαρμόζονται, οὐ δι' αὐτοῦ πολιτισμὸς εἶναι αἰώνιος. μόνον δὲ «ύλικὸς πολιτισμὸς» τῆς Εὐρώπης ἀποθνήσκει. Ατυχῶς η ὑσπληγχνή τῆς προόδου ἔξι κολουθεῖ καταπίπτουσα ἐξ ἐσφαλμένης καὶ ἀντικειμένης πρὸς τὸ ἐλλ. πνεῦμα κατευθύνσεως, μὲν ἐλαυβεν ἡ εὐρ. νοοτροπία. «Τὸ ἐλλ. πνεῦμα ὡς τοιοῦτον ἱγνόησε καὶ ιτά ἀγνοῆ πάντοτε τὸν θάνατον, διότι θάνατος πνεύματος ἀντίκειται πρὸς αὐτὴν ταύτην τὴν διὰ τῶν δύο τούτων λέξεων ὑποκρυπτομένην ἔννοιαν» (σ. 66, 68). Εφεξῆς ἔκετάζει τὴν στίσιν τῆς πολιτείας, τὴν στάσιν τὴν ἐχθρικὴν πρὸς τὴν παιδείαν καὶ τὰ ἐλληνικὰ γράμματα καὶ δογματίζει (εἰς ἐποχήν, κατ' ἣν Γεωργίος δὲ Β' ἐπινήρχετο εἰς τὸν θρόνον): «Οὐτε διὰ τὴν ἐπαναφορᾶς τῆς θιασολείας, οὐδὲ διὰ τῆς ὄριστικῆς ἐγκατιδοφορίας τῆς δημοκρατίας ηδὲ ἐπέλθη ἀφύπνισις τοῦ ἐλλην. πνεύματος, ἀλλα μόνον διὰ τῆς ἀσκεμμένης μελέτης τοῦ παρελθόντος». καὶ καταλήγει: «ἡ σπουδὴ τοῦ ἐλληνικοῦ πρενεύματος θὰ ἐμπνεύσῃ αὐτοπεποίθησιν εἰς τὸν ἐλληνόπαιδα, οὗτοι εἶναι κύριοι τῶν τε ἴδιων τυχῶν/ σπως καὶ τῶν τῆς πατρίδος αὐτοῦ» (σ. 70-71). Λότο τὸ τελευταῖον μᾶς κοπινίζει ὡς νέον καὶ πρωτότυπον κήρυγμα ὁ Κακριδῆς. Τὸ πᾶν ιοιπὸν κατὰ τὸν Μπέλλον εἶναι τὸ παρελθόν καὶ η παράδοσις, η πρὸς τὸ θεῖον εὐσέβεια καὶ η ψανοὴ καὶ πειθαρχία εἰς τοὺς νόμους. «Ἐπὶ τῇ βάσει τωιαντικῆς εὐσεβείας οὐ ἐλληνισμὸς πολιτεύεται ἐπὶ Τοντούχων, πρὸς ἐπιδιωκτὸν τῆς ὁποίας παρὰ τῇ λοιπῇ τὸν Χριστον. . . πιστεῖ μαγιστρίᾳ/ λαστικῶν πρὸς τὴν πλοτιν καὶ τὴν ἐλλην. γράμματα

τὴν πίπιν πρὸς τὸ ἑλλην. πνεῦμα, πλοτεῖν, ήν απὸ δεκαετίας μφρόνως κλονίζει η ἑλλην. δημοκρατία» (σ. 75). «Οντως ἔχει πολὺ δίκαιων ὁ συγγραφεὺς | διύτι οὕτω χαλυβδουμένη σημαντώθη η φινή κιττὶ τὰς δισκλίρους ἐκείνας περιόδους τῆς Ἀθνακῆς ιορίσεως. «Τὸ ἑλλην. πνεῦμα εἶναι η ἐντατικὴ ἐκδηλωσις τῆς παγκοσμίου σκέψεως, η συνολικὴ τάσις τοῦ ἀτομοῦ, ὅπερ ἐν δεδομένῃ στιγμῇ, ἐν ὑδύνῃ καὶ πόνῳ δημιουργεῖ καὶ δημιουργεῖ οὐ μόνον διὰ τὸ μονομερὲς αἴθουσ ἐγώ, οὐ μόνον διὰ τὴν εἰς ἣν ἀνήκει φυλήν, ἀλλὰ διὰ πάσας τὰς φυλάς, διὰ τὴν ὄνθρωπότητα ὅλοκληρον» (σ. 99).

Πατάσσει ἀνηλίκος τὸν φευδυδημοτικιστὸν καὶ μαλλιαρούς, οἵτινες ὡς οἱ μεγαλύτεροι ἔχουσι παρέλυσαν καὶ ἐξηγεῖτελισαν τὴν ἐκπαληνευσιν καὶ ἐχαλιάζουσαν οὕτως εἰς ἐπικίνδυνον βαθμὸν τὰς Ἀθνακὰς διωάμετες. Οὐδόλως ἀρνεῖται καὶ τὴν καλλιεργίαν τῆς δημοτικῆς διὰ τὴν δραμῆν κατανόησιν τῆς κλασσικῆς/ ὃς μῆς ἐδίδασκον οἱ μακ. Κόντος καὶ Βερναρδίκης, ⁽¹⁾ καὶ τοῦ ἑλλ. πνεύματος. οὗτονος «ἡ κλασσικὴ εἶναι τρπιστὸν ὑλεκτρον σύμβολον καὶ ἀπεικόνισμα». καὶ συιτεραίνει: «ἐάν η ἑλλην. πολιτεία είλη πραγματικὴν συναισθησιν... τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς... θὺν ἀντελαμβάνετο, θὺτι οἱ κύριοι σκοποὶ τῶν πολιτικῶν τῆς Ἑλλάδος, φειλεν, ὅπως η η μέσω τῶν ἑλλ. γραμμάτων αναβίωσις τοῦ ἑλλ. πνεύματος» (σ. 130) δι' οὗ «ἡ τοῦ ἀτόμου... κατανόησις παντος φαινομένου φυσικοῦ, ψυχολογικοῦ, ἀναρτήθιμένου εῖς τε τὸν φυσικὸν καὶ νοητὸν κόσμον... πᾶσαν αὐτῶν μετάπειτα διὰ τὴν λέξεων πιστήν ἀνακαράστασιν, πᾶσαν τάσιν ἀνθρωπίνην προς ἐξιδανίκευσιν διὰ τῆς δημιουργίας ανταπίας, τοῦ λογικοῦ συνοδοιπόρου καὶ ρυθμιστοῦ...» (σ. 114).

1. Ό πολὺς Ἀσύπιος ἔγραψεν: «Ἔγως εἴμαι πεπεισμένος περὶ τῆς γνώμης τοῦ μακαρίτου Κοραΐη, ὅτι ἐν πολλοῖς δυνατὸν νὰ μάθῃ τις πλείστη διὰ τῆς μελέτης τῆς σημερινῆς γλώσσης η ἐξ δημωδῶν ξένων ὑπομνημάτων. Πάσχω πλυσίτι καὶ τὴν ἀισχίαν νὰ πιστεύσω, ότι πολλὰ τῆς σημερινῆς γλώσσης ἔχουσιν ἑλληνικωτέρους φράσιν, ἐλληνικὸν χαρακτῆρα ἑλλην. φυσιογνωμίαν η ἀλλα διὰ φοιτωδεστέρων γργραμμένα λέξεων». (Προλεγ. Συντάξιος Β' περιοδ. σ. 3α'). Περὶ τούτου ο βουλόμενος ἀς διεξέλλη τὴν καλην ἀραιριστικήν τοῦ Κων. Κοντοπούλου: «Ἀθανασία · ης ἑλλην. γλώσσης η ἀνεύρεσις, τῆς ὑμητικῆς γλώσσης, εν τοῖς δημιώδεσι διαλέκτοις τῆς συγχρόνου ἑλληνικῆς». Ελλ. Φιλ. Σύλλ. ΙΕ', 1884, σ. 9 ί.

Περὶ οὐ ἐλπινοῦ πνύματος

·Αλλὰ πᾶς τις θὺ μάνεμεν καὶ τὴν ἐπικύρωσιν τῶν λεχθέντων
καὶ τῶν ξένων φίλοσόφων καὶ ἴστορικῶν. Θὰ περιορίσθη μό-
νυν εἰς τὴν ἔγκυρον ἐνὸς τῶν συγχρόνων Ἰάλλα καὶ μεγάλητέρων
καὶ βαθυτέρων ἐρευνητῶν καὶ κοιτικῶν τῆς ἀρχαιότητος καὶ πα-
γκοσμίου ἴστορίας τοῦ Houston St. Champlain, "Ἄγγλου
ἐκγερμανισθέντος καὶ γαμβροῦ τοῦ Wagner. Οὗτος ἔξασφαλί-
ζων τοῖς "Ελληπι τὴν ἀποκλειστικότητα τοῦ πνείματος προ-
τάσσει.¶

·Λὰ τὰ τέκνα τῆς γῆς ταύτης δὲν ὑπάρχει εὔτυχία
ὑψηλοτέρᾳ αὐτῆς ταύτης τῆς προσωπικότητος (Γκαϊτε).

Τὴν εὔτυχίαν ταύτην, τόσον πολὺ μεγάλην | οὐδέποτε
λαδεὶς ἀπήλαυσεν δσον οἱ "Ἐλληνες. Ἐνθεῦθεν τὸ μοναδικὸν
γόητρον τῆς προβολῆς τῶν ἀνδρῶν τοιίτων| κάτι τι τὸ ἡλιό-
λουστον, τὸ ἀκτινοβολοῦν προέρχεται ἐξ αὐτῶν. Τὰ μεγάλα
αὐτῶν ποιήματα, αἱ μεγάλαι σκέψεις δὲν εἶναι θργον ἀνωνύ-
μων. . . ή τέχνη καὶ η σοφία. Οἱ ηρωϊσμοί, ίδού τὸ ζωτικὸν
στοιχεῖον τοῦ λαοῦ τούτου. Τὸ διτομόν ὅρισθαι καθ' ὅλον τῆς
ἀπομικότητός του τὸ ὄψος, διαρρηγνύει τολμηρῶς τὴν μαγγα-
νείαν, ητις αίγμαλωτίζει τὸ τλῆθος ἐντὸς κύκλου κοινοτάτων/
ἀποσπάται ἐκ τῆς τυφανίας πολιτισμοῦ, κατ' ἔνστικτον καὶ ἀσυ-
νειδήτως ἐνεργοῦντος καὶ ὥστις ἀνιψελῆς παρατείνει τὴν ὑπαρ-
χίαν του. Οὗτω δὲ ἀτρόμητος χωρεῖ ἐν μέσῳ δάσους παρθενικοῦ,
τῶν συσπιρευθεῖσῶν δειπνισμονιῶν, ἀποβιάνοντος πάντοτε πκο-
τεινοτέρου, διαροήγει φωτεινὸν δρόμον, τολμᾷ διὰ τῆς με-
γαλοφυΐας του! Γοῦ χατορθώματος τούτου τὸ ιτοτέλεσμα δὲν
εἶναι ἄλλο. ¶ νέα ἀνεληπτικής ἐννοϊας, ήν περικλεῖει η
λέξις «ἀνθρώπινον». Καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης δύναται τις
εἰπεῖν προηλθεν δ ἀνθρωπος «εἰς τὸ ἀπλετον φθει τῆς
ζωῆς». Καὶ προστίθητιν, ὅτι τὸ τοιῦτον οὐκ ἐνὸς ἀτόμου ἐρ-
γον. ἐν τῇ προσπαθείᾳ αὐτοῦ ἀπεδιγθη | ὅτι έδρασαν προσω-
πικότητες ἐντὸς περιβάλλοντος προσωπικοτήτων. Η δρῦ-
τις περιέρχεται εἰς τὴν εἴσουνείδητον κατάπιαιν διὰ τῆς ἀντι-
δρίσης. ·Η μεγαλοφυΐα μόνον ἐντὸς επνυματώδους· ἀγ-
μοσφαλρας δύναται ν' ἀναπνεύσῃ. . . καὶ καταλίγει: «·Τι
παριμένει ἐκ τοῦ 'Ἐλληνισμοῦ, οἵτι συγχρητεῖ αὐτὸν ἐν τῇ ζωῇ
μέχρι τῆς στιγμῆς, οἵτι ἔχαρακτήρισεν αὐτὸν φύσις νὰ είναι ἀκόμη
τὸν ΙΑ' αἰώνιο τὸ φωτεινὸν ιδεῶδες τοσούτων εύγενῶν ψυ-
χῶν, η παρηγορία καὶ η εἰπίς αὐτῶν, δυνάμεθα νὰ συ-
μπεριλάβωμεν ἐν μεσὶ λέξει: τυῦτο θηρίκεν η μεγαλοφυΐα

αύτοῦ (!). Εἶναι δὲ ἔκπρεπέστερος ὅμνος τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος, δπερ δὲ δλίγων λέξεων φεύγεισε τὸ πάλαι καὶ ὁ Φίλων:

Μόνη δὲ Ἑλλὰς ἀνθρωπογονεῖ φυτὸν οὐρανίον καὶ βλαστηματικὸν, ἡριστικόν τον λογισμὸν ἀποτελεῖσθαι, οἰκειούμενον ἐπιστήμην. τὸ δὲ αἴτιον, λεπτότητι τέρας ἡ διάνοια πέφυκεν ἀκονίσθαι· διὸ καὶ Ἡράκλειος οὐκ ἀπὸ σκοποῦ φησίν: οὐ γῆ ἔηρὶ ψυχὴ σοιφωτάτη καὶ ἀρίστη» (περὶ προνοίας παρ' Ἐπιστολὴν, Εὐαγγ. προπαρασκ. 398d) καὶ τοῦτο εἶπεν ὁ Πλάτων: - τόδε γέ μην διανοηθῆναι χρὴ πάντ' ἄνδρας Ἑλληνα, ως τόπον ξεκομεν τὸν τόπον Ἑλλήνων πρὸς ἀρετὴν ἐν τοῖς σχεδόν δριστον. Ἐπινομ. 987D. Ο διαπρεπῆς φιλόλογος καὶ φιλόσουφος τῆς Μ. τοῦ Γ. σχολῆς ἴδρυτης καὶ θρόνοδος τοῦ «Φιλολ. Συλλόγου» Ἱδροκλ. Βασιλάδης, ἐκδοὺς τὴν περίλαυτρον ἐργασίαν Περὶ τοῦ Ἑλλήν. πολιτισμοῦ καὶ παιδείας» προκηποσει πολλὴ περὶ τοῦ κλίματος καὶ δὴ τὴν γνώμην τοῦ ιστορικοῦ Ranke: «Η ἑλλ. γλῶσσα πιστὸν τῶν ἄλλων ἵνδυερωπαϊκῶν ὑπέροχός ἐστι κατά τε τὴν γραμματικὴν διαμόρφωσιν καὶ τὴν ἀναλογίαν τῇ ἐσωτερικῇ λογικῇ τοῦ ἀνθρωπ. πνεύματος. τὸ δὲ ἀρχεγένετόν τοῦτο δώρημα ἐν τῇ φύσει τῆς Ἑλλην. χώρας ζητητέον» (ἐν τῷ ΙΣΤ' τόμῳ τοῦ Συλλόγου, σ. 43).

Εἶναι δὲ πρώτη ἀπόπειραι συντάξεως τῆς παρ' ἡμῖν ἀνυπάρκειαν. Τιτορικὸς τοῦ πολιτισμοῦ ἐν ὑπερδιακοσίαις σελίσιν ὁ ἀκλεκτὸς τῶν Ἑλληνίστων Μουσιῶν θεράπων κατέστρωσε τὸ σχεδιάγραμμα καὶ ἀπετύπωσε θαυμασίως τὸ πνεῦμα τῆς παρὰ τοῖς

1. La Genèse du XIXe siècle / Paris 1913 / σ. 91-92. Καὶ ὅμως ταῦτα γράφον δεν εἶναι καθόλου φιλέλλην/ούδε δέχεται τὸ ἀνέψηκτον τοῦ Ἑλλήν. πολιτισμοῦ, ὃστις συνεπήψυθη ἐν τῇ ἔξελιξει τῆς ἐπιστήμης τῶν νεωτέρων χρόνων, ἐν τούτοις ἀνομολογεῖ τὴν ἀθανασίαν τοῦ Ἑλλήν. πνεύματος. καὶ περὶ τέχνης γράφει: «ἡ Ἑλληνικὴ τέχνη ἐπειδὴ μεταξὺ ἡμῶν, ὡς ἡ ἀνάμνησις ἀπολεσθέντος παραδείσου» σ. 90. Τοὺς Ἑλλήνας χαρακτηρίζει ἐν βιβλίῳ περὶ ἀριθμοῦ δύο δεκάδας ἐκδύσεων καὶ μεταφράσεις εἰς πάσις τὰς εὐρωπ. γλώσσας. ὡς ἔξης: «Le Grec n'est pas moins de tout temps ce qu'il apparaît aujourd'hui sans foi, sans patriotisme, sans désintéressement. Incapable de se dominer lui-même, il n'a jamais su dominer les autres ni construire avec dignité et fierté leur ~~κατέληγεν~~ domination κτλ.». (σ. 67). Τι μακρινήσσει εἰς ταῦτα ο Ῥπτι Φετίος διδάσκων τὴν Ἑλληνικὴν λογοτελείαν δι τοῦ Πανεπιστημίου Κορυφής:

ἢ παρουσιάζει σάντον μὲν ἀπάντην;

ἀργαίοις πουόδους ὥδε ἐν συμπεριφύσματι : «Τοιοῦτος δὲ χρυσοῦς
αιωνὶ τοῦ Περικλέους, αἰών τῆς ἐλευθερίας τοῦ πνεύματος
καὶ τοῦ λόγου», του μὲν ἀνθρ. γένους ἡλικία νειρός καὶ γέρη-
στὸν ελπίδων μεστή, τοῦ δὲ Ἑλληνικοῦ ἀνδρικῆς καὶ τελείας καὶ
γονιμωτάτης διότι οἱ μὲν ἄλλοι προγενέστεροι τῆς Ἑλλάδος χρό-
νοι ὅμοιοι εἰσιν ἡλίῳ ἀνατέλλοντι τῆς ζωδοδακτύλου ηοῦς προ-
πορεφμένης, οἱ δὲ τοῦ Περικλέους μεσουρανῶν καὶ διπέραν,
πρόρος ἡλίος (βλ. σ. 162) πανταχόφε τὰς φαινόντας μήτιν ἐκπε-
ψιῶν ακτίνας, πάντα ἀπλέτφε περιβάλλοντα φωτὶ καὶ διαφωτί-
ζων τοὺς γενεικοὺς καὶ αἰσθανθούς νόμους τοῦ ἀληθοῦς, τοῦ
ἀγαθοῦ, τοῦ καλοῦ ἐν τῇ θρησκείᾳ, εν τῇ ποιήσει, ἐν τῇ ιστο-
ρίᾳ, ἐν τῇ τέχνῃ, ἐν τῷ ἡθικῷ καὶ πολιτικῷ βίῳ. Οὕκωτεν δέ ἐν-
νοεῖται ὅτι τὸ νέον πνεῦμα εἰσέδυσε καὶ εἰς τὴν παιδείαν . . .»
(σ. 277). Εἶναι κρίμα, διότι η πραγματεία αὕτη, ητις εἶναι το
φωτεινότερον δίδαγμα καὶ ή πιστοτέρα ἀπόδειξις τῆς πνευματικής
δράσεως τῶν λογίων Κωνσταντινουπόλιτῶν βέν ἔξεδόυη καὶ ίδι-
ατέρως εἰς τόμον, ὅστις ἱτελεν ἀποτελέσει ὅγκον ἐκ 100 τόν-
λάχιστον σελλδων. Καὶ οὕτω θὰ μᾶς συνέδεε μὲ τον «Βίον Ἑλ-
λάδος» τοῦ Λικαιάρχου, ὅστις πρῶτος ἔγραψε τὸ πάλαι ιστορίαν
τοῦ πολιτισμοῦ. Σχετικὰ πρὸς τὸ θέμα εἶναι καὶ τα εγγειορίαι
περὶ τε τοῦ δημοσίου καὶ ίδιωτικοῦ βίου τῶν ἀρχαίων. Γειεν-
ταίς ἀκδόσεις γερμανιστὶ ἔχω τῆς ιστορίας τοῦ πολιτισμοῦ Die
hellenische Kultur dargestellt von F. Baumgarter — R.
Pollard — R. Wagner. Leipzig 1900, 8ον, εκδ. πολυτελῆς
μετὰ 400 εἰκόνων καὶ 7 ἐγγρωτικῶν πινακῶν κτλ. εκ σ. 1Δ, 480
καὶ χρον. πίνακος διπλοῦ. καὶ τοῦ Jac. Bürckhardt, Kultur-
geschichte Griechenlands, Wien 1940, σ. ΑΙ, 968 μετ' εικό-
νων 180. Πάντες οὗτοι θιασιώται τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος
ἔχαιροι τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμόν, οἱ ἀνευ ή τε Εὐφώπη καὶ δ
νεος κόσμος θὰ ἀστέναξον ὑπὸ τὸ βάρος τῆς βαρβαρότητος καὶ
ἀμαθείας, ὅπως η Ἀσια καὶ τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ δεν ἐφύτισεν
εἰσέτι δὲ Ἑλληνικὸς ἡλίος δια τῶν πνευματικῶν ακτίνων καὶ ἔρ-
χεται εἰς τὰ χειλή μου καὶ πάλιν τὸ τοῦ J. Müller : «Ἐλλας,
Ἐλλάς τι θὰ ἡτο ὁ κόσμος ἀνευ ποῦ ;» Ηερὶ οφθιμερινοῦ πο-
λιτισμοῦ ισχύει τὸ ἀξιωμα τοῦ Sir Henri Juniper Maine :
«έξαρσει τῶν τυφλῶν τῆς φύσεως νύμων, οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ
ιούτῳ κινεῖται, διπερ γὰ μὴ ἔχῃ Ἑλληνικὴν τὴν ματαγω-
γὴν. (The Rede-Lecture, Μάιος 22, τοῦ 1875, σ. 33). Όσοι
δε ὑπέλησαν νὰ ἀποχωρισθῶσι του ἀπαριτήτου γνώμωνος εμα-
τικοπόνησαν διότι κατὰ τὸν Ιορδανό οὐν τοῦ πνευματικοῦ
πολιτισμοῦ οὐ ἀνακαλύφεις τῶν φυσικῶν ἀπατητῶν εἶναι θλι-

κίνδυνον δῆρον» (Καρολ. Εἰσαγ. 219). Πρὸς τοὺς λαμπροὺς τούτους ὁρίζοντας καὶ τὰς ἀκτινοβόλους τοῦ ἐλληνικοῦ πνεύματος ἀστραπὰς κατιηύθυνε τὰ βλέμματα ἡμῶν δὲ Βασιάδης. ‘Ο Ματθ. Παρανίκας ἔτερος ιεροφάντωρ τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων ἐν τῇ Πόλει ἄφιεροι τὸ «Σχεδίασμα περὶ τῆς ἐν τῷ ἐλληνικῷ ἔθνει καταστάσεως τῶν γραμμάτων ἀπὸ ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τῶν ἀρχῶν τῆς ἐνεστώσης (ΙΘ') ἑκατονταετηρίδος.. Κωνσταντινούπολις 1867 πρὸς τὸν συμπατριώτην τον πρύτανιν τῶν λογίων καὶ προσφωνεῖ λίαν ἐπαξίως οὕτω: «Σοί, τῆς εὐάνδρου Ἡπείρου γέννημα, ἀνατίθημι τὸ παρόν περὶ τῆς ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἔθνει καταστάσεως τῶν γραμμάτων... σχεδίασμα... Σοί, δοτις ἔμετά τὴν ἀπὸ φωνῆς καὶ καλάμου εἰς τὴν διάδοσιν τῶν γραμμάτων ἐργασίαν, μετὰ μακρὰν ἐν Εὐρώπῃ πρὸς ἐπαύξησιν τῶν γνώσεων διατριβήν, μετὰ τὴν εἰς τὴν βασιλίδα τῷ 1860 ἐπανίκαμψιν, πρὸς ἓνα καὶ μόνον σκοπὸν ἀφεύγοντα, τὴν **ἀναγέννησιν τῶν γραμμάτων καὶ τοῦ πολιτισμοῦ**, ἐν τῷ πάλαι ποτὲ κοιτίδι αὐτῷ, τῇ γηραιᾷ Ἀντιοχῇ⁽¹⁾). Καὶ τὸ μεγαλήτερον τρόπαιον τοῦ φιλομυσού Δελβίνικιώτου ἦτο ἡ ἔδρυσις τοῦ περικλεοῦς «Φιλολογικοῦ Σύλλογου» ἐν Κωνσταντινούπολει, δοτις ἐστήριξε τὸ ἀλληνικὸν ἔθνος καὶ μεγάλως διεφήμισε καὶ εἰς τοῦ ἔξωτερικόν. «Ο Φιλολογικὸς Σύλλογος καὶ ἐν αὐτῷ τῷ προκαταρκτικῷ σταδίῳ τούς ἐτίμησε τὸν ἐλληνισμὸν καὶ πολὺ συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐν Εὐρώπῃ βαθμιαίαν διάπλασιν ἐπιεικεστέρων φρονημάτων περὶ τοῦ ἐνεπτῶτος καὶ τοῦ μέλλοντος τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς. Ἐγνωρίσαμεν διασύμους ἀλλογενεῖς καθηγητάς, γράφει ὁ Ηεράνιος, οἵτινες ἐταῖροι ὅντες τῶν ἀξιολογωτέρων ἐν Εὐρώπῃ Ἀκαδημῶν, δὲν πάντας δύνατος νὰ δμολογήσωσι μετὰ παρρησίας, ὅτι οὐχ ἡτούν τετιμημένους θια ὑπελάμβανον ἐιστούζειάν ἡξιοῦντο νὰ συγχαταρισθμῆσι μετειξὺ τῶν μελῶν τοῦ ἐν Κωνσταντινούπολει Φιλολ. Συλλόγου» («Φυσιογνωμία τοῦ ἐλλην. ἔθνους», Τεργέστη 1870, σ. 610). Επεκυρώθησαν δὲ τὰ ἐγκώμια ταῦτα ὑπὸ τῆς εἰεργετικῆς καὶ πολυτεροῦς δράσεως αὐτοῦ· βλέπει ὁ διεξερχόμενος α' τὴν «Εἴκοσι πενταετηρίδα» 1861—1886 (Κωνσταντινούπολις 1898) τόμον ὑγκώδη ἐκ σελίδων 624 εἰς β' ποιητική τὴν «Πεντεκονταετηρίδα» 1861—1911 (Κωνσταντινούπολις 1921) εἰς βον. σ. 490.

1. Βλ. G. d' Biechtal. La Langue, grecque, Paris 1887, σ. 247, οιωνίατέρη τὸν ὥρνον τοῦ Ιαπωνίου.

Ἐνταῦθαι τὸ περιεχόμενον τῶν 34 μεγάλων τόμων μετὰ τῶν
 πολυπληθῶν Παφαρτημάτων ὡς καὶ τῆς Ζωγραφείου καὶ Μαυ-
 ρικοφδατείου Βιβλιοθήκης. Ἐν τοιαύτῃ πνευματ. ἀτμοσφραίδη
 ἀνετράφη καὶ αὐτος δ Μπέλλος, ἃς ἀπόφοιτος τῆς γεραιότερης
 ἔκτινης Μεγ. τοῦ Γέροντος σχολῆς, ἥτις ἀναπετάσασα ἀμέσως μετὰ
 τοι πλοιαρίων τις πώλις αἴτης εἶναι συνέχεια τοῦ «Πανδιδακτη-
 ρίου» τῶν Βυζαντινῶν καὶ τοῦ ἐκμάζοντος παρ' αὐτοῖς ἑλληνι-
 κοῦ ἀνεύμιτος ἀντιρροστεύοντος τὸν λαὸν καὶ μόνον διότι πρὸς
 τὴν ἐκκλησίαν δὲν εἶναι τόπος εὑνοῦς δ Μπέλλος ἔχων τὴν στρε-
 βλήην γνώμην, ὅτι, ἐφ' οἷον αὕτη διατηρεῖ εἰσέτι τὸ ἐβραϊκὸν
 στοιχεῖον καὶ ἀνοίγει καὶ κλείει τὸν ναὸν μὲ τοὺς στυγνοὺς καὶ
 μοιρολατρικοὺς δαυιδίους ψαλμούς, δὲν δύναται ν' ἀντιρροστεύ-
 τεί το εἰλ. πνεῦμα. Καὶ ξνωτισθῶμεν τί φρονεῖ αὐτὴ αὕτη η
 Ὁριόδοξος ἐκκλησία εκ στοιχείου ἐνὸς τῶν διαπρεπεστέρων καὶ
 ταῖς μοίωις πεφιλημένων ιεραρχῶν, τοῦ περικλεοῦς μητροκολί-
 τον Χίου Γρηγορίου τοῦ Βυζαντίου. Οὗτος ἔγραψεν εἰδικὴν
 πραγματείαν, οίαν τῷδεις τῶν Ἑλληνικῶν ιησιώθη νὰ παρου-
 σίσῃ ἐπιγραφομένην: «Τὸ ἐλληνικὸν πνεῦμα ἡτοι σχέσις τοῦ
 ἑλληνικοῦ πρὸς τὴν Ὁριόδοξίαν» (ἐν Χίῳ 1869) καὶ ὄφεται
 οὗτος ἐξ ἐφόδους/ή ἑλληνική πανδελιστενοτάτην ἔχει σχέσιν καὶ
 συνάφειαν πρὸς τὸν Ὁριόδοξον χριστιανισμόν». ἀναφέρει τοὺς
 πατέρας καὶ διδασκάλους τῆς ἐκκλησίας, οἵτινες διεκήρυξαν, ὅτι
 εἶναι δδύνατον ν' ἀποσπασθῇ η μάθησις ἀπὸ τῆς κλασ-
 σικῆς παιδεύσεως καὶ νὰ στερηθῶσιν οἱ τῶν χριστιανῶν παι-
 οις τῆς σπινδαίμας ταύτης καὶ υψηλῆς προγονικῆς σοφίας. «Ἐ-
 κατολικὴ συνείδησις τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν γένους προσεπιμαρτυ-
 ριῶντα τὸν ἀδιάφροκτον σύνδεσμον τῆς ἑλλην. ποιητικῆς πρὸς τὴν
 Ὁριόδοξίαν, κατηέρθωπεν ἀνέκαθεν τὴν ἐποτὴν τῶν Ἅγιων Ἰε-
 ραρχῶν ὡς ἀστρικήν θρησκευτικήν, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐυρτὴν ἐθνικήν
 τῶν Ἑλληνίδων Μουσῶν». Ἐκφέρει ἔπειτα τὴν καταδικαστικὴν
 ἀπόφρασιν ἐναντίον τῶν ψληγάφων τῆς παρούσης γνεᾶς, διατεί-
 νομένων, ὅτι τὸ ἑλλην. πνεῦμα, οὐν ἐξειτιόργησε, δὲν διδάχθη
 παραγκωτισθῆσαι ὑπὸ τῆς γραμματικῆς. «Ἀλλα δ δημόσιος
 βίος τῶν ἀρχατων Ἑλλήνων πρακτικός τε θεωρητικός/καὶ
 ποίησις καὶ πεζογραφία καὶ λογορία καὶ φιλοσοφία καὶ
 φητορεία καὶ διαλεκτική καὶ πολιτεύμα καὶ τὰ λοιπὰ ζω-
 τικα τοῦ ἑλληνισμοῦ στοιχεῖα ἐνενεγρίσαντοσαν οὐτως εἰ-
 πειν ἐν τῷ καλλιελόφῳ τῆς ἀκηλητίας διοσχερῶς μετα-
 στοιχειωθέντα καὶ ἀφομοιοισθέντα λεόδος τὴν οθσήσαν καὶ
 τὸ πνεῦμα τῆς Ὁριόδοξίας» (π. 1). «Οι πεπτίς ιεροτεργης διὰ
 τῶν ίδρων τοιάτων ἀποδεξεῖσθαι νὰ τίκη τοῦτο, ὅτι δημος ἐ

Εύφιος ήμων Ἰησοῦς Χριστὸς προπέλαθε σαρκωθεὶς ὅλον τὸ πλήρωμα τῆς θνάτητος. οὕτω καὶ οὐκέτησία αὐτοῦ μετεῖληφε τὸν θεοπαρόγυπτον ἀγαθῶν τῆς ἀρχαίας κληρονομίας, οὐκ μᾶλλον ἀκινδύπιθη ἀπ' αὐτῆς καὶ ἐντεῦθεν ἡντλησε τὴν τεραστίαν αὐτὴν καὶ ἀκαταγώνιστον δύναμιν. Η δύναμις αὗτη *ἐπιλέγει* | είναι «ἡ ὑπὲρ τοῦ αἰωνίου λόγου καὶ γιαστεῖσα ἐλληνικὴ παιδεία» (σ. 3). Οὐδείς, ἐφ' ὅσον ἔγδιοι οἴδαμεν ήρμήνευσε παραστατικώτερον τὸ οὐσιῶδες στοιχεῖον τοῦ ἑλλ. πολιτισμοῦ. «Τὸ ἐλληνικὸν πνεῦμα, γρίψει, φύσει ἐναρμόνιον δν ἐναρμονίως ἐμδρφωσε τὸν τε θεωρητικὸν καὶ τὸν πρακτικὸν τοῦ Ἐλληνος βίου. οὕτω ι.χ. ἐν μὲν τῇ ποιήσει βλέπουμεν ἔπος, λύραν καὶ δρᾶμα. τὸ ἔπος ἐπτὴν ἐξιστόρησις τῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου ἐντυπώσεων, η λύρα παράστασις τῶν ἐσωτερικῶν αἰσθημάτων τε καὶ διανοημάτων | τὸ δρᾶμα ἐνιρρόνιος σύγκρισις ἀμφοτέρων. Ἐν δὲ τῷ πεζῷ λόγῳ *πίστορίαν* *ἰντιστοιχοῦσαν* πρὸς τὸ ἔπος *φιλοσοφίαν* πρὸς τὴν λύραν καὶ *δητορικὴν* πρὸς τὸ δρᾶμα! . . . οὐσιώτως καὶ ἐν τῷ πρακτικῷ βίῳ, οἵτοι τῇ νομοθεσίᾳ καὶ τῷ πολιτεύματι, τὴν αὐτὴν ἀρμονίαν τῶν ἵντιρρόπτων ἀπαντῶμεν. . . τὴν αὐτὴν ἀρμονίαν εύρισκομεν καὶ ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ καὶ τοῖς λοιποῖς κλάδοις τοῦ πρακτικοῦ τῶν Ἐλλήνων βίου. (π. 34). (¹) | Οἱ εμπνευσμένοι λερούμενται τῆς κλασσικῆς παιδεύσεως ἐθαύμασιν πάντοτε τὸ κάλλος καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ἐλληνισμοῦ! | Φτι καὶ λόγια καὶ μέγια ὑπὸ τεχνικὴν ἔποψιν περιειχεν ή μυθολογία, η ποιητική *μέτρη* γάρις, η ἀπιράμιλλος τέχνη τῶν ναῶν, δ λεπτοφυής ψυθμὸς καὶ η ἀρμονία, η ἔκπλαγχος τῶν ἀγαλμάτων καλλιτεχνικὴ τελειότης. Ταῦτα πάντα καὶ η ἀκκλησία ἐνεστερούζετο καὶ δι' αὐτῶν ἐρρύιτμιζε τὸν πνευματικὸν αὐτῆς διάκοσμον ἀποκρούουσα μόνον τὰς θρησκευτικὰς φρτῶν ἀποκλανήσεις (²).

1. Καὶ πάλιν ἐν Κωντόλει ὁ καθ. τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς Δημ. Σάρρος ἐξέδοτο τῷ 1912. *Τὸ ἐλληνικὸν πνεῦμα διὰ μέσου τῶν αἰώνων* (ὅπερ δὲν είδον). 'Αλλ.' ο μάνηρ Λίμναι τὰ τελευταῖα ἡτη ἴντεῦθα ἐπιθεντὸν τοῦ Ελληνισμοῦ μεταστάς πρὸς τὸν δημοτικισμὸν | εἰς ἣν μευηρμήνευσε τοῦ Εὐφράτεου τὰς φύδας. Λύτος ο γλωσσιμψυνωφ τῆς Κωντόλεως ἐγένετο ἐντυθα διώκτης τῆς καισαρευούσης | 'Γιο οὐλού φνομα ἔγραψε καὶ ο μακ. Εὐάγγ. Κοιλοχοτσας, «Γό ιδεισις παρ' "Ἐλληνσιν ἀνά τοὺς αἰώνας". Αθήναι 1938, σ. 9 μόνοι.

2. 'Ο μέγιας φιλέλλην *Ἄλλος ποιητεῖς Σέλλεω διεσκόλυτεν, οὐ*

Αλλ' ήμεῖς σπιδοῦθεν ταῦτα προεδιδάχθημεν παρὰ τοῦ μεγάλου πατρός ἡμῶν Βασιλεύοντος οιαγούρευοντος, ὅτι πρέπει νὰ προγυμναζόμεθι εἰς τὴν βασιλίην τῆς διανοίας τῶν ἀρχαίων «ώσπερ ἐν σκιαις τισὶ καὶ κατόπτησι τὸ τῆς ψυχῆς ὅμματι» / διότι πρόκειται ἡμῖν ἀγρόν τάντον ἀγρόνων μέγιστος» πρὸς τὴν τοῦ βίου ἡμῶν τελειότητα, ταχέρον οὐ πάντα ποιητέον ἡμῖν καὶ πονητέον φίλος δύναμιν, καὶ ἐπὶ τὴν τούτου παρασκευὴν καὶ ποιηταῖς καὶ λογοποιοῖς καὶ φύτοροι καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ὄμιλητέον, ὅπερν ἀν μέλλῃ πρὸς τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιμέλειαν ὠφέλεια τις ἔσεπθαι (φαρμακ. πρὸς τοὺς νέοντας. «ὅπως ἀν ἐκ τῶν ἑλληνικῶν ὠφελοῦντο λόγων, ε' / ὑποδεικνύμενος δὲ ἡμῖν καὶ τὸν τρόπον τοῦ διαφυγεῖν τὰ βλαβερὰ φῶν ποιητῶν : «μή πᾶσιν ἐφεξῆς προσέχειν τὸν νοῦν... ἀλλ' ὅταν μὲν τὰς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν πράξεις ἡ λόγους ἡμῖν διεξίστουν ἀγαπᾶν τε καὶ ζηλοῦν καὶ ὅτι μάλιστα πειρᾶσθαι τοιούτος εἰναι. ὅταν δὲ ἐπὶ μοχθηροὺς ἄνδρας ἔλθωσι, τὴν μίμησιν ταύτην δεῖ φεύγειν ἐπιφρασσομένους τὰ ὥτα οὐχ ἡττον ἢ τὸν Ὁδυσσέα φασὶν ἐκεῖνοι τῷ τῶν Σειρήνων μέληρη ἢ γὰρ πρὸς τοὺς φαύλους τῶν λόγων συνηθεῖα ὀδος τις ἐστιν ἐπὶ τὰ πράγματα» ζ'. καὶ παριδειγμα ύραίνον φερει τὰς μελίσσας: «ἐκεῖναι τε γὰρ οὔτε ἄπαι τοῖς ἀνθεσι παραπλήσιως ἐπέρχονται, οὔτε μήν, οἷς ἀν ἐπιπτῶσιν, ὅλαι φέρειν ἐπιγειροῦσιν, ἀλλ' ὅσον αὐτῶν ἐπιτήδειον πρὸς τὴν ἐργασίαν λαβούσσι τοιοιπόν χαίρειν ἀφῆκεν» η'. Τυσοῦτον οὐ πατέρες ἡμῶν ἐφροντι-

ἰσχυφοὶ φῆς γης ἐστραγγάλιζον τὰ δίκαια τῆς Ἑλλάδος, «τῶν ἀπογόνοιν τοῦ θύνους, ποὺ σ' αὐτὸν χρεωσιάνε τὸν πολιτισμό τοὺς. . .» τὰ ἀξιόλογα ταύτα: «Ἐξμαστε δλος "Ἑλληνες"! Οἱ νόμοι μας, η φιλολογia μας, η θρησκεία μας, οι τάχνες μας ἔχουν τις φίλες τους στην Ἑλλάδα. Στατι χωρίς τὴν Ἑλλάδα. . . Θάμασε ειδωλολάτρες καὶ ἀγροτες. Η μορφή καὶ τὸ πνεύμα τοῦ ἀνθρώπου γέφυται στην τελειότητα τους στην Ἑλλάδα, ποὺ ἀποτύπωσε τὴν εἰκόνα τῆς στά τέλεια ἕργα, ποὺ με τὰ κοινιάτια τους καὶ μόνον κάνουν στην νεοτερεψη τάχνην ν' ἀπελτιζεται, καὶ ποὺ ἐστρωξαν ἀτελείστα μέσον ἀπο ἀμετρητα κανάντα ἀδιφοῦτος ἐνεργείας στην ἔξευγένιση καὶ στη γαρα το ανθρώπινο γένος, σις τη συντέλεια του. (1) νεώτερος "Ἑλλην" είναι ἀ.ιογονος των διοξισμενων ἐκβινων ιντων (γρ. οπάλεσεων). . . καὶ εγει καηροιομήσει απο μετα την ιδιι εύαποτηρίι καὶ γρηγοριαδι στην ανθρεψη, το ίδιο θαρρος καὶ την ιδιο κρυθονισμου», «Ἐλλάς», Α. Σιρατηγούλουσκον ο. Ισ-τυ (Διοικητικοὶ πετάφυσις τοῦ Προολόγου του περιφερειαν δράματος).

ζον, ίνα μή συμβῇ «πρᾶγμα... μήτε τῇ δόξῃ πρέπον τῆς πόλεως ταύτης, γράφει ὁ Πατριάρχης Νικόλαος Β', ἐν **¶** πᾶσα εἰσέβεια πολιτεύεται καὶ πᾶσα σιφίας ἀκρότης καὶ ἵερας καταστάσεως ἀκρίβεια» (Πατρ. Migne τόμ. 14th, σ. 264·5). Τὸ γεγονὸς τοῦτο μαρτυρεῖ εὐγένειαν καὶ ἀξιπρόπειαν πεπολιτισμένων ἀνδρῶν, ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τῶν χρησίμων καὶ ἐκλεκτῶν τῆς Ἑλλην. φύλολογίας. Λέντιον σχολαστικοὶ περιοριζόμενοι εἰς το γράμμα, ἀλλ' εἶχον εἰρητέρους ὄριζοντας, καὶ εἶχον ὑπ' ὅψιν διατὰ ἀπέτυχεν ὁ Ἀλεξανδρεωτικὸς ἐλληνισμὸς ἀκολουθήσας τοῖς ἔγγει τοῦ αὐστηροῦ γραμματικοῦ Ἀριστάρχου καὶ οὐχὶ τοῦ Κράτητος Μαλλάρτου, ὅστις ἐδίδασκε «τὸν ἀριτικὸν πάσης δει λογικῆς ἐπιστήμης θυμειρον είναι, τὸν δὲ γραμματικὸν ἀπλῶς γλωσσῶν (— σπανίων λέξεων) ἐξηγητικὸν καὶ προσφοδίας ἀποδοτικὸν καὶ τῶν τούτοις παραπλησίον εἰδήμονα παρὸ καὶ ἐοικέναι ἐκεῖνον μὲν ἀρχιτέκτονι, τὸν δὲ γραμματικὸν ὑπηρέτη» (Σέξτος Εμπειρ. Ηρόδ. μαθημ. 1,233) Τοῖς τοῦ ἀγίου Βασιλείου λόγοις καὶ ἡμεῖς οἱ ταπεινοὶ ἐποιενοι καὶ ίνα δεῖξωμεν, ὅτι καὶ ἐξ ἀκανθῶν (τῶν ἀσπαλάθων) τρυγάται μέλι, ὅτι οὐδὲν ἔμιεν ἀνεγκυρετάλλευτον τὸ μετέχον τοῦ Ἑλλην. πνεύματος, ἐδιδάξαμεν ἐπὶ διετίαν «Ἐλασιγωγὴν εἰς τὴν Ἑλλην. μυθολογίαν», ήτις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ διδασκάλου ἡμῶν Πολίτου δὲν ἐδιδάχθη **¶** Βαθυνούστατος Ἑλληνιστὴς τοῦ παρελθόντος αἰώνος Βασιλῆς περὶ τῶν μῆθην ταῦτα φθέγγεται: «Ιολλάκις εἰς τὴν θαύματαν ἐγκύψας τῶν πρώτων καὶ δημιουργικῶν ἀντιλήψεων καὶ ἀποκυήσεων τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος ἐν τοῖς μύθοις συγκεκαλυμμένων, τὸ δέν καὶ φρεπτίβολον αὐτοῦ θιασίμαπαρ διότι τουαίτας ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οἱ μῆθαι ἐγκρύπτουσι **¶** ἀληθείας, ἃς οὔτε ὁ χρόνος οὔτε ἡ πρόδοις τοῦ πολιτισμοῦ ἐξηλεγέναι». (1) Ηράγματι ἡ μυθολογία ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ περιέχει ἀρχαιοπινεῖς λεπτομέτρες ελδήσεις περὶ τοῦ πρωτοπλάστου καὶ ἐγκλείει στοιχεῖα τῆς Ἑλλ. φιλολογίας καὶ ποιήσεως. Τὸ τοιφύτον ἐσχάτιος ἀνέπτυξεν ὁ Ἀλλοτε διευθυντὴς τῆς Ἀμερικ. Ἀρχαιολ. Σχολῆς Rhys Carpenter ὡς πρὸς τὰς δημόδεις παραδόσεις καὶ τοὺς παρ. Ομήρῳ θρύλοις (2). Απὸ τοῦ

1. Παρά G. d' Eichthal ἐνθ' ἀνωτ. σ. 296.

2. *Rolklores fiction and Sages in the homeric Epics* Cambridge University Press. 1916. Ε' τὴν «Καθημερινήν» ὁ καθ. τῆς Ἑλλ. φιλολογίας G. Murray έθηκοστέρευσεν δοθρον σπουδαίον (10-11-18) μὲ εἰ-

1939. Ήτε τὸ ἐν Γαλλίᾳ φιλολογικὸν περιοδικὸν «Cahiers du Sud» ἀφιέρωφε ὑγιαδέστατον τεῦχος ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἐπεστροφὴ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν μυθολογίαν», ἔπνευσερ νέος ἄνεμος καὶ ἐξωρμησαν διοι προς καιτιλεργίαν τοῦ παρημελημένου τούτου κεφαλαίου τῆς Ἑλλην. φιλολογίας. Ἐνταῦθα ἀντικατοπτριζεται ἡ καταπληκτικὴ τοῦ Ἑλληνος εὐφυΐα/τνα περιβάλῃ διὰ μυθώδου. πέπλου μεγάλα λατορικὰ γεγονότα, ἀποκαλύπτεται τὸ οαιμόνιον τοῦ Ἑλλην. πνεύματος νὺν καταστήσῃ ἐπαγγωγὴ τὰ τουτάτα ἰτέματα καὶ διὰ τῆς ἐπανθίζουσης γάριτος καὶ θαυμασίας πλοκῆς νὺν ἐξιστραλίσῃ αὐτοῖς τὴν ἀνθανασίαν. Εἶναι θέματα πάντοτε ἐπίκαιαρα καὶ ἀνεξάντλητα τοῖς περιεχόμενον καὶ νόημα. Καὶ ἐν Γαλλίᾳ τῷ 1947 ἡ κ. Σιμόνιον ανεβίβασεν ἐν Παρισίοις εἰς τὸ θέατρον «Πιγκάλ» ἐπὶ τῆς σπηληνῆς δρᾶμα παρεμφερὲς πρὸς τὴν «Ἀλκηστιν». τοῦ Εὑριπίδου, «Ἡ κάθιδος εἰς τὸν Ἀδην», προστηρμοσμένον εἰς τὴν ἐποχήν μας καὶ ἴδιμ εἰς τὴν πρόσφατον πολεμικὴν περίοδον. Ἡ συγγραφεὺς ὑποδυομένη τὸ πρόσωπον τῆς ἡρωΐδος χρησιμοποιεῖ τὸν αἰλόνιον Ἑλλ. μῦθον κατὰ τὸν μέγαν τραγικὸν τῆς ἀρχαιότητος, οικοποῖον νὺν παραστήσῃ τὸ δρᾶμα τοῦ χωρισμοῦ, ὅπερ ἔζησαν χιλιάδες ἀνθρώπων εἰς τὸν πόλεμον καὶ το καθῆκον τῆς ἀναπροσαρμογῆς εἰς τὴν ζωὴν κατόπιν τοσούτων δοκιμασιῶν. Ἡ κ. Σιμόνιον παρὰ τὴν ἐλευθέρων ἀνάπλασιν τοῦ ἀρχαίου δράματος, διατηρεῖ τὰ ὄντατα τοῦ Εὑριπίδου (!).

Ἄλλα καὶ ἡ Γερμανία δὲν καθιυστέρισεν εἰς τοῦτο κατὰ τὸν τελευταῖον καταστρεπτικὸν πόλεμον, ἀντλοῦνται ἐκ τῆς Ἑλλ. αρχαίας μυθολογίας τὰ ιθέματα τῆς οραματουργίας, ἀφοῦ ἡ ἴδική της εἶναι τελείως ἀκατάλληλος διὰ τὴν ἐποχὴν μας/ διὸ καὶ δὲν ὑπέστη οὐδεμίαν εἰς τὸν βιασμόν, ἀποτρόπαιον καὶ οὗτος εἰπεῖν πρωτογενῆ, ἀδιαμόρφωτον χαρακτήριψί της ἔξελιξιν. Τιοῦ τί ἀναγνώσκω ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου:

Ἐκεῖ δπον τὸ στυχεῖον τοῦτο τῆς Ἑλλ. φιλολογίας διειπέ-

δικὸν θέμα καὶ ἀειίρει το μηρίον ὡς πυρτότυπον εἰς τὸ είδος. Βλ. Δωροθέας Ράτκοφ «Νέα ἀπο τῆς Ηγεοεργητην» καὶ Σίντενη Χόλπερ «Ἐλληνική γῆ», Λονδίνον 1939, καὶ μίαν παλαιοτέραν ἔργασίαν τοῦ Ι. Ασπριώτου «Ο μῦθος ἐν τῷ δράματι» (Ο ἐν Κήποις εἰδ. φιλ. Σύλλ. τόμ. ΑΒ', 1911, σ. 135-144, τον).

1. Βλ. την νεωτέριην διατριβὴν τον καθηγητοῦ Γ. Μέρα, «Die Sage von Alkestis» (Bonnlerabdr. παρ. Archiv für Religioue γνα. XXX

/W

Φ. τοί χειρογράφον, δίσι
αντί νά προσαλει τό πορεατε
νε κρυπτορίδη, διέδει πά σημάν

δυσεν ἀρχοίντων». Εναι δηλοιστιανισμὸς καὶ δὴ ἡ ἀγιολογία¹ οὐταιῶν συναντάται δὲ ἐλληνισμὸς περὸς τὴν νέαν θρησκείαν καὶ παρέχει αὐτῷ τὰ μέσα διὰ τὴν εἰλετουργικὴν διαμόρφωσιν. Τὸ δέμα ἀναπτύσσομεν ἐν ἐκτάσει εἰς τὸ βιβλίον: «Ἐλληνισμὸς καὶ Χριστιανισμὸς κατὰ τοὺς πρώτους αἰώνας. Ή συναδέλφωσις, τὸ ἔνδοξον τρόπαιον τοῦ Μακεδονικοῦ Ἐλληνισμοῦ» (Λιθήνια 1944). Μερικῶς ἔξητάσσεται τὴν ἐπίδιασιν ταύτην εἰς τὸ ὄγκωδέστατον (ἢ ὑπὲρ χιλίων σελίδων) ἔργον μας «Ἡρακλεα σαρα». Οἱ Χριστιανισμὸς εἰς τὴν Ηράκλιν». Τούτου τοῦτον ἔξετυπωσαμεν εἰς τὸ «Ἡρακλία» (τόμ. ΙΖ', 1942) ὡς «εἰσαγωγὴν εἰς τὴν ἐκκλησ. Ιστορίαν τῆς Ηρακλικῆς Ηρακλείας», ὅπου ἀπὸ σελ. 16. τοῦ ἀνατύπου ἀποδειχνύω, ὅτι ὁ περιώνυμος «Θρόξι πεπεν» μετεβλήθη εἰς τὸν Ιππέα ἄγιον Γεωργιον. Κατὰ ταῦτα ἀποδειχνύεται, ὅτι «ἡ μυθολογία εἶναι ἡ εὐγενεστέρα ἀσχολία τοῦ αἰῶνος μαζ., κατὰ τὸν Max. Müller διότι συνδέεται μὲ τὸν πρῶτον ἄνθρωπον καὶ μὲ τὰς ἐν τῷ κόσμῳ πορφυτας ἰδέας καὶ θεωρίας».

Οἱ Χάσιππιμαν ἐπραγματοποίησεν ἔνα εἶδος «φυγῆς» ἀπὸ τὴν Θλιβερὴν κατάστασι, ποὺ δημιουργήσει στὴν πατρίδα τοῦ ὁ πρῶτος παγκόσμιος πέρι ζήτησε πνειματικὴν παρηγορίαν στὸν κόσμο τῆς Ιοχαίας ἵδες, σὰν νέος Φάουστ, ἀναζητώντας τὴν Ἐλένην. Η «φυγὴ» αὐτῇ ἔγινε ἐντονωτέρα κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ δεύτερου πολέμου, μὴ τὴν τετραλογίαν, ποὺ ἐνεπνεύσθη ἀπὸ τὴν μάνιον τῶν Λετρειδῶν. «Ἀρχίσε μὲ τὸ τελευταῖο ἔργο τῆς Τετραλογίας, τὴν Ιφιγένειαν ἐν Αρλφοῖς», κατόπιν ἐδημιουργήσει μεταξὺ τοῦ 1942 καὶ 1944 τὴν πεντάπομφη «Ιφιγένεια ἐν Αθλίδι» καὶ διὼ μεγάλα μυνόπρακτα, τὸν «Ηάντο τοῦ Αγαμέμνονος» καὶ τὴν «Πλέκτρα», ποὺ συμπληρώνουν τὸν κύκλο τῆς Τετραλογίας.

Ἐπεδιώχθη γὰρ σισχετισθῶν τὸν ἀνωτέρῳ ἔργῳ μὲ τὰ σύγχρονα γεγονότα. Μερικοὶ ἀνεγνώσσουν στὸ πρόσωπο τοῦ ὑπερφυνοῦντος Αγαμέμνονος τὸν Χίτλερ. Οἱ ισχυρισμοὶ αὐτοὶ δὲν πτησοῦνται. Πάντως τὰ ἐλληνικὰ ἐμπνεύσεως ἔργα τοῦ Χάσιππιμαν φέρουν τὴν σφραγίδα τῆς παγκοσμίου κατιστορίης μέση στὴν ἀτμοσφαίρα τῆς ὑποίας δημιουργήσητηκαν. «Ἀπέχουν καὶ ἀπὸ τὸν ἀπόλυτον κλισικισμὸν τοῦ Γκαίτε καὶ ἀπὸ τὰς ψυγοίσιγκας ψυλμηνύτητας, ποὺ ἐπεχείρησαν εἰς βάρος τοῦ ἀρχαίου δράματος ὁ Όντζι, ὁ Κοκτώ καὶ ὁ Ζάν-Πόλ. Σάρω, ὁ πιτέρις τοῦ ὑπαρξισμοῦ. Σὺ τρία πορφυτα ἔργα τῆς τετραλογίας τίναι γεμάτα ἀπὸ βίαιαν καὶ αίματος, τὸ «Ιφιγένεια ἐν Αρλφοῖς» τὴν ἐπισφραγίζει σὲ τὸν ιερυτικὸν καὶ μὲ πνεῦμα ἔχειλεώσεως,

ἀλλα καὶ η Γερμανία σὲν
λευκού, αντλοῦσα τὸν λαό
γιας, αὔρου η ἀδειάν της σὲν
διν ῥιστάτη σύδεμιάν εἰς τοὺς
διάφορων χαρακτήρα

Ο Χάουπτιμαν ἐπραγματοποίησεν εἶναι εἶδος «εφυγῆς» ἀπὸ τὴν
ιδεογηὴ κατάστασι, ποὺ εἶχε δη-
μοργησει στὴν πατρίδα του δι-
κτύο παγκόσμιος πόλεμος. Ζή-
σε πνευματικὴ καρηγορία στὸν
σημεῖο τῆς 'Αρχαίας 'Ελλάδος,
η νέος Φάσουστ, διαβιτώντας
η 'Ελληνη. Η «φυγὴ» αὐτὴ ἔγι-
νεται κατὰ τὴν διαρ-
ιεν τοῦ δευτέρου πολέμου, μὲ
ν τετραλογίαν, ποὺ ἐνεπνεύσθη
τὴν μοίρα τῶν 'Ατρειδῶν.
Ιούχος μὲ τὸ τελευταῖο ἔργο τῆς
Εραλογίας, τὴν «Ιωιγένεια τὸν
φοίτη», κατῆλιν ἐθητιούργησε
ἐκ τοῦ 1942 καὶ 1944 τὴν πεν-
θρακτη «Ιωιγένεια ἐν Αύλιδᾳ
ι διὸ μεγάλα μονόρακτα, τὸν
ἴδιατο τοῦ 'Αναμέμνονος καὶ
«Ηλέκτρα», ποὺ συμπληρώ-
νεν τὸν κύκλο τῆς Τετραλογίας;
Ἐπειδιώθη νὰ συστεισθοῦν τ
ωτέρω ἔργα μὲ τὰ σύγχρονα
γονδτα. Μερικοὶ διεγγνώρισαν
δι πρόσωπο τοῦ ὑπερφρονοῦντος
αναμέμνονος τὸν Χίτλερ. Οἱ
ινοικοὶ αὐτοὶ δὲν στηρίζονται.
Μεταξὺ διως τὰ ἀλληλικῆς ἐμ-
είπεως: Ήγε τοῦ Χάουπτιμαν
ρούν τὴν σφραγίδα τῆς παγκο-
τον καταστροφῆς μέσα στὴν
κοσμοφύτια τῆς όποιας δημιουρ-
θηκαν. 'Απέγουν καὶ ἀπὸ τὸν

ἀπόλυτον ἵκλασσικισμὸ-
τε καὶ ἀπὸ τὰς ψυχο-
υπρότητας, ποὺ ἐπεγ-
βάρος τοῦ ἀρχαίου
Όντη, δι Κοκτώ καὶ
Σάοτρο, δι πατέρας
σιου. Τὰ τρία πρώτα
τετραλογίας είναι γεμά-
και αἷμα. ή δὲ «Ιωιγέ-
νεια τὴν ἐπισφραγίζει
λερατεινδη καὶ μὲ πνε-
σεως, διποὺς δι «Πάρσιφ
κλο τῶν «Νιμπελούγκε
γνερ.

Η τετραλογία συνει-
1944. Καὶ κατὰ τὸ τε-
τος τοῦ πολέμου, ἐνῷ
τον περίσσων ἀπὸ την
Γερμανίαν, δι Χάουπτιμ
παντος νὰ δημιουργῇ.
«Τραγωδία τῆς Γροιλα-
κωνιδία διπνευσμένη
Τριακονταετῆ Πθέμο,
Κρίνο», καὶ ἔνα μεγάλο
ορμα. «Ο νέος Χρισ-
τού εκτυλίσεται στὸ
υπίργκε τῆς Γερμανίας.

Οὐε «η γερμανορία εἶναι η εὐγενοστία
εται μὲ τοὺς πρῶτον ἀνδρῶντος γρεῖ τα

ὑποχρεώσεις αὗται εἶναι Ιδανικαί... η-
μινιστ. η. 441 και. 1933) μιτοεξουσίας μάγις ἡλληνιστικής θή-
τη παράφων ταῦτα γράφων, έτιν δὲν είλεν μήπ' ἕμπιν τὸν κίν-

ζπω; δε «Πάρσιφαλ» τὸν κύκλο τῶν «Νιμπτελοῦγκεν» τοῦ Βάγνερ.

Η τετραλογία συνελήφθη τὸ 1914. Καὶ κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος τοῦ πολέμου, ἐντὸν οὐ φλόγες του περίσσωναν ὑπὸ παντοῦ τὴν Γερμανίαν ἡ Χάουπιτιν δὲν ἔπαιστε νὰ δημιουργῇ. Ἔγραψε μὲν «Τραγῳδία τῆς Ηροίλανδίας», μιὰ λοιποφδία ἐπινευσμένη ἀπὸ τὸν ιριακοντιετή Πόλεμο, τὸ «Φηλὸς Κρινό», οὐτὶ ἔνα μεγαλό μυθιστόρημα, «(τὸ) νέος Χριστόφορος», ποὺ ἐκεύθισπεται στὸ Ρίζενγκειτίργκε τῆς Γερμανίας.

Ο κατὰ Κακριδῆ ἐπίλογος... Ο νοθριστής καὶ λογοκλόπος. Πόθεν ἡ ἀντίδρασις τοῦ Βερναρδάκη, δν ἀντιγράφει.- Η μεταμέλεια τοῦ ἀντιπάλου τοῦ Κόντου.— Ο Βηλαρᾶς δρθιφρονῶν ἐν τέλει. Ο Δεκάλογος τῶν ἀφοριζομένων τοῦ Κακριδῆ δρθρῶν.

Εἶπον καὶ πάλιν λέγω, πῶν ἦτι εἶπε καὶ ἔγραψεν ως νεωτεριστής ὁ Κακριδῆς εἰχον ἄλλοι κολὺ πρὸ αὐτοῦ προτείνει, οὐ μόνον ἡμέτεροι, ἀλλὰ καὶ ξένοι, οἵτινες μᾶλλον δὲν ἤσαν πρὸς τοῦτο φορδίοι (βλ. *μντίδ. σ. 292-294*). Αὐτὸς δὲ ὁ γενναδίας νησικόδημενος ταῦτα πιρυσσαῖει ως ἵδι καὶ ζειροχροτεῖται, ὑπὸ φραστεχγῶν καὶ δὴ καὶ ἀν καὶ τελείως ἀμυήτων ἐις τὸ δυσκολὸν γλωσσικὸν ἐν *ΤΕΛΙΚΑ* ζήτημα. Πολλοὶ ἀγνοοῦσι τὸ πολομώντιον ἀπόρθεγμα «οὐδὲ... αὐτὸν ὑπὸ τον ἥδιον». Καὶ αὐτὴ ἡ πολυθρύλητος ἵδεα τῆς πρωγονοπληξίας, ἡς κατὰ κόρον ἐποιήσατο χρῆσιν ὁ Εἰλευθ. Βενιζέλος, εἴναι τοῦ Λημ. Βερναρδάκη ἐν τῷ συνόλῳ ἔχουσα ὡδε: «Πρὸ πολλοῦ δὲ ἥδη θὰ ἡτο συντετελεσμένη καὶ ἡ ἀνείλησις καὶ ἡ ὑφαντούργητος αἵτη... καὶ τὴν σῆμερον ἰδεῖν ἔχῃ ἡ πατοὶς ἱμῶν πλήρη καὶ τελείαν γλῶσσαν, ἐὰν δὲν διεσώζετο ὑπὸ τοῦ βιωβλαρικοῦ κατακλυσμοῦ ἡ ποχαία ἐλληνικὴ φιλολογία. ἐξ οὗ ἡ μὲν Λύσις ἀνεζωγονήθη.. ἡμεῖς δὲ ἀτενεκρύθημεν... οἵτοι μὲ δίλαις λέξεις, ἐὰν δὲν ὑπῆρχον πχολαστικοὶ καὶ λογιώτατοι!... τὸ μέγα καὶ ἐτοιού ἄχθος. δπερ κατὰ δυσμοεδαν ἀνεπανόρθωτον εἰμεδα παταδικασμένοι νὰ φέρωμεν οἱ Σλληνες ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν ὅμων ἡμών, είναι τὸ μέγα καὶ εύλεές, ἀλλὰ βαρὺ καὶ δυσβάστακτον δυομα τῶν μεγάλων ἡμῶν προγήνων... Αἱ ὑποχρεώσεις αὗται είναι θανικοί... οὐδὲ ὑπάρχουσιν...» (*ενδιένιοι. ι. 411 καὶ 413*) μιατοεξομιτος μέγις ἐλληνιστής θὰ ἡτο πιστίφρων τιμῆτα γράφων, ἐὰν δὲν είγεν ὑπ' ὅρην τὸν Κίν-

τούς, οἵτις τὰς ἄκατὰς φαντασίας! ταῦτας ὑποχρεώσεις ἐπειθάριτο νὰ ενσυγχωνοῦ καὶ νὰ πλησιάσῃ τὸν καιταρεύοντα λόγον προς τοὺς ἀκριμαργεῖς τύπους τῆς ἀττικῆς διὸ χαριέστατα γράφει: «Δὲν ἀρκεῖται ἀπὸ νέους» Ἐλληνας» νὰ μᾶς κάμη παλαιοὺς Κληνας καὶ Φτικοὺς... θέλει νὰ μᾶς κάμη Λαναοὺς Λαζαροὺς, ἐπὶ τέλους δὲ ἵσως καὶ Ἐλλοὺς καὶ Σελλοὺς Ικαὶ δὲν θὰ ισοχάσῃ, ὡς ιραίνεται, πρὸς οὓς μᾶς μανδρίσῃ καὶ μᾶς σταψίσῃ καταφρεν τῆς Λιωθονίας δρυός...» (σ. 117) Ήδὲ ἀληθὴς είναι, ὅτι οἱ Βερνιώδεις εἶχε κηρυχθῆ ὑπὲρ τῆς ἀπλοποιήσεως τῆς γραφομένης πλουτιζομένης ἐκ τῆς γλώσσης τοῦ λαοῦ καὶ ἐν ἀνάγκη ἐκ τῆς ἀρχαίας (αὐτ. 464). Εἰν τέλει δμως τοῦ βίου του, δτ' εἶδε τὸν ἐκτροχιασμόν, ἀνεκάλεσε πολλὰς ἐκ τῶν προτέρων γνωμῶν. ⁽¹⁾ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ λογιώτατος Λ. Φ. Λυμπρίτης ἐν τῷ «Πατ. Φάρω. ΙΘ', 1920» ἐπιστολὴν αὐτοῦ τοῦ ἔτους 1898, ἐν ὃ πρὸς τοῖς ἄλλοις γράφει | «ἀπὸ τὴν Σκύλλαν τοῦ Κόντου περιεπέσαμεν εἰς τὴν Θάρους διαβόλιν τῶν χυδαιστῶν... Εγὼ δὲν εἰπόν ποτε, δτι γλώσσα δνομάζεται καὶ πᾶν δτι έπειλθη εἰς τὸν νοῦν τῶν ἀμαρτιῶν ἀνθρώπων, οὐδ' δτι δημοτικὴ γλώσσα τοῦ λαοῦ είναι ἀνευ λεξικοῦ καὶ ἀνευ γραμματικῆς. (σ. 54). ⁽¹⁾ καὶ. κ. Εξαρχόπουλος ἀντέγραψεν ἔκτενὲς χωρίον ἐκ τοῦ φενδαττ. ἐλέγχου ἐν «Ἀντιδικίᾳ» σ. 219—220. Άλλὰ τί ίτά ἔλεγχε διὰ τὰς τολμηρίας τῶν Κακριδῆ καὶ τὴν νῦν γλωττικὴν ἀναρχίαν/ ἔκαστος λογοτέχνης ἔχει ίδίους γραμματικοὺς τύπους καὶ ίδιον ἀκατανόητον λεξιλόγιον | Καὶ ἐπερπετε νὰ μείνωμεν ἀπλοῖ καὶ ἀδιπήροι θεαταὶ πρὸ τῶν τεκταινομένων καὶ χαρακτηρίζουσιν ἄκαρδον τὴν ἄμυναν μας; ἄκαρδος καὶ παράκαρδος ίτο οὐ αὐθιδικετος τοῦ Κακριδῆ ἀνακίνητος τοῦ γλωποικοῦ ζητήματος, ἀπὸ τοῦ 1911, δτε ὁ γράφων ταῦτα διεκανδύγενε ^{κα}ωφάζοντος. Τίς λοιπὸν ὥρξατο χειρῶν ἀδίκων; (βλ. ἀντιδ. σ. 175). Τὴν ἔμιγην οὐδετερότητα εἰς τὴν

1. «Ἀντιδικία τῶν τόνων», σ. 175. Άλλὰ καὶ αὐτος ὁ Βηλαράς μετὰ πολλὰς ἀπογοητεύσεις φαίνεται όρισμα ^{θονήσας} ἐκηρύχθη ὑπὲρ τῆς Γραμματικῆς: «Δεν είναι ἀκόμα καιρός. Κράγει, ἀφορμής ὅποι τὰ σκολειά μας δὲν παραδίνουν την ἀπλὴ γλώσσα, γιὰ νὰ χρειάζεται καὶ γραμματικὴ τῆς... ἀπὸ ποίους συγγραφεὶς θίλεται ἀνθελογιστε τοὺς πινόνες ὅπου δέρμα βάλετε στη γραμματική:... το ίδιο πρίπτε νὰ στοχισθοῦμε καὶ γιὰ το λεξικό. Πότε ομοι, ψευτάσαι τα νὰ γραψειν λαζικό: «Ἄντι νὰ γένονταν βιβλία πολλά σε καθε τίχνη κι ἐπιστήμην της διάφο-

Τοῦ Κακριδῆ

χρίσιν του καὶ ρήξιν πρὸς τὴν φιλοποιητικὴν σχολήν, ἐθεωρησεν ἡ κυριας ἀδυνατίαν. Και ἡκολούθησε καὶ ἐν τούτῳ τὰς ἀρχὰς τῶν μαλλιαρῶν, οἵτινες οκεπτονται καὶ πρόστουσι τὸν τάντιθετον ἀπ' ἣν πραττομεν ἡμεις, εἴμεσθα, βλέπετε, δύο κόσμοι διντίθενται. Ήγάρι μὲν ὅτι τῷ 1943 συνελήφετο τὸ ζήτημα καὶ προκατηρεῖτο ἡ «Φντιδικία τῶν τόνων» ἐδήλωσα, ὅτι ἐπειδὴ δὲν ἦμην, δτ' ἐδικάζετο εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, δὲν δύναμαι νὰ ἔχω γνώμην. αὐτὸς δὲ καίτοι ἀπουσίαζε κατὰ τὴν ἔκλυγήν μου, ἔπειτα παροινοποιεῖς μετὰ τοῦ πατρωνός του Κουγέα μὲ κατεψήφισεν, δπως καὶ εἰς κάτε ἄλλην περίστασιν. Ἐν τούτοις πεβομενοῖς τὴν γνώμην του δὲν ἐπειθύμουν νὰ μνησικακήσω καὶ νὰ διακριψω τὰς ἐπισήμους σημειεις. ἄλλ' οὗτος δὲν ἐπραξε τὸ ἴδιον, ἀλλὰ μὲ συναντή καθ' ὅδον καὶ δὲν χωρετᾷ . . . Διατὶ αὐτῇ ἡ ἐχθροπάθεια; εἰς τὸ ζῆτης μάλιστα θὰ ἤδυνατο ἄνευ παρεξηγήσεως νὰ μὴ με χωρετᾶ, ἐιρ' ὅσον δὲν σέβεται τὰς ἰδέις τῶν ἀλλιων. Ήμεῖς δὲ λέγομεν ἐκεῖνο, ὅπερ εἶπεν ὁ Κύριος οὐλῶν Ἰησοῦς Χριστὸς πρὸς τοὺς σκληροτραχίλους Ιουδαίους:

«ηὐλήσαμεν ὑμῖν καὶ οὐκ ὄρχήσασθε—ἐθρηνήσαμεν καὶ οὐκ ἔκψασθε» (Ματθ. ια 17).

Χάριν τῶν πολλῶν ἀπὸ τὸ πολύκινον βιβλίον «Ἡ δίκῃ τῶν τόνων» σημειοῦμαι.

Τὰ ἀφοριζόμενα δρθρα τοῦ Κακριδῆ καὶ τῶν θαύμαστῶν του. (βλ. ἀνωτ. σ. 355).

1. Ἡ κατάργησις τοῦ κλασσικοῦ Γυμνασίου σ. 6, 229.

«Ἐνας αιωνας επέρριψε απὸ τότε. η πίστη·μας στη μωρφωτική δύναμη της κλασικῆς παιδείας πάει να σρψη ύλως οιώλου. Μπορεί απ' όπου ἀλλού μόνο από το κλασσικο γυμνίσιο δε φαίνεται να περιμένει τῇ μόρφωσή·του το έινος παι. Γι' αυτό και διστάζει, αν αξιεῖ νι δίνει για λειτουργούς της παιδείας·του τους πιο πλούσιους σε ζωή και σκέψη γνωστούς, μια και δεν περιμένει να κερδίσει από εδώ τους πιο φωτεινούς οδηγούς·τους. Εκείνο που κρατάει το γυμνάσιο στη ζωή είναι πιο πολύ η αδράνεια και η ντροπή μπροστά στους ξένους λαούς παρά η α-

φες λέξες και φράσες της γλώσσας, τότε χριάζεται τὸ λεξικό, οποδ νὰ ιρωοδιορίζη ὅλ' αὐτά». Τυ χωρίον ..αριθάνω ρχ τοῦ καθ. Ι. Τομαζήνη «Ιωάννης Βιλλαράζος Αθηναι 1943, σ. 12.

πάσην καὶ ἐκδησαν αὐτὴν σύνθρονον τοῦ Διός, καὶ οἱ σημειῶν δικασταὶ κατεβίβασαν αὐτὴν εἰς τὰ κατέδα τοῦ ἔδου. Τοθοὶ εἶναι η μεγαλητέρα δι' ἐμὲ τιμωρία, οστις· διεκηρυξα παθ' ὅλον τὸν βίον μου, δτι η Ἑλλὰς πρὸ παντὸς εἶναι λάτρης τὸν δικαίου, μήτηρ τῆς ἐλευθερίας καὶ ἀδέκαστος βραβευτῆς τῶν ἀνθρωπίνων δικαίων. Φεῦ! Ή Ἑλλὰς δὲν ἔχει δικαιοσύνην! Οἱ ἔχθροι διεπρίοντο τοὺς ὁδόντες καὶ ἐβισσοδόμουν κατ' εμοῦ καιροφυλακτοῦντες νὰ φέρωσιν ἴδιον τους ὑπουργὸς νὰ ἐκτελέσουν τὴν ἄδικον ἀπόφασιν. Κατὰ κακὴν τύχην καὶ κρίμασιν, οἷς οἰδεν δ Κύριος, εἰς τὸ ὑκουργεῖον τῆς παιδείας ἐπέδραμε κατὰ πρώτην φορὰν ἀρχιμαλλιαρὸς Ἰόδ Κων. Τσᾶτσος Οὗτος ἀμέσως ἔστειλε τὴν παῦσιν μου πρὸς δημοσίευσιν. Εἰς μάτην ἐσπευσαν οἱ πρόεδροι τῶν Ἡπειρωτικῶν σωματείων καὶ τοῦ «Σελασφόρου» κ. Στ. Χαρισιάδης νὰ διαμαρτυρηθῶσιν, δυτόνως καὶ τὸν Πρότανιν τοῦ Πανεπιστημίου Γ. Οἰκονόμου δστις ἔδωκε τὴν λευκὴν ψῆφον — νὰ πάθῃ κανεὶς ἀπὸ μίαν λευκὴν ψῆφον! αὐτὸ εἶναι ἀκατανόητον — εἰς τὸν ἀδυσώπητον ὑπουργὸν καὶ μέχρι βασιλέως. Φαῦξε μάλιστα καὶ εὐηρεστήθη νὰ μὲ καλέσῃ εἰς ἀκρόασιν καὶ μοι ὑπέσχετο, ίσονδέποτε θὰ ὑπογράψῃ καῦσιν τοῦ μητροπολίτου Κορυτσᾶς. 'Αλλ' δλα αὐτὸ εἰς μάτην. Τὸ διάταγμα διὰ δολίου τρόπου καὶ ἐκ συναρπαγῆς διεγράφη ὑπὸ τοῦ βασιλέως δηλ. ἐπλαστογράφησαν τὸ δνομικού μου. Ξυραφαν δπλῶς *πλαστογράφησαν* καὶ παρέλειψαν τὸ μητροπολίτης Κορυτσᾶς δπως ἥμην γνωστὸς καὶ

τ. Ζεύσου τρόπου γέκκα αὐτών δεῖν μου

ὑπέγραφον εἰς τὸ Πανεπιστήμιον καρά τὰς ~~διαμαρτυρίας~~ τῆς διάβαν. Μηὶ ιταλ. κυβερνήσεως, αἴτινες καὶ εἰς ἐδὲ ἀπετάθησαν νὰ μὲ κείσουν, δτι, ἀφοῦ διωρίσθην καθηγητὴς πρέκει νὰ παραιτηθῶ... Τότε Σωσίας παρουσιάσθη δ ὑπουργὸς τοῦ πολιτικοῦ τραπέζιου τῆς Κυβερνήσεως Σοφούλη ~~δξιότιμος~~ βουλευτὴς ~~ταντων~~ καὶ ἔξαρστος πατριώτης κ. ~~λουλακάνης~~. Οὗτος ήρνηθη τὰ μονογραφήση τὸ δοκίμιον τῆς ~~ἐφημερίδεως~~ μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ διακινδυνεύσῃ ἀκόμη καὶ τὴν θέσιν μου καὶ τὸν Μάιον. Ηότε κατὰ μοιραίαν σύμπτωσιν δ λουλακάνης ὑπῆγεν εἰς τὰ Χανιά διὰ τὸ μνημό

Πρόδες Σκπληξιν πάντων κατεδιδάσθην ὡς μὴ νομίμως διορισένταις
διέται τῇ λευκῇ ψῆφος δὲν ἀλογίσθη ὑπὲρ ἐμούθ μὲ δικολαβί-
κην δικαιολογίαν. Την ἄδικυν ταύτην καὶ μεροληπτικὴν ἀπό-
φασιν, δημοπιευθεῖσαν εἰς τὴν ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως, τεῦχ.
Γ' 146 τῆς 2-7-47, ἔκαντηρίασαν ἄλλοι τε καὶ δὲ ζέκτης πολι-
τευτής Ἀττικῆς Λυκ. Τπουκαλᾶς ναύαρχος εἰς τρίστηλον ἀρ-
θρον ἐν τῷ «Ιλιόσφ. κόσμῳ» τῆς 19-6-49. καὶ ἀποδεικνύει,
ὅτι δὲ ισχυρι : μός τοῦ δικαστηρίου, διτι δὲν δόμος, δὲ κατοχικός, εἰς
δὲν εοτικρική η φιλοσοφική σχολὴ καὶ δὲν ὑπουργός, ἡκυρώθη
δια τοὺς υπ. 60 τοῦ 1946 Συντ. Πράξεως, ἐφαρμόζεται
μήναν εἰς τὸν μητροκολίτην Κορυτσᾶς ! καὶ προσεπιλέγει :

«Γνωρίζει ὁρᾷ γε ταῦτα δὲ κ. Πουλίτσας | Πρόεδρος τοῦ
Συμβουλίου Ἐπικρατείας ; Βεβαίως τὰ γνωρίζει. Ἀλλὰ τότε
διατὶ ἐνέκρινεν, ἐπεκύρωσε καὶ ἀκεδέξατε ἐπὶ δλόπληρον τε-
τραστίαν 285 ἀναγκαστικοὺς Νόμους καὶ Νομ. Διατάγματα
ἀντιστηγματικά, ἀκυρα καὶ ἀνομα τῶν ἀνόμων Κυβερνήσεων
καὶ μόνον εἰς τὸν 286 ἐξηγέρθη διὲ τὸ δκυρον καὶ ἀντισυν-
ταγματικὸν αὐτῷ : | Καὶ ἐν τούτῳ μὲν δὲν εἴθινεται δὲν ἐ-
κεινοκοίησεν δμως τὴν ἀπόφασιν ἐπὶ πολὺν χρόνον διότι ὁθεώ-
ρι : αὐτὴν ἄδικον ἀλλ' ἐδόθη ἄλλη εὑκαιρία, διτι κατὰ τὴν
γνώμην πολλῶν ηδύνατο νὰ ἐκανορθώσῃ τὸ σφέλμα. | Υπῆρχε
οἵτοι εἰς τὴν ἀπολύσασαν ἡμᾶς Συντ. Πράξιν 59/1945, διτι δὲν
ἰσχύει, ἐὰν δὲν ἐπικρωθῇ ὡπὸ τῆς ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς.
Προσεκλήθημεν πάντες περὶ τοὺς 3000 παυθέντες δι' αὐτῆς
ὑπάλληλοι καὶ ὑπεβάλομεν αἰτήσεις καὶ ἐδημιουργήθη τόσος
θίγνηρος καὶ τὸ ἀποτέλεσμα μηδέν | Καὶ δμως ἀπεκατεστάθη-
σαν διεπιτευθέντες καὶ ἀποσυμφεροθέντες δλοι σχεδὸν
ει σφαγεῖς καὶ προδότας κομμουνισταί, ει βασανισταί
κας, οἰτιτες καὶ κατεδίκασαν ἡμᾶς εἰς θάνατον/οι δῆμοι
καὶ διπλύθημεν ἡμεῖς πρὸς κατεχόντην δικαιοσύνης τῆς
πατρίδος. Οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἀνεβίβασαν εἰς τὸν οὐρανὸν τὴν

τοι δεινᾶς δοκιμαζομένου ποιμνίου μου, όπερ ἀνέμενε τὴν ἀπάνυδόι
μου πρὸς δὲ νὰ σώσω καὶ πολλοὺς διυνιστευμένους φίλους καὶ ἄλλους
καταδικασθέντας εἰς θάνατον/ ὡς τὸν λοχαγὸν ἀνεψιὸν τοῦ ἐφημερίου
του ἄγ. Διονισίου Ηλιαπούλα τις καὶ τοὺς 60 γείτονάς μου φίλοιτε-
ταις οὐλλιψθέντας. Εἶναι βαρύ, κύριοι, εἰς τοιαύτας περιστάσεις τὸ
πα .ηπιού ἔνος ἀνθρώπεως. | τοδ τὸν λόγον/βλ. σ. 181—2) φαίγεται πό-
στον διολάκευν τους Ι'ερμανούς.

σ. 191 έ. ως δραχμήδες διεί τὴν δρυδιώσιν μνηστικῶν εω-
μάτων πρὸς διπλόδουσιν τῶν συμμοριέων. Τότε μικρίθες
εὐεξεῖται η προσφυγή. Ο πρόεδρος κ. Παν. Πουλίτσας μὲ
καθηγείασεν, δτι δὲν διατρέχω κίνδυνον. ἀφοῦ ήμην μνηστι-
κούμενος καθηγητὴς καὶ πρὸ τῆς κατοχῆς, δέδει τοπάνη-
θιο μάγκη νὰ ἀναβάλω τὸ ταξίδιον[καὶ ήτο τόσῳ πεκεισμέ-
νος, τότε οὗτε δικηγόρον μοὶ ἐπέτρεψε νὰ διορίσω! Μὰ δε-
κασθῇ πρότιμον. Εἰς τὴν πρώτην προσφυγὴν] συζητηθείσαν
τῇ 2-2-48, διὲν Σπυρίδακης πτοηθεὶς παρηγέθη ἐπ' ἄκροιη-
όφερ, δ ὃς Κουγέας ἀπεκλείσθη ὡς μὴ ὥν καθηγητὴς βάτε κακα-
ληγθεὶς πρὸ ἔτους ὑπὸ τοῦ δρίου τῆς ἡλικίας[δὲλλ' ὃ πολυμή-
χανος ἀνὴρ δὲν ἀπελτίζεται] καρατείθει τὸν ἀποσυρθέντα
Σπυρίδακην ἀμέσως τὴν ἐπομένην νὰ ὑποβάλῃ μένον τού τηδη
αἴτησιν ἀκυρώσεως τοῦ διορισμοῦ μον, ητις καὶ ἐγένετο δεκτή.
Τώρα συνεπριεῖθη σφοδρός καὶ ἀμελικτος δυών, καὶ ἀφοῦ
ἐξήρεσαν τὸν πρόεδρον κ. Πρύλιτσαν καὶ ἀνέβαν δ κ. Κ. Κυ-
ριακόπουλος (ὅπως ἐγένετο καὶ τὸ πρῶτον) ὅπερ τὴν φύσιαν
τοῦ ἀποσυμφροσθέντος δικηγόρου Φ. Βεγλεόφ εἶεστράτευ-
σαν καὶ πατέκλιναν τοὺς διεδρόμους τοῦ Συρβουλίου δλοί-
οι κομμουνιστές καὶ σύμπαντες οἱ συνάδελφοι τῶν μαλ-
λιαροῦ διε τὸ τρομοκρατήσουν τὸ δικαστήριον. Ο δικάζων
πρόεδρος, παίανος τῶν «Ἀτρομήτων» ἐταίρος[δὲν ἔμεινε τε-
ίενος λιτόριμητος. ἐσχηματίσθη διτές πνιγηρὸν ἐκεῖ κλῖμα καὶ
κάσα συκοραντία καὶ πακοήθειο ὥργιασε κυριολεκτικῶς.]⁽¹⁾

1 Η κουρεική προπαγάνδη εἶχε παρασκευάσει δεξιούς καὶ
τανταὶ απόφθεσιν μόλις ὡς διε διάμυτος διεγέλγην τῆς σφαγῆς διε
ταὶ κοινωνίεσσιν μὲν τετέρησιν[μὲν τετέρησιν] ὡς δεσμόφερος καὶ Γερμανόφυλον καὶ
ἀπηληγορίαντι καὶ τὴν περὶ τοῦ ἥδους τῶν καθηγητῶν συσταθείσαν τὸ
περί τετράχιν νὰ μὲ καταγγεῖλη ὡς τοιωθόν καὶ ἐπὶ πλέον ὡς διβα-
πτηρην: (τὸ αλέοντον τραγούδι) αἱ μὲν μελέται τοῦ πρετομένου μαρ-
ινηροῦ διάβανθραλα αἰσθήματα, μέντος δὲ διετίρει κατὰ τὴν διάρκειαν
τῆς πατοχῆς σχέσεις συνεννοήσεως καὶ ἐκαρῆς μετά τῶν γερμανικῶν
καὶ ἰταλικῶν δοχμῶν. Αὗτα ἔγραψεν δ διούντος Κουγέας εἰς τὴν αἰ-
τησιν πρὸς τὸ γυμνούλον. Έγραψεν μεταποκτοῦ ἀπαντέν εἰς αὐτόν. Ο
πιναρώτης διέ ίδη τὰ δια 268-269, 376. Εὖτε ἔθεωμην εἰς τὴν Ιτα-
λικὴν προσθείαν πταίει η Κυρένητος, ητις μὲ τηγάκις νὰ ἐνεργή διε
τὴν ἐπάνοδόν μον. (ἡ διαμαρτυρία συντάχθη ἐν τῷ ὑπουργείῳ). Καὶ
εἰς τὴν γερμανικὴν προσθείαν ἔμην ἴμετρον μὲν τοποῖον γέρον

μούς. Οικτίρω τὴν φορὰν τῶν πραγμάτων, ἵτις ἐπέτρεψε πρᾶ-
γμα παραδοξοῦ καὶ ἀφόρητον, νὰ ὑποβάλληται δηλαδὴ ἐπιστή-
μων διαπρεπῆς καὶ πολυγραφώτατος εἰς κρίσιν, ἀφοῦ πρότερον
διαφύσθη δις καθηγητῆς καὶ τὸ—χειρίστον—νὰ κρίνηται καθ'
ὅν νῦν κρίνεται τρόπον. Δεύτερον δὲ οἰκτίρω τὴν σκληρὰν μοι-
ραν, ἵτις ἡδίκησε τὴν ἐλλ. ἐπιστήμην/ Πιότι φρονῶ ἀδιστάχτως
ἢτι ἔν τὸ Εὐλόγιος Κουρίλας δὲν κατεδαπανᾶτο ἀνέκαθεν εἰς
παντοίους ἀγῶνας, ἐὰν διωρίζετο ἐγκαίρως ἢ—ἔστι— καὶ πρὸ
θεαστίας εἰς τὸ Πανεκιστήμιον, καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀφιέρου
ἀπερισπαστος τὰς δυνάμεις αὐτοῦ εἰς τὴν ἐπιστήμην, θὰ εἴχο-
μεν σήμερον τέταρτον μέλος εἰς τὴν λαμπρὰν σειρὰν τῶν με
γάλων ιστορικῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Μετὰ τὸν Παπαρρη-
γόπουλον, τὸν Κερολίδην καὶ τὸν Λάμπρον/ Φù ηρχετο αὐτός.
·Ἀλλ· ἡ κακὴ Μοίρα καὶ οἱ κακοὶ ἀνθρωποι δὲν τὸ ἥθελησαν.
Τούλαχιστον ἡμεῖς ἀς μετριάσωμεν/ ἐν μέρει τὸ κακόν. ἀς ἀ-
ποκαταστήσωμεν τὸν ἀδικούμενον εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἀς
ἐπιτρέψωμεν εἰς αὐτὸν νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του. Δυνά-
μεθα νὰ είμεθα δὲ βέβαιοι, δτι οὗτος θὰ ὠφελήσῃ καὶ τὴν
οποδάζουσαν νεολαίαν καὶ τὴν ίστορικὴν ἐπιστήμην/

Οι σοραροὶ λόγοι του φιλοπάτριδος καθηγητοῦ ελέχθησαν
«εἰς ώτα μὴ ἀκούντων/καὶ/δὲ καράνομος Ἰούδας οὐκ ἡβον-
λήθη συνιέναι!» κατώρθωσε μάλιστα, γάρις εἰς τὴν ἀπουσίαν
μου, νὰ συμπαρασύῃ καὶ 2—3 ἐκ τῶν ἡμετέρων. ·Ἐκ τῶν κα-
ρόντρων καθηγητῶν τὴν 16-12 46 κατὰ τὴν ψηφοφορίαν ~~ξλα-~~
θος 8 καὶ μίαν λευκὴν ψήφον, 7 δὲ κατεψήφισαν. ·Ἀλλ·
ἡ λευκὴ ψήφος ἤτο πάντοτε ὑπὲρ τοῦ ἀγωνίζομένου κατὰ τὸ
ρωμ. δίκαιον/ διάτικαλός μου Κ. Σπυριδάκης ἀπεσύρθη πρὸ^τ
τῆς ψηφοφορίας καὶ ἡ ὑποψηφιότης του ἦτο κατὰ παραγγελίαν,
ίνα κάμη τὴν προσφυγήν, ως ἔχων πλέον τὸ ἔννομον συμφέρον.
·Η διοφασις τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς διὰ τῆς πρυτανείας θιε-
ριβάσθη ὑπ' ἀριθ. 4438/1947 πρὸς τὸν ἐπὶ Κυβερνήσεως Τοπι-
δάρη ὑπουργὸν τῆς Παιδείας ·Α. Πακαδῆμον. Οὗτος παρέπει
ψεν αὐτὴν εἰς τὸν νομικὸν σύμβουλον Κυβέλην, δοὺς δ'
ἀδρῶν ἐπιχειρημάτων ἀπέδειξε τὴν νομεμπτησίαν τῆς ἐνδο-
γῆς μου φας καθηγητοῦ θεωρήσας κατὰ τοὺς κειμένους γόμοις
την λευκηγ ψήφον ὑπὲρ ἐμοῦ, δοτις μάλιστα κατὰ τὴν ~~ἐδευτέ-~~
ρην ψηφοφορίαν καὶ ἀνευ λευκῆς ψήφου. ·Επομένως διὰ Β. Δ.
δημοσιευθέντος τὴν 2-7-47 (ἐφημ. κυρ. τεῦχ. Γ' 146) ἐπανε-
διαφύσθην καθηγητὴς τῆς Β' θρησκείας μοχαίας Ιστορίας.

·Επεύθην μετὰ διετῆ σύντονον ὀδωσκαλλαζόντος ὡς ἔξης. Δα
τὸν Ιανουάριον τοῦ 1948 μετέβην εἰς τὴν Απαιζον (βλ.

Ιάσον τὸν πρωτοψηφορίαν
τὴν δοράτων

μούς. Οίκτιρω τὴν φορὰν τῶν πραγμάτων, ἵτις ἐπέτρεψε πρᾶ-
γμα παραδοξοῦ καὶ ἀφόρητον, νὰ ὑποβάλληται δηλαδὴ ἐπιστή-
μων διαπρεπῆς καὶ πολυγραφώτατος εἰς κρίσιν, ἀφοῦ πρότεροι
διωρίσθη δίς καθηγητῆς καὶ τὸ—χείριστον—νὰ κρίνηται καθ'
ὅτι τὸν κρίνεται τρόπον. Δεύτερον δὲ οἰκτίρω τὴν σκληρὰν μοῖ-
ραν, ἵτις ἡδίκησε τὴν ἐλλ. ἐπιστήμην / Πιότι φρονῶ ἀδιστάκτῳ
ὅτι ἔαν δὲ Εὐλόγιος Κουρίλας δὲν κατεβαπανάτο ἀνέκαυθεν εἰς
παντοίους ἀγῶνας, ἔαν διωρίζετο ἐγκαίρως ή—ξεψή— καὶ πρὶ-
δεκαετίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀφιέροι
ἀπερίσπαστος τὰς δυνάμεις αὐτοῦ εἰς τὴν ἐπιστήμην, θὰ εἴχο-
μεν πήμερον τέταρτον μέλος εἰς τὴν λαμπρὰν σειρὰν τῶν με-
γάλων Ιστορικῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Μετὰ τὸν Παπαρρη
γόπουλον, τὸν Καρολίδην καὶ τὸν Λάμπρον / Φù ηρχετο αὐτός
‘Ἄλλ’ ή κακὴ Μοίρα καὶ οἱ κακοὶ ἀνθρωποι δεν τὸ ἥθελησαν.
Τούλαζιστον ἡμεῖς ἀς μετριάσωμεν / ἐν μέρει τὸ κακόν. Ἀς ἀ-
ποκαταστήσωμεν τὸν ἀδικούμενον εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἀς
ἐπιτρέψωμεν εἰς αὐτὸν νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του. Δυνά-
μεθα νὰ είμεθα δὲ βέβαιοι, δτι ούτος θὰ ὠφελήσῃ καὶ τὴν
οπουδάζουσαν νεολαίαν καὶ τὴν Ιστορικὴν ἐπιστήμην /

Οἱ σοβαροὶ λόγοι του φιλοπάτεριδος καθηγητοῦ ελέχθησαν
εἰς ώτα μὴ ἀκούνταν / καὶ δὲ παράνομος ‘Ιούδας οὐκ ἡβου-
λήθη συνιέναι! κατώρθωσε μάλιστα, χάρις εἰς τὴν ἀπονοσίαν
μου, νὰ συμπαρασύῃ καὶ 2-3 ἐκ τῶν ἡμετέρων. ‘Εκ τῶν πα-
ρόντων καθηγητῶν τὴν 16-12 46 κατὰ τὴν ψηφοφορίαν ἔλα-
θον 8 καὶ μίαν λευκὴν ψήφον, 7 δὲ κατεψήφισαν. ‘Άλλ’
ή λευκὴ ψήφος ἡτο πάντοτε ὑπὲρ τοῦ ἀγωγού μερένου κατὰ τὸ
ρωμ. δίκαιον / διάτικαλός μου Κ. Σπυριδακῆς ἀπεσύρθη πχὶ
τῆς ψηφοφορίας καὶ ἡ υποψηφιότης του ἤτο κατὰ παραγγελίαν
ίνα κάμη τὴν προσφυγήν, ως ἔχων πλέον τὸ ἔννομον συμφέρον
‘Η ἀποφασις τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς διὰ τῆς πρυτανείας ήτι-
ριβάσθη ὥπ’ ἀριθ. 4438/1947 πρὸς τὸν ἐπὶ Κυβερνήσεως Τσαλ-
δάρη ὑπουργὸν τῆς Παιδείας ‘Α. Παπαδημόν. Ούτος παρέπει
ψεν αὐτὴν εἰς τὸν νομικὸν σύμβουλον Κυβέλεν, δστις δ
ἀδρῶν ἐπιχειρημάτων ἀπέδειξε τὴν νομεμπτητα / τῆς ἐνδο-
γῆς μου ὡς καθηγητοῦ θεωρήσας κατὰ τοὺς κειμένους γόμου
τὴν λευκηγ ψήφον ὑπὲρ ἐμοῦ, δστις μάλιστα κατὰ τὴν ἔδευτην
ψηφοφορίαν καὶ διενε λευκῆς ψήφου ‘Επομένως διὰ Β. Δ
δημοσιευθέντος τὴν 2-7-47 (ἔφημ. κυβ. τεῦχ. Γ'. 146) ἐπαν
διωρίσθην καθηγητῆς τῆς Β' ξδρας, τῆς ἀρχαίας Ιστορίας.

‘Ἐπιαύθην μετὰ διετῆ σύντονον ἀδωσκαλία / ως ἔξη. Κα-
τὰ Ιανουάριον τοῦ 1948 μετέβη τοις τὴν Βασιλείου {βι

Ξαδον τὸν πραγματοφορίαν
τοὺς εσφρόντιαν

πόμπρον δχι μόνον τὴν Ελληνικὴν Β. "Ηπειρόν μας, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἀλβανίαν. "Οτι δὲ πολιτικὴ τοῦ Εὐλογίου Κουρίλα ἦτο δρόμη, ἀρχεται ἥδη νὰ ἀναγνωρίζηται καὶ νὰ δμολογήται, ἀν καὶ ἀργά. Καὶ ἥδη γίνονται ἐνέργειαι κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς πολιτικῆς ταύτης (ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀνεπισήμως).

¶ Πλὴν δμως οἱ σημερινοὶ κριταὶ καὶ ἐπικριταὶ δγνοοῦσι ταῦτα πάντα, μᾶλλον δὲ καὶ δρόπτερον εἰπεῖν θέλουν νὰ πάγνωσι καὶ ἐπικαλοῦνται τὰς φήμας καὶ σπερμάτιοιγίας τοῦ ἀγριῶν καὶ τριόδων, εἰς τὴν γένεσιν τῶν δποιων φοβοῦμαι ὅτι καὶ αὐτοὶ συνετέλεσαν, εἴτε ἐν γνώσει εἴτε ἀνεπιγνώστεως βάθλοντες; ἀκὸ πολὺν πάρθια βέλη. "Αν δμως δὲ κρίσις ἐγίνετο ἐπὶ τῇ βάσει τῶν φημῶν, θὰ ἐπρεπεν ἔνιοι ἐκ τοῖν κατηγόρων νὰ περιελαμβάνοντο ἥδη εἰς τοὺς ἐκκαθαριστέους ὑπαλλήλους. Τύχη δὲ δμως ἀγαθὴ διάφορον γνώμην ἔχουσιν οἱ Κυβερνῆται καὶ οἱ μάστοτε Υπουργοὶ τῶν Ἐξωτερικῶν, οἱ γνωρίζοντες πρόσωπα καὶ πρόγματα. "Ἐχω ἐνταῦθα καὶ ἔγγραφα ἐπισήμωι ἀνδρῶν, ἐξ ὧν καταφαίνεται πόσον ἀναγνωρίζεται καὶ ἐκτιμᾶται ἐθνικῶς ἡ δρᾶσις τοῦ κατηγορουμένου / ώς ἀλβανιστοῦ καὶ προδότου (ἀναγινώσκονται ἐπιστολαὶ τοῦ ή. Γονατᾶ. τοῦ η, Στεφανοπούλου τοῦ η. Τσαμαδοῦ).

"Ἀλλὰ τὶς ἀνάγκη μακρηγορίας; Τὰ φρονήματα τοῦ Μητροπολίτου μαρτυρεῖ περιτράνως δ Δεκέμβριος τοῦ 1944. δτοι Ἐαμοκομιουνισταὶ συνελάμβανον δμήρους — καὶ βεβαίως συνελάμβανον τοὺς κατ' ἔξοχὴν ἐθνικόφρονας — συνέλαβον δι τῶν πρότιων τ.ιν Μητροπολίτην. Καὶ δ σεβάσμιος ἀνήρ ἐκινδύνευε καὶ ἐσώθη ώς ἐκ θαύματος, δπως γνωρίζω κάλλιστο ἁγό. ο ἐπίστης κινδυνεύσας συνόμηρος. Υπέφερε νῆστις καὶ πειρατεύατο καὶ αντέστη ἐν μέσῳ τοῦ χειμῶνος ἐπὶ τοῦ Παρθασοῦ, κατηγοροὶ διν χρόνον οἱ κατηγόροι ἐκοιμῶντο ἥσυχοι εἰς τὰ δυναπαντικά των δωμάτια ἡ εἰς τὰς λαμπρὰς πολυκατοικίας των!

"Ἀλλά... ἀλλὰ θὰ Ελθῃ χρόνος καὶ ίσως δὲν θὰ βραδυνηθταὶ θὰ διαλυθῶσι τὰ νέφη τῶν διαβούλων καὶ οἱ καπνοὶ τῶν συκοφαντιῶν. Καὶ τότε η Ἰστορία, δ ἀδέκαστος αὐτὸς κριτής θὰ ἔχαγγειλη τὴν δικαίαν ἐτυμηγορίαν τῆς. Καὶ θὰ διακηρύξῃ — πέκανθα — δι την κριενδμενος καὶ διειδμενος θησεΐς εν ἀνήρ ἐθνικότατος καὶ ἐπιστήμων χαλιέντερος. Διδι η ἀλήθεια, δπως καὶ ο ἥλιος ἀνίστεται ἐπισκοτίζεται ἀλλὰ οὐδέ ποτε αφανίζεται..

Καὶ θελον νὰ περάνω τὴν δμαλίαν μου δὲ δίδο οἰνοι

Ξέωκε Θέματαις διὰ ἐκπομπὴν εἰς ψάδιον καὶ ἔροήθησε τὸν συνάδελφόν του μητροπολίτην Ἀργυροκάστρου, μεθ' οὗ καὶ διεμαρτυρήθη πρὸ τὰς Χριστ. Ἐκκλησίας διὰ τὴν ἔξδυσιν τοῦ ἑλληνισμοῦ ἐν τῇ Β. Ἡπείρῳ (βλ. ἐφημ. Ἡπειρωτικὸν μέλλον τῆς 29 Ἰουνίου 1945). Ὁτε ὁ δημοσιογράφος Πώπ
Ξγροφεν εἰς τὸ «Ἐθνος» περὶ τοῦ μητροπολίτου Ἀργυρο-
κάστρου χωρὶς νὰ ἀναφέρῃ καὶ τὸν Κορυτσᾶς, ὁ Βορειοηπε-
ωτικῆς κ. Ν. Παπαδόπουλος τέως καθηγητῆς τῶν ἑλληνι-
κῶν γραμμάτων ἐν Ἀλβανίᾳ» διεμαρτυρήθη ἐντόνως ἐν τῇ
αὐτῇ ἐφημ. 31 Ἰουλίου 1946⁽¹⁾.

Ἐξήιτησε νὰ μεταβῇ εἰς Ἀμερικὴν καὶ ἀπεφασίσθη ἢ
μετάβασις του ἀλλὶ ἐπανελθόντος ἐκ τοῦ Ἀγίου Φραγκίσκου
τοῦ πουργοῦ Σοφιανοπούλου ἐματαιώθη ἢ μετάβασις. Τοῦ
εον τοῖς τὴν διάθεσιν τοῦ Ὑψηλούργον κ. Δραγούμηνος ποδὸς
δημοσίευν πν τόμους, περιεχοντας ἀφιθονον ὑλικὸν ὑπὲρ τῶν
Ἕλλην. δικαίων. Διεβίβασε διὰ τοῦ κ. Λιάτση (ἄλλοτε ἐπιτετραμ-
μένου τῆς ἀλβανικῆς πρεσβείας) συμβουλὰς εἰς τὸν ἀνεψιὸν
αὐτοῦ Τσεχρέζην καὶ ἐπεισεν αὐτὸν, ἵνα συγκεντρώσῃ τοὺς
ἐν Ἀμερικῇ ἐθνικόφρονας Ἀλβανοὺς καὶ συναγωνισθῇ μετ'
αὐτῶν κατὰ τοῦ κομμουνιστοῦ ἐπισκόπου Φανόλη, ἀρχηγοῦ
τῶν ὀπαδῶν τοῦ Ἐμβέ Χότζα. Τί λέπραξεν ὁ Σεβασμιώτατος
ὑπὲρ τῆς Ιδιαιτέρας πατρίδος του, Β. Ἡπείρου. καὶ τί πράτ-
τει γνωρίζουσι καλῶς οἱ Βόρειοι Ἡπειρῶται καὶ ἐκπλήτεονται
καὶ φρίζονται δικαίως, ἀκούοντες τὰς διασπειρομένας κατ'
αὐτοῦ συκοφαντίας. Ἰδοὺ τί γράφει ὁ συνάδελφος κ. Ἀντω-
νιάδης (καθηγητῆς Λεολ. Σχολῆς) ἐν ἐπιστολῇ την. (ἀναγινώ-
σκεται ἢ ἐπιστολή).

Ἄλλ. Ἰδοὺ τί γράφει καὶ αὐτὴ ἡ Κεντρικὴ Ἐπιρροεπῆ
του Βορειοηπειρωτικοῦ ἀγῶνος: (ἀναγινώσκεται ἢ ἐπιστολή) (2).
Οπερ δὲ ἀποτελεῖ τὴν κυριωτάτην ὑπηρεσίαν τοῦ Μητροπ.
Κορυτσᾶς είναι τὸ δεῖ διεφωτίσεν δύκαλφως τὰς ἐκάστοτε κυ-
ριερνήσεις ἡμῶν διὰ τῶν ὑπουργῶν τῶν ἔξωτερικῶν περὶ τοῦ
πρακτέου ἐπὶ τοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ ζητήματος. Ὅπερεις
δηλαδὴ τρόπον ἐνεργείας, δοτίς ἐάν ἀφορμόζετο θὺ πλέονται

1. Σημ. ἐκδότου. Ἡ διαμαρτυρία πρὸς τὰς Χριστ. Ἐκκλησίας
διε... ο. 1.7 καὶ ἡ τοῦ/καθ. Παπαδόπουλου ξο. 264—268.

2. Σημ. ἐκδότου. Ἡ μὲν τοῦ δρχμ. Ἀντωνιάδου ἐπιστολὴ
ο. 176—178. καὶ ἡ τῆς Κεντρ. Ἐπιρροῆς ο. 178—179

Ἀρτεμίσιον

καθ' τότε προέτεινε τὸν Εὐλόγιον διὰ τὴν Ἀλβανίαν) (§).

Ἐπιχειρήσας ώς Μητροπολίτης περιοδείαν ἀνὰ τὰ 120 χωρία τῆς ἐπαρχίας του καὶ ἐπανελθὸν εἰς Κορυτσᾶν ἐξεφώνησε βαρυσήμαντον λόγον ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ. περιέγραψε τὰ δεινὰ τῶν Χριστιανῶν καὶ διεκήρυξεν διτὶ τὸ ἀλβανικὸν κράτος ἐπεδίωκε συστηματικῶς τὴν ἐξόντωσιν αὐτῶν. Οἱ ἀλβανισταὶ ἐφρύαξαν καὶ κατηγγείλαν τὸν Μητροπολίτην φέροδότην εἰς τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὴν σύνοδον τῆς Ἀλβανικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ σύνοδος κατεδίκασεν αὐτὸν ἑρήμην εἰς εφρετὴν ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Βερατίου. Ἄλλα παρουσιασθεῖς εἰς τὸν βασιλέα Ζεφύρον ἐπέτυχε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν θρόνον του. "Οτε κατόπιν εἰσέβαλον οἱ Ἰταλοὶ κατώρθωσαν οἱ Ἀλβανισταὶ νὰ καταδιωχθῇ καὶ παυθῇ «ἐλλειψεις ἀλβανικῆς υπηκοότητος» (ώς ἔλεγε τὸ τηλεγράφημα τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης). "Ωστε—προσέξατε παρακαλῶ—δὲ ἐθνικιστὴς Ἀλβανὸς τοῦ κ. Κουγέα εἶχε διατηρήσει καὶ διὰ τὸν ἀλληγορικὴν ιθαγένειαν καὶ προστέμησε νὰ θυσιάσῃ τὸν θρόνον παρὰ νὰ ἀλλάξῃ αὐτὴν. Καὶ ἐνῷ οἱ Ἀλβανοὶ ἐξεδίωξαν αὐτὸν ὡς "Ελληνα, ὁ κ. Κουγέας ἀρνεῖται νὰ ἀναγνωρίσῃ ὡς τοιοῦτον! Εἶναι βεβαίως εնκολον νὰ κατηγορῇ τις ἀλλον, διταν δῆλως αἱ κατηγορίαι δὲν ἀποδεικνύφνται, φνομάζονται συκοφαντίαι καὶ τιμωροῦνται καὶ ὑπὸ γοστοῦ καὶ ἀδιάφου νόμου.

Ἄλλ' ἐπανέλθωμεν. Τὰ εἰρημένα πάντα λησμονοῦσιν οἱ κ. κ. κατηγοροὶ καὶ υψοῦσι τὴν φωνὴν αὗτῶν εἰς τὴν διακασῶν καὶ κραυγάζουσιν· «δ Κουρίλας εἶναι Ἀλβανός! Ιδοὺ—λέγουσιν—οἱ Βορειοηρειῶται κινοῦνται καὶ αὐτὸς ἀδιαφορεῖ δὲν δηλεῖ, δὲν γράφει δὲν φαίνεται! !». Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς διτι δὲν φωναπικεῖ, διτι δὲν ἐνεργεῖ μὲ τυμπανοκρούσιας, ἀλλ' ὀδσαύτως ἀληθεύει, διτι εἰργάσθη καὶ ἐργάζεται σιωπηλῶς; καὶ σοβαρῶς, ὡς ἀρμόζει ὡς ἴεραρχην καὶ διπλωμάτην.—Συνειργάσθη δηλαδὴ μετὰ τοῦ Βορειοηρειωτικοῦ Κέντρου

§. Δι δύο εδται ἐπιστολαι ὅθημοσιεύθησαν εἰς τὸ «Κράτος τῆς Ἀληθείας» Αθήναι 1944, σ. 76, 128 καὶ τρίτη δὲ ἐπιστολή κατετέθη ἡ τοῦ ὑφυπουργοῦ τῶν Ἑλευθερικῶν καὶ ἀντιπροέδρου τοῦ Συμβ. Ἐπικρατείας κ. Μιχ. Τσαμαδού τ. πρεσβευτοῦ καὶ ἐπὶ Μετιαν διευθυντοῦ τοῦ Β' Πολιτ. Τιμῆς τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἑλευθερικῶν (β). Ἐμπροσθεν ἐνταῦθι σ. 238—239). Παρὶ ταύτης β). καταρ.

| (Είναι δέξιον σημειώσεως ότι τὸν Μητροπολίτην, μεταβάν-
τα εἰς "Άγιον" Όρος, ὑπεδέχθησαν μεγαλοπρεπῶς καὶ δὲ ἄλλο-
τε κατήγορος «Καμπανάος» προσφωνῶν ἐπισήμως ἐκ μέρους
τῶν ἴδελφῶν ἐνεκωμίασεν αὐτὸν κατ' ἔξοχήν). Ταῦτα δύμως
πάντα δὲν λαμβάνονται πρὸ διφθαλμῶν καὶ οἱ κατήγοροι ἐπα-
νιλαμβάνουν τὴν κατηγορίαν τοῦ «Ἀλβανιστοῦ» Ἀδιάφορον.
οἵτινες τὰ πρόγυμπτα βιώσοι τὸ ἐναντίον. Τῷ 1908 αὐτὸς δὲ λεγό-
μανος Ἀλβανιστῆς διέλυσε τὸ ἀλβανικὰ σχολεῖα ἐν Κορυτσᾷ
καὶ ἔδιψε κατὰ τῶν Ἀλβανῶν (').

| "Οτε δὲ κατοφίς του ἐκεινούσθη εἰς τὴν Ἀλβανίαν, αὐ-
τος ἀπεσύρθη εἰς τὸ "Άγιον" Όρος, ἐνῷ ἄλλοι δύο γενεῖς, φα-
νατικοὶ ἦσαν τότε Ἑλληνες, ἔσπευδαν νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸ
νόν Κράτος καὶ καταλάβωσιν ὑψηλᾶς θέσεις ἕτερες δὲ ὑστε-
ρον (τῷ 1926) ή ἐλληνικὴ Κυβέρνησις] συνάψασα ἀγυθᾶς σχέ-
σεις μετὰ τῆς Ἀλβανίας, ἥλθεν εἰ; συνεννόησιν μετὰ τοῦ Οἰ-
κουμενικοῦ Πατριαρχείου ἀκεφάσισε ἔκει δργανωτὴν τῆς αὐ-
τοκεφάλου Ἐκκλησίας, ἀπετάθη πρὸ τὸν Ἐνδόγιον. Ἀλλ' δ
ευθεῖς ἀγιορείτης μοναχὸς ἀπεποιήθη δογματίζων] στις δ
φυιορείτης ανήκει εἰς τὸ "Άγιον" Όρος. Ἀλλὰ καὶ ἄλλοι λό-
γοι ἐκώλυνον αὐτὸν. α') εἶχε καθιερωθῆ ὡς λειτουργικὴ γλῶσ-
σα ἡ ἀλβανικὴ, ἢν οὗτος ἐθεώρει ἐντελῶς ἀκατάλληλον. β')
τὸ ἐν Ἀλβανίᾳ διηγύθυνον] ἀτομα τῆς συναφθείσης συμμαχίας,
οἱ Ἰταλοί/Τότε δὲ ἔγραψε τόμογ δγκώδη, τὰς] Ἀλβανικὰς μετ
λέταις] ἔρδος ὑποστήριξιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης. Καὶ ίνα μὴ
ἰνοχλήτω πλέον, ἀφιερώθη εἰς πελέτας καὶ διωρίσθη εἰς τὸ δν
Ηεσσαίλονικη Πανεπιστήμιον. Προῆλθεν ἔκτοτε δεκαετία, δὲ
καὶ πάλιν Κράτος καὶ Πατριαρχεῖο ἐστράφησαν πρὸς τὸν φυι-
ορείτην καὶ ἐξώρκιζον αὐτὸν νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του.
Εληθεὶς τῷ 1937 ἐχειροτονήθη ἐν τῷ Πατριαρχικῷ ναῷ
τὸν Μητροπολίτης Κορυτσᾶς. Πῶς εἰργάσθη ἐν Ἀλβανίᾳ
εἰναι γνωστόν, διότι καὶ ἡ Κυβέρνησις ἐτίμησεν αὐτὸν διὰ τοῦ
χρυσοῦ Σταυροῦ. Εἴλιχε νὰ διγωνισθῇ μέτα τῶν Οἰνιτῶν καὶ
Καθολικῶν, Τούρκων καὶ Ἀλβανῶν. Τι δὲ ἐπέτυχε, μαρτυρεῖ
πλὴν ἄλλων καὶ ἡ διμολογία τοῦ τότε Λιονικοῦ τῆς Δυτικῆς
Μακεδονίας μακαρίτου Ἰωάννου Ἡλιάκη. (Ἀναγινώσκονται
αἱ ἔξις ἐπιστολαὶ : 1) Τοῦ μακ. Ἰωάννου Ἡλιάκη, 2) τοῦ πο-
λιτευτοῦ Μουκᾶ Ρούφου-Φόστις ὡς ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερι-

1. Συμ. ἐκδότου/βλ. το ἀντ. ἔργον τοῦ Μακαρ. Νικολαΐου

νήπεως ὁ μακαρόφης (Ανδρεάδης καὶ ὁ Θεμ. Σοφούλης, οἵτινες
 οὐ φτίσθιοντο ἀπρακτοί, ἢν μὴ ἡγωνίζετο ἐπιτυχῶς κατὰ τῶν
 ἐμποδίων ὁ δεξιώτατος μοναχὸς Εὐλόγιος Κουρέλας. Διὰ τὸ γε-
 γονὸς τούτο (ὅπερ δύναται νὰ μαρτυρήσῃ ὁ πολιτευτὴς κ.
 Σοφούλης), ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια τοῦ μακαρίτου Βε-
 νιζέλου ὁ ἐπιδέξιος μοναχός. ὁ Ἀθηναϊκὸς Τύπος ἐξῆρε
 τὸ γεγονὸς ὡς θρίαμβον καὶ ὁ Κουρέλας ἔχαρακτηρίσθη ὡς
 «Ἐθνικὸς ἀνήρ». Τῷ 1818 ἔλαβε μέρος; εἰς τοὺς τότε
 ἀγῶνας καὶ ἐψυλακτισθῆμετὰ τοῦ μακαρίτη Γούναρη καὶ
 τῶν ἄλλων πολιτικῶν ἀνδρῶν. (Διὰ τοῦτο ἥκούπαιμεν προθύετος
 κατηγορίαν!). Ηἱ περιπέτεια αὗτη τῆς καταδίκης καὶ καταδί-
 κης διὰ πολιτικοῦ φρονιμίατα ἀποδεικνύει περιφανῆς περίσσειαν
 ἐθνικῶν φρονημάτων. (Σημειώθήτω ὅτι ἐδύθη γάροι; εἰς πίν-
 τας τους τότε καταδικασθέντας, διὸ καὶ ἀφεφυίσκισθησαν). Μᾶλλον
 μόνον ὁ Εὐλόγιος Κουρέλας δὲν ἐδέχθη νὰ ἀποφυλακισθῇ ἀρ-
 νηθεῖς, διὰ τοῦτο ἀδικίαν. ἐξῆλθε δὲ τότε μόνον, στε ἐ-
 χορηγήθη εἰς αὐτὸν ἀμνηστία, εἰς αὐτὸν καὶ μόνον ἐξ δ-
 λῶν τῶν Νοεμβριανῶν. Βραδύτερον εἰργάσθη ἐπὶ δεκαετίαν
 ὡς Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος καὶ ἀντιπρόσωπος τῆς Μο-
 νῆς Μεγ. Λαύρας/ ἐκεῖ ὑπεδέχθη τὸν Πρωθυπουργὸν Βενιζέλον
 καὶ προσφωνῶν ἀπίγγειλε πατριωτικὸν λόγον, τὸν διοῖν ὁ ἀεί-
 μνηστος πολιτικὸς ἔχαρακτήρισεν ὡς «ἴταυμάσιον». Μετέπειτα
 ἀλλασσόντων τὸ ἔργον τῆς διαρρυθμίσεως τῶν ἐκεῖ πραγμάτων πε-
 ριῆλθεν εἰς σύγκρουσιν πρὸς τοὺς προϊσταμένους; τῆς Μονῆς
 Λαύρας τοὺς δρόσους καὶ κατίγγειλεν ἐπὶ παρανοίας. Ἐκδι-
 κούμενος ὁ μνημονευτεῖς μοναχὸς Καμπανάρος ἐξέδωκε κατὰ τοῦ
 Εὐλογίου λίθελον, συνηθύλευμα φευδομαρτυριῶν, ὃν λίθελον
 περιάγει ὁ κ. Κρυγέας/ καὶ χρηπιμοποιεῖ ὡς κατηγορητήριον/ ὥλ-
 λὰ πᾶσαι ἐκεῖναι αἱ κατηγορίαι κατέπεσον διότι ὁ κατη-
 γορούμενος ἡθωώθη διὰ βουλεύματος, οὐδὲ ἐκάλυσαν τὸ
 Πατριαρχεῖον νὰ κειροτονήσῃ τὸν Εὐλόγιον μητροπολίτην
 Κορυτσᾶς.

ρυτοῦ (Μακεδ. 'Ημερολόγιον 1909). Τῷ 1909 ἴδρυσεν ἐν Ἀιτήναις ἐντὸλῇ τοῦ τάτε 'Υπουργοῦ τῶν ἔξωτερικῶν Γ. Μπαλτατζῆ, τον Γιαννιών-ἄλβανικὸν σύνδεσμον καὶ ἐνήργησεν ὑπὲρ τῆς Ιλληνο-άλβανικῆς ουνεννυήσεως. Εἰργάσθη ἐν τῷ Παμμακεδονικῷ Συλλόγῳ μέχρι τοῦ 1913, ὅτε διελύθη ὁ Σύλλογος. Τῷ 1910 ἐστάλη εἰς Λίγυπτον πρὸς συλλογὴν ἐργάνων καὶ ἴδρυσιν Ἑλληνο-άλβανικοῦ κομιτάτου. **Τῷ 1911 έδρασε φανμαστῶς** φανμαστῶς μετὰ τῶν ἀλλων φοιτητῶν πρὸς υπεράσπισιν τῆς Εθνικῆς γλώσσης (διὰ τὸν εὐγενῆ τοῦτον ἄγωνα ὁ κ. Κουγίας ἀπεκάλεσεν, ὃς ἡκούσαμεν πρὸς ἡμερῶν, τὸν Μητροπολίτην ἐπαναστάτην!). Ἐστάλη ὑπὸ τῆς μυστικῆς φραγανώσεως τῶν αιχμομίτων εἰς ἄγιον "Ορος καὶ ἐμύησε πολλὰ Μοναστήρια, πρὸς ἥμεραν τῶν ἐθνικῶν δικαίων κατὰ Ρώσσων (²).

Τῷ 1912 ὑπεδείχθη ὑπὸ τοῦ Βελλείου κληροδοτήματος, ὡς ὑπότιμορος χιέριν σπουδῶν εἰς Γερμανίαν. 'Αλλ' ὁ Εὐλόγιος προστίμησε τὸν πόλειον, καὶ συγκροτήσας Σῶμα μοναχῶν τοῦ ἄγιου Φρουρᾶς ἐπολέμησεν ἐν Χαλκιδικῇ καὶ εἰσῆλθεν ἐκ τῶν πρώτων εἰς Ηεσσαλονίκην ἐγκατέστησε δὲ εἰς τὸν "Αθώ τὴν πρώτην Ἑλληνικὴν ἀστυνομίαν".

Σημ. Εκδότου. 'Ετος Β' 'Αθήναι 1908/σ. 283-291. Βλ. καὶ ἔτος Γ'. 'Ημερολογ. τοῦ 1910, 'Αθήναι 1909, ἐν ἀρχῇ τὸ ὄνομα «Εὐλόγιος Αιωνίας φοιτ. φίλος» μέλος τοῦ Διοικ. συμβουλίου τοῦ Παμμακεδονικοῦ συλλόγου. Τὸ ἐν λόγῳ ἀρθρὸν μον διὰ τὴν εἰς Μακεδονίαν αφιοδεῖσαν εἶναι τὸ πρῶτον δημοσίευμά μον ὃς Πρωτοεπονές φοιτητοῦ φιλολογικῶν.

2. Εἰς τὴν ὁργάνωσιν αὐτὴν ἡσαν μεμιημένοι πολλοὶ ἀπίσημοι, ὅτε ἐτέθη ὁ ἀντιπροεδρος τοῦ Συμβ. Επικρατείας κ. Κ. Κυριακόπουλος, διοτις δύναται νὰ μαρτυρήσῃ εἰς τίνας κινδύνους είχον ἐκτεθῆ.

Μεγάλην ὑπηρεσίαν ἐθνικὴν προσήνεγκεν καὶ κατὰ τὸ 1914 ὁ Εὐλόγιος Κουρέλας. Τὸ πρὸ ὀλίγου δηλ. ἀπελευθερωθὲν ἄγιον ἔρος ἐχινδύνευεν ὑπὸ τῆς φασικῆς διπλωματίας, ἢτις ἐξήτει τὴν διεθνοποίησιν αὐτοῦ, ἢτις τὸ ἐκσλαβισμὸν τοῦ ἱεροῦ τόπου. Η τότε κυβέρνησις Βενιζέλου, ἵνα ἄρῃ τὸ κυριώτατον ἐπιχείρημα τὸν ἐχθρὸν, ὑπέδειξεν ὃς ἀναγκαίαν τὴν ἀποκατάστασιν τῶν ιδιωρρυθμίων Μονῶν εἰς Κοινόθια καὶ τὸν Βυζαντινὸν θεσμόν, τῶν κατιωγηθέντων ἐπὶ τουρκοκρατίας. Η ἀποκατάστασις τοῦ Κοινοθίου ήτο ἔργον δυσχερές, διότι προσέκρουε εἰς τὴν ἡέλιτην τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν πλειστῶν μοναχῶν (προτιμώντων τὸν ιδιωρρυθμὸν τύπον τῶν Μονῶν). Πρὸς ἔξομαίννων τῶν πραγμάτων καὶ ἀποκατάστασιν τῆς τάξεως ἐπέμφθη ὑπὸ τῆς Κυβερ-

γίας του, μετά τὴν ὑπερπήδησιν πολλῶν ἐμποδίων θὰ ἦτο σω-
 τηριων καὶ τοῦτο ἵτο τὸ τρίτον ἔτος τῶν παθῶν του. Καὶ ταῦ-
 τα περὶ τοῦ σωτηρίου ἔτους. Ἀλλ' ἐλησμόνησεν δὲ κατήγορος
 καὶ ἐν ἄλλῳ ἐπιχείρημα, τὸ ὅποιον ὑπενθυμίζω ἐγώ. "Ἐπρεπε νὰ
 προσθέσῃ τοῦτο δὲ τὸ γεφυράνθρωπος, διότι ἐπὶ κατοχῆς ὡμί-
 λησεν ἀπὸ φαρισαϊστῶν. Πράγματι ὡμίλησεν ἀπὸ φαρισαϊστῶν,
 ἢν μὴ ἀπατῶμαι τοῖς. Τούλαχιστον ἐγὼ ἤκουσα δύο ὡμιλίας αὐ-
 τοῦ. Ἡ μὲν μία καθαρῶς θρησκευτική (Μεγ. Παρασκευή). Ἡ
 ἄλλη ἡτο, θὰ ἔλεγε τις καθαρῶς ἐθνική. Κατὰ ταύτην δὲν εἰπέ
 τι ἀμέσως ἐναντίον τῶν Γερμανῶν, ἀλλ' ἔκαμε τόσον ζωηροὺς
 ὑπαντιγμούς. ὥστε ἐθαύμασα καὶ ἄμα ἐφοβήθην· εἶπον δὲ εἰς
 τοὺς οἰκείους μου «ὅτι Λεσπότες κάνει τὸ παλλικάρι· αἴροιν· θὰ
 ἐνρίσκεται εἰς τὸ Χαϊδάρι». Τὰς ὡμιλίας ταύτας ἐλησμόνησεν ὁ
 Ἀλλ' ὁ κατήγορος ἐπιμένει καὶ πάλιν βιδῷ. «ὅ Κου-
 ψίλιος εἶναι Ἀλβανός, εἶναι ἐχθρὸς τῆς Ἑλλάδος | εἶναι Ἀλ-
 βανός, διότι συνῆψε λέξιν τινὰ δημητρικὴν πρὸς λέξιν ἀλβανικήν.
 Εἶναι Ἀλβανός, διότι ὁ ἀνεψιός του ἐγένετο ἐξωμότης. (ὡς
 ἔμν ἡτο τις ὑπεύθυνος διὸ οἰανδήποτε πρᾶξιν συγγενοῦς του).
 "Ἐδρασε—λέγει—ἀντελληνικῶς καὶ εἶναι οὕτε πλέον οὕτε ἔλατ-
 τον προδύτης τῶν ἐλληνικῶν συμφερόντων. Προδύτης! Ἀλλ'
 οἶναι τοιοῦτος ἐκεῖνος, οἵστις ἀπὸ τῶν παδικῶν του χρόνων ἐν-
 τραφεὶς ἐν τῷ Ἱερῷ Σώμα τοῦ "Αθω καὶ ἐν τῷ ἀδύτῳ τῶν
 ἐθνικῶν παραδόσεων δὲν ἔπιασεν οὐδὲν ἐπὶ στιγμὴν νὰ ἀγωνί-
 Ζηται καὶ διὰ τῶν ὅπλων καὶ διὰ τῆς γραφῆς ὑπὲρ τῆς Ἑλληνι-
 κῆς πατρίδος; εἶναι προδύτης ἐκεῖνος τιῦ δποίου η σκέψις
 στρέφεται ἀεὶ πρὸς τὸ δραμα τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος; ἀλλ' τὴν
 δρᾶν αὐτοῦ γνωρίζομεν καλῶς πάντες ήμεῖς οἱ παλαιότεροι
 καθηγηταί. Χάριν δὲ τῶν νεωτέρων ἐπειθύμιουν νὰ ποιήσω σύν-
 τομον ἐπισκόπησιν ἐπιτροχάδην διεξέρχομαι τὰ γενικότερα ταῦ-
 τα σημεῖα τῆς δρᾶσεώς του. Οὗτος πρωτεῖταις διν φοιτητῆς τῆς
 φιλολογίας (τῷ 1907) καὶ πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου τῶν Μακε-
 δόνων φοιτητῶν συνεχότησε τὴν Μακεδονικήν φάλιγγα τῶν
 φοιτητῶν καὶ κατόρθωσε νὰ ἀποσταλῆται εἰς Μακεδονίαν 30
 διπλαργογοι Μακεδόνες. Λύτος τῷ 1904 ἦνωσε τοὺς διαιμεχφριέ-
 νους Μακεδονικοὺς Συλλόγους εἰς ένα ξαμπακεδονικὸν σύλλογον,
 ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἀντιστροφήγου Κων/νου Σμιλένη| οἴ-
 τινος Συλλόγου έξελέφη καὶ αὐτὸς πομπούλος. Εἶται ἐπειληπτὸν
 τῆς Κυβερνήσεως ὡς πατριαρχικὸς ἔξαρχος εἰς Μακεδονίαν καὶ
 ἐκεὶ ἔσχε τοιάντην δρᾶσιν, ὥστε τὸ Πατριαρχεῖον καὶ ί Κυβέρ-
 νηπις ἐποίησεν νὰ γειωτούνται ποιτητὴς θν Μητροπολίτης Κο-

καὶ τετριμμέναι κατηγορίαι. αἱ χαλκευθεῖσαι μάλιστα ὑπὸ τινος μοναχοῦ, τοῦ Καμπαναίου, αἵτινες ὅμως πᾶσαι ἀνηρέθησαν τολλάκις καὶ διεξοδικῶς ὡς ψευδεῖς καὶ συκοφαντικαῖ. Ἡ ἀναιρέθης ἐγένετο καὶ ἀλλαχοῦ καὶ μάλιστα ἐν τῷ ὁγκῷ δει βιβλίῳ τῷ ἐπιγραφομένῳ «Τὸ Κράτος τῆς Ἀληθείας». Ἐκεῖ γίνεται λόγος καὶ περὶ τῶν διαβολῶν τοῦ μακ. Καμπανάου.

Ἐνταῦθα ἡς ἐπιτραπῇ διαφωτιστική παρέκβασις. ὁ ἐπικρινόμενος Μητροπολίτης διεξήγαγεν ἀπὸ νεανικῆς ἡλικίας παντούς ἀγῶνας ἐστικούς, πολιτικούς, ἐπιστημονικούς. Καὶ ἀπέκτησε μὲν πολλοὺς φίλους καὶ θαυμαστάς, ἀλλ᾽ ἀμα καὶ παμπόλλους ἔχθρους καὶ ἀδυσωπήτους ἀνταγωνιστάς. Οὐτῷ ἐπιγνώσκοντες τὴλ ἀλήθειαν τῆς γαλλικῆς παροιμίας «calompiet salompiet restera quelque chose» διέχθησαν σατατικῶς ἀχλὸν θαρυτάτων συκοφαντιῶν, ἐντὸς τῆς ὥποιας κανδυνεύοντων νὰ ἀποπνιγοῦν καὶ αὐτοὶ καὶ οἱ φίλοι του. Διὰ τοῦτο ἐφικαλοῦμαι τὴν προσοχὴν Ὑμῶν, Κύριοι, ἀμέριστον, ἵνα μὴ παρασυρθῆτε ἀκοντες ὑπὸ τοῦ ἀκατασχέτον δοῦ τῶν συκοφαντιῶν. Τοιαύτη συκοφαντία εἶναι καὶ ἡ κατηγορία, ἡ ἐντόνως ἐπαναλαμβανομένη: «δ Κουρίλας ὑπῆρξε Ἀλβανιστής καὶ Γερμανόφιλος». Ναι...! «Υπῆρξε τίσον Ἀλβανόφιλος καὶ Ἀλβανιστής, ὅστε ἔξεδιώχθη κακῶς ἐκ τῆς Ἀλβανίας καὶ μόνον | δτὶ δὲν ἐδάρη. » «Υπῆρξεν ὅμως γερμανόφιλος καὶ περὶ τούτου προσήχθησαν ἀποδείξεις. «Ἄς ἀκούσωμεν αὐτὰς α'» δ Λογοθετόπουλος εἰπεν | εἰς τὸν κ. Κουγέαν/ ὅτι τὸν ἀπέλυσεν ἐκ τῆς Βιβλιοθήκης ἀναγκαπτεῖς ὑπ' ἄλλων («ὑπερτέρας ἀνάγκης»). Ἐν ἀλλοις λόγοις οἱ λέξιματοι χαριζόμενοι εἰς τὸν Μητροπολίνην, ἀπέλυσαν τὸν μὴ γερμανόφιλον κ. Κουγέαν| Ἀλλὰ τίς ἀμφιβάλλει περὶ τοῦ τί πράγματι συνέβη: «Αν ἐλέχθησαν—ήσαν ταῦτα οὐδὲν ἄλλο ἢ δικαιολογίαι γινόμεναι πρὸς παλαιῶν γνώριμον καὶ συνάδελφον. Άλλ' ἐπὶ τέκους ἐπαύθῃ ἐκ τῆς βιβλιοθήκης δ σεβασμιώτατος ὑπουργοῦντος τοῦ κ. Λοιβαρη, ἐπὶ Γερμανικῆς δηλ. κιτοχῆς, πῶς λοιπὸν ἐγένετο τοῦτο, ὥφου ὑπεστηρίζετο ὑπὸ τῶν Γερμανῶν; β') ἐν προλόγῳ βιβλίου του δ Κουρίλας—λέγει ὁ ἐπικριτής —διιλεῖ περὶ τοίτου σωτῆροις ἔτους!! Εἶναι τὸ ἐπιχείρημα, νομίζω σαθρὸν καὶ κάπως ἀστεῖον/ Μιότι ὅμιλον δ Μητροπολίτης περὶ σωτῆροις ἔτους δὲν ἐννοεῖ τοὺς Γερμανοὺς ὡς σωτῆρας (αὐτὸ δὲ μᾶς θμενε) ἀλλὰ τὸν ἔαυτὸν τον/ Μιότι ἐκδιωχθεῖς ὑπὸ τῶν ἀλβανῶν καὶ μένων ἀνευ θέσπειος ὑπέφερεν οἰκουνομικῶς καὶ θινδύνει νὰ ἀποθάνῃ ἐκ | πείνης· ίγωνίζετο λοιπον νὰ εἴη θέση τινὰ καὶ δι θέσιν ορμίζουσαν αὐτῷ. Τὸ τέος τῆς ἐπιτυ-

πιον ὑμῶν τὸ ἔκατοντασέλιδον ἐκτυπωθὲν μέρος τοῦ βιβλίου τούτου, τοῦ δὲ ὑπολοίπου ἔκτενῆ περίληψιν καὶ ἀνάληψιν (ἢ) ἣν
ἔκαμεν δὲ Σεβ. εὐρών ἐσχάτως σημειώσεις τινάς (¹). Εἰς τὸ βαρὺ
καὶ ἀληκτον πένθος ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ αὐτοῦ (ἢ δὲν διστά
ζω νὰ δυομάσω ἐπιστημονικὴν ἀνυπολόγιστον ἀπώλειαν)
μετέσχον καὶ μετέχω μεγάλως διότι τὸ ἀπολεσθὲν ἔργον
(οὐεινος ἔγνώριζον τὸ διάγραμμα) εἶχε μεγάλην φιλοσο-
φικὴν σπουδαιότητα (²).

κατιήγορος. Άλλ' ἂν οὕτως ἐδικωποῦτο νὰ κατηγορήσῃ τινὰ ἐπὶ
γερμανοφιλίᾳ ἐπερπετ νὰ κατηγορήσῃ αὐτὸς ἐπιτόν; Λιότι όποιος
τιμητικῶν διωρίσθη εἰς τὸ γαδισφωνον καὶ αὐτὸς ὡς
σύμβουλος καὶ ἐγ μέλος τῆς οἰκογενείας του.

1. Τὸ ἡμετέλες βιβλίον είναι τοῦτο : «Μητροπολίτου Κυρυτσάς
Εὐλογίου Κοριδίλα καθηγητοῦ τῆς ἀρχαίας ιστορίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ
Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, Ἑλληνισμὸς καὶ χριστιανισμὸς κατὰ τοὺς
πρώτους αἰώνας. Ἡ συναδελφωσις, τὸ ἐνδοξὸν τρόπαιον τοῦ Μακε-
δονικοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἀθηναι 1914, ἔκδοτ. οἰκος Πέτρου Δημητράκου
Α. Ε. θυν, σ. 96, αὐτὸς είναι τὸ 1/3. διὰ τὴν συνέχειαν, ἢτις ἀπωλέ-
σθη ἐκθέτω ἀνωτ. ἐν σ. 131—138 τὰς ἀγωνιώδεις ἐνεργείας μου, ἀλλὰ
ματαίας δυστυχῶς, πρὸς ἀνακάλυψιν. Βεβαίως νῦν δῆλοι κατακρίνουν
με διατρέξιμον τὰ χειρόγραφα, διότι δὲν ἐφανταζόμην ποτέ ἐνα ἀ-
συνηγόροντα ιεράρχην θὰ μὴ ἴδηται τοιούτοις εἰς τὰ κρατητήρια εἰς τὰ βου-
νά. Φάτερ οἱ Βούλγαροι δὲν τῷ ἐπράξαν, μὲν ὑπέσχοντο νοοκομείον
καὶ μοναστήριον, ὅθεν ἐπίστειον, ὅτι δυναμιτοῦ μὴ μή διακόψω τὴν ἐκ-
τύπωσιν.

“Ἄν δὲ τὸ ἐκδιδόμενον ἔργον τοῦ σήμερον κρινομένου Μη-
τροποποίητου είναι μέγια καὶ δοντιώς θαυμαστὸν διὰ τὴν εὐρύτητα,
τὴν ἔκτασιν καὶ τὴν πολυμέρειαν, είναι φῆμι δημιουργον μέγα καὶ
τὸ ἀνέκδοφον. Λιότι τὰ μὴ ἐκδοθέντα εἰσέτι βιβλία αὐτοῦ ἀν-
έρχονται εἰς πολλὰς δεκάδας. ἐπὶ τοῦ ἥδη ἐκδιδομέσου πολυσχε-
δοῦς ἔργουν οἱ ἐπικριταὶ ἡδυνήθησαν νὰ εὔρουν δλίγα τινὰ ση-
μεῖα ὡς πλημμελῆ καὶ ἐπίψυγα.

“Ινα τις ἀπιντήσῃ εἰς τὰς ἐπικρίσεις, πρέπει πάντως νὰ
εἴη πρὸ διφθιαλιῶν τὰ σχετικὰ σημειώματα, τὰ δποῖα δμως δὲν
κιτετέθησαν ἐγκαίρως. Άλλ' είμαι βίβαιος ὅτι δ Σεβασμιώ-
τατος θὰ σπείσῃ — κατὰ τὸν συνιήσθη τοῦ τρόπον — νὰ δώσῃ τὴν
τροσικούσαν ἀπίντησιν. Ήσαίτως δ' ἐλπίζω ἵτι θὰ χρησιμο-
ποιήσῃ καταλλήλως τὴν εὐκαρπίαν, ίνα διὰ τῆς γνωστῆς πολυμα-
θείας τοῦ φῆ δώσῃ ἐν ιστορικὸν μάθημα.

Καὶ ταῦτα μὲν ὡς πρὸς τὸ πρῶτον μέρος, τὸ ἀπιστημο-
νικόν.

“Ως πρὸς δὲ τὸ δεύτερον, τὸ ἱθικόν, παρατηρῶ γενικῶς
ὅτι δινεσκαλεύθησαν καὶ καὶ δινεμαποσήθησαν ἐκ νέου οἵ παιδια.

ροῦνται ἐπιστημονικότητος, καὶ εἶναι διχάς. Ἀλλ᾽ εἶναι ὑφάγε τουαῦτα τὰ ἔργα αὐτοῦ, τὰ ἔργα αὐτοῦ, τὰ ἔργα, ὅσα δυσαρέσ-
μητα δυτικά ἐκριναν εὐφήμως καὶ ἀνεξωμίασαν προσηκδύ-
τως καὶ θιεδαπολ ἐπιστήμονες καὶ ξένοι σοφοί, οἷοι ὁ Ηαυ-
στερτ καὶ ὁ Φραγκίσκος ΙΙαλκίν, ὁ Δυπιοντ καὶ ὁ Δόλγερ καὶ
καὶ ἄλλοι πυλλοί : "Ἡ ἀγνοοῦσιν φίλοι ἐπικριτῶν ὅτι ἡ ἐν Βρυξέλ-
λαις ἐταιρεία τῶν Βολλανδιστῶν ἀνέθηκεν εἰς τὸν Μητροπολί-
την τὴν ἐκδοσίζ τῶν βίων ἀγιορειτῶν καὶ ίδια Κανσοκαλυβι-
τῶν Ἀγίων καὶ ἔγραφεν ἡ εὔνοια αὕτη (τοῦ νὰ συμπεριλη-
φθῆτε εἰς τοὺς συνεργάτας τῆς ἡμετέρας ἐταιρίας), οὐδέποτε
παρεσκέθη πρὸς ὑμῶν πρὸς οὐδένα μοναχὸν τοῦ "Ἀθώ, καὶ
ἀκόμη οὐδὲ πρὸς ολονδήσοτε "Ἐλληνα σοφῶν" (πι τεπε
αυτοῦ savant Grec) ! + ἢ νῦν κρινόμενος δὲν γράψει ἀπλῶς
γεγονότα, ἀλλὰ φιλοσοφεῖ ἐπὶ γεγονότων, ἔχει δὲ πλὴν ἄλλων
γράψει καὶ ίδιαν πραγματείαν περὶ τῆς Ἰστορίας ὡς ἐπιστή-
μης καὶ τῆς ἀναμυκλώσεως τοῦ πολιτισμοῦ. Ήταν συνίστων
εἰς τοὺς κ. κριτὰς νὰ μελετήσουπι τὴν περισπούδατον ταίτην
μελέτην διακρινομένην ἐπὶ ἀγαστῇ πρωτοτυπίᾳ. Ἐν ταίτῃ ήταν
ἴδωσι πᾶς ἡ Ἰστορία ἰδραιοῦται ως ἐπιστήμη καὶ πᾶς τὰ διά-
φορα ἴστορικά φαινόμενα συμβιβάζονται πρὸς τὴν πορείαν τοῦ
κόσμου. Τὰ ἔργα λοιπὸν τοῦ Εὐδογίου Κουρτλα δὲν είναι
ἀπλῶς ἴστορικα, ἀλλ᾽ ἀμά καὶ φιλοσοφικά (ιριλοσοφοῦσιν
ἐπὶ τῆς ἴστορίας). Εἰνφὶ λυπηρὸν ὅτι τὸ σπουδαιότατον αὐτοῦ
καὶ φιλοσοφικότατον ἔργον τὸ ἐπιγραφόμενον «Ἐλληνισμὸς
καὶ Χριστιανισμὸς» καρπὸς μακροχρονίων μόχθων καὶ πολλῶν
ἴδρυτων ἀπύλετο κατὰ τὴν ἐπάρσατον διμηρικήν ταλαιπωρίαν

1. Σημ. ἐκδότου. Τὴν ὑπαρξίαν κενῆς ἔδρας, ὅπως γράφω τοις τῷ
«Κράτος τῆς Ἀληθείας» ἔμαιθον παρὰ τοῦ κ. «Ἐξαρχοπούλου», ὅστις
μάλιστα μοὶ ὑπέδειξε καὶ εἰς τὴν «Ἐφημερίαν τῆς Κυριευήσεως» [Ν.
Δ. «Περὶ διαρρυθμίσεως τῶν Πανεπιστημιακῶν ἔδρων» (ο. 13)]. Ποὺς
πλοτωσιν δ' ὅτι εδρον τὴν ἔδραν καὶ οὐδόλως ἐπομένως ἀνεμιχθῆν εἰς
τὴν πρωγενεστέραν αὐτῆς ἴδυτοιν· βλ. γράμμα τοῦ τοτε Γενικοῦ διευ-
θυντοῦ ὑπουργείου Παιδείας κ. Ι. Πολυγένενος σ. 316.

ἡμῖν. Καὶ ἐπειδὴ ὁ κ. Κουγέας ὑπηνίχθη ὥστι τοιοῦτον ἔργον
δὲν θὰ συνεγράψῃ, διφεῖλον νὰ διαβεβαιώσω ὥστι το πολύτιμο
τοῦτο σύγχρονα εύροσκετο περὶ τὸ τέρμα καὶ διὰ τα δικά-
δη γειρδύραφα ἀπετέλουν τὸ βαρύτιμον ιροφτίον, ὥπερ ὁ ἵτσης
Μητροπολίτης ὡς ιερὸν Πατριάρκιον ἐκόμιζε μετ' ἑαυτοῦ εἰς τὸν
πάπιον τοῦ παρτυρίου καὶ τὴν βιασάνων μας. Ἀλλ᾽ ἔχετι ἐνω-

Δες ήσυχάση η πεθατή ἐπιτροπεία καὶ ἡς εἶναι βεβαία, ὅτι δὲν
πάλι μείνῃ τὸ πλήρωτικ. διὰ τὴν τοιαύτην παράλειψιν. ὁ κατηγο-
ριώμενοι καὶ συκοφαντούμενος εἶναι ἐξ ἑκείνων, οἵτινες γνωρί-
ζουμεν τὸν κυριώτερον κατήγορον καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ τὸ ἀσκη-
θὲν δι' ὥλου τοῦ βίου τοῦ. Ἡ πρωτίστη δηλαδὴ αὐτοῦ δοχο-
λία καὶ τὸ κυριώτερον αὐτοῦ μέλημα ἡτο ὥντα δυσφημῆ, νὰ
κατηγορῇ καὶ νὰ καταδιώκῃ πάντα φιλόπονον καὶ προο-
δευτικὸν ἐπιστήμονα. Πεῖραν τοῦ πράγματος ἔχουσι πλεῖ-
στι· εἰ δοῖ, καὶ δὴ πολλοὶ τῶν ἐνταῦθα παρισταμένων συν-
αδέλφων, δ. κ. Ζώδας, δ. κ. Δασκαλάκης, δ. κ. Πεζόπουλος,
δ. κ. Χατζῆς, δ. κ. Κουκουλές, ἐγφε αὐτὸς καὶ εἰτις ἄλλος.
Καὶ ἀκῆν μοιρον δ χρόνος καὶ ἡγέλικα δὲν μεταβάλλει
τὴν φύσιν οὐδὲ τὰς ἔκεις τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ νῦν ἡς ἔλθωμεν εἰς τὸ κατηγορητήριον, τὸ ὅποιον δὲν
εἶναι νέον ἀλλὰ πολὺ παλαιόν, ἐπαναληφθὲν πολλάκις κατὰ
γράμμα καὶ ἄνευ προσθηκῶν. Εἶναι αἱ παλαιαι ἑκεῖναι αἰτιά-
σεις, αἴτινες φλέγθησαν καὶ ἀνηρέθησαν καὶ ἐν-
ταῦθα καὶ δι' ᾧδίου βιβλίου; εἶναι αἰτιάσεις αἱ ὅποιαι, ἐπανα-
λαμβανόμεναι καὶ πάλιν κατακόρως, διεγείρουσι τὴν ἀγανάκτη-
σιν καὶ παρέσυραν κατὰ τὸν παρελθοῦσαν συνεργίαν καὶ ἦμε εἰς
παραφορὰν — |

δὲν μὲ παρέσυραν τὰ νεῦρα, ὡς εἶπε τις, ἀλλὰ μὲ ἀνεστά-
τωσεν ἡ ἀδικία —

Μητρὸν τὸ κατηγορητήριον διαιρεῖται εἰς δύο μὲρη· τὸ μὲν
ἐν ἀψιφορᾷ εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν ἀξίαν τοῦ κρινομένου, τὸ δὲ
ἄλλο εἰς τὸ ἡθος αὐτοῦ καὶ μάλιστα εἰς τὴν ἐθνικήν, ἢ κατὰ
τοὺς κατηγόρους, εἰς τὴν ἀντεθνικήν δρᾶσιν τοῦ ἀνδρός. "Ἄς
ἴδωμεν τῶς ἔχουσι τὰ πράγματα κατὰ σειράν. Καὶ πρῶτον ἡγού-
σαμεν δτι ἡ ἔδρα, ἣν κατέλαβεν ὁ σεβασμιώτατος, εἶναι «άμαρ-
τιλίδ». Τὸ αὐτὸ εἶπεν ὁ κ. Κουγέας καὶ ἄλλοτε καὶ κατηγο-
ρησε τὸν Μητροπολίτην, ὅτι τάχα διὰ μέσων πολιτικῶν ἐδημι-
ουργησεν τὴν ἔδραν ταύτην, ἣν καὶ ἀπεκάλεσεν ἀντεθνικήν».
Αλλὰ καὶ ὁ κ. Κουγέας δὲν ἀγνοεῖ καὶ ἡμεῖς πάντες γνωρίζο-
μεν, δτι ἡ ἔδρα προσπλήρωσε καὶ ἀνῆκεν εἰς ἐκείνας, δσας ἡ
Σχολὴ ὁροσέθηκε πεισθεῖσα καὶ ἔξαναγκασθεῖσα ὑπὸ τοῦ
τότε Δικτάτορος, ὑπὲντεν, ὅστις (δ Θεὺς ἡς τὸν συγχωρή-
ση) ἀνεστάτωσε τὸ Πανεπιστήμιον καὶ ἐπίγνεγκεν εἰς αὐτὸ πολ-
λὰ κακά. "Αν λοιπὸν δεχθῶμεν τὴν ἔδραν ὡς «ἱμαρτωλήν»
δμαρτωλοὶ είμεθα ἡμεῖς καὶ δ Δικτάτωρ ἑκεῖνος, οὐδεὶς ἄλ-
λος (1). "Ἐκείτα φρούσαμεν δτι τὰ ἔργα τοῦ Μητροπολίτου στε-

‘Ομιλία τοῦ κ. Κ. Λογοθέτου, εἰς τὴν δευτέραν μου
ἐκλογήν.—Πῶς ἐγένετο ἡ παῦσις⁽¹⁾.

Κύριοι;

Δὲν είναι ἡ πρώτη φορά καὶ οὐτὸν ἐκτοξεύονται ἐνταῦθα κατὰ τοῦ Μητροπολίτου Κορυτσᾶς ἀνήκουστοι ὑβρεῖς καὶ δειναὶ κατηγορίαι παρὰ τὸν αὐτῶν ἀκριβῶς καὶ ἄλλοτε προσώπων προ-εξάρχοντος τοῦ αὐτοῦ πρεσβυτέρου καθηγητοῦ. Οὗτος ἡσκιησεν, ὡς ἐνθυμεῖσθε, πρὸς ὅλιγων ἐτῶν ἀγρίαν «πολεμικὴν» κατὰ τοῦ εἰρημένου Μητροπολίτου, πρὸς τὸν δποῖον ἀποβλέπει, δπιος δ ταῦρος πρὸς τὸ «εκδικινό πανί». Άλλὰ πρὶν εἰσέλθω εἰς τὸ θέ-μα, εἰς τὴν ἔξετασιν τοῦ κατηγορητηρίου, πρέπει νὰ θιξω τὸ τυπικὸν μέρος τῆς παρούσης κρίσεως καὶ τὰς παραδόξυς, ἀλλ οὐχὶ ἀνεξηγήτους, παραλείψεις. Κατὰ τὸν λογοτελονότατον δῆλον διη νύ-μον ἐπρεπεν ἡ ἐπιτροπεία νὰ κρίνῃ τὸν Σεβασμιώτατον, να ἀνα-λύσῃ τὸ ἔργον του καὶ νὰ ὑποβάλῃ τὰς παρατηρήσεις αὐτῆς; εἰς τὴν Σχολὴν γραπτῶς. Ἐὰν δὲ μὴ είχεν ἐπαρκῆ χρόνον, ἐπρεπε νὰ ζητήσῃ παράτασιν τῆς προθεσμίας. Πάντως ἐπρεπε νὰ ὑ-βισσή ἐκθεσιν, ὥστε νὰ δυνηθῇ ὁ κρινόμενος νὰ ἐκθέσῃ τὰς ἴτό-φεις του καὶ νὰ διατυπώσῃ τὰς τυχὸν διατιθόμενες καὶ ἵνειγνο-μίας του. Τοῦτο ἡτο καθῆκον ἀπαραίτητον τῆς ἐπιτροπείας, η ὅποια ἄλλως είχεν ἐπαρκῆ χρόνον διὰ τὸ ἔργον της, τοῖς μῆνας δηλονότι τῶν διακοπῶν. Άλλὰ διατί παρέλιπε τὸ στιγματικόν τοῦτο καθῆκον; Ὅλογος οὐτος είναι διπλούστατος καὶ συνέσει-τος· διότι ἐσκειρθη ὅτι, έτον ὑπέβαλλε γραπτὴν ἐκθεσιν, αὕτη ίτα-τεριήρχετο εἰς γνῶσιν τοῦ κρινομένου, δοτις καὶ θὰ επίγνει, καὶ οὐτὸν συνηθίζει, διότι «δὲν χαρίζει κάστανα». Άλλ-

1. Ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς ἑτούς 1946 κατά-γεννα Σεπτέμβριον. Κατὰ συζήτησιν μακρὰς ὀμιλίας ἔκαιμαν καὶ ο κ. Ν. Ἐξαφχόπουλος, δοτις ἐτονισε τὴν γενικήν μου ἐπιστημ. μόρφωσιν καὶ τὴν διδακτικὴν ικανότηταν. Ο δὲ μακ. Ἀντ. Χατζῆς ἀνέλινε πολλὰς φε-λολογικὰς καὶ ιστορικὰς ἐφασίας μουν. Ταῦτα βλέπει ὁ βουλόμενος εἰς τὰ Πρακτικά.

